

Stephen
Booth

Câinele negru

*Când câinele negru își înfige colții, nu mai aveți scăpare...
S-a născut o stea a thrillerului cu accente noir.*

SUNDAY TELEGRAPH

Stephen Booth

Câinele negru

Traducere din limba engleză
Patricia Scurtu

STEPHEN BOOTH Black Dog 2000

Rao 2008

black dog (**câinele negru**): 1. Melancolie, depresie; proasta dispoziție. În unele locuri, la țară, atunci când un copil este bosumflat, se spune că „i-a sărit câinele negru în spinare”. (sursa: *Oxford English Dictionary*)

1

Brusca strălucire de culori izbi dureros ochii tinerei femei atunci când ea țâșni pe ușa din spate a casei de țara și se arunca în lumina orbitoare. O luă la fugă și tălpile ei goale lipăiau pe dalele de piatră, iar părul îi cădea în cascade de bucle roșii de pe umerii goi.

O voce aspră fu întrerupta brusc atunci când ușa se trânti în spatele femeii, izolând-o de restul casei. Trecând în goană de-a lungul grădinii, ea răscoli praful de pe cărarea cu lespezi a căror umezeală fusese absorbită și înghițită de soare. O tufă de trandafiri de un roșu aprins se întindea de-a curmezișul potecii, până la jumătate, iar, când trecu pe lângă ea, un spin îi sfâșie pielea brațului; dar abia dacă simți durerea.

— Așteaptă! strigă ea.

Însă vechea poartă de lemn cu arc a grădinii se închise cu zgomot, înainte ca femeia să ajungă la ea. Se aruncă pe muchia zidului de piatră, întinzând brațul pentru a-l apuca de mâneca hainei pe bătrânul de pe partea cealaltă. Acesta purta o jacheta de lână, în ciuda căldurii de afară, iar sub bucata de țesătură brațul lui părea ferm și viguros. Tânăra se trudi să-l apuce mai bine și simți mușchii bărbatului alunecând pe lângă oase, sub degetele ei, ca și cum și-ar fi înfipt degetele adânc în carnea lui.

Harry Dickinson se opri, ținut pe loc doar de mâna care îi atinge brațul. Își întoarse privirea, evitând rugămințile din ochii nepoatei sale. Singura schimbare evidentă pe chipul lui fu o ușoară încrețitură vizibilă la colțurile gurii, în timp ce privirea îi alunecă dincolo de Helen, către rândul de căsuțe din piatră. Zidurile din piatră și ferestrele cu tocuri albe din spate începeau în sfârșit să se răcorească în umbra amurgului; însă soarele continua să strălucească la asfințit deasupra acoperișurilor de ardezie, prost dispus și fără a da nici cel mai mic semn că ar vrea să cedeze. Pupilele ochilor lui Harry se îngustară, devenind niște puncte negre, lipsite de expresie, până când el își lăsă capul într-o parte, pentru a-și întoarce cozorocul șepcii către soare.

Helen simți mirosurile de pământ, sudoare și animale, mirosuri care se impregnaseră în lână și la care se adăugase mirosul familiar și persistent de fum de țigară.

— Știi, n-are niciun rost să pleci. Până la urmă va trebui să dai piept cu realitatea. Nu poți fugi la nesfârșit.

Un sunet puternic, trepidant îl făcu pe Harry să tresară în momentul în care străbătu valea din spatele lui. Era deja o oră de când acel zgomot străbătea în sus și în jos ținutul împădurit, cu copaci deși ce acopereau panta, ajungând până jos, în adâncurile văii. Eco-ul se izbi de coasta de deal din față, precum o bătaie de aripi a unei păsări mânioase, răscolind tufe de ginistru și de iarbă neagră și speriiind oile împrăștiate pe pantele superioare.

— Noi o să înțelegem, îl asigură Helen. Doar suntem familia dumitale. Măcar de ne-ai spune despre ce e vorba...

Bătrânul își ținea brațul drept într-o poziție nefirească, ceea ce făcea ca mâneca jachetei sale să se strângă, formând o încrețitura urâtă de material. Tânăra știa că Harry se simțea ca și cum ar fi fost tras efectiv către pădurea ce se întindea de-a lungul văii; trupul i se încordase din cauza efortului pe care îl făcea pentru a rezista strânsorii fetei. Din punct de vedere emoțional însă, el se simțea tras în două direcții. Lupta care se dădea în el părea doar să-l întărească și să-l facă mai puternic, umerii devenindu-i rigizi și linia maxilarului înăsprindu-i-se. Pur și simplu nu se putea întoarce de la ceea ce-și propusese să facă.

— Bunicule?... Te rog...

Muchiile ascuțite ale zidului de piatră îi pătrundeau în coapse prin pantalonii scurți, iar pielea din palma mâinii stângi o ustura în locul unde se zgâriase în pietrele zimțate din partea de sus a zidului. Fusesse un salt brusc, disperat, o clipă de emoție copleșitoare, iar acum nu mai știa ce să spună. Simțea neputința convențiilor care îngreădeau comunicarea dintre un adult și un altul, fie ei și membri ai aceleiași familii, împărtășea cu bunicul ei o incapacitate înăscută de a-și găsi cuvintele de care avea nevoie pentru a-și putea exprima sentimentele față de cei apropiați.

— Bunica este foarte supărata, spuse Helen. Dar o să-i treacă numaidecât. Și-a făcut griji pentru dumneata.

Helen nu avusese niciodată nevoie de prea multe cuvinte, nu în relația cu Harry. El știa exact ce-și dorea ea, răspunsese întotdeauna la mesajul din ochii ei, la zâmbetul timid, plin de adorație, la reflexia soarelui pe valul de păr roșu ca flacăra și la gestul unei mâini mici, încrezătoare, care se strecura în mâna lui. Ea nu mai era copila de altădată – nu mai era de mulți ani. Un profesor învață o metodă diferită de comunicare, o mișcare calculată, care nu e decât o aparență superficială și nu câștigă puncte la capitolul „sentiment”. Dar Harry continua totuși să înțeleagă. Știa ce ar fi

vrut ea de la el. Dar era prea greu pentru el, un lucru care contravenea complet obiceiurilor lui de o viață.

Zgomotul trepidant se stingea treptat, devenind aproape insesizabil, înăbușit într-un foșnet monoton de copaci și de denivelările terenului. Absența lui temporară descătușa sunetele mai subtile ale serii – un curent de aer ce răvăși copacii de pe plajă, o vacă ce gemea după taurul aflat în cealaltă parte a văii, o ciocârlie care-și revărsa cântecul peste câmpul cu flori de purpura. Harry ciuli o ureche, ca și cum ar fi ascultat o voce pe care nimeni altcineva n-o putea auzi. Era o voce care îi adâncea tristețea din ochi, însă în același timp îi încorda spatele și îi accentua încheștarea pumnilor, făcându-l să strângă și mai tare lațul de piele neagră uzată pe care îl ținea într-una din mâini.

— Întoarce-te și vorbește cu noi. Te rog, rosti ea.

Helen nu auzise niciodată vocea aceea. Încercase adesea, privind cu insistență la chipul bunicului ei, urmărindu-i schimbarea expresiei, neîndrăznind să-l întrebe ce anume auzise, ci încordându-și ea însăși auzul, căutând cu disperare să surprindă un ecou cât de slab. Ca majoritatea celor care munciseră în adâncurile pământului, Harry petrecea cât mai mult timp afară, în aer liber. Stând în preajma lui, Helen învățase să audă sunetele pădurii și ale cerului, mișcările aproape imperceptibile din iarbă, schimbarea direcției vântului, pleoscăitul unui pește în apă. Însă nu auzise niciodată ceea ce auzea bunicul ei. Cu timpul, ajunsese să creadă că era vorba despre ceva ce avea strict de-a face cu condiția de bărbat.

— Dacă nu vrei să discuți cu bunica, nu-mi spui măcar mie despre ce e vorba?

Apoi, zgomotul începu iar să crească în intensitate, treptat, huruind către ei pe măsură ce urma linia invizibilă a drumului care șerpua de-a lungul fundului văii. Se apropia din ce în ce mai mult, traversând pantele stâncoase de pe Raven's Side, ocolind o stâncă de bazalt negru ce-i stătea în cale și virând încă o dată spre nord, către sat, până când devenea aproape asurzitor. Larma era suficientă ca să acopere o discuție purtata pe un ton firesc. În acel moment însă, Harry se decise să vorbească, ridicând sfidător vocea împotriva huruielilor și a vâjâielilor care se pogorau asupra lui din ceruri.

— Nemernici gălăgioși! spuse el.

Elicopterul se înclină într-o parte, laturile sale albastre pâlpâind printre umbrele fragmentate ale elicei. O silueta își făcu apariția, aplecându-se

înainte în cabină pentru a privi către sol. Pe ușa elicopterului se putea citi cuvântul „POLIȚIA”.

— O caută pe fata aia care a fost dată dispărută, îl informa Helen, cu o voce difuză, pierdută în vacarmul făcut de elicopter. Fata de la Piciorul Muntelui.

— Da, mă rog... Și chiar trebuie să facă atâta hărmălaie?

Harry își dresă glasul cu zgomot, adunându-și flegma în vârful limbii. Apoi își țuguie buzele subțiri și scuipă într-un pâlc de rugină care creștea lângă poartă.

Ca și cum s-ar fi simțit jignit de acest gest, elicopterul se îndepărtă rapid de marginea satului, alunecând către un șir de conifere înalte care creșteau în vecinătatea unei case mari, albe. Înălțimea sunetului se schimbă, acesta modificându-și intensitatea pe măsură ce trecu de casă, trasând conturul acoperișurilor și al coșurilor de fum precum un sonar care sondează fundul oceanului.

— Măcar o să-i trezească și pe ăia de acolo...

— Bunicule...

— Nu mai e nimic de spus. Cel puțin deocamdată.

Helen oftă, în mintea ei îngrămădindu-se gânduri pe care nu le putea exprima și sentimente pe care nu era în stare să le comunice. Bătrânul nu făcu decât o grimasă atunci când brațul său ajunsese într-o poziție și mai incomoda.

— Trebuie să plec, iubito, spuse el. Altfel, Jess o să-mi rupă brațul.

Helen scutură din cap, dar, cu toate astea, dădu drumul mâinii bătrânului și îl lăsă să plece. Un firicel subțire de sânge îi șiroia pe braț în jos, de la zgârietură. Lucea dens pe pielea ei rozalie, închegându-se și uscându-se rapid în căldura soarelui. Fata privi în urma bunicului ei, urmărindu-l cum cobora pe coasta dealului, către pădurea de la poalele stâncilor. Jess, labradorul lui negru, îi deschidea calea, mergând de-a lungul cărării bine cunoscute, smucind cu nerăbdare de capătul lesei, abia așteptând să i se dea drumul să zburde, după ce vor fi ajuns la pârau.

„Nu, nu poți fugi la nesfârșit”, chibzui Helen. Însă întotdeauna ai posibilitatea să te dai la fund și să mergi să plimbi câinele o vreme.

Undeva pe pantele mai joase ale dealului, pe Ben Cooper îl treceau toate apele. Transpirația îi curgea în șiroaie printre firele de păr fine de pe piept, formând o peliculă lucioasă și lipicioasă pe mușchii abdomenului.

Lateralele și spatele tricoului erau deja îmbibate de apă, iar în creștetul capului simțea niște înțepături deranjante.

Nici o adiere nu-și făcuse până acum drum printre copaci, pentru a mai domoli căldura stăruitoare a soarelui de după-amiază. Fiecare luminiș era o capcană solară, care atrăgea căldura, ridicând temperatura de la sol la aproape treizeci de grade. Chiar și la câțiva metri dincolo de marginea pădurii, umiditatea era suficient de ridicată pentru a-i da mâncărimi pe tot trupul; niște musculițe negre roiau pe sub copaci în nori enervanți, atrase de mirosul transpirației lui.

Fiecare bărbat din rând era echipat cu un țăruș de lemn cu care să scormonească prin iarba înaltă și să dea la o parte tufele dese de ferigi și de mărăcini. Frunzișul strivit emana un miros de verdeață umedă, iar ghetetele maro din piele ale lui Cooper erau înnegrite vreo doi centimetri și jumătate deasupra tălpilor. Țărușul său ieși de printre tufe plin de vegetație, iar niște omizi și niște insecte mici se cățărau pe toată lungimea lui: La fiecare câteva minute, trebuia să se oprească din mers pentru a le izgoni, izbind țărușul de pământ sau de trunchiul vreunui copac. De la un capăt la altul al șirului se auzeau zgomote care dovedeau că și ceilalți bărbați procedau la fel, pocnetele și loviturile punctând nemulțumirile lor abia șoptite și începuturile sporadice de conversație.

Cooper descoperi că, după o vreme, mersul cu ochii în pământ îi dădea dureri de gât. Astfel că, atunci când șirul se opri din mers câteva clipe pentru a-i oferi cuiva din mijloc răgazul necesar să cerceteze un petic de pământ plin de mărăcini, Cooper profită de ocazie și își ridică privirile, uitându-se în sus, deasupra liniei copacilor. Se surprinse privind cu insistență la coasta dealului Win Low, din partea cealaltă a văii. Acolo sus, pe excrescențele golașe, stâncoase, pe care oamenii le numeau Vrăjitoare, era mult mai multă răcoare. Era un vânt proaspăt care își făcea drum dinspre apus, un vânt care părea să vina tocmai din Munții Cambrieni, traversând câmpia Cheshire.

De două ore încoace își dorea să fi avut mai multa minte și să-și fi luat cu el o șapcă, să nu-l mai bata soarele în cap. De data asta, îi invidia pe colegii lui în uniformă – aflați și ei în rând, undeva mai în spate – care aveau chipiurile închise la culoare trase peste ochi și insigne în forma de stea ce luceau în razele soarelui. Uneori, calitatea de membru al CID¹ avea și dezavantaje.

— La dracu'! Câtă risipă de efort!

Polițistul de lângă Ben Cooper era de la Secția Matlock – un polițist de la patrula rurală, între două vârste, care odinioară spera să intre în Grupul de Asistență Operațională din Chesterfield. Însă membrii acestuia erau desfășurați ceva mai încolo, de-a lungul coastei, chiar la Piciorul Muntelui, în timp ce polițistul Gamett se afla alături de un detectiv din Edendale, făcând parte dintr-un grup de căutare improvizat, care mai cuprindea vreo doi paznici ai rezervației naturale. Gamett își purta salopeta albastră într-un mod mai degrabă confortabil decât elegant și, în timp ce mergea, își balansa țărșul atât de violent, încât colegii se îndepărtaseră treptat de el, pentru a-și proteja fluierile picioarelor.

— Așa crezi?

— Da' sigur, întări Gamett. Oamenii spun că fătuca a fugit în lume cu vreun iubit.

— Nu știu, ezită Cooper. Eu n-am auzit așa ceva. Nu reiese din informațiile pe care le-am primit la instructaj. Acolo ni s-a spus doar că a fost dată dispărută.

— Ha! Dispărută pe dracu'! Ascultă la mine: asta și-o trage pe undeva cu vreun puștan plin de coșuri. Cin'spe ani! La ce să te mai aștepți în vremurile noastre?!

— Poate că ai dreptate. Cu toate astea, trebuie să îndeplinim toate formalitățile.

— Ține minte ce-ți spun: dacă vreunul din cei doi copii ai mei ar face așa ceva, l-aș omorî cu mâna mea.

Gamett izbi atât de tare în trunchiul unui soc tânăr, încât tulpina acestuia plesni în două, iar ramurile fragile căzură la pământ și din ele începu să curgă un firicel subțire de sevă lipicioasă. Apoi, omul călcă tulpina ruptă și o strivi sub ghetetele sale de polițist, îngropând-o în iarbă. Cooper speră că, în caz că undeva, în pădure, exista vreo probă delicată, avea s-o descopere înainte ca Gamett să ajungă la ea.

Apoi îl privi pe polițist și începu dintr-odată să zâmbească, dându-și seama că omul acela era absolut inofensiv. Poate că era un părinte între două vârste, ale cărui ambiții păleau pe măsură ce linia taliei lua proporții, însă nu era câtuși de puțin periculos. Cooper aproape că sesiză micile nimicuri care mișunau prin mintea lui Gamett – de la linia părului care începea să se retragă, la durerea recurentă de la baza șirei spinării și până la mărimea facturii telefonice.

— Fii recunoscător pentru orele suplimentare, spuse el. Tuturor ne pică bine din când în când.

— A, da, aici ai dreptate, tinere. Chiar așa. În vremurile astea, doar așa ceva îi mai poate face pe nenorociții ăia să mai slăbească baierile pungii, nu?

— De vină sunt reducerile de buget.

— Buget!

Gamett rosti cuvântul cu patimă, ca pe o înjurătură și amândoi făcură o pauză de câteva clipe pentru a asculta acel sunet, clătinând din cap în semn că mai mult de atât nu știau.

— Contabili! Eu, unul, mă pot lipsi de ei, spuse Gamett. Noi nu mai avem nicio valoare în ochii lor, nu suntem decât o grămadă de cifre pe o coală de hârtie. Totul se reduce la niște operațiuni superficiale și la rate de lichidare. Nu mai e loc pentru polițiștii de modă veche în ziua de azi.

Zicând acestea, aruncă o privire plină de amărăciune de-a lungul coastei, către locul unde o echipă a Grupului Operativ își făcea drum cu țărșul prin lăstărișul din spatele unui șir de plop negri, precum un set de piroane închise la culoare, pierdute în peisaj.

— Desigur, tu știi toate astea, tinere. Tu ești altfel. O așchie din butucul vechi, cum considera ei. Bravo ție! Îți doresc succes, totuși.

— Mda, mulțumesc.

Cooper tocmai revenise dintr-un concediu de odihnă de două săptămâni. Chiar din prima zi de lucru se trezise implicat în operațiunile de căutare a Laurei Vernon, o fetișcană de cincisprezece ani care dispăruse de acasă sâmbătă noaptea. Căutau o fată tunsă scurt, cu păr închis la culoare, acum vopsit roșcat, care purta un cercl de argint în nas, avea în jur de 1,65 metri înălțime, arătând matur pentru vârsta ei. Nereușind să o găsească, ei căutau acum hainele cu care era îmbrăcată: jeans negri, un tricou de bumbac roșu cu mânecă scurtă, o bustieră albă sport, bikini albaștri, jambiere albastre, o pereche de pantofi sport Reebok, mărimea 36, înguști. Nimeni nu considerase necesar să menționeze faptul că, în cazul în care i-ar fi găsit hainele, ar fi trebuit să caute și cadavrul.

— Și, cum spuneam, fata asta... E la kilometri distanță, dacă mă întrebi pe mine, relua Gamett. A fugit în lume cu iubitul. Mai știi? Poate o fi vreun golan cu motocicleta, din Manchester... La asta le stă mintea adolescentelor din ziua de azi. La școală învață despre metodele contraceptive înainte să împlinească doisprezece ani. Prin urmare, ce să aștepti de la ele?! Sigur,

părinții lor n-au niciodată nici cea mai vagă idee. Oricum, nu părinții de teapa ăstora. În jumătate din timp, ei nici măcar nu știu că au copii.

Pe Cooper încă îl mai dureau picioarele după urcușul pe pereții abrupti, înfiorători, ai dealurilor Cuillin de pe insula Skye. Prietenii lui, Oscar și Rakesh, făceau parte din Echipa de Salvamont Edendale și nu se mai săturau să urce pe munte. Acum însă, el s-ar fi mulțumit cu o zi liniștită, petrecută în spatele biroului, poate chiar dând câteva telefoane pentru a se pune la curent cu ceea ce se întâmplase în ultimele două săptămâni, pentru a afla noile bârfe. Ar fi făcut orice, numai să nu bată dealurile astea în sus și în jos.

Dar cunoștea bine zona – el însuși era dintr-un sat aflat la câțiva kilometri în josul văii. Cei mai mulți dintre bărbații recrutați în echipele de căutare erau de la diverse departamente ale secției sau chiar din afara diviziei. Câțiva dintre ei erau băieți de la oraș. Pe dealurile din jur, aceștia cădeau pe capete în vechile puțuri de mină, fără să le spună cineva încotro era urcarea și încotro coborârea.

Și, firește, Gamett putea foarte bine să aibă dreptate. Doar se întâmplase de atâtea ori – tinerii plictisiți de viața anostă din satele din Peak District erau atrași de strălucirea și de senzațiile oferite de marile orașe. Foarte probabil că era implicat și un iubit – fără îndoială unul pe care părinții îl considerau nepotrivit. Conform rapoartelor inițiale, familia Vernon pretindea că nu existaseră probleme acasă, nu fuseseră certuri, nu existase absolut niciun motiv pentru care Laura să fugă de acasă. Dar nu asta spun mereu părinții? Atâtea lucruri pot rămâne neînțelese într-o familie sau chiar nebănuite vreodată... Mai ales dacă e vorba despre niște oameni care nu au nici timpul, nici dispoziția necesare pentru a comunica prea mult.

Dar în cazul de față mai erau implicați și alți factori. Laura nu luase cu ea haine, obiecte personale și, în plus, plecase cu foarte puțini bani. Iar în urma cercetărilor preliminare se stabilise că fata fusese văzută sâmbătă noaptea discutând cu un tânăr la marginea întinderii de arbori și arbuști de pe coasta dealului, zonă căreia i se mai spunea Răzor.

Ajuns pe dealul de sub satul Moorhay, Cooper își aminti că odată chiar fusese la Laura Vernon acasă. Era casa aceea mare și albă căreia oamenii îi spuneau Piciorul Muntelui – o casă situată undeva deasupra locului unde era împrăștiată echipa de căutare și ascunsă în spatele copacilor de pe propriul petic de pământ. Era casa unui fost proprietar de mină, mare și pretențioasă, cu alei amenajate, pline de rododendroni și azalee și a cărei

terasa oferea o priveliște uluitoare asupra văii. Cooper fusese invitat la Piciorul Muntelui la majoratul unui coleg de clasă, un puști despre care toată lumea de la vechiul liceu din Edendale știa că avea părinți înstăriți chiar înainte de a face un tur al proprietății. Nu era vorba despre familia Vernon, ci despre cei care locuiseră acolo înaintea lor – oameni de prin partea locului, mai precis, familia unui bărbat care moștenise mai multe stații petroliere împrăștiate peste tot prin Peak District. Pornind din Edendale și din satele din jur, afacerea se extinsese dincolo de granițele ținutului Derbyshire – de fapt, ajunsese până în South Yorkshire și chiar până la marginea orașelor.

În cele din urmă, firește, proprietarul vânduse afacerea uneia dintre companiile mai mari, încasase banii și se mutase într-un loc mai bun. În străinătate, spuneau zvonurile. Sudul Franței și Italia erau presupunerile cele mai frecvente.

Apoi, casa a rămas pustie pentru o vreme, așteptând sfârșitul recesiunii. Fotografii ale fațadei sale elegante apăreau regulat în anunțurile agențiilor imobiliare de lux din revistele de top ale ținutului. Oamenii din sat stăteau în sala de așteptare la medic, arătându-și unul altuia multitudinea de băi, întrebându-se ce era aceea o utilitate și clătinând din cap cu uimire la vederea numărului de zerouri din prețul solicitat. Apoi, în acea casă se mutase familia Vernon. Nimeni nu știa de unde veniseră oamenii aceia sau cu ce se ocupa domnul Vernon. Nu se știa decât că avea „o afacere”. Pornea zilnic cu Jaguarul său XJS în direcția Sheffield, uneori fiind plecat de acasă mai multe zile la rând. Era oare și el unul dintre aceia care făceau o scurtă escală în Peak District până când aveau să-și rezerve biletele către Toscana?

— Și ție o să-ți prindă bine banii câștigați în plus, nu-i așa? Tocmai te-ai întors din vacanța, nu? spuse Gamett.

— Scoția, răspunse Cooper.

— Pe dracu'! Scoția? E la fel ca în Peak District, doar că pe acolo e ceva mai multă apă, nu? Eu, unul, nu văd rostul unor astfel de vacanțe. Eu îmi doresc puțin soare și ceva nisip atunci când plec în concediu. Ca să nu mai vorbim de băutura ieftină, este? Mie îmi place Ibiza... Acolo sunt multe cârciumi englezești, cazinouri și alte chestii de genul ăsta. Câteva sticle de sangria, o paella și o tura pe la jocurile mecanice. Nu exista ceva mai grozav, zic eu. În afară de asta, nevastă-mea ar băga divorț dacă aș sugera altă variantă. La anul vrea să plecăm în Maldive. Nici măcar nu știu pe unde vine asta.

— Undeva la est de Ibiza, cred, răspunse Cooper. Dar o să-ți placă.

Șirul începuse din nou să înainteze, iar Cooper goni cu o mișcare a mâinii un nor de musculițe ce roiau în fața lui. Soarele, nisipul și băutura ieftină erau ultimele lucruri la care se gândea acum. Chiar și în cele două săptămâni petrecute pe insula Skye, gândurile lui fugeau de la peretele de piatră², stăruind asupra interviurilor de promovare care se apropiau, fiind acum la doar câteva zile distanță. La Divizia E urma să se elibereze un post de sergent detectiv. Detectivul Osborne era deja în concediu medical de câteva săptămâni bune și se zvonea că avea să procedeze cum se obișnuia în asemenea cazuri: pensionare timpurie pe motive de sănătate; o alta pensie ce avea să fie plătită din bugetul și așa destul de șubred al poliției. Ben Cooper consideră că el era succesorul firesc al lui Osborne. După zece ani petrecuți în armată și cinci ani în CID, știa mai multe despre obiceiurile locale decât cei mai mulți colegi de-ai lui la un loc. Postul sergentului era lucrul pe care și-l dorea și de care avea nevoie. Mai mult chiar, era ceea ce și dorea familia lui. Cooper se gândi la mama sa și la privirea disperată, plină de speranță din ochii ei pe care o vedea ori de câte ori se întorcea de la slujbă – o întrebare când mută, când rostită cu voce tare. Se gândea la mama lui de mai multe ori pe zi, ori de câte ori vedea o persoană în vârstă sau bolnavă. Se gândea la suferințele și la mâhnirile ei, aparent nesfârșite și la singurul lucru despre care ea credea că ar fi putut să i le mai aline. Și nădăjduia din tot sufletul să îi ofere, măcar de data asta, lucrul după care ea tânjea cu atâta patimă.

Șirul de bărbați intrase din nou în pădure, iar coroanele copacilor de deasupra lor amortizau zgomotul făcut de elicopterul poliției, care încă se deplasa de-a lungul văii, cercetând pădurea de la un capăt la altul, cu o cameră de termoviziune. Trecerea bruscă de la lumina strălucitoare a soarelui la umbra deasă făcea dificilă identificarea detaliată a vegetației de la baza copacilor. În unele locuri s-ar fi putut afla un întreg pluton de comando, ascuns printre ferigile și ierburile înalte până la brâu, așteptând ca vreun copoi în salopetă albastră să se împiedice de ei, înarmat doar cu un țărnuș acoperit cu melci.

Un fazan se sperie și își luă zborul de undeva din apropiere. De ceva mai departe se auzi un alt zgomot. Copacii erau prea deși pentru a putea stabili cu exactitate direcția din care venise sau distanța de la care se auzise. Însă fusese în mod cert un câine și nu lătrase decât o singură dată.

2

Charlotte Vernon stătea în aceeași poziție de un sfert de oră. Nu se știe dacă era efectul pastilelor sau al alcoolului, sau dacă de vină era pur și simplu imaginația ei care o luase razna, însă de-a lungul zilei alternase între momentele de agitație și cele de imobilitate. Era ca și cum reușea să-și golească mintea complet de gânduri, pentru perioade scurte de timp, înainte să fie copleșita din nou de atacuri de panică. Așteptarea devenise un scop în sine.

Acum, Charlotte stătea pe terasă, sprijinindu-se de balustrada de piatră, privind la elicopterul care îi trecea pe deasupra capului. Urmărea cu atenție mișcarea paletelor elicei, ca și cum spera să descopere un mesaj în ceața lor pâlpâitoare. Pe o masă de lângă mâna ei se afla un pahar cu Bacardi, gol pe jumătate și o scrumiera plină de scrum și de mucuri strivite, ale căror filtre aveau pete de un roșu aprins.

Stătuse pe terasă toată după-amiaza, abia pârlând să remarce atunci când căldura soarelui se retrăsese treptat de pe umerii ei, afundându-se în spatele casei, până când în dreptul ei se făcuse umbra, iar dalele de piatră din jur începuseră să trosnească și să se contracte. Tresărea doar atunci când telefonul suna în spatele ei, în casă, iar mușchii i se încordau și degetele i se strângeau și mai tare pe balustradă, preț de câteva secunde, la fiecare sunet al telefonului, până când Graham răspundea. Se străduia să surprindă vorbele lui abia murmurate, apoi își acoperea urechile, ca și cum n-ar fi vrut să mai audă nimic.

Însă toate apelurile erau de la prieteni care așteptau vești. Unele erau chiar telefoane de afaceri, iar Graham vorbea cu o voce joasă, aruncând câte o privire în direcția spatelui soției sale, în timp ce se întorcea vinovat într-o parte. Părea ușurat să aibă o scuza pentru a nu se uita la ea, așa cum poza având ca fundal Vrăjitoarele, cu capul ridicat către cer, precum o eroină dintr-o poveste de dragoste de pe vremea regelui Arthur, așteptând vești despre o bătălie ce se purta pe meleaguri îndepărtate.

După cel din urmă apel, Graham puse telefonul în furca și se întoarse din nou către fereastră.

— Era Edward Randle, de la AET³, o informă el pe soția sa. Ne transmite salutari. Și voia să știe dacă mai e cazul ca el și Martina să treacă pe aici mâine-seară.

Graham aștepta un răspuns de la Charlotte. Însă nu auzi decât bâzâitul slab al ventilatorului și lătratul îndepărtat al unui câine, undeva în sat.

— Firește, le-am spus să vină. Doar nu le putem întoarce spatele oamenilor, nu? Viața merge înainte.

Graham se întrebă dacă ea auzise cuvintele lui. Era într-o lume a ei, unde Allied Electronics și alte asemenea fleacuri nici măcar nu existau. Graham veni mai aproape de ea, întrebându-se dacă ar fi bine să se ofere s-o atingă, dacă asta era ceea ce-și dorea ea acum sau dacă, procedând astfel, n-ar face decât să înrăutățească situația. Nu-și putea da seama.

Când păși pe terasă, simți mirosul uleiului pentru bronzat de pe trupul ei. Părul oxigenat îi atârna de-a lungul gâtului, ajungând până pe marginea șalului. Din spate, picioarele ei subțiri, bronzate, se vedeau până la marginea costumului de baie, cu mușchii întinși și încordați. Graham se simți cuprins de un val de dorință fizică, însă încercă să și-l suprime. Poate soția lui avea să își recapete dispoziția obișnuită și să devină receptivă la dorințele lui în acea seară. Sau poate a doua zi.

— Ai auzit ce-am spus, Charlie?

— Aș vrea să putem scoate telefonul din funcțiune.

— Dar în cazul asta n-am auzi... dacă ar exista vești.

— Când o vor găsi, vrei să spui.

Vocea lui Charlotte era acum epuizată, tensiunea ultimelor două zile cerându-și tributul, cu toate că ea refuza să admită acest lucru.

— O vor găsi, nu-i așa, Graham?

— Firește că o vor găsi.

Graham repeta aceleași cuvinte de încurajare pe care i le spunea de două zile. Punea în glas toată sinceritatea de care era în stare, deși se îndoia că soția lui îl credea cu adevărat. Cu siguranță, nici el nu credea ce spunea.

Elicopterul începu să întoarcă, elicea sa coborând și dispărând din raza vizuală, pe fundalul dealului din spate. Charlotte păru descurajată atunci când elicopterul se făcu nevăzut, ca și cum n-ar fi reușit să descifreze mesajul, pentru că nu se străduise suficient.

De pe terasă nu se putea vedea niciuna din casele din sat. Singurele așezări locuite aflate la vedere erau două ferme situate undeva sus, pe panta opusă, ale căror ziduri din piatră roase de vreme se potriveau atât de bine în decorul dealului, încât ai fi crezut că pur și simplu crescuseră acolo. Nici nu era de mirare că Charlotte nu dorise ca elicopterul să plece. Era singurul semn de viață pe care îl zărea de la Piciorul Muntelui.

— Se aud mereu povești despre fete care fug de acasă și dispar pentru totdeauna, grăi ea. Se duc la Londra. Crezi că ea ar merge la Londra, Graham? Cum ar ajunge acolo?

— N-are decât cincisprezece ani, spuse el. Cu siguranța autoritățile ar aduce-o înapoi.

— Cum ar ajunge acolo? repetă ea întrebarea. De unde ar lua banii? Ar putea face autostopul, presupun. Ar ști oare să facă așa ceva? De ce nu și-a luat nicio haină la ea?

În două zile pusese prea multe întrebări la care Graham nu avea răspuns. Lui i-ar fi plăcut să-i spună că Laura n-ar fi putut ajunge dincolo de Bakewell și că poliția avea s-o înhațe înainte de ivirea zorilor. Încercase să-i spună acest lucru, însă cuvintele i se uscaseră în gât.

— Acum nu vrei să vii înăuntru? E vremea mesei.

— Încă nu.

— Începe să se întunece. Poate vrei măcar să te schimbi.

— Vreau să stau aici, stăruia ea.

— Charlie...

— Atât cât mai continuă căutările, adăugă ea. Vreau să rămân aici.

O carte fusese așezată pe masă, cu filele în jos. Foarte puține pagini fuseseră citite, însă nu era nevoie nici măcar de atât. După copertă, Graham înțelesese că era vorba despre cel mai recent roman dintr-o serie de mare succes despre un patolog american care diseca întruna cadavre și prindea criminali în serie. Poza de pe copertă înfățișa o parte greu de identificat a unui trup gol, așezată pe un fundal de culoare închisă.

— Nu-mi vine în minte niciun alt loc unde s-ar fi putut duce, mărturisi Charlotte. Am tot încercat și mi-am stors creierii. Dar am epuizat toate variantele, nu-i așa, Graham? Îți mai vine în minte alt loc?

— Le-am verificat pe toate, confirmă Graham.

— Ar mai fi fata aceea din Marple.

— Am fost deja acolo, răspunse Graham. Părinții ei au spus că își petrece vacanța de vară în Franța.

— A, da, uitasem.

— Dacă s-a întovărășit cu oameni nepotriviți...

— Cum s-a putut una ca asta? îl întrerupse Charlotte repede. Doar am fost cu ochii pe ea tot timpul. Cum a fost posibil să întâlnească astfel de persoane?

— Trebuie să înfruntăm realitatea, asemenea lucruri se mai întâmplă. Unii dintre prietenii ei... chiar dacă provin din familii bune, o pot apuca pe căi greșite.

— Probabil că da.

— Am auzit că există acum cheștiile astea... rave. Unele țin un weekend întreg, spun unii.

Charlotte se cutremură.

— Asta presupune droguri, nu?

— Va trebui să discutăm serios cu ea când se întoarce.

După ce elicopterul se îndepărtă, mergând să survoleze o zonă oarecare a văii, se făcu auzit un sunet slab de voci, purtat către casă pe aripile brizei de seară. Graham și Charlotte nu vedeau pe nimeni din cauza coroanei dese a copacilor, însă amândoi știau, fără să discute despre asta, că erau mulți oameni acolo, pe coasta dealului, strigându-se unul pe altul în timp ce o căutau pe fiica lor.

— Sigur, poate că au existat și prieteni despre care ea nu ne-a povestit niciodată, spuse Graham. Trebuie să luăm în calcul și varianta asta. Poate că a ajuns în locuri despre care nu dorea să aflăm noi.

Charlotte scutura din cap.

— Laura nu avea secrete față de mine, spuse ea. Fața de tine, cu siguranța. Dar mie nu îmi ascundea nimic.

— Dacă spui tu, Charlie.

Pe chipul lui Charlotte apăru o ușoară încruntare la auzul aprobării lui calme.

— Tu știi ceva, Graham? Îmi ascunzi ceva?

— Sigur că nu.

El se gândea la ultima conversație cu Laura. Avusese loc târziu, în noaptea de joi, atunci când ea se strecurase în biroul lui și îl convinsese să o lase să bea un pahar de whisky. O emoție îi îmbujorase fața înainte chiar ca băutura să-și facă efectul. Se cocoțase pe marginea biroului lui și îl mângâiasse pe braț, adresându-i zâmbetul acela matur și seducător despre care aflase că avea un efect răvășitor asupra bărbaților care le vizitau casa. Își vopsise din nou părul, făcându-l de un roșu mai intens ca niciodată, aproape violet, iar unghiile îi erau colorate cu o ojă atât de închisă, încât păreau aproape negre. Apoi îi vorbise, cu o privire de cunoscătoare, făcându-i șiret cu ochiul și îi spusese ce dorea. În dimineața următoare, el îl

concediașe pe Lee Sherratt. Era al doilea grădinar pe care îl pierdeau în acel an.

— Firește că nu, Charlie.

Ea îl crezu pe cuvânt.

— Și băiatul acela, Lee?

Graham tăcu. Închise cartea abandonată, strecurând între file un semn de carte din piele moale. Strânse de pe masă cartea și paharul pe jumătate gol. Soarele aproape dispăruse din partea lor de vale. Însă siluetele zimțate ale Vrăjitoarelor erau scăldate într-o lumina roșie mată, brăzdată de niște șanțulețe negre acolo unde umbra cădea peste scobiturile din stâncă.

— Cu *el* cum rămâne, Graham? Cum a fost cu băiatul?

Știa că Charlotte încă își mai închipuia că Laura era pură și inocentă. Așa o vedea ea pe fiica ei pentru totdeauna. Însă Graham începuse deja să o vadă cu alți ochi. Băiatul? Băiatul fusese deja pedepsit. Pedepsit pentru că nu jucase după cum îi cântase Laura. Lee Sherratt fusese prea încăpățânat ca să îi facă jocul – dar, desigur, până la momentul acela își umpluse timpul cu alte distracții. Așa că Graham îl concediașe. Pentru că asta își dorise Laura.

— Polițiștii au discutat cu el. Le-a spus că nu a văzut-o pe Laura de câteva zile bune.

— Și tu îl crezi?

El ridică din umeri.

— Cine mai știe ce să creadă în momentele astea?!

— Vreau să vorbesc și eu cu el. Vreau să-l întreb chiar eu. Să-l fac să spună adevărul.

— Nu cred că e o idee bună, Charlie. Lasă asta în grija poliției!

— Poliția știe care-i treaba cu el, nu-i așa?

— Sigur. Oricum, băiatul are cazier. Pentru mașina aia furată.

— Poftim?

— Nu se poate să nu-ți amintești. Mașina care a fost luată din parcare de sus, de pe faleză. Era a unor nemți. Laura ne-a povestit toate astea.

— Da? spuse Charlotte pe o voce nesigură.

În cele din urmă, îi permise soțului ei s-o conducă înapoi în cameră, unde începu să atingă obiecte familiare: o pernă, dosul unei huse de scaun, taburetul de la pian, o serie de fotografii cu ramă aurie, păstrate într-o vitrină. Apoi își deschise geanta, își aplică un strat proaspăt de ruj și își mai aprinse o țigară.

— Cine ar mai trebui să vină mâine-seară? întreba ea.

— Familia Wingate. Paddy și Frances. Și vor veni împreună cu niște prieteni de-ai lor din Tootley. După câte se pare, ei pun bazele unei mari afaceri cu calculatoare și au început prin a instala sisteme în Doncaster și Rotherham. Paddy spune că au perspective foarte bune. După descrierea lor, afacerea e ideală, însă trebuie să mă mișc rapid și să stabilesc contactele necesare.

— Atunci mai bine mă ocup de cele necesare pentru masă.

— Așa te vreau!

De data asta, când se întoarse către Graham, în ochii ei nu se mai zări nici urmă de lacrimi. Graham se bucura – Charlotte nu era o femeie predispusă la lacrimi, iar el, unul, n-ar fi știut cum să reacționeze. În schimb, ea își făcea de lucru cu partea din față a șalului, permițându-i lui să-i zărească în treacăt coapsele bronzate și panta lină a abdomenului de deasupra marginii slipului.

— Îți place Frances, nu-i așa? întrebă ea.

Graham afișă un zâmbet forțat, știind deja ce avea să urmeze.

— Nu atât de mult cât îmi plăci tu, Charlie.

Făcu un pas către ea, însă ea se întoarse brusc și luă una din ramele din vitrină, după care începu să-i mângâie marginile.

— Graham, nu vrei tu să te duci să vorbești cu băiatul ăla, Sherratt? Ca să ne ajute să o aducem pe Laura înapoi...

— Acum lasă asta, Charlie.

— De ce?

— Pentru că poliția o va găsi.

— Oare, Graham?

Rama foto pe care o ținea în mână era goală. Fotografia le fusese dată polițiștilor ca să îi ajute să o identifice pe Laura atunci când aveau să o găsească. Graham îi luă rama din mână și o puse la loc în vitrină.

— Sigur că o vor găsi, întări el.

Izbucnirea de furie a bătrânei se încheiase, însă mâinile ei subțiri continuau să tremure spasmodic pe brațele cu model floral ale fotoliului ei. Helen o privi până se calmă de tot, după care își trase jacheta de lână în jurul umerilor, de unde îi alunecase.

— O să pun ibricul pe foc, bunico.

— Dacă vrei tu...

— Vrei amestecul tău special?

— Lasă, că și pliculețele sunt bune. Dar nu uita să mai pui unul în plus în ceainic. Doar știi cum îmi place mie.

Helen stătea la fereastra îngustă a bucătăriei din Dial Cottage, așteptând ca apa din ibricul electric să înceapă să fiarbă. Aparatele electrocasnice pe care tatăl ei le cumpărase pentru socrii ei abia dacă mai lăsau un pic de spațiu liber în bucătărie, ca să poți trece dintr-o parte în alta. Cu siguranță, nu era suficient spațiu pentru două persoane între aragaz și masa de pin, mult prea mare, așezată pe lungime și lipită de chiuvetă.

Pe masă erau împrăștiate ustensile de bucătărie, suporturi pentru farfurii cu peisaje dintr-o stațiune din nordul Țării Galilor, rămurele de mentă și cimbru legate cu bucăți de sfoară, un borcan cu marmeladă, un alt borcan, plin cu linguri și spatule din lemn, un dispozitiv de curățat cartofi, cu mâner de lemn, un tocător și o jumătate de ceapă, înmuiată într-un castron plin cu apă. Lângă ușa din spate, o pereche de cizme de cauciuc și un baston se odihneau pe linoleumul albastru, iar o haină cerată verde-închis, cu un guler de catifea reiată stătea atârnată de agățătoare unde ar fi trebuit să se afle, în mod normal, șapca lui Harry. Haina era cadoul pe care Helen i-l oferise lui Harry la aniversarea a șaptezeci și cinci de ani.

— Niciodată nu s-a purtat așa până acum, spuse bunica din scaunul ei, fără a simți nevoia să ridice vocea pentru a se face auzită în bucătărie, distanța fiind foarte mică. N-a fost niciodată atât de rău. Mai nou, nu poate deschide gura fără să-mi arunce o grămadă de reproșuri.

— Nu l-ai întrebat ce se întâmplă?

— Să-l întreb? *Pe el?* Aș putea la fel de bine să vorbesc cu pereții.

— Poate că e bolnav, bunico.

— A fost răcit mai acu' vreo săptămână, am impresia.

După câte vedea Helen, bunica ei considera că Harry se purta asemenea unui bătrân țâfnos, gândindu-se că făcuse ea ceva care să-l scoată din sărite. Însă gândurile lui Helen zburau către vreo boală gravă care-l măcina, un secret teribil pe care îl păstra numai pentru sine, pentru a nu pricinui vreo suferință soției și familiei sale.

Existau nenumărate riscuri posibile pentru un om trecut bine de șaptezeci de ani, fumător, care își petrecuse cea mai mare parte a vieții într-o mină de plumb și care luptase să supraviețuiască unui război nedrept. Dar bunica ei, Gwen, nu se gândea la toate lucrurile astea. Ea avea să creadă că Harry

suferea de o răceala zdravănă până în momentul când aveau să-l bage în groapă la St. Edwin.

— Dar, dacă e bolnav, asta tot nu-l oprește să coboare acolo jos cu Jess. Și nici să plece cu prietenii ăia ai lui.

— Nu, bunico.

Helen puse apă fierbinte în ceainic, după care îl goli, aruncă înăuntru trei pliculețe de ceai și turnă peste ele apa clocotită din ibricul electric.

Până să fie ceaiul gata, ea își aruncă privirea pe fereastră, peste grădina din spate, către vale. Grădina însăși era strălucitoare, cu straturile ei de petunii și de violete, cu rândurile de cartofi cu flori galbene și albe, cu araci de jur împrejurul cărora creșteau vrejuri de fasole cățărătoare. Însă, dincolo de poarta grădinii, pădurea care cobora valea părea întunecată și îngândurată. Helen vedea elicopterul poliției survolând coroanele copacilor la mai bine de o jumătate de kilometru distanță. Încă mai căutau. Încă mai sperau.

— Ei l-au schimbat. Acum îi pasă mai mult de bunii lui prieteni decât de mine. Ține mai mult la ei decât la propria familie.

— Bunicul ține enorm la familia lui.

— Ei l-au schimbat. Wilford Cutts și cu ălalt, Sam Beeley.

— Ei? Sunt prietenii bunicului. Vechii lui colegi de munca. Ei n-au nimic de-a face cu toate astea.

— Ei au făcut-o.

— Eu sunt sigură că ei n-au făcut nimic, bunico. Sunt doar vechii lui prieteni de la mina Glory Stone. Îi cunoaște de ani de zile.

— Nu așa ca acum. Era altfel înainte, când lucrau. Însă ei l-au înstrăinat de familie. I-au împuiat capul cu tot felul de idei.

— Nu știu ce vrei să spui, comentă Helen.

Însă și ea se întrebese uneori ce puneau la cale cei trei bătrâni când se întâlneau acolo sus, pe deal, sau la micuța ferma părăginită a lui Wilford, cu cârdul de găini și cu adunătura aceea ciudată de animale bătrâne. Câteodată, Harry aducea acasă câte o căciulă de ouă maronii pestrițe de la găini pitice sau câte un sac de cartofi de la padocul dezafectat pe care el și Wilford îl transformaseră într-o uriașă grădină de zarzavaturi. Alteori, cei trei se duceau pur și simplu la cârciumă, unde Sam Beeley își prelua îndatoririle ce îi reveneau și cumpăra băutura.

— De când nu mai are de lucru, este alt om, continuă Gwen. De fapt, nici unul nu mai e cum era. Nu e bine ca bărbații să n-aibă niciun căpătâi. Nu

niște bărbați ca ăștia, întortocheate sunt lucrările diavolului.

— Acum vorbești prostii, bunico.

Helen găsi în frigider o cutie de lapte pasteurizat și puse o picătură într-o ceașcă. Apoi turnă ceaiul, asigurându-se că era tare și bun.

Bunica ei păstrase vechiul linoleum albastru pe podeaua din bucătărie. Protestase atât de vehement atunci când ei așternuseră mocheta cea nouă în camera de zi, încât Andrew, ginerele ei, se văzuse obligat să cedeze în privința asta. Ea argumentase că era mai ușor de curățat. Până și lui Helen i se părea că linoleumul albastru – pe care îl privea acum – lambriul din stejar negru, pereții denvelați și tocul de sus al ușii, din piatră spoită cu var, erau de nedespărțit.

— În orice caz, îi e gândul mai mult la ei decât la mine. Asta cred eu. Tocmai a dovedit-o.

— Hai să uitam o clipă de toate astea, bunico. Savurează-ți ceaiul!

— Tu ești o fată bună. Întotdeauna ai fost preferata lui, Helen. De ce nu discuți tu cu el?

— O să încerc, promise Helen.

Stătea în picioare, lângă fotoliul bătrânei, privind în jos la părul ei alb, atât de rar, încât îi vedea clar scalpul rozaliu. Își dorea să-și pună brațele în jurul umerilor bunicii ei și să o îmbrățișeze, să o asigure că totul avea să fie bine. Știa însă că Gwen s-ar fi simțit jenată de un asemenea gest și, în plus, oricum nu era deloc sigură că totul *avea* să fie bine. Un val brusc de afecțiune și de frustrare o făcu să se întoarcă rapid cu spatele.

Atunci îl văzu pe bunicul ei, o silueta mărunta, undeva departe, la capătul celălalt al potecii de pe coasta dealului, ieșind dintre copaci, la poalele stâncii Raven's Side. Poate că era ceva în felul în care el se mișca, poate poziția umerilor... nu-și putea da seama. Dar Helen știa într-o clipă că era ceva în neregulă.

Gwen întoarse capul și o privi cu atenție pe Helen, simțind tensiunea din tăcerea ei.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic, bunico.

Helen deschise zăvorul ușii din spate și păși pe pragul spoit cu var. Dintr-odată, simți că o inundă un potop inexplicabil de amintiri, care curgeau nestăvilit din căsuța veche din spatele ei, ca niște spirale de fum ce se degaja dintr-o casă în flăcări. Erau amintiri din vremea copilăriei, majoritatea legate de bunicul ei – cum o lua de mână atunci când se

plimbau pe aceeași cărare, ca să privească peștii care făceau salturi în râu sau ca să culeagă margarete pentru o salbă; cum o așeza mândru pe genunchiul lui, atunci când îi arata cum își umplea pipa cu tutun și cum o aprindea cu niște conuri lungi de hârtie colorată. Mirosuri fugare îi treceau fulgerător prin minte, dispărând într-o clipită, însă fiecare dintre ele avea suficientă forță emoțională pentru a-i îneca instantaneu ochii în lacrimi. Erau mirosuri pierdute undeva în amintirile ei; fum de pipa, briantină și cremă de ghetă.

Harry părea să aibă pantofii proaspăt lustruiți de fiecare dată. Chiar și acum. Era unul dintre acele repere după care îl recunoștea pe bunicul său, oricât de mult se schimbase el de-a lungul anilor. Fără acele repere, se gândi ea, vârsta înaintată ar fi putut să-l facă de nerecunoscut în ochii copilei care îl cunoscuse pe bărbatul puternic, indestructibil, la vreo cincizeci și ceva de ani.

Tot așa, în momentul de față, îl recunoștea pe bunicul ei după mers. Era un mers lent, hotărât, drept și reverențios, pasul său având cadența pasului unui soldat care participă la o înmormântare, purtând pe umăr sicriul unui camarad mort.

Auzi elicopterul întorcându-se din nou și venind drept către ea. Două chipuri priviră în jos, la ea, lipsite de expresie în spatele ochelarilor cu lentile negre. Se simți de parcă polițiștii aceia ar fi putut vedea direct în inima ei. Prezența lor avea un caracter personal și intim, dar, cu toate astea, era veșnic prea distantă.

3

— Bun, luați o pauză!

Vorbele acestea se făcură auzite de-a lungul întregului șir, fiind rostite de sergentul în uniformă aflat la capătul opus celui la care se găsea Ben Cooper. Bărbații în salopeta și cizme de cauciuc făcură câțiva pași înapoi de la linia de căutare și se așezară în semicerc pe smocurile de iarbă crescută la întâmplare. Cineva scoase un termos cu ceai, altcineva – o sticlă cu suc de portocale.

Gamett se așeză confortabil, aruncându-și țărșul deoparte și dându-și șapca jos, pentru a scoate la iveală un început de chelie, cu părul tuns scurt în laterale. Din cauza căștilor, se spunea, foarte multor polițiști începea să le cadă părul de timpuriu. Cooper însuși era conștient de faptul că, într-o bună zi, avea să constate că începea să i se rărească părul de pe o tâmplă sau de pe alta. Toată lumea îi spunea că părul lui șaten fin era exact ca al tatălui său, care, din câte își amintea, avusese întotdeauna capul pe jumătate chel. Totuși, până una-alta, tatăl lui încă mai putea să-și treacă o șuviță de păr dintr-o parte în alta a frunții, așa cum făcuse întotdeauna. Nu ținuse niciodată pasul cu noile tendințe ale modei.

Gamett zâmbi, ștergându-și fruntea cu mâneca și căpătând dintr-odată chef de bârfă.

— Și, ia zi, cum e cu recrutul ăla nou din departamentul tău, Cooper? Noul polițist?

— Încă n-am avut ocazia să-l cunosc. Abia ce m-am întors din concediu.

— Este o „ea”, colega, o „ea”. Diane Fry i se spune.

— Așa o fi.

— Este din Birmingham.

— N-am auzit nimic despre ea. Presupun că totul va fi în regulă în ceea ce o privește.

— Dacă e să ne luăm după Dave Rennie, pare a fi o vaca nerușinată. Ar putea fi o femeie frumoasă, spune el, însă nu se obosește să se pună în valoare. Blondă, dar are părul tuns scurt. Prea înaltă, prea slabă, nu folosește farduri, întotdeauna poartă pantaloni. O cățea sfidătoare.

— Nici măcar n-ai cunoscut-o, protestă Cooper.

— Mă rog, cunoști genul. Probabil altă lesbiană.

Cooper pufni exasperat:

— E ridicol! Nu poți răspândi zvonuri de genul ăsta! Nu știi nimic despre ea!

Gamett avu suficient bun-simț să perceapă iritarea din glasul lui Cooper, așa că se abținu de la alte comentarii. Smulse nepăsător un mănunchi de păpădii și strivi frunzele între degete. Însă Cooper nu putea lăsa lucrurile așa.

— Gamett, știi la fel de bine ca mine cum e în meseria asta pentru o femeie – unele dintre ele se străduiesc prea mult. O să se acomodeze după o săptămână sau două, o să vezi. De cele mai multe ori, așa stau lucrurile.

— În privința asta nu știu ce să zic... Dar am senzația că nu vei avea timp să devii tovarășul ei cel mai bun, tinere. O să-și facă bagajele și o să zboare de aici în cel mai scurt timp.

— De ce? E pasionată de călătoriile cu balonul?

— Ha, ha! Gamett îi ignoră sarcasmul. De fapt, probabil că devenea imun la sarcasmul altora atunci când avea un subiect bun de bârfă. Continuă: Adevărul e că are o oarecare „reputație”. Are aspirații înalte, spune lumea. E ambițioasă.

— A, da? Mai întâi va trebui să demonstreze că e capabilă.

— Poate.

Norii de musculițe minuscule deveneau din ce în ce mai denși, pe măsură ce micile insecte se strângeau în jurul capetelor bărbaților, atrase de sudoarea acestora și de mirosul dulce al sucului de portocale. Sergentul avea o expresie plină de îngâmfare.

— Haide, ce vrei să spui cu asta? insista Cooper. Doar nu obții o promovare pur și simplu, fără să demonstrezi că o meriți.

— Fii serios, colega! E femeie. Știi tu: două țâțe și o gaura... și nu uită niciodată să așeze colacul de la WC.

— Da, am remarcat și eu. Și ce-i cu asta?

— Și ce-i cu asta? *Ce-i cu asta?* Păi, armata duce lipsă de femei angajate pe posturi de supraveghere, mai ales în cadrul Direcției pentru Investigații Criminale. Nu citești rapoartele? Ține minte ce-ți spun eu, prietene: dacă își vede de treaba ei și dacă le zâmbește frumos superiorilor, agentul de poliție Fry o să avanseze atât de rapid pe scara ierarhică, încât o să zici că are o rachetă în fund!

Cooper tocmai avea de gând să protesteze, când la urechile sale ajunse strigatul persoanei de legătură:

— Polițist Cooper! Polițistul Cooper este aici? Șeful te cheamă la el. Urgent!

Instrucțiunile primite de la inspectorul Hitchens erau concise, iar adresa pe care i-o dăduse lui Cooper se afla în Moorhay, satul care se zărea pe sprânceana dealului, dincolo de pădure. În zona asta, populația era, de regulă, mai numeroasă începând de pe la trei sute de metri altitudine, fundul văii fiind prea îngust.

— Cooper, fă verificările necesare și asta cât se poate de repede. Ori găsim fata în următoarele două ore, ori pierdem o noapte întreaga. Și știi și tu ce poate însemna asta.

— Plec chiar acum, domnule.

— Mai ia pe cineva cu tine. Cu cine mergi?

Cooper privi înapoi, la grupul de bărbați întinși pe iarbă. Privirea sa trecu rapid de la Gamett și vreo alți doi polițiști între două vârste la sergentul supraponderal, apoi la două polițiste din Matlock și la cei trei paznici ai rezervației.

— Nu vreau ofițeri de la CID, domnule. Va trebui să împrumut un polițist în uniformă.

La capătul celălalt al șirului cineva oftă cu subînțeles.

— Atunci, așa facem. Dar hai să ne mișcăm puțin!

Cooper îi explică foarte concis sergentului ce dorea, după care i se dădu pentru însoțire un polițist tânăr, înalt și musculos, de vreo douăzeci de ani – Wragg pe numele lui – care se învioră numaidecât aflând că era rost de ceva acțiune.

— Ține-te cât mai aproape de mine!

— Nu vă faceți griji, nu mă dezlipesc de dumneavoastră, îl asigură Wragg, flexându-și mușchii umerilor.

Drumeagul ce urca înspre Moorhay șerpuia printre copaci până în punctul în care o poartă îngusta, în formă de V, permitea trecerea dincolo de zidurile de piatra, către o pășune unde mai multe vaci de lapte bălțate fuseseră de curând aduse înapoi, după muls. Pășunea fusese cosită cu câteva săptămâni în urmă; acum, iarba era scurtă și nu rămânea culcata la pământ sub talpa încălțărilor, în timp ce Ben Cooper alerga de-a lungul zidului; căldura și sudoarea îi înțepau fruntea, iar picioarele i se încordau de durere din cauza marșului forțat. Wragg ținea fără probleme pasul cu el, însă foarte curând își înfrână pornirea de a mai pune întrebări, înțelegând că polițistul

Cooper nu era dispus să-i ofere răspunsuri. Avea nevoie de suflu ca să poată alerga.

Vacile își întoarseră capetele privind mirate atunci când bărbații trecură pe lângă ele. Maxilarele lor se mișcau lent, iar ochii deveniră imenși între urechile ce zvâcneau în permanență. Ceva mai devreme în după-amiaza aceea, echipele de căutare fuseseră nevoite să aștepte ca fermierul să-și ducă vacile în staulul pentru mulș, abia după aceea reușind să-și continue drumul peste câmp. Se făcuseră apoi tot felul de glume răutăcioase pe seama balegii de vacă.

Cooper trecu de o porțiune în care zidul se prăbușise, fiind înlocuit cu un gard electric, a cărui menire era să țină vitele la distanță până când avea să fie găsit un meșter priceput la zidărie, care să repare zidul. Fără a le oferi vacilor răgazul necesar pentru ca, din curiozitate, să o ia pe urmele sale, Cooper ajunse deja la următoarea poartă. Ocoli o altă pășune și urcă în pas alergător o uliță pavată cu pietre și pietriș sfărâmat.

Panta devenea din ce în ce mai abruptă, acum, pe ultimele câteva sute de metri, iar la un moment dat Cooper începu să aibă senzația că urcă din nou pe dealurile Cuillin. Wragg rămânea tot mai în urmă, încetinind pasul de parcă ar fi fost la plimbare și apăsându-și genunchii cu brațele pentru a-și lua avânt pe porțiunile mai abrupte.

Partea superioară a corpului îi era prea grea, se gândi Cooper și nu-și dezvoltase mușchii necesari urcușului în coapse și gambe. Unii dintre bătrânii care locuiseră toată viața prin satele astea de pe deal l-ar fi întrecut cu ușurință pe tânărul polițist.

În cele din urmă, Cooper ajunse la zidul înalt, negru, de la colțul cimitirului bisericii St. Edwin. Biserica părea a fi fost construită pe o movila, partea ei din față aflându-se cu mult deasupra uliței satului și fiind oarecum înălțată în raport cu fundul văii, precum meterezele zidului unui castel. Turnul pătrat, construit în stil normand, se profila țeapăn pe cer, înalt și ciudat de disproportionat în raport cu naosul de dimensiuni reduse, ceea ce îi conferea bisericii aspectul unui „L” înclinat.

Nivelul curții bisericii era atât de înalt, încât Cooper se gândi că trupurile îngropate acolo erau probabil chiar în dreptul ochilor lui – asta dacă ar fi putut străpunge cu privirea pietrele din care era construit zidul și pământul negru și compact sub care zăceau sicriele de stejar, așteptând să putrezească.

Biserica era înconjurată de copaci bătrâni – castani sălbatici și stejari, printre ei aflându-se și două tise matusalemice. În aer plutea mirosul umed de iarbă proaspăt cosită, iar atunci când Cooper trecu pe lângă curtea bisericii, urcând acum către spatele unui șir de căsuțe din piatră, un bărbat îmbrăcat cu cămașă în carouri roșii cu mânecile suflecate privi la el peste zid, dinspre poarta laterală. Se sprijinea de o mașina mare de tuns iarba, care funcționa pe bază de benzină, făcând o pauză între o fâșie de teren cu iarbă frumos tăiată și o porțiune cu iarbă crescută în dezordine, de care nu se apucase încă. Îl privea pe bărbatul care alerga cu o grimasă ce trăda un dezgust profund, ca și cum liniștea serii ar fi fost tulburată de ceva extrem de neplăcut.

La prima dintre căsuțe, o femeie se afla în grădină, având o stropitoare cu care uda straturile cu flori ce stăteau în umbra zidului casei. Femeia ținu stropitoarea în poziție verticală, cu o mână înmănușată, cât timp îl privi pe Cooper încercând să-și recapete suflul pentru a cere îndrumări. El își dădu seama că gâfâia din cauza mirosului îmbătător de caprifoi și trandafiri parfumați, proaspăt udați. În spatele lui, mașina de tuns iarba începu din nou să huruie în curtea bisericii, iar un stol mic de stăncuțe își luă zborul dintre crengile castanilor, protestând zgomotos.

— Dial Cottage?

Femeia îl privi fix, apoi clătină din cap aproape imperceptibil, nefiind dispusă să facă nici măcar acest mic efort. Se întoarse ostentativ cu spatele, îndreptându-și atenția către un trandafir pitic, cu o floare galbenă, nefiresc de pală. Pe zidul din fața lui Cooper era o plăcuță pe care scria: „Parcarea interzisă. Întoarcerea interzisă. Autostopul interzis”.

La doua case mai sus, găsi o bătrână care stătea pe un scaun de grădina, ținând pe genunchi o pisică persană. Repetă întrebarea, iar ea arată undeva în sus, pe panta dealului.

— Urcați până la șosea, o luați la stânga și treceți de cârciumă. Este una dintre casele de pe stânga. Dial Cottage este una dintre cele cu ușă verde.

— Vă mulțumesc.

Aruncând o privire la tânărul polițist care făcea eforturi serioase să urce poteca, Cooper își reluă cursa, bucuros să simtă în sfârșit pavajul compact sub tălpi, pe măsură ce se apropia de șosea.

Moorhay era situat undeva în afara principalelor trasee turistice, iar în cea mai mare parte a timpului traficul din zonă era destul de redus. Mai trecea ocazional câte o mașină care traversa regiunea, îndreptându-se către

Ladybower Reservoir⁴ sau către grotele spectaculoase din Castleton. Peste drum era o cârciumă micuță numită Drover, cu două, trei mașini trase pe pavajul pietruit din față. Conform panourilor publicitare, acolo aveau bere Robinson, unul dintre sortimentele preferate ale lui Ben Cooper. În momentul ăsta, ar fi dat orice pentru o halba, însă nu se putea opri din mers.

Trecu de o străduță laterală numita Howe Lane, pe lângă poarta unei ferme dotate cu o șură cu acoperiș de lemn și cu un hangar pentru tractoare. Pe o plăcuță de la capătul potecii scria că ferma oferea cazare și masă. Coroanele copacilor atârnavu deasupra șoselei care continua să rătăcească, îndepărtându-se de sat. Undeva în zare, observă în treacăt o fâșie de teren necultivat, cu un copac singuratic în punctul cel mai înalt al locului.

La vreo două sute de metri distanță de biserică, se întindea un șir lung de case cu două niveluri, construite dintr-o gresie fină specifică locului, cu acoperișuri din ardezie și cu ferestre mici, cu cercevele. Nu existau grădini în fața caselor, însă unele aveau lângă zidurile din față rigole din piatră, umplute cu crăițe și petunii. Una sau două dintre ele aveau uși simple din scândură de stejar, fără geamuri. Ușile erau vopsite într-un verde-închis, cu grinzi de piatră spoite cu var, înclinate în unghiuri inegale.

Până când Cooper reuși să descopere care dintre ele era Dial Cottage, transpirația începuse să-i curgă nestingherită pe frunte și pe ceafă, impregnându-se în cămașă. Fața i se înroșise și respira cu greu când ciocăni la ușă. Abia mai reuși să vorbească atunci când i se deschise.

— Sunt detectivul Cooper, de la Poliția din Edendale.

Femeia care deschisese ușa înclină din cap, fără măcar să privească la legitimația din palma lui lipicioasă.

— Intrați!

Vechea ușă de stejar se închise cu zgomot, iar strada rămase de partea cealaltă. Cooper clipi de mai multe ori pentru a se obișnui cu întunericul. Femeia era cam de aceeași vârstă cu el, avea probabil vreo 27-28 de ani. Purta o bluză cu spatele gol, prinsă în jurul gâtului și pantaloni scurți, iar picioarele ei rozalii îl frapară deodată, ca fiind total nelalocul lor în interiorul întunecat, precum o coristă răătăcită într-un salon funerar. Părul îi strălucea, ca și cum ar fi adus cu ea înăuntru o rază de soare.

Stăteau într-un hol îngust, care părea chiar mai îngust decât era în realitate din cauza unui bufet din mahon masiv, încărcat cu vase din sticlă șlefuită și cu o fructieră, toate așezate pe mileuri de dantelă. În centru era o fotografie color înfățișând o familie numeroasă. Fusesse făcută undeva la

mare. Tapetul imitație de lemn de magnolie, aplicat de curând, nu putea ascunde denivelările zidurilor de dedesubt. Un agent imobiliar ar fi numit toate astea „aspectul anilor de glorie”.

Cooper rămase nemișcat pentru o clipă, străduindu-se să-și recapete răsuflarea, în timp ce pieptul îi tresălta. Își șterse fruntea cu dosul palmei, pentru a opri dărele de sudoare care îi șiroiau în ochi.

— Am primit o sesizare la secție, gâfâi el. Un apel telefonic.

— *Ben* Cooper, nu-i așa?

— Exact.

O privi din nou pe tânăra femeie, recunoscând-o cu mare greutate, așa cum observase că se întâmpla de obicei atunci când vezi pe cineva în afara unui context familiar.

— Helen? Helen Milner?

— Întocmai. Presupun că m-am schimbat ceva de când eram în clasa a șasea la liceul din Edendale.

— Au trecut ceva ani.

— Nouă, pare-mi-se, spuse ea. Nu te-ai schimbat prea mult, Ben. Oricum, ți-am văzut poza în ziar cu ceva timp în urmă. Câștigaseși un trofeu, parcă.

— Da, Trofeul pentru Tragere la Țintă. Uite ce e, am putea...

— Te conduc.

— Așadar, locuiești aici?

— Nu, este casa bunicilor mei.

Pătrunseră într-o încăpăre din spatele casei, doar puțin mai luminoasă decât holul, în ciuda ferestrei care dădea spre grădina din spate. În mijlocul unuia dintre pereți era un șemineu îmbrăcat în plăci de teracotă, în stilul anilor '50, pe etajera căruia erau răsfirate mai multe fotografii și diverse suvenire din vacanțe, fără nicio legătură între ele – un măgar din paie, un bibelou reprezentând un dansator spaniol de flamenco, o vedere din Maroc, înfățișând niște cămile ce rânjeau și o mare incredibil de albastră. Deasupra șemineului, o oglindă mare, cu o ramă aurie, reflecta imprimeul sinistru, cu motiv vânătorească, de pe peretele opus, reprezentând niște siluete înveșmântate în roșu, călare, galopând printr-un crâng umbros, în căutarea unei prăzi nevăzute. Cooper simți miros de ceară de mobilă, dar și mirosul de mușgai al unor haine vechi sau al unor sertare căptușite cu ziare de demult.

În cameră erau două persoane în vârstă – o femeie care purta o rochie cu model floral și o jacheta albastră de lână, stând așezată într-un fotoliu și un bătrân îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de catifea reiată și un pulover de lână tip Harris, care ședea în celălalt fotoliu, cu fața la ea. Amândoi stăteau drepți, țepeți, erau foarte vigilenți și-și țineau picioarele trase cât mai aproape de fotoliu, de parcă ar fi vrut să lase o distanță cât mai mare între ei.

În fața șemineului gol se afla un radiator electric cu două tuburi care lăsa senzația că fusese folosit recent – în ciuda căldurii de afară. Și totuși, Cooper considera binevenită ușoara răcoare din cameră, care începuse să-i zvânte sudoarea de pe chip atunci când bătrânii se întoarseră către el.

— Este Ben Cooper, bunicule, spuse Helen.

— Da, văd și eu asta. Feciorul sergentului Cooper.

Cooper se obișnuise cu aceasta formula de salut, venită mai ales din partea locuitorilor mai vârstnici ai regiunii Edendale. Pentru unii dintre aceștia, el nu era decât o umbră a tatălui său, a cărui faimă și popularitate păreau să dureze o eternitate.

— Bună ziua, domnule. Se pare că am primit un telefon la secție.

Harry nu răspunse, iar lui Cooper începuse să-i încolțească în minte ideea că bătrânul ar putea fi surd; deodată, nepoata lui interveni.

— De fapt, eu am sunat, mărturisi ea. Bunicul m-a rugat să o fac.

Harry ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că nu era treaba lui dacă nepoata sunase sau nu la poliție.

— M-am gândit că e un lucru despre care probabil ați dori să aflați.

— Cum vă numiți dumneavoastră?

— Dickinson.

Cooper așteptă răbdător să primească explicațiile necesare. Însă ele veniră din partea nepoatei, nicidecum din partea bătrânului.

— E în bucătărie, spuse ea, conducându-l către o altă ușă.

O mașină de spălat aproape nou-nouță și o combina frigorifică își găsiseră loc printre dulapurile de lemn vopsite în alb, între ele fiind montată destul de stângaci o chiuvetă de aluminiu. Niciunul dintre bătrâni nu îi urmă, preferând în schimb să îi privească din fotoliile lor. Încăperile erau atât de mici, încât îi puteau auzi fără probleme.

— Iată ce a găsit bunicul meu!

Pantoful sport zăcea pe o masă de bucătărie făcută din lemn de pin. Era plin de cocoloașe și arăta de-a dreptul grotesc printre mănunchiurile de

mentă uscată și oalele de gătit cu smalt maroniu. Cineva așezase sub el o pagina din *Buxton Advertiser*, pentru ca pământul de pe talpa de cauciuc să nu ajungă pe suprafața mesei. Pantoful zăcea în mijlocul unei reclame pentru un nou restaurant cu specific cantonez, șireturile sale atârând peste o fotografie ce înfățișa o chinezoaică zâmbitoare care servea costița la grătar cu garnitură de muguri de fasole. Pe pagina opusă erau rubrici cu notificări de nașteri și decese, anunțuri privind diverse nunți și felicitări pentru majorate.

Cooper își șterse palmele asudate pe pantaloni și scoase un pix. Ridică ușor limba pantofului pentru a arunca o privire în interior, atent să nu scuture pământul care începuse să se usuce și să cadă de printre despicăturile din talpă.

— Unde ați găsit obiectul acesta, domnule Dickinson?

— Sub Raven's Side.

Cooper cunoștea bine zona Raven's Side. Era o pustietate plină de bolovani, gropi și vegetație crescută alandala. Toată după-amiaza, echipele de căutare înaintaseră destul de lent către acea stâncă, de parcă le-ar fi fost silă de perspectiva da a fi nevoite să scotocească pe acolo, anticipând glezne sucite și degete rupte.

— Ați putea fi ceva mai exact?

Bătrânul păru jignit, ca și cum cineva l-ar fi acuzat că mințea. Cooper începu să se întrebe de ce i se păruse mai răcoare în interior. În ciuda ferestrelor deschise, nu era niciun pic de aer în bucătărie. Atmosfera era înăbușitoare, apăsătoare. Singura rază de lumină păru să se stingă atunci când Helen ieși din cameră, mergând să vadă cine bătuse la ușă.

— Acolo jos, deasupra apei, e un petic mare de pământ, plin cu ferigi și mărăcini, spuse bătrânul. Pe acolo o plimb eu pe Jess, mă înțelegei...

Cooper fu surprins să audă un hârșăit slab de gheare pe pardoseala, chiar lângă piciorul lui. Un labrador negru se uita lung la el de sub masă, răspunzând plin de speranță la auzul numelui său. Labele câinelui erau murdare, iar el stătea întins pe un număr din *Eden Valley Times*. Pagina sportivă, după toate aparențele. FC Edendale pierduse meciul de deschidere a sezonului.

— Și nu era decât pantoful ăsta sport? Nimic altceva?

— Eu, unul, n-am văzut altceva. Drept să spun, Jess l-a găsit. Aleargă după iepuri și alte asemenea vietăți când ajunge prin locurile alea.

— Bun, spuse Cooper. O să aruncăm o privire în câteva minute. Veți putea să-mi arătați locul exact?

Helen reveni în încăpere, însoțită de Wragg, care era complet epuizat.

— E... de vreun folos? întrebă ea.

— Vom vedea. Cooper scoase o pungă de plastic din buzunarul din spate și introduse pantoful înăuntru cu cea mai mare grijă, întrebând-o pe Helen: Vrei să aștepti puțin aici? Un ofițer superior va dori probabil să discute cu tine.

Helen aproba printr-o mișcare a capului și privi către bunicul ei, însă expresia lui nu se schimbă. Chipul îi era de piatră, ca al unui bărbat resemnat la gândul că avea să urmeze o perioadă de suferințe inevitabile.

Cooper ieși din nou în stradă și își scoase aparatul de emisie-recepție pentru a contacta sediul diviziei din Edendale, unde știa că detectivul Hitchens aștepta un răspuns. Puse punga de plastic în lumină, privind atent la conținutul acesteia în timp ce aștepta ca mesajul să fie transmis.

Pantoful sport era marca Reebok, mărimea 36, îngust. Iar petele maronii de pe bombeu puteau fi foarte bine de sânge.

4

Sediul Diviziei E a Poliției din Edendale fusese nou cândva, prin anii '50 și chiar îi asigurase arhitectului său un premiu pentru servicii aduse comunității. Însă în biroul CID cei cincizeci de ani de hârtoage putrede, de țigări fumate pe jumătate și de mâncare proastă își lăsaseră urmele pe pereți și mirosul în covoare. De curând, bugetul corpului polițienesc din Derbyshire crescuse suficient cât să acopere zugrăvirea pereților, înlocuirea tocurilor ferestrelor și instalarea de aparate de aer condiționat în unele dintre birouri. De asemenea, vechile birouri din lemn fuseseră înlocuite cu unele moderne, mai adecvate computerelor care se odihneau pe ele.

Detectivul Diane Fry citea buletinele informative. Începuse prin a se pune la curent cu cele proaspete, sosite chiar în ziua respectiva, apoi continuase întorcându-se la cele din săptămânile anterioare. Intenția ei era aceea de a se familiariza cu toate anchetele care se aflau în curs de desfășurare în cadrul diviziei. Deși se afla deja în Edendale de aproape două săptămâni, încă se simțea nouă precum stratul de vopsea de pe peretele exterior, de lângă fereastră, care, din nu se știe ce motive, refuza să se usuce așa cum trebuia. Toate ferestrele din această parte a clădirii dădeau înspre Poarta C și spre partea din spate a sectorului estic al Clubului de Fotbal Edendale, o echipa ce se zbătea în partea inferioară a uneia dintre ligi.

Problema de maxima prioritate în momentul de față era infracționalitatea auto din stațiunile turistice locale. Din tonul plictisit al unora dintre notițele interne peste care Fry dăduse absolut întâmplător, se părea că aceasta fusese întotdeauna problema cea mai importantă a Diviziei E în această perioadă a anului. Mai multe mii de turiști soseau în Rezervația Naturală Peak District pe timpul verii, aducând cu ei ceea ce părea a fi propriul val de infracțiuni, asemenea dărei lăsate în urmă de un uriaș vapor de croazieră. Acești turiști își lăsau mașinile în locuri îndepărtate, în parcări improvizate pe terenuri accidentate, în carierele abandonate sau, pur și simplu, la marginea drumului. Invariabil, mașinile lor erau pline cu aparate foto, binocluri și poșete înțesate cu bani, cărți de credit și Dumnezeu mai știe ce altceva. În același timp, infractorii ambulanți veniți din localitățile aflate în vecinătatea orașelor Sheffield, în est și Manchester, în vest, străbăteau zona Peak District tocmai în căutarea unor astfel de victime. Erau suficiente câteva minute petrecute pe lângă o mașină nesupravegheată, după care hoții se

întorceau în orașele lor, lăsând în urmă o mulțime de turiști buimaci și multe vacanțe compromise.

Aparent, problema era de nerezolvat. Nu se putea găsi o soluție pentru ca mesajul să ajungă la urechile proprietarilor de mașini, de vreme ce aceștia erau într-un continuu du-te-vino – azi unii, mâine alții, poimâine alții și tot așa. Date fiind resursele modeste ale poliției, acesteia îi era imposibil să țină sub supraveghere zonele vulnerabile. Singura soluție era să îi identifice pe posibili făptași și să le solicite forțelor de ordine din localitățile vecine să nu îi piardă din vedere. Ceea ce însemna a trăi cu speranța.

Diane Fry privi în partea opusă a încăperii, la detectivul Rennie. Vorbea la telefon. Și făcea asta de ceva vreme. Nu putea auzi ce spunea, dar era aproape sigură că în tot timpul ăsta el nu-și luase nici măcar o singura notiță cu pixul acela pe care îl tot rodea în dinți. Avea umeri masivi și ceafa groasă; era fundaș veteran din echipa divizională de rugby, după cum aflase din conversația lui cu unul dintre ceilalți polițiști. Mai știa că numele de botez al lui Rennie era David și că era căsătorit și avea doi copii adolescenți.

Devenise foarte rapid conștientă de faptul că el o cântărea viclean din ochi, din lateral, că privirile lui alunecau spre ea atunci când credea că ea nu-l vedea. Observase în trecut că aceasta era o tentativă obișnuită de a face o primă manevră către o colegă de rang inferior, manevră menită să culmineze cu o aventură la birou în toată regula. Mulți bărbați, desigur, nu treceau de aceste prime semne – ele erau mai degrabă un indiciu al speranței decât al intenției. Însă mai existau și alții care erau o adevărată pacoste, iar Fry nu își putea da seama deocamdată din ce categorie făcea parte Rennie. Cu toate astea, era bine că fusese avertizată, astfel încât să poată decide ea însăși când venea momentul să-i aplice lovitura de grație. Aventurile cu colegii de serviciu nu făceau parte din planurile ei. Nici vorbă de așa ceva!

Observase că Rennie nu făcea eforturi să pară ocupat, chiar dacă în momentul acela undeva, în clădire, se afla un inspector-șef care ar fi putut oricând să intre în birou.

— Domnule sergent? îl abordă Fry atunci când, în sfârșit, puse telefonul înapoi în furcă.

Rennie privi în jur, ca și când ar fi fost surprins de faptul că ea se mai afla încă acolo. Apoi zâmbi, schimonosindu-și fața până când aproape că îi făcu cu ochiul. Purta o cravată de un verde-închis, cu un model mic, auriu, iar

costumul avea o croiala potrivita pentru umerii săi masivi, însă nu fusese curătat în ultima vreme. Scoase o lamă din guma lui de mestecat obișnuită, gest din care Fry deduse că, probabil, era fost fumător.

— Ce pot face pentru tine, Diane?

— Am aici un proiect referitor la cifrele infracționalității auto...

— Așa...?

— Mă întrebam dacă s-a făcut vreo verificare pe calculator. Dacă s-a stabilit vreo corespondență între momentele în care au avut loc infracțiunile și locurile unde s-au petrecut acestea. Dacă există o analiză a modurilor de operare. Am putea realiza un model computerizat.

— De regulă, Ben Cooper se ocupă de chestiile astea, o informă Rennie. Te-aș sfătui să nu te amesteci în ceea ce e pe calculator până nu vorbești cu el.

— Un model computerizat ne-ar putea dezvălui o serie de predicții, ar putea sugera amplasamente-cheie. Merită o încercare, domnule sergent...

— Ți-am spus, vorbește cu Ben. A fost trimis la Moorhay, dar ar trebui să se întoarcă la birou ceva mai târziu, slavă Domnului!

Fry auzise numele lui Ben Cooper pomenit de mai multe ori în prima ei săptămână de lucru în Edendale. Aparent, omul ăsta era o întruchipare a tuturor virtuților posibile, unul care le știa pe toate. Detectivul Cooper cunoștea zona ca pe palma mâinii sale, spuneau cei de pe aici. Le cunoștea pe toate lichelele de prin partea locului și chiar și pe familiile lor, se mai spunea. În afară de asta, știa cum funcționau toate sistemele din biroul CID. Știa exact cum trebuiau completate tonele de hârtoage care îi buimăceau complet pe alți detectivi. Mai nou, se părea că era singura persoană capabilă să folosească un calculator. Însă Diane Fry avea o calificare în tehnologia informației și absolvise un curs de analiză a informațiilor secrete la Facultatea Națională de Studiu al Criminologiei, din Bramshill. Cu prima ocazie, avea să le arate ea cine știa să folosească un calculator pe aici!

Deocamdată însă, se hotărî să încerce o altă abordare.

— Cineva de la NEIS⁵ a scris un proiect pe tema asta, acum câteva luni. Ni s-a vorbit despre el când eram la Bramshill.

— Serios?

Rennie nu părea deloc impresionat.

— Serviciul Național de Informații în Domeniul Criminologiei.

— Știu și eu ce înseamnă NEIS, mulțumesc.

— Mă întrebam dacă a făcut cineva vreun studiu pe tema asta. Nu văd nicio mențiune în documentație. Poate că grupul de proiect a mers pe firul ăsta până la capăt?

— Mă îndoiesc.

— O să verific eu, dacă vreți, domnule sergent.

Rennie deveni posac, trase de nodul cravatei, scotoci pe birou în căutarea unei bucăți de hârtie și ridică receptorul pentru a forma un alt număr.

— Ce spuneți, domnule sergent?

— Mă rog, dacă ții neapărat...

Fry își făcu o notiță pentru sine în agendă și o însemnă cu un asterix. Apoi, puse deoparte rapoartele privind infracționalitatea auto și lua comunicatul de dimineața, legat de fata aceea dispărută, Laura Vernon. Îl parcursese deja o dată și reținuse toate detaliile, de altfel foarte sumare.

Avea o memorie excelentă pentru lucruri de genul asta. Știa cu exactitate cu ce era îmbrăcată fata atunci când fusese văzută ultima oară – știa inclusiv despre bikinii albaștri și despre pantofii sport marca Reebok, mărimea 36, înguști. Dacă ar fi fost primul detectiv care ar fi dat peste vreunul dintre aceste obiecte, știa cu siguranță că l-ar fi recunoscut fără întârziere. Dar, desigur, mai întâi de toate ar fi trebuit să facă parte din echipele de căutare.

Toți angajații disponibili fuseseră deja convocați pentru sarcina găsirii Laurei Vernon. Mai precis, toți angajații cu excepția detectivului Diane Fry și a sergentului-detectiv David Rennie. Fry era nou-venită în departament și era normal să fie așa. Dar cu ce greșise David Rennie? În momentul de față, el se ocupa de delictele cotidiene în cadrul Diviziei E, iar Fry reprezenta echipa lui. Nu părea o combinație cu prea mari șanse pentru anihilarea valului infracțional. Până una-alta, nici măcar nu-și dădeau silința.

Fry se ridică de la birou și merse să verifice dosarul cazului Laurei Vernon. Cu toate că ancheta începuse cu mai puțin de 48 de ore în urmă, dosarul căpăta deja proporții. Mecanismele unei anchete majore începeau să intre în acțiune, chiar dacă deocamdată nu se putea vorbi oficial despre ancheta unei crime – cel puțin până nu era găsit cadavrul. Fără îndoială, existau multe cazuri de adolescente care fugeau de acasă. De cele mai multe ori, ele se întorceau acasă după câteva zile, flămânde și copleșite de rușine. Laura avea bani – părinții ei estimaseră că ar fi putut avea cel mult treizeci de lire în poșetă; în mod cert, nu era genul de fată care să ducă lipsă de bani. Însă nu luase cu ea haine și alte obiecte personale. Acesta era un amănunt semnificativ.

În afară de asta, mai existau alte două motive pentru care reacțiile nu se lăsaseră așteptate în acest caz. Unul era acela că, potrivit relatării unui martor, Laura discutase cu un tânăr neidentificat în spatele casei ei, cu puțin înainte de momentul dispariției. Fusese ultima oară când cineva o văzuse pe fată – și de atunci trecuseră aproape două zile.

Celălalt motiv urgent – care nu fusese menționat în dosar, dar care devenea evident după parcurgerea rapoartelor – era uciderea cu câteva săptămâni în urmă a tinerei Susan Edson, în vârstă de șaisprezece ani. Crima, încă nerezolvată, avusese loc pe raza de jurisdicție a Diviziei B, undeva în vecinătate.

Toată lumea știa că, într-o ancheta, primele două sau trei zile erau vitale, dacă până la urmă se dovedea a fi vorba despre o crimă sau despre o altă infracțiune gravă. În primele șaptezeci și două de ore, amintirile martorilor sunt încă proaspete, iar făptașul nu va fi avut prea mult timp la dispoziție pentru a se descotorosi de probe și pentru a-și construi un alibi. În același timp, o acțiune mai rapidă însemna mai multe șanse de a o găsi pe Laura Vernon în viață.

Fry constată cu interes că poliției i se oferise de la bun început numele unui „potențial” făptaș. Un tânăr pe nume Lee Sherratt fusese indicat de părinții fetei și fusese intervievat de polițiști la o primă trecere în revistă. Negase că el ar fi fost tânărul văzut discutând cu Laura, însă alibiul lui nu putea fi dovedit. Cazierul lui Sherratt fusese scos din evidența națională computerizată a poliției – câteva infracțiuni mărunte, unele înfăptuite pe când era minor. Nu era cine știe ce, dar era suficient pentru ca numele lui să rămână în fruntea listei suspectilor până când se descopereau dovezile necesare pentru a putea fi eliminat.

Conform rapoartelor, un inspector în uniformă de la Grupul de Asistență Operațională răspundea acum de căutările desfășurate la sol. Inspectorul Paul Hitchens era ofițerul de investigații din partea CID, el urmând să îi dea raportul detectivului-inspector șef Stewart Tailby. Ofițerii trecuseră deja pe la toate casele din satul Moorhay, de vreme ce tot nu erau foarte multe. Toți prietenii și rudele despre care se știa în zonă fuseseră vizati de anchetă. Nici urmă da Laura Vernon, niciun fir care să ducă la un eventual loc în care aceasta s-ar fi putut afla.

Cercetarea meticuloasă, centimetru cu centimetru, a împrejurimilor provinciale era deja în plină desfășurare. Ofițerii care aveau zi liberă fuseseră chemați la serviciu, echipele cu câini utilitari erau scoase pe teren,

iar elicopterul survola zona. Paznicii Rezervației Naturale și trupele jandarmeriei participau la căutări, iar salvamontiștii erau undeva sus, pe terenurile sterpe de deasupra satului. Și, firește, Domnul Detectiv Perfect era el însuși la Moorhay. Prin urmare, cazul era rezolvat.

Fry îl cunoscuse pe inspectorul Hitchens încă din prima zi de lucru. Era șeful ei de la CID – după sergentul Rennie, în orice caz. Dar ea ajunsese deja la concluzia că Rennie nu conta prea mult. Hitchens era mai tânăr decât sergentul și mai bine educat. Așadar, fusese avansat de timpuriu; probabil că era un absolvent care evoluase rapid în carieră, așa ca ea. Cu siguranță fusese predestinat unor idealuri mai nobile, iar vocea lui era ascultată de mai mulți ofițeri de rang superior. Fry își dorea cu patimă să fie în mijlocul evenimentelor, într-o investigație de proporții, la dreapta inspectorului Hitchens, să aibă șansa de a impresiona. Nu avea intenția să mai piardă prea mult vremea prin birou, uitându-se pe statisticile privind infracționalitatea auto. Ancheta unei crime era exact ceea ce-și dorea. Însă ocazia se ivise prea curând, cât ea era încă nouă. Așa se și explica prezența ei în acest birou, alături de Rennie.

În orice caz, într-o oră sau două, căutările Laurei Vernon aveau să se încheie. Chiar dacă erau în luna lui august, inserarea avea să cada până la urmă peste dealuri, iar bărbații și femeile din echipele de căutare aveau să se împrăștie și să plece abătuți pe la casele lor. A doua zi aveau să apară anunțuri în ziare și la televizor și voluntarii civili aveau să se strângă și să îngroașe rândurile echipelor de căutare.

Fry știa că avea două alternative: fie să stea relaxată și să-și umple timpul până când Rennie considera că a venit momentul potrivit să-i alocе niște sarcini, fie să spună tot ce avea pe suflet, să preia inițiativa, să înceapă să arate din ce aluat era făcută. Se abținu însă. Acum nu era momentul – trebuia să ajungă într-o poziție mai avantajoasă. Până una-alta, sergentul Rennie nu merita efortul ei de a încerca să-l impresioneze.

Chiar atunci ușa se deschise, iar inspectorul Hitchens bagă capul înăuntru.

— Pe cine avem noi aici? A, da...

Păru dezamăgit, precum un căpitan rămas să aleagă dintre jucătorii pe care nu și-i dorește nimeni atunci când se alcătuiesc echipele. Hitchens era în cămașa, având manșetele răsucite câțiva centimetri deasupra unor încheieturi puternice, acoperite cu par negru, sârmos. Avea în jur de treizeci de ani și părea în permanență gata să zâmbească. Fry îi surprinse privirea,

apoi se uită la Rennie, care nu se mișcase decât atât cât să-și dea jos piciorul de pe birou.

Hitchens înclină din cap.

— Ești de acord să păzești fortul o vreme, Dave?

— Domnule...

Fry sări în picioare nerăbdătoare.

— Unde mergem, domnule? Este vorba despre fata dispărută, Laura Vernon?

— Pai, despre cine altcineva? Da, am fost anunțați telefonic că s-a găsit ceva. Avem un om de încredere la fața locului, care tocmai face verificările necesare, dar, după toate aparențele, e de bine. Poți fi gata în două minute?

— Voi fi.

După plecarea inspectorului, Diane Fry se întoarse la biroul ei, să strângă rapoartele privind infracționalitatea auto. Avu grijă să se întoarcă cu spatele la Dave Rennie, pentru ca acesta să n-o vadă zâmbind.

Localitatea Edendale era situată într-o vale largă, în spațiul dintre cele două jumătăți distincte ale regiunii Peak District. Pe una din părți, dealurile line de piatră de calcar și vâlcelele împădurite ale Vârfului Alb se întindeau până dincolo de Bakewell și Wyedale, pătrunzând în raza de jurisdicție a Diviziei B și dincolo de hotarele comitatului Staffordshire. De cealaltă parte, se întindeau terenurile sterpe cu piatră de gresie, sălbatică și pustii, ale Vârfului Întunecat – o zonă foarte slab populată, unde pantele înalte ale dealurilor Mam Tor și Kinder Scout apărau lacurile de acumulare tăcute și îndepărtate de sub Trecătoarea Șerpilor.

Era unul din cele două orașe situate pe teritoriul Rezervației Naturale Peak District. Celălalt era Bakewell, aflat la câțiva kilometri mai înspre sud, unde își avea sediul una dintre secțiile Diviziei E. Alte localități – precum Buxton, unde se afla sediul central al Diviziei B – fuseseră scoase în mod intenționat în afara Rezervației Naturale, atunci când se stabiliseră granițele acesteia.

În dreptul localităților Buxton, Matlock și Ashbourne, hotarul făcea ocoluri largi. Însă Edendale era situat prea departe printre dealuri ca să poată fi ocolit. Ceea ce însemna că regulamentul restrictiv al Rezervației Naturale Peak District se aplica și în cazul orașului în aceeași măsură în care se aplica versantului Mam Tor sau grotelor Blue John din Castleton.

Diane Fry încă mai studia geografia oraşului şi a văii. Până în momentul de faţă se familiarizase numai cu zona din imediata vecinătate a casei victoriene de la periferia localităţii Edendale, unde închinase un apartament la etajul întâi şi cu străzile din preajma secţiei – inclusiv cu panorama tribunelor clubului de fotbal Edendale. Însă era conştientă de faptul că, orice cale ar fi ales spre ieşirea din Edendale, singura soluţie era să urce – peste dealuri, către cătunele de pe terenurile sterpe sau către satele din valea vecină.

Fry era o şoferiţă bună, fiind instruită la şcoala de şoferi a Poliţiei din West Midlands să manevreze vehicule de urmărire. Însă inspectorul Hitchens alege să conducă el şi o luare spre ieşirea din oraş, către uriaşa movilă de teren arid care despărţea localitatea Edendale de valea vecină.

— Este vorba despre un singur pantof... spuse Hitchens.

— Un pantof sport? Întrebă Fry. Reebok, mărimea 36?

Inspectorul o privi surprins, ridicând o sprânceană.

— Văd că eşti la curent cu cazul Vernon.

— Da, domnule.

— De la bun început a existat posibilitatea să i se fi întâmplat ceva, dar părinţilor nu poţi să le spui asta. Avea bani la ea, însă nu luase nimic altceva. I-am contactat deja pe toţi prietenii şi toate cunoştinţele ei. Nimeni nu ştie nimic. Mi-e teamă că ne putem aştepta oricând să-i apară cadavrul pe undeva. E inevitabil.

— Ce fel de fată este?

— A, provine dintr-o familie înstărită, cu o situaţie liniştitoare. Nu i-a lipsit niciodată nimic, aş spune eu. Urmează cursurile unei şcoli particulare, High Carrs, iar la anul trebuie să-şi dea examenele GCSE⁶. La lecţii de pian. Are un cal pe care i l-au cumpărat părinţii şi care este ţinut la nişte grajduri situate chiar la ieşirea din Moorhay. Uneori participă la concursuri de echitaţie.

— Sărituri peste obstacole?

— Bănuiesc că da.

— Şi se pricepe la ceva din toate astea?

Hitchens se uită la ea şi dădu din cap aprobator.

— Dacă e să le dăm crezare părinţilor, e perfectă în tot ce face. Va intra cu siguranţă la Oxford sau la Cambridge şi îşi va lua licenţa, dar nu e exclus ca mai târziu să aleagă să urmeze o cariera de muzician. Asta bineînţeles

dacă nu cumva câștigă între timp aurul olimpic. Prietenii ei sunt de alta părere.

— Băieți?

— Desigur. Cum altfel? Totuși, mami și tati neagă zvonurile astea. Ei spun că fata lor e prea ocupată cu studiile, cu echitația și așa mai departe. Dar treptat, treptat dăm de urma iubiților ei.

— Certuri acasă? Chestii de genul ăsta?

— Nimic. Cel puțin...

— ... Așa declară părinții. Am înțeles!

— Exact!

Hitchens zâmbi din nou. Lui Fry îi plăcea când îi zâmbeau ofițerii de rang superior, dacă aceștia aveau motive întemeiate să o facă. Privi la mâinile lui, care se odihneau pe volan. Erau mâini puternice, cu unghii curate și tăiate îngrijit. Văzut din profil, nasul lui era puțin cam mare. Avea ceea ce se numea „un nas roman”. Dar pentru un bărbat acest aspect nu reprezenta câtuși de puțin o problema – denota tărie de caracter. Se uită din nou la mâna lui stângă. Nu purta verigheta. Dar abia acum observă o cicatrice albă care traversa articulațiile din mijloc a trei dintre degete.

— Părinții spun că Laura a fost la cumpărături cu mama ei în după-amiaza aceea, o informă Hitchens. Au fost la De Bradelei Centre, în Belper.

— Ce e acolo?

— A, haine... spuse el vag.

— Tati nu le-a însoțit?

— Nu cred că e genul lui preferat de activitate. În orice caz, femeile se duseseră să-i cumpere un cadou pentru ziua de naștere, așa că nu și l-ar fi dorit prin preajmă, nu? A rămas acasă pentru a ajunge la zi cu sarcinile de serviciu. Graham Vernon conduce o afacere de consultanță financiară, despre care spune că merge ca pe roate. Oamenii ăștia chiar par să nu aibă grija zilei de mâine.

— Și după ce s-au întors acasă?

— Era în jur de cinci și jumătate când s-au întors. Încă era foarte cald, așa că Laura s-a schimbat și a ieșit în grădină pentru o vreme. Nu s-a întors la masa de seară, de la șapte și jumătate. Atunci au început părinții să intre în panica.

Fry îl admira pentru faptul că reținuse toate detaliile și le putea reda acum fără niciun efort. Evident, Hitchens avea genul acela de memorie care era

foarte apreciat în poliție în ziua de azi. Mulți polițiști n-ar fi putut repeta informațiile fără să le citească de undeva, din notițele lor.

— Părinții își asigură alibiul unul altuia?

— Da.

— Dar ea a fost văzută discutând cu un tânăr înainte să dispară, nu?

— Bravo, Diane! Da, am luat legătura cu o doamnă care ieșise să culeagă flori de câmp, la marginea tufișurilor din vârful Răzorului. Este membră a Institutului Femeilor și ajută la crearea ornamentelor pentru împodobirea unei fântâni⁷ din Great Hucklow. I-a fost rușine să recunoască acest lucru, dacă poți să-ți imaginezi! Credea că am putea s-o arestăm pentru furt de flori de câmp. Copiii ei îi spusese că asta era o crimă împotriva mediului înconjurător. Se pare însă că împodobirea acelei fântâni era suficient de importantă pentru a o determina s-o apuce pe căi greșite. În orice caz, a venit în întâmpinarea noastră și, cu ajutorul unei fotografii, a identificat-o pe Laura Vernon ca fiind fata pe care o văzuse. Pe băiat însă nu l-a putut descrie. Era prea departe.

— Și acum a apărut pantoful ăsta...

— Da, asta-i tot ce avem deocamdată. Dar se pare că am dat de un fir. Îl avem pe Ben Cooper la fața locului – a făcut parte dintr-una dintre echipele de căutare. Ben are fler.

— Sunt convinsă.

— A, l-ai cunoscut deja pe Ben Cooper? Numai ce s-a întors din concediu astăzi.

— N-am avut ocazia să-l cunosc, însă i-am auzit pe ceilalți discutând despre el.

— Am înțeles.

Hitchens nu mai zise nimic vreme de câteva minute, răstimp în care încercă să treacă de o răscruce pe unde camioane grele goneau zgomotos la intervale regulate, așternând pe marginea drumului un strat de praf de calcar. Fry încercă să-i citească gândurile, întrebându-se dacă spusese ceva ce nu-și avea rostul. Dar era sigură pe capacitatea ei de a nu-și trăda emoțiile prin voce. Făcuse grele și îndelungate exerciții în acest sens, iar acum, din câte simțea ea, vocea ei suna întotdeauna pozitiv.

— Și ia spune-mi, Diane, cum merge treaba? Te adaptezi bine în biroul de la CID?

— Foarte bine, domnule. Pe aici, unele lucruri se fac altfel decât m-am obișnuit eu, dar până acum nu există niciun aspect cu care să nu mă fi

acomodat din mers.

— Perfect! Dave Rennie se poartă frumos cu tine?

— Nu mi-a făcut probleme, răspunse Fry.

Observă că, de când era singură în mașină cu inspectorul, acesta începuse să o tutuiască. Îi plăcea să țină evidența acestor lucruri, în eventualitatea că ele aveau o semnificație mai profundă. Poate reușea, la rândul ei, să renunțe la apelativul „domnule”, să vadă dacă obținea efectul dorit – o apropiere ca între colegi, în locul relației distante dintre un superior și un subaltern. Însă nu avea să meargă mai departe.

— Nu găsești că Derbyshire este prea tăcut, după ce ai petrecut o vreme în West Midlands?

— E o schimbare plăcută, spuse Fry. Dar sunt convinsă că și Divizia E are provocările ei.

Hitchens râse.

— Celelalte divizii îi spun „E de la Easy Street”⁸.

Fry aflase deja de la noii ei colegi că localitatea Edendale fusese aleasă ca sediu central al Diviziei E, în defavoarea unor localități precum Bakewell sau Matlock, din rațiuni pur... alfabetice. Era una dintre ciudăteniile sistemului polițienesc din Derbyshire ca diviziile teritoriale să își aibă sediul central în localități a căror denumire începea cu litera potrivită. Astfel, Divizia A era amplasată în Alfreton, Divizia B – în Buxton, Divizia C – în Chesterfield, iar Divizia D – în Derby.

Prin urmare, ar fi fost de neconceput ca Divizia E să fie situată în Bakewell sau în Matlock. Ar fi fost o ofensă gravă împotriva ordinii instituționale. De fapt, dacă n-ar fi existat deja o localitate numită Edendale, vreun specialist în PR dintr-un birou al sediului teritorial ar fi fost nevoit să inventeze una.

— Eu mă gândeam mai degrabă la viața socială, explică Hitchens. Edendale nu este tocmai capitala europeană a cluburilor de noapte. E un pic cam anost pentru cineva venit din Birmingham, presupun.

— Cred că depinde foarte mult de ceea ce cauți.

El se întoarce să o privească, în timp ce mâinile sale se odihneau dezinvolt pe volanul mașinii.

— Și, mai exact, ce anume caută Diane Fry?

Chiar așa, ce anume?

Exista un singur lucru pe care Diane era dispusă să-l recunoască față de ea însăși. Poate că nu era tocmai ceea ce ar fi așteptat el să audă. Dar era un

lucru pe care trebuia să-l afle, mai bine acum decât mai târziu.

— Îmi doresc să avansez în carieră, admise ea.

— A!

Ridică din sprâncene, surprins, iar un zâmbet îi luminează fața. Arăta destul de bine și, în plus, nici nu purta verighetă!

— Sunt bună în meseria mea, continua ea. O să fac tot ce-mi stă în puteri să fiu promovată. Asta e important pentru mine. Cel puțin în momentul de față.

— Mi se pare corect. Îmi place sinceritatea ta.

Șoseaua principală către Buxton urca și urca până când ajungea la un platou unde carierele de piatră de calcar concureau cu pârlăgele ca decor de fundal. Aici se găsea o cârciumă bine plasată, numită Farul, care oferea niște priveliști spectaculoase asupra a două văi din vecinătate și asupra dealurilor de dincolo de ele. Hitchens coti, ieșind de pe șosea înainte să ajungă în dreptul carierelor și începură să urce și să coboare ușor peste dealuri și văi mai mici, ca într-o călătorie lină cu un montagnes russes, coborând treptat către Wyedale. Din când în când, porțile unor ferme pâlpâiau pe lângă ei, lăsate în urmă de viteza mașinii, cu indicatoarele lor albe cu negru care făceau reclamă la cirezile de vaci de lapte și la grămezile de baloți de paie rotunzi, uriași, ori la silozurile învelite în plastic negru ce zăceau pe câmp, dincolo de zidurile de piatră.

— Ți-am văzut dosarul, desigur, admise Hitchens. Nu-i rău deloc.

Fry aproba printr-o mișcare a capului. Știa că nu era rău. Ba era chiar al dracului de bun! Rezultatele ei la examene o situaseră întotdeauna printre cei mai buni. Evoluția ei după transferul la CID fusese una spectaculoasă. Avusese un început de carieră promițător în West Midlands, iar cei de acolo o pregătiseră pentru lucruri mărețe; oricine putea să vadă asta.

— Păcat că a trebuit să pleci din vechea instituție, spuse Hitchens.

Ea nu zise nimic, așteptând comentariul pe care era convinsă că urma să-l audă.

— Dar e de înțeles. Date fiind circumstanțele.

— Da, domnule.

Date fiind circumstanțele. Exact așa încerca și Fry să vadă lucrurile acum. „Circumstanțele.” Era un cuvânt nemaipomenit de rezervat și de obiectiv. Circumstanțele erau ceea ce aveau alții, nu erau ceva care îți întorcea viața pe dos, îți nimicea respectul de sine și amenința să distrugă tot ceea ce avuseseseși vreodată mai scump. Nu te puteai supăra pe

circumstanțe. Puteai doar să-ți continui viața și să te concentrezi asupra lucrurilor mai importante... Date fiind circumstanțele.

Acum mergeau de-a lungul unei creste, având un perete abrupt pe una din părți, cu pante pline de bolovăniș ce coborau până la un pâraiaș micuț. Treptat, priveliștea se pierdu printre copaci. Ici-colo mai vedeai câte o casă retrasă de la șosea, însă nu toate erau ferme funcționale.

— Și totuși, n-au existat consecințe neplăcute? întrebă Hitchens.

Fry nu-l putea învinovăți pentru faptul că încerca marea cu degetul. Se așteptase ca, mai devreme sau mai târziu, să se ajungă și la asta. Subiectul fusese atins, desigur, la interviul ei de angajare, iar ea răspunsese la toate întrebările acelea, atent formulate, cu replicile potrivite, cât se poate de rezonabile și de lipsite de orice urma de emoție. Însă era imposibil ca această poveste să nu rămână întipărită tocmai în mintea acelora de care depindeau perspectivele ei de avansare – așa, ca inspectorul Hitchens, de pildă. Era încă un obstacol pe care se vedea nevoită să-l depășească.

— Absolut nici una, răspunse ea. Am lăsat totul în urmă. Nu mă mai gândesc la asta. Nu-mi doresc decât să merg mai departe cu meseria mea.

— E unul dintre riscurile meseriei, nu? Vine cu restul la pachet?

— Presupun că se poate spune și așa, domnule.

El înclină din cap, satisfăcut. Pentru o fracțiune de secundă, Fry se întrebă cum ar fi reacționat el dacă ea ar fi procedat așa cum o îndemnase un scurt puseu de furie, undeva adânc în sinea ei – dacă ar fi țipat, dacă ar fi strigat, dacă ar fi tăbărit cu pumnii asupra lui, să-i șteargă zâmbetul acela superior de pe chip. Se simți mândră că nu mai avea astfel de izbucniri; învățase să-și stăpânească acel puseu de furie, să-l țină ferecat cu grija și să nu-i mai dea drumul.

Casele începură deodată să se înmulțească pe ambele părți ale șoselei, cu toate că nu existase niciun indicator care să anunțe intrarea în vreun sat. Undeva departe, în dreapta, era o școală mică; se mai vedeau și niște ferme transformate în ateliere meșteșugărești și un oficiu poștal micuț, sătesc, care făcea corp comun cu un magazin, la capătul unui șir de case. Deasupra acoperișurilor caselor se zărea turnul pătrat al unei biserici, înconjurat de castani și de paltini înalți și bătrâni.

Ajunseră în dreptul unei grămezi de mașini și dube parcate pe o alee pietruită. De îndată ce Hitchens parca, agentul Wragg își făcu apariția, asudat, la geamul mașinii. Strângea în mână o punga de plastic în care era un pantof sport marca Reebok.

— Wragg? Unde e detectivul Cooper?

— Individul ăla în vârstă îi arată unde a găsit pantoful, domnule.

— Ce e în mintea omului ăstuia? Ar fi trebuit să ne aștepte... spuse Hitchens.

— Tipul ăla n-a vrut să mai aștepte. A spus că e seara lui de domino și că ori ne arata acum, ori nu ne mai arată nimic.

— Seara de *domino*?

Wragg păru jenat.

— Chiar lăsa impresia că vorbea serios, explică el.

Porțiunea de potecă arăta aproape identic cu oricare alta. Avea un strat uscat de pământ plin de colb, în care erau încastrate rădăcini răsucite de copaci, ce ieșeau la suprafață, formând trepte în zonele mai abrupte. Pe ambele părți erau stejari și mesteceni cățărându-se de-a lungul pantei, cu tufe dese de ferigă crescute în jurul trunchiurilor lor. O grămadă dezordonată de bolovani uriași zăcea pe jumătate ascunsă printre tufele de ferigă, asemenea ruinelor năpădite de buruieni ale unui templu din Epoca de piatră. Păsările treceau în viteză printre tufișuri, cântându-și sirenele de alarmă, iar pe fundal se auzea susurul constant al unui pârau ce curgea rapid la vale.

— Mda, cam pe-aici, spuse Harry.

— Sunteți sigur?

— Așa socotesc eu.

Ben Cooper nu prea știa ce să creadă despre Harry Dickinson. De regula, putea citi o emoție oarecare la oamenii cu care intra în contact în asemenea situații. Ei erau adesea supărați, îngroziți, furioși sau chiar complet răpuși de șoc și de durere. Aceștia erau cei pentru care crimele violente erau ceva nou și înfricoșător, cu care nu mai avuseseră de-a face niciodată în viața lor de până atunci. Câteodată mai întâlnea și oameni care trădau o stare de nervozitate sau care deveneau agresivi în mod inexplicabil. Și acestea erau niște reacții interesante, ele fiind, de cele mai multe ori, primele semne ale vinovăției. Învățase să detecteze aceste semnale la oamenii cu care avea de-a face. Considera că această capacitate era strict legată de instinctele unui bun detectiv.

Și totuși, Harry Dickinson nu trădase niciun fel de emoție, nici acasă, de față cu soția și cu nepoata lui, dar nici aici, stând alături de Cooper în locul în care el și câinele lui găsiseră pantoful sport pătat de sânge.

Atât cât durase coborârea pe poteca până la poalele stâncii Raven's Side, Harry mersese în față, tăcut și bătos, cu spatele drept și balansându-și brațele într-un ritm constant. Nu scosese o vorbă de când plecaseră, comunicând doar printr-o ușoară înclinare a capului atunci când poteca ajungea la o cotitură. Era ca și cum bătrânul fusese închis bine într-un trup care se transformase în stană de piatră. Cooper și-ar fi dorit să treacă în fața lui, pentru a încerca să descifreze ceva în privirea bătrânului.

— Domnule Dickinson, înțelegeți că Laura Vernon ar putea să zacă undeva în apropiere, grav rănită?

— Da.

— Sau poate chiar moarta?

Harry întâlni privirea lui Cooper. Ce fusese oare expresia aceea fugară care i se citise în ochi pentru o fracțiune de secundă? Amuzament? Nu, batjocură. O stare de nervozitate provocată de o asemenea risipă de cuvinte.

— Nu sunt tâmpit. Știu cum stă treaba.

— Este extrem de important să aflăm locul exact unde ați găsit pantoful, domnule Dickinson.

Harry scuipă în iarba și își îngustă privirea când se uită în direcția soarelui aflat la asfințit, precum un indian care caută o urma. Arată apoi cu vârful pălăriei în partea dreaptă.

— Acolo jos? Lângă pârau?

— Jess aleargă până acolo jos, lângă apă, îl lămuri Harry.

— Ce e dincolo de bolovanii aceia?

— O bucată de pământ lăsată în paragină, năpădită de buruieni. Pe acolo sunt iepuri și alte animale de genul ăsta.

— De acolo a apărut pantoful?

Harry ridică din umeri.

— Aruncă și tu o privire, tinere!

Cooper se duse până la grămada de bolovani. Numai vârfurile acestora se mai vedeau din iarbă, iar formele lor neregulate păreau alunecoase și înșelătoare. Nu era un loc pe unde ar fi ales să se plimbe, dat fiind că avea la dispoziție niște trasee mai accesibile plimbărilor, în alte direcții. După cât de scurtă era iarba aspră, înțelese că probabil oile veneau să pască acolo. Printre bolovani erau poteci înguste care fuseseră bătătorite și se vedeau excremente vechi și negre uscându-se pe sol.

Încercând să meargă printre bolovani, pentru a evita amestecarea eventualelor urme de amprente, Cooper intră în tufele dese. Pârâul curgea în

șuvoaie peste bolovani, la un metru sau doi în dreapta lui, devenind mai puțin adânc aici, sub o porțiune de mal neted, acoperit cu iarbă. Părea a fi locul ideal pentru ca doi oameni să-și petreacă după-amiaza, izolați și netulburați de nimeni.

Privi înapoi, peste umăr. Harry Dickinson nu-l urmărea. Rămăsese pe o porțiune plată de stâncă, într-o poziție care dădea impresia că ar fi păzit poteca, aparent absent, indiferent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Pumnul lui se încheșta din vreme în vreme, ca și cum simțea că ar fi trebuit să strângă lesa câinelui. Părea complet calm.

Cooper înaintă și mai mult printre tufe, hainele lui maturând în trecere ferigile și adunând niște cârcei răzleți din rugii de mure. Două sau trei viespi, deranjate de trecerea lui, îi dădură târcoale, repezindu-se enervant spre fața lui și reușind să scape de palmele lui care loveau inutil aerul. Copacii începură din nou să se îndesească deasupra lui, formând o grotă întunecată, plină cu muște.

În fața lui, la aproximativ zece metri mai jos, pe malul celălalt al pârauului, putea zări o potecă lată, marcată cu pietre mici și cu tăpșane de lemn, fixate în pământ pe post de trepte. Era o ditamai poteca, curățată de buruieni, intens folosită și bătătorită de multe tălpi. Cooper își dădu seama că aproape ajunsese la poteca Eden Valley – drumul ce făcea legătura cu traseul Pennine Way⁹ puțin mai la nord. Era poteca preferata a hoinarilor, care treceau pe aici cu miile pe timpul verii.

Însă locul unde se situa el acum era atât de îndepărtat și de izolat de lume, de parcă s-ar fi aflat chiar în vârful dealului Mam Tor. Un drumeț care ar fi trecut prin zonă n-ar fi putut să-l zărească pe Cooper acolo sus, printre tufele de feriga, nici dacă s-ar fi obosit să privească în direcția aceea.

Se întoarse, trecându-și palma peste față pentru a se apăra de muște. Privea în urmă, printre copaci și ferigile dese, ca și când ar fi privit spre capătul unui tunel întunecat, spre locul unde se zărea silueta lui Harry Dickinson, încadrată într-o rețea de crengi care parcă încercau să-l apuce. Cooper se uită strâmb când îl izbi contrastul unui petic de lumină orbitoare, ce inunda dealul în culori vii. Bătrânul stătea în lumina strălucitoare a amurgului, iar din pietrele înfierbântate de soare se ridicau aburi în jurul lui ca dintr-un cuptor. Pâcla ce se ridica de la sol făcea ca silueta lui întunecată să se estompeze și să se chircească, de parcă ar fi dansat un șimi¹⁰ lent. Umbra lui uriașă, profilată peste bolovanii din jur, părea să se răsucească și

să se smucească atunci când forma ei neregulată se fragmenta printre tufele de ferigă și printre rugii de mure.

Expresia din ochii lui Harry era imposibil de descifrat, chipul lui fiind parțial acoperit de umbra pălăriei. Cooper nu-și putea da seama nici măcar încotro privea bătrânul, dacă se întorsese cu spatele sau dacă se uita direct la el, printre copaci.

Și-ar fi dorit să-l apuce pe bătrân de umeri și să-l scuture bine. Ar fi vrut să-i spună că într-adevăr cineva tulburase liniștea locului și asta de curând. Dovada era chiar acolo, putea fi văzută și mirosita de oricine. Pe acolo trecuseră doi oameni și cel puțin unul din ei nu venise doar pentru iepuri. Mirosul care persista sub coroanele copacilor era un miros greu de sânge statut, de carne răscoptă și de urină. Iar muștele găsiseră ceva mult mai îmbietor decât sudoarea lui Cooper pentru a se hrăni.

5

- Bun! Toate locurile sunt asigurate?
- Avem polițiști plasați în toate punctele, răspunse Hitchens prompt.
- Poliția Judiciară?
- Trebuie să sosească.

Diane Fry stătea în spatele inspectorului Hitchens și al inspectorului-șef Tailby, cam la șase metri distanță față de locul unde zăcea cadavrul fetei. Scena fusese deja bine organizată. Hitchens dăduse o adevărată reprezentație, amplasând agenți ai poliției de-a lungul potecii și solicitând informații pe care să le transmită mai departe inspectorului-șef. Însă Fry avusese impresia că tot ce trebuia făcut fusese deja făcut înainte chiar ca Hitchens să fi ajuns acolo.

- Cei de la Criminalistică?
- La fel.
- Camera de ancheta?
- Inspectorul Baxter se ocupă de acest aspect.

Tailby era mult mai înalt decât inspectorul, slab și ușor aplecat de umeri, așa cum sunt adesea oamenii foarte înalți. Părul din față îi încărunțea, însă cel din spate era încă închis la culoare, fiind lăsat să crească mai lung decât cel al colegilor lui mai tineri, care preferau tunsorile scurte. Purta niște cizme verzi de cauciuc, care nu erau chiar încălțăminte ideală pentru a traversa aproape un kilometru de teren accidentat, plin de vizuini de iepure și de bolovani ascunși.

Avusese noroc să ajungă până la scena crimei fără vreo entorsă. Fry se felicita pentru obiceiul de a purta încălțăminte rezistentă, fără tocuri și pantaloni.

- Fotograful?
- E aici, pregătit.
- Lasă-l să-și facă treaba!

Fry aștepta ca inspectorul-șef să întrebe de doctor, însă, ridicându-și privirea, înțelese că el îl văzuse deja pe doctorul Inglefield îndreptându-se spre ei, pe potecă.

- Cel care a găsit pantoful?
- La el acasă, domnule. Cu detectivul Cooper.
- Atunci hai să vedem ce spune doctorul!

Medicul tocmai îi comunica numele său polițistului aflat la jumătatea potecii. Tailby așteptă nerăbdător până când cei doi își comparară ceasurile pentru a se pune de acord în privința orei exacte, iar polițistul își notă ora în agenda. Cei mai mulți dintre polițiștii care începuseră, în mod inevitabil, să se adune la scena crimei fuseseră trimiși să-și continue cercetările, ceea ce îi făcuse să bombăne și mai tare pe seama inutilității acestei îndeletniciri.

O porțiune de câțiva metri în jurul cadavrului fusese împrejmuțată cu bandă albă-albastră, înfășurată în jurul trunchiurilor copacilor și al unui ciot proeminent de stâncă. În locul unde stăteau detectivii, singura parte vizibilă a trupului Laurei Vernon era una din gambe. Materialul negru al blugilor ei contrasta cu lumina emanată de laba piciorului, albă, goală, având unghiile vopsite într-un roșu ca sângele. Restul trupului era acoperit de un pâlț de ferigă deasă, iar în jurul lui tufele fuseseră călcate în picioare. Fry știa că tulpinile rupte și iarba strivită erau în avantajul criminaliștilor, care aveau astfel mai multe șanse de a descoperi probele necesare pentru o arestare rapidă. Își dorea să se apropie mai mult, să examineze cadavrul de aproape, să vadă chipul fetei. Cum murise oare? Fusese strangulată, lovită, sau cum? Nimeni nu spunea nimic. În stadiul ăsta, nimeni nu dorea să se implice. Toată lumea stătea acolo și îl privea pe doctor care acționa conform procedurii oficiale, în timp ce îi saluta pe polițiști printr-un semn al capului, fără nicio vorbă, făcându-și drum, prudent, de-a lungul unei fâșii de pământ bine delimitate, către zona cu ferigă culcată la pământ.

Firește, se presupunea că trupul neînsuflețit era cel al Laurei Vernon. După toate aparențele, nu existau prea multe dubii în privința asta, însă bănuiala nu putea fi considerată certitudine până când unul din părinți nu avea să fie supus formalităților de identificare.

— Nici o șansă să aducem rulota până aici... spuse Tailby.

— Nu în zona asta, domnule, încuviință Hitchens.

— Există pe undeva, prin apropiere, vreun drum care să ducă la o fermă. Ce e dincolo de copacii ăștia?

— N-am idee, domnule.

Hitchens și Tailby se întoarseră către Fry. Hitchens se încruntă când văzu cine era în spatele lui, ca și când s-ar fi așteptat să dea cu ochii de altcineva.

— Vezi dacă poți să afli, Fry, care este drumul cel mai apropiat pe care putem aduce rulota.

— Am înțeles.

Fry se întrebă cum ar fi putut face asta, în condițiile în care cât vedeai cu ochii nu se zărea nici urmă de așezare locuită. Satul însuși era invizibil în spatele uriașei grămezi de rocă. În spatele ei era o stâncă, iar în fața ei, până la șosea, se întindea o pădure deasă.

Era conștientă de faptul că inspectorul cel înalt o studia. Avea o figură slabă, osoasă și ochi cenușii, pătrunzători, cu un aer vigilent. Nu-l întâlnise personal niciodată până acum – îl văzuse o singură dată, în trecere, de departe, când i-l arătase cineva și subliniasă că era una dintre persoanele importante.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să pară inutilă acum, cu prima ocazie când îl întâlnea. Prima impresie durează foarte mult în timp.

— Poate găsești pe cineva care cunoaște cât de cât zona... îi sugera Tailby.

Hitchens interveni:

— Poate ar fi mai bine să întrebam...

În momentul acela, Diane Fry înțelese de la ce venea zgomotul pe care îl auzise pe fundal tot timpul cât se aflaseră pe deal. Era un sunet huruitor și trepidant, care staționa acum undeva, deasupra copacilor, spre răsărit. Elicopterul rămăsese pe poziții, până când echipajul său avea să primească instrucțiunile necesare pentru întoarcerea la bază.

Fry scoase aparatul de emisie-recepție și zâmbi.

— Cred că am o idee mai bună, domnule.

Inspectorul-șef înțelese imediat.

— Excelent! Spune-le să le comunice și celor de la Poliția Judiciară și de la Criminalistica unde își pot parca furgonetele.

Doctorului Inglefield nu-i trebuira mai mult de câteva minute înainte de a face cale-ntoarsă pe potecă, revenind la Tailby.

— Fără îndoială, e moartă de-a binelea, se pronunță el. I-a fost zdrobit craniul, ca să le spunem lucrurilor pe nume. Firește, autopsia va furniza toate detaliile tehnice, dar, în mare, așa stau lucrurile. Trupul a pierdut rigiditatea postmortală, iar cadavrul a intrat în descompunere. De asemenea, există câteva larve care au început să se înmulțească în locurile obișnuite. Știți... Ochi, gură, nări... Medicul legist va putea stabili cu o oarecare exactitate momentul morții. În mod normal, aş spune că au trecut cel puțin douăzeci și patru de ore, dar, date fiind condițiile meteo...

Ridică din umeri cu subînțelese.

— A fost agresată sexual?

— Hmm... Cu siguranță, hainele ei erau într-o oarecare dezordine... Mai mult decât atât... n-aș putea să spun.

— O să arunc o privire rapidă până vine medicul legist, îi spuse Tailby lui Hitchens.

Își puse niște mănuși de plastic și se apropie de cadavru, păstrând totuși o distanță de un metru, un metru și jumătate. Nu dorea să atingă cadavrul sau ceva din jurul acestuia și nici să compromită vreuna dintre potențialele probe care așteptau să fie recoltate de Poliția Judiciară. Inglefield o privi curios pe Fry în timp ce aceasta își băga stația radio înapoi în buzunar. Ascultase cu atenție discuția lor, chiar și în timp ce vorbise prin stație.

— Sunteți nouă, nu-i așa? o întreabă Inglefield. Îmi cer scuze că am pomenit de larve.

— Sunt nou-venită prin părțile locului, îl lamuri Fry. Altminteri... nu e prima oară când văd larve pe cadavre. Oamenii nu își dau seama cât de repede pătrund muștele prin orificiile corpului și încep să-și depună ouăle, nu-i așa, doctore?

— Pe o astfel de vreme, mizerabilele astea mici ajung acolo la câteva minute după deces. După încă opt ore, sau cam așa, larvele ies din ou. De cât timp a dispărut fata?

— De aproape două zile, spuse Fry.

— Așadar, iată. Au avut suficient timp la dispoziție. Însă nu vă bazați pe ce spun...

— E de competența medicului legist, știu asta.

— Fără îndoială, doamna Van Doon le va oferi colegilor dumneavoastră toate informațiile necesare. Un specialist în entomologie vă va putea spune care este stadiul de larvă actual și alte amănunte de genul ăsta. Vor putea stabili destul de exact ora decesului.

De dincolo de copaci se auzi zgomot de motoare, iar elicopterul apărură din nou, zburând la altitudine joasă, ghidând un mic convoi de-a lungul potecii care fusese descoperită în pădure.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc să-i ghidez.

— Cineva a avut mai mult noroc decât mine, spuse doctorul. Mașina mea a rămas sus pe deal, undeva. În fine, puțin exercițiu fizic o să-mi facă bine, cu siguranță. Cel puțin, eu asta le spun pacienților mei.

Fry îl conduse pe medicul legist al Departamentului de Afaceri Interne și echipa de la Poliția Judiciară spre poalele dealului. Aceștia din urmă, un bărbat și o femeie, asudaseră în costumele lor albe, cu galoși de protecție, în

timp ce își cărau valizele după ei, către zona împrejmuită cu bandă albă-albastră și își trăseseră gluga pe cap, până când ajunseseră să arate ca niște extraterestri. Tailby bătea în retragere, făcându-i loc fotografului să-și potrivească lumina, în așa fel încât să combată umbrele alungite ce se lăsau acum peste scena crimei. Poziția exactă a cadavrului trebuia să fie înregistrată cu camera foto și cu cea video, înainte ca medicul legist să se apropie suficient de mult pentru a examina larvele. Fry se întoarse cu spatele și plecă. Știa că următoarea fază presupunea ca medicul legist să-i ia fetei temperatura rectală.

Ajunse exact la timp pentru a-l surprinde pe inspectorul Hitchens preluând un apel pe mobilul său.

— Hitchens sunt. Spuneți.

Asculta în receptor vreme de un minut, răstimp în care expresia de pe chipul lui trecu de la o ușoară înfruntare la mânie și frustrare.

— Pune-i pe toți cei pe care îi găsești disponibili să se ocupe de treaba asta. Da, da, știu. Însă acum asta e principala prioritate. O să părem de-a dreptul idioți. Cheamă oameni de oriunde va fi nevoie.

Hitchens privi în jurul său, să vadă unde era Tailby. Îl zări urcând panta și îndreptându-se spre ei.

— Nenorocitul! rosti Hitchens cu năduf, în timp ce își băga telefonul înapoi în buzunar.

— S-a întâmplat ceva? întreba Fry.

— O echipă s-a dus să-l ridice pe Lee Sherratt, iar el ștersese putina.

Fry se crispa. Aducea ghinion să-ți scape printre degete principalul suspect, tocmai atunci când sperai că toate lucrurile vor fi puse cap la cap cu ușurința, ca declarațiile inițiale ale martorilor aveau să stabilească o legătură indisolubilă între suspect și scena crimei, iar rezultatele testelor de laborator aveau să aducă dovezi temeinice, pentru consolidarea cazului. Era un ghinion în care nu-și dorea să fie atrasă, se gândi ea, în timp ce îl privea pe inspectorul-șef apropiindu-se și scoțându-și mânușile de plastic.

— Trebuie să ni se comunice cât mai exact ora decesului, spuse Tailby. Apoi, va trebui să trimitem echipele de investigație să caute iar din casă în casă, Paul.

— Da, domnule.

— Trebuie să localizăm arma crimei. Organizează echipele de căutare în așa fel încât să înceapă căutările de îndată ce Poliția Judiciară se va declara mulțumită.

— Am înțeles.

— Ce vești ai primit la telefon? L-au găsit pe tânărul ăla? Pe Sherratt? Hitchens ezită pentru prima oară.

— Nu, domnule.

— Și de ce nu?

— Nu e de găsit. N-a mai trecut pe acasă de ieri după-amiază.

— Eu sper totuși că glumești.

Hitchens clătină din cap.

— Nu, domnule.

Tailby se încruntă, sprâncenele lui stufoase umbrindu-i ochii cenușii și reci.

— Nu pot să cred! Doar am vorbit cu băiatul ăsta duminică, atunci când făceam o anchetă în cazul unei persoane dispărute, iar acum, imediat ce a apărut un cadavru, am pierdut suspectul!

— Nu aveam niciun motiv...

— Ei bine, iată, acum avem motive suficiente! Acolo jos e un motiv destul de întemeiat, nu ți se pare? se răsti Tailby furios, gesticulând către locul unde zăcea Laura Vernon.

— Avem patrule care caută în toate ascunzătorile posibile, însă foarte mulți oameni au fost ocupați cu căutările pe aici.

— Ar face al dracului de bine să dea repede de urma puștiului ăluia. Vreau să închei rapid toată povestea asta, Paul. Altminteri, oamenii vor începe să facă tot felul de asocieri cu cazul Edson, iar noi vom avea parte de toată isteria legată de un criminal în serie aflat în libertate. Nu ne dorim așa ceva, nu, Paul?

Hitchens se întoarce, privind rugător spre Fry. Expresia ei ramase impasibilă. Dacă oamenii alegeau cu bună știință să fie ghinionști, ea n-avea de gând să se ofere să împartă ghinionul cu ei.

— Așa! comentă Tailby. Acum ce urmează? Să vedem... Cum îl cheamă? Pe cel care a găsit pantoful?

— Dickinson, răspunse Hitchens. Harry Dickinson.

Harry era în bucătărie. Își dăduse în cele din urmă jos haina, iar mânecile cămășii erau ridicate, scoțând la iveală niște brațe albe, vâjnoase. La încheieturile sale se vedea o linie clară, ca un reper, care despărțea pielea palida, neatinsă de soare, de mâinile maronii, muncite, stropite cu pete de bătrânețe și cu niște pete mai închise la culoare, impregnate adânc în piele.

Harry se afla în dreptul chiuvetei, folosind un spălător mic, albastru, cu mâner de plastic, pentru a curăța ceștile de ceai și a lustrui lingurile. Expresia de pe chipul lui era atât de gravă, de parcă în momentele acelea ar fi executat o operație pe creier.

— El spală întotdeauna vasele, explica Gwen atunci când detectivii ajunseră la ușă. Zice că eu nu le spal cum trebuie.

— Am dori să ne mai dați câteva lămuriri, doamnă Dickinson, spuse Tailby. În continuarea anchetei noastre...

Treptat, Harry păru să devină conștient de prezența lor acolo. Puse spălătorul deoparte și își șterse mâinile cu grijă cu un șervet, își coborî mânecile și se întinse în spatele ușii, pentru a-și lua din nou haina și a o îmbrăca. Apoi trecu cu pași rari pe lângă ei, fără un cuvânt și intră în camera din față a casei – o cameră întunecată, de unde se zărea o frântură de strada printr-o gaură în perdelele albe de tul.

Hitchens și Tailby îl urmară și îl găsiră așezat pe un scaun cu spătar rigid. Îi privea ca un judecător care-i examinează pe suspectii intrați în boxa acuzaților. Detectivii mai găsiră încă două scaune așezate în apropierea unei mese din mahon, pe care le luară și le puseră în fața bătrânului. Diane Fry se strecura tăcută în camera și se sprijini de peretele de lângă ușă, ținând în mână agenda, în timp ce Hitchens și Tailby se prezentară, scoțând legitimațiile.

— Harry Dickinson? întreba Hitchens.

Bătrânul dădu aprobator din cap.

— Harry, continuă Hitchens, acesta este inspectorul-șef Tailby. Iar eu sunt inspectorul Hitchens. De la poliția din Edendale.

— Unde e tânărul? întreba Harry.

— Cine?

— Cel care a fost aici mai devreme. Băiatul sergentului Cooper.

Tailby îl privi pe Hitchens, ridicând din sprânceană.

— Ben Cooper este un simplu detectiv, Harry. Aceasta este deja ancheta unei crime. Înțelegeți? Iar inspectorul-șef Tailby, aici de față, este ofițerul de rang superior însărcinat cu aceasta anchetă.

— O, da! replică Harry. Omul direct răspunzător.

— Domnule Dickinson, ați înțeles faptul că am descoperit un cadavru? întrebă Tailby.

Inspectorul-șef vorbea tare și clar, ca și cum ajunsese la concluzia că avea de-a face cu un idiot.

Privirea lui Harry trecu încet de la Hitchens la Tailby. Inițial, părise indiferent, dar acum părea de-a dreptul îndărătnic.

— Fata de la Piciorul Muntelui, nu?

— Familia Vernon locuiește la Piciorul Muntelui, într-adevăr, explică Hitchens pe înțelesul lui Tailby. Acesta este numele casei.

— Cadavrul n-a fost încă identificat oficial, domnule Dickinson, îl lămuri Tailby. Până ce nu va fi identificat, nu ne putem pronunța în această privință. Totuși, așa cum se știe deja, de câteva ore întreprindem, pe o arie largă, căutări ale unei fete de cincisprezece ani, cunoscute sub acest nume. În condițiile date, s-ar părea că este destul de mare probabilitatea ca acel cadavru descoperit în vecinătate să fie al Laurei Vernon.

Un orologiu vechi cu carcasă din lemn de stejar ticăia liniștit, ca pentru sine, pe polița căminului, fiind singurul sunet ce răsună în încăpere, în timp ce socotea scurgerea secundelor. Fry se gândi că timpul părea să treacă extrem de greu în acea cameră, de parcă ar fi fost izolat de restul lumii, într-o zonă temporală proprie, unde regulile firești nu se aplicau.

— Vorbești ca un adevărat idiot, nu-i așa? întrebă Harry.

Mușchii maxilarului lui Tailby se încordară, însă reuși să se abțină.

— Am dori să aflăm de la dumneavoastră cum ați ajuns să descoperiți pantoful, domnule Dickinson.

— V-am spus deja.

— Da, știu că ne-ați mai spus. Dar v-aș ruga să ne mai povestiți încă o dată.

— Să știți că am și alte lucruri mai bune de făcut.

— Da, știu, răspunse Tailby cu calm. Este seara jocului de domino.

Harry scoase pipa din buzunarul hainei și scormoni în conținutul vasului de ceramică. Mișcările lui erau încete și relaxate, iar expresia lui era calmă într-un mod studiat. Hitchens începu să dea semne de nerăbdare, însă Tailby îl potoli cu o mișcare a mâinii.

— Fără îndoială, veți înțelege într-o bună zi, spuse Harry. La vârsta mea, omul nu poate să urce și să coboare dealul în goană, de două ori într-o singură după-amiază, iar apoi să se mai simtă în stare să iasă din casă, puțin mai târziu, fără să tragă un pui de somn înainte. Nu mai am energia necesară pentru așa ceva. Asta e situația și nu am ce face! Zicând acestea, bătrânul își trecu o mână prin părul pieptănat cu grijă, netezind firele argintii, date cu briantină, după care mai adăuga: Indiferent câte cadavre ați descoperi dumneavoastră!

— Cu cât terminăm mai repede cu toată povestea asta, cu atât mai curând vom putea să vă lăsăm în pace.

— Mai mult decât atât chiar n-am ce să fac, nici măcar pentru polițistul ăla mai înalt în rang, cu toate vorbele lui frumoase. Toată vânzoleala asta și forfota de oameni de pe lângă casă – pur și simplu mă storc de vlagă.

Tailby oftă.

— Domnule Dickinson, chiar am dori să auzim povestea spusă cu propriile dumneavoastră cuvinte. Spuneți-ne doar cum s-au petrecut lucrurile.

Harry îl fixă cu priviri sfidătoare.

— Povestea... Da, ma rog... Și povestea asta... o vreți cu gesturi sau fără?

Lui Diane Fry scena la care asista i se părea oarecum nelalocul ei, ca și cum ar fi avut loc o schimbare subtilă de roluri. Ar fi zis că detectivii așteptau să fie intervievați de bătrân, nu invers. Hitchens și Tailby nu-și găseau locul, se foiau în tot felul de poziții incomode în scaunele lor tari, neștiind foarte sigur ce ar fi trebuit să spună pentru a depăși momentul acela penibil. Harry, în schimb, se simțea complet în largul său, stătea calm și nemișcat, cu picioarele întinse în fața lui, pe un petic de covor uzat. Se așezase cu spatele la fereastră, astfel că silueta lui se profila pe fundalul străzii, iar o aură slabă i se formase în jurul capului și al umerilor. Hitchens și Tailby priveau înspre lumină, așteptând ca bătrânul să vorbească din nou.

— Să înțeleg că fără, așa-i?

— Fără, dacă sunteți amabil, domnule Dickinson.

— Eram afară cu Jess.

— Jess?

— Câinele meu...

— Așa e! Vă plimbați câinele...

Harry aprinse o lumânare și trase din pipă. Părea să aștepte ceva, să vadă dacă nu cumva Tailby avea să relateze el însuși întâmplările.

— Îmi plimbam câinele, așa cum spuneți. Întotdeauna coborâm în direcția aceea. I-am spus tânărului. Băiatul...

— ... Băiatul sergentului Cooper, am înțeles.

— Da' știu că mă întrerupeți tot timpul! spuse Harry. Asta e cumva o... cum o numiți voi... tehnică de interviu?

Lui Fry i se păru că zărește umbra unui zâmbet pe chipul lui Tailby. Hitchens, în schimb, omul atât de stăpân pe situație pe când era la birou, nu

părea să mai zâmbească.

— Continuăți, domnule Dickinson, îl îndemnă Tailby.

— Întotdeauna coborâm la poalele stâncii Raven's Side. Lui Jess îi place să alerge pe lângă pârau. După iepuri. Nu că ar prinde vreodată vreunul... E un joc, înțelegeți?

Harry sufla fumul în cameră. Acesta pluti într-un norișor micuț către tavan, adunându-se în jurul bolului de sticlă atârnat de niște lanțuri minuscule sub un bec de șaizeci de wați. Pe bucata mare de tapet de pe tavan, cam prin centrul camerei, se vedeau pete galbene de fum.

Privind norul care plutea, Fry înțelise că bătrânul stătea probabil în fiecare zi în același scaun, în această cameră, pentru a-și fuma pipa. Oare ce făcea soția lui în răstimpul ăsta? Urmărea seriale precum *Coronation Street* sau *Casualty* la televizorul color din camera alăturată? Și ce făcea Harry în timp ce fuma? Pe un raft din nișa pe care o forma peretele șemineului erau câteva cărți. Fry putu să identifice unele dintre titluri: *Minerii în criză și conflict*, *Sindicatelor din Marea Britanie*, *Alege libertatea* și *Spintecătorul și fețele regale*. Printre toate cărțile acelea părea să existe un singur roman – *Fatherland*, al lui Robert Harris. Era aliniat alături de celelalte cărți, toate fiind așezate pe un rând perfect ordonat, între două suporturi din stejar sculptat. Trei sau patru numere din *The Guardian* erau aruncate într-un rastel pentru reviste de lângă șemineu. Însă în încăperea aceea nu existau televizor, radio și nici vreun sistem stereo. Odată ce termina de citit ziarul, bătrânului nu-i mai rămânea nimic de făcut. Tot ce putea face era să asculte ticăitul ceasului și să se gândească.

Fry își dădu seama că Harry o studia. Se simți dintr-odată de parcă bătrânul i-ar fi putut citi gândurile. Însă ea nu le putea citi pe ale lui. Expresia lui era impasibilă. Avea aerul unui aristocrat, obligat să îndure o nedreptate, dar suportând totul cu sânge-rece.

— Un joc, Harry... îi aminti Hitchens. Avea mai puțină răbdare decât inspectorul-șef. Și, de fiecare dată când îi spunea bătrânului pe nume, umerii lui păreau să se încordeze și mai mult. Tailby era ceva mai politicoș, mai tolerant. Lui Fry îi plăcea să țină evidența acestor detalii la superiorii ei. Dacă observa suficient de multe aspecte, mai târziu avea să le poată analiza probabil, să le treacă prin computer și să stabilească setul ideal de trăsături de caracter către care să tindă un inspector-șef aspirant.

— Uneori mai aduce lucruri, spuse Harry. Eu stau pe o piatră și îmi fumez pipa, privind pâraul sau păsările. Uneori mai apar și vidre, care vin

după pește. Dacă stai liniștit, ele nu te observă...

Tailby aproba din cap. Poate că era un naturalist pasionat. Fry nu avea cine știe ce cunoștințe despre viața sălbatică. În Birmingham, în afară de porumbei și de câini vagabonzi, nu prea avusese parte de așa ceva.

— ... Iar, în timp ce stau acolo, Jess îmi aduce tot felul de lucruri. Bețe, de pildă. Sau vine cu câte o piatră în gură. Câteodată mai găsește și câte o mortăciune...

Harry făcu o pauză. Fry îl vedea pentru prima dată ezitând fără intenție. Reflecta la cuvintele pe care tocmai le rostise, de parcă ar fi fost surprins de propriile vorbe. Apoi, bătrânul ridică din umeri.

— Voiam să spun câte o nevăstuică sau o mierla. Odată mi-a adus o veverița. Dacă sunt moarte de curând și nu sunt prea degradate, e un individ în Hathersage care le ia să le bage la congelator.

— Poftim?

— Le împăiază, îl lămuri Harry. Perfect legal. Are autorizație și tot ce-i trebuie.

— E taxidermist, spuse Hitchens.

Fry îl văzu pe Tailby încruntându-se. Harry pufai mai tare din pipa lui, ca și cum tocmai înregistrase o mică victorie.

— Și astăzi, domnule Dickinson? întreba Tailby.

— A, astăzi. Astăzi, Jess mi-a adus altceva. A plecat de lângă mine, a adulmecat prin tufele de ferigă și prin jur. Nu eram prea atent, pur și simplu stăteam acolo. Apoi a venit la mine cu ceva în gură. La început, nu mi-am dat seama ce era. Însă era pantoful ăla.

— N-ați văzut de unde a venit câinele cu el?

— Nu, v-am spus. Nu era undeva la vedere. I-am luat pantoful din gură. Mi-am adus aminte de fata aia pe care o căutați, fata de la Piciorul Muntelui. Părea genul de obiect pe care l-ar purta ea. Așa că l-am adus acasă. Iar nepoata mea v-a telefonat.

— O cunoșteți pe Laura Vernon?

— Eu socotesc că îi cunosc pe toți de prin sat, spuse Harry. Edendale nu e Buxton, dacă înțelegeți ce vreau să spun... Bineînțeles că am mai văzut-o.

— Când ați văzut-o ultima oară, domnule Dickinson? se interesa Tailby.

— A... Asta n-aș putea spune.

— Ar putea fi un amănunt foarte important.

— Hmm...

— Dacă avea obiceiul să meargă sus, pe Răzor, pe unde vă plimbați dumneavoastră câinele de obicei, domnule Dickinson, se prea poate să o fi văzut mai devreme.

— S-ar putea chiar să-l fi văzut și pe asasinul ei, spuse Hitchens.

— Mă îndoiesc, răspunse Harry. N-am văzut pe nimeni.

— Sigur...

— N-am văzut pe nimeni.

Harry îl săgetă cu privirea pe Hitchens, devenind dintr-odată agresiv. Inspectorul observă și bătu imediat în retragere.

— E vorba despre ancheta unei crime, Harry. Să nu uiți asta. Ne așteptam la cooperare deplină din partea ta.

Bătrânul își țuguie buzele. Pielea din jurul gurii i se încreți și se umplu de cute, însă privirea îi rămas pătrunzătoare și rece.

— Eu consider că mi-am făcut treaba. Acum încep deja să mă satur de voi.

— Ghinion! Noi nu ne batem joc aici, Harry. Nu ne jucăm, așa cum faci tu când îi arunci bețe câinelui tău să le aducă. Aceasta este o chestiune serioasă și avem nevoie de toate răspunsurile pe care ni le poți oferi.

— Ați mai văzut pe cineva pe Răzor, domnule Dickinson? întreba Tailby cu blândețe.

— Dacă aș fi văzut, mi-aș fi amintit, nu? replică Harry.

Hitchens pufni și se agită furios în scaunul lui.

— La dracu'!

— Potolește-te, Paul, spuse Tailby automat.

— Exact! N-o să admit așa ceva în casa mea! protestă Harry. Ar cam fi timpul să plecați pe la treburile voastre și să faceți ceva util. Și continuă, arătând cu tija pipei spre Fry și agenda ei: Și nu uitați să vă luați și secretara cu voi. Îmi lasă urme de noroi pe perete.

— Detectivul Fry va trebui să rămână să vă ia o declarație.

— Mai întâi va trebui să aștepte să mă trezesc.

Tailby și Hitchens se ridicară în picioare, îndreptându-se de spate după șederea pe scaunele tari. Inspectorul-șef părea mult prea înalt pentru încăperea aceea. Casa fusese construită într-o vreme când oamenii depășeau foarte rar 1,80 metri înălțime. Trebuie să se fi aplecat pentru a intra pe ușă, cu toate că Fry nu observase acest lucru.

— S-ar putea să vrem să vorbim din nou cu dumneavoastră, domnule Dickinson, spuse Tailby.

— Ați face bine să-l trimiteți pe băiatul ăla data viitoare.

— Mi-e teamă că va trebui să ne suportați pe mine și pe inspectorul Hitchens. Cu scuzele de rigoare, vă spun că așteptam de la dumneavoastră cooperarea necondiționată în aceasta anchetă, indiferent cât va dura ea. Sunteți sigur că nu mai aveți nimic să ne spuneți acum, domnule Dickinson?

— A, ba da! spuse Harry.

— Ce anume?

— *Cărați-vă dracului odată!*

6

Nici nu plecaseră bine polițiștii și casa se umpluse din nou de oameni. Din bucătărie, Helen privea cum părinții ei se agitau în camera din spate, învârtindu-se în jurul bunicilor ei, de parcă aceștia erau niște copii neastâmpărați, care aveau nevoie să fie dojeniți și totodată liniștiți.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici, oameni buni? Cu toți polițiștii ăștia... Ce ai mai făcut, Harry?

Andrew Milner era într-o cămașă de bumbac cu mânecă scurtă, cu un model simplist, albastru cu verde, dar încă mai avea pe el pantalonii de la costumul gri-închis pe care îl purtase la birou. Mirosea vag a săpun și a whisky. Helen știa și fără să i se spună că tatăl ei făcuse un duș imediat ce ajunsese acasă de la birou și că își băuse deja primul pahar de Glenmorangie din seara aceea, înainte ca ea să telefoneze. Bărbatul purta un al doilea rând de lentile peste ochelari, pentru protecție împotriva soarelui, lentile pe care trebuia să le ridice imediat ce trecea pragul casei. Acum erau așezate în poziție orizontală față de frunte, ca niște sprâncene extravagante.

Harry privi în sus, la Andrew, din scaunul său, fără ca vreun gest de bun venit să-i șteargă expresia rigidă de pe chip.

— Aș îndrăzni să afirm că tânăra Helen ți-a spus tot ce era necesar să afli.

Margaret Milner își făcea vânt cu o pălărie de paie. Era o femeie corpolentă, iar căldura nu-i făcea deloc bine. Rochia ei cu model floral se răsucea și foșnea în jurul genunchilor femeii, răspândind un miros puternic de spray pretutindeni în camera.

— Un cadavru... îngrozitor... Săracii de voi...

— Tatăl tău a găsit un pantof, spuse Gwen, pe care agitația n-o doborâse încă de tot. Unul dintre pantofii aceia sport. Ei au spus că tot acolo era și fata aia moartă, însă tatăl tău nu a văzut-o. Nu, Harry?

— Jess a fost, preciza Harry. Jess a găsit pantoful.

— Dar era... Nu era sânge?

— Ei zic că era.

— Polițistul cel tânăr l-a luat cu el, spuse Gwen. Primul, cel tânăr...

— Băiatul lui Cooper, explica Harry.

— Cine?

— Fiul sergentului Cooper. Polițistul cel bătrân... Nu se poate să nu-ți amintești toată tevatura care a fost...

— A, știu... Margaret se întoarse către fiica ei. Helen, nu-l cunoșteai tu foarte bine pe vremea când erai în școală? Despre el e vorba? Acum îmi amintesc... Parcă îl plăceai, nu?

Helen se fâstâci, gata să fugă înapoi în bucătărie, să mai facă niște ceai. Își iubea părinții și bunicii, însă nu se simțea deloc confortabil când erau toți laolaltă. Putea comunica destul de bine cu fiecare în parte, însă atunci când se strâneau cu toții, într-un grup familial, între ei cobora parcă un fel de cortină a lipsei de înțelegere.

— Da, mamă. Ben Cooper.

— Voi păreați să vă înțelegeți bine întotdeauna. Dar el nu te-a invitat niciodată în oraș, nu? Mereu am regretat lucrul ăsta...

— Mamă...

— Știu, știu... nu e problema mea...

— Las-o baltă, mamă! Acum nu e momentul...

— Avem un cadavru, interveni Gwen pe un ton plângăreț, implorându-i pe cei din cameră, ca și cum undeva exista cineva care să-i ofere consolare sau poate chiar să-i spună că toate acele lucruri nu se întâmplaseră în realitate.

— Și chiar era fata familiei Vernon? Întrebă Andrew nerăbdător.

Helen sesiza slabul accent scoțian al tatălui său strecurându-se printre „r”-uri, așa cum se întâmpla de regulă atunci când bărbatul era foarte stresat.

— Au spus că este cu siguranța Laura Vernon?

— Urma să fie *identificată*, spuneau ei. Gwen aruncă priviri ostentative către Harry, dând astfel de știre că ascultase la ușă în timp ce Harry fusese intervievat de poliție. Însă Harry nu băgă de seamă. Își pipăia buzunarul, ca și când tot ce și-ar fi dorit în acel moment era să-și scoată pipa și să se retragă în camera din față, să evadeze în sanctuarul lui.

— Ei cred că era ea, într-adevăr, spuse Harry.

— Sărăcuța de ea! o compătimi Margaret. Era doar un copil. Cine ar face așa ceva, Helen?

— Avea cincisprezece ani. Vrei niște ceai?

— Cincisprezece! O copilă... I-au oferit totul... Mama și tatăl ei... O școală particulară, propriul cal... Și toți banii aia, gândește-te numai! Și uite la ce s-a ajuns!

— Mă întreb ce-o să creadă Graham Vernon despre toată povestea asta, spuse Andrew.

— Ce vrei să spui, tată?

— Păi... e ciudat. Știi... Imaginează-ți în ce stare e el acum, după moartea fetei. Și, în afară de asta, tocmai socrul meu este cel care o găsește.

— Și ce mai contează asta pentru el, pentru Dumnezeu! Fiica lor e moartă! Nu mai are nicio importanță cine a găsit-o.

— În fine, e pur și simplu ciudat. Asta-i tot.

— Andrew crede că rolul lui este să fie lacheul supus al lui Graham Vernon, spuse Margaret. Faptul că el e implicat în uciderea fiicei lui îi cam strică imaginea, nu-i așa?

— *Implicat?* Mă rog, nu e chiar așa... protestă Andrew.

— Păi, nu direct, desigur, spuse Margaret cu un zâmbet de satisfacție. Presupun că asta trebuie să te facă să te simți vinovat, prin asociere...

— Încetează, Margaret!

— Poate că ar fi fost mai bine dacă tata ar fi mers mai departe și ar fi ignorat totul, dacă n-ar fi spus nimic. Ar fi fost mai bine pentru tine, în orice caz. Mă surprinde faptul că în momentul acela nu s-a gândit la reputația ta. Asta a fost o mare neglijență din partea dumitale, tată.

Harry își scoase pipa goală și trase din ea, privind de la unul la altul. Helen se gândi că era singurul dintre ei căruia îi făcea plăcere această conversație.

— În orice caz, *ăștia* nu au cine știe ce reputație pe aici, deci n-avem de ce să ne facem griji, nu-i așa? întreba Margaret.

— Nu-i corect! Familia Vernon este foarte respectată.

Margaret pufni disprețuitor:

— Respectată! Nu în casa asta! Ce părere ai, tată?

— Niște ticăloși cu bani. Gunoaie ignorante.

Helen zâmbi.

— Și asta trebuia spus. I-au pricinuit destule neplăceri familiei ăștea. Dar ce rost are să lăsăm astfel de lucruri să ne afecteze? Îmi pare rău pentru necazul prin care trec, dar este problema lor, nu a noastră. Bunicul n-are nimic de-a face cu toate astea. La naiba cu familia Vernon! Noi trebuie să ne asigurăm că bunicul și bunica sunt bine.

— Sigur că da. Andrew?

— Mda... Bine.

— Avem noroc că suntem o familie respectabilă și că putem rămâne uniți, spuse Margaret. Nu ca ei. Asta e problema lor, desigur. Asta a fost și

cauza tuturor problemelor din trecut. Ei nu știu cum ar trebui să fie o familie. Și tot asta este și cauza necazului de acum, o să vedeți.

— Ar trebui să discutăm despre toate astea, interveni Helen. Ar fi trebuit să discutăm și înainte.

— *El* nu va vorbi, spuse Gwen. Nu va discuta cu nimeni despre asta.

— Nu-i nevoie, spuse Harry. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Helen se duse lângă scaunul lui și îi puse mâna pe braț.

— Bunicule?

El o bătu ușor pe mână și îi zâmbi.

— Crede-mă, fata mea, nu-i nevoie.

Ea oftă.

— Așa e, noi n-am vorbit niciodată despre lucruri cu adevărat importante, nu? Nu s-a întâmplat nici măcar o dată în familia asta. Decât atunci când am fost triști sau furioși. Iar acela nu e momentul potrivit pentru discuții. De fapt, nu e momentul potrivit pentru nimic...

— Eu, una, sigur nu înțeleg ce vrei să spui, zise Margaret. Sunt la fel de capabilă ca oricine să discut diverse probleme fără să mă supăr.

Vocea lui Margaret devenise pițigăiată. Clătină din cap și începu să-și facă de lucru cu un cerceș, fixându-l cu privirea pe soțul ei, ca și când l-ar fi provocat să nu fie de acord cu ea. Însă Andrew se întoarse cu spatele și se îndepărtă cu umerii lăsați. Se trezi apoi că privește în ochii tânguitori ai lui Jess, care se retrăsese într-un colț al încăperii să asculte. Urechile câinelui zvâcneau dintr-o parte în alta, în timp ce analiza sunetul vocii stăpânilor, încercând să afle starea lor de spirit și părând descurajată de ceea ce auzea.

— Nu era nevoie să veniți până aici, spuse Harry. Chiar deloc. Ne descurcam de minune, noi cu Helen.

— N-am fi putut sta deoparte într-un moment ca ăsta, zise Margaret. La urma urmei, suntem familia dumitale.

Harry se ridică în picioare și se îndreptă încet către scări.

— Eu o să ies puțin, anunță el.

Și se făcu nevăzut, înainte să apuce să-l întrebe cineva unde pleca. Prin tavanul vechi auziră apa curgând și zgomotul unei uși de șifonier scârțâind deasupra lor.

— Unde se duce? întreba Andrew.

— Eu sper că nu la cârciumă... spuse Margaret. Nu într-un moment ca ăsta.

— O, ba da, răspunse Gwen. Se duce să se întâlnească cu *ei*.

O jumătate de oră mai târziu, Harry evadase din casă și se instalase într-o atmosferă complet diferită, unde nu trebuia să fie îmboldit pentru a-și spune povestea. Istorisirea odată încheiată, fu nevoie de un moment de contemplare tăcută, de câteva înghițituri de bere și de o tăcere amiabilă, pentru a sublinia gravitatea situației.

— Așadar, Harry... Poliție și tot tacâmul...

— O, da, chiar așa, Sam. O grămadă de polițiști.

— Și presupun că au fost o adevărată pacoste...

— Unii dintre ei au încercat. Dar nu mă pierd eu așa ușor cu firea!

Colțul dintre sobă și fereastră emana un miros puternic de oameni bătrâni și câini murdari de noroi. Băncile de lemn pe care stăteau bărbații erau ușor uzate sub șezuturile lor, iar ghetele lor păreau să se relaxeze în adânciturile familiare ale mochetei închise la culoare.

Sam Beeley își sprijinise bastonul de masă. Mânerul său de fildeș, modelat în forma capului unui câine alsacian, fixa disprețuitor suprafața de alamă. Din când în când, Sam atingea fildeșul cu o mână osoasă, dezmiardând urechile tocite ale alsacianului între degetele lui galbene sau lovind ușor, cu o unghie răsucită, un colț al suprafeței de alamă. Genunchii bătrânului trosneau atunci când se mișca și își tot mișca degetele de la picioare în pantofii moi, din piele de căprioară, ca și cum nu reușea să găsească o poziție care să nu-i dea dureri. Era cel mai uscățiv dintre cei trei, însă constituția lui firavă aproape că era mascată de multele rânduri de haine pe care le purta, în ciuda căldurii serii. Slăbiciunea fizică se vedea cu precădere în mâinile și pe chipul lui, a cărui carne se adâncise sub pomeți; orbitele ochilor lui erau ca niște bazine întunecate în care licăreau niște ochi de un albastru spălăcit.

— Ai dracului polițiști! spuse el, cu o voce înăsprită din cauza fumului de țigara. Tu ce părere ai, Wilford?

— Fără ei nu se poate, Sam.

— Asta cam așa e.

— Mda.

Wilford Cutts își scosese șapca pentru a da la iveală o grămadă încâlcită de păr alb în jurul unui scalp palid, care contrasta puternic cu nuanța rumena a chipului său. Avea o mustața albă neîngrijită și o tentativă de favoriți care altădată fuseseră probabil mai stufoși. Gâtul lui gros și vânjos cobora către umerii masivi, despre care nu se mai putea spune că erau

musculoși, părând cam lăsați pe sub puloverul bătrânului, moi și cărnosi. Palmele îi erau pătate de funingine, iar unghiile erau negre pe marginea halbei cu bere. Niște fibre închise la culoare coborau pe pantalonii lui de catifea reiată, care erau uzați în dreptul genunchilor și țepeni în dreptul gambelor, unde fuseseră îngrămădiți în niște șosete gri de lână. Își trăsesese picioarele sub bancă, unde nu puteau fi văzute, pentru ca proprietarul să nu observe crusta de noroi care se usca pe tălpile ghetelor lui.

— Așadar, este vorba despre ceea ce ei numesc ancheta unei crime... Nu, Harry? Și-au dat seama ce a pățit fata?

— N-au spus asta, Wilford.

— Nu?

— Nu.

— Dați dracului poliției ăștia!

Harry își ținea șapca la locul ei. Era acum în centrul atenției; era omul momentului, însă nu era cazul să se entuziasmeze prea tare. Își pusese o cămașă curată înainte de a pleca spre cârciumă și o cravată cu un model discret cu motive scoțiene, aranjată frumos în jurul gâtului. Își împinsese picioarele în față, iar luminile aplicelor de pe perete se reflectau în bombeurile lui bine lustruite.

Din când în când, câte unul dintre clienții localului îl striga din partea cealaltă a încăperii, iar el răspundea la salaturile tuturor cu o ușoară înclinare a capului, nu nepoliticos, ci într-o manieră voit rezervată. În acest timp privea fix, fără niciun cuvânt, la un grup de tineri pe care nu-i recunoștea și care râdeau zgomotos în capătul celălalt al barului, încercând să se acopere unul pe altul în discuție și, ocazional, începând să fredoneze diverse frânturi de melodii.

Printr-un acord tacit, Sam stătea cel mai aproape de șemineu, cu toate că era vară, iar vatra era goală. Wilford stătea cel mai departe, cu spatele la ușă, ascuns în umbra firidei. Pe masă erau două pahare mari cu bitter Marston și o jumătate de bere neagra, lângă o grămadă de piese uzate de domino care fuseseră scoase din cutie, rămânând însă neatinse. Odată cu rândul de băuturi sosise și un pachet de cartofi pai cu jambon afumat, pe care Wilford și-l strecură în buzunar.

— Și cum suporta familia ta toată povestea asta? întreba Sam. Fără îndoială, a fost un șoc pentru femeii...

Harry ridică din umeri.

— Ginerele ăla al meu e cel mai rău dintre toți, spuse el. Nu poate suporta ideea. Își face griji pentru postul lui prețios în firma lui Vernon.

— Țsta o să cedeze psihic. Îmi pare rău că ți-o spun, Harry. Dar, dacă a avut ceva de ascuns, dacă a fost vreodată suspectat... O să ciripească mai mult ca sigur.

Expresia aceasta argotică aduse un zâmbet fugar pe chipul lui Harry. La fel ca Sam, o auzise cu o noapte înainte în cel mai recent serial polițist de televiziune, a cărui acțiune se desfășura într-o zonă oarecare din centrul Londrei – un rai al drogurilor, unde detectivii erau mai infractori decât infractorii înșiși.

— Chiar are? Întrebă Wilford deodată.

— Cine să aibă ce?

— Are Andrew Milner ceva de ascuns?

— Pesemne că glumești, spuse Harry. Margaret a noastră îi cunoaște fiecare gaură din ciorapi. Bietul nenorocit nu și-ar putea ascunde nici măcar o bubă de pe fund.

— Poliția e oricum inutilă, decretă Sam. Ei nu știu niciodată cu cine să vorbească sau ce întrebări să pună. Dacă se întâmplă să rezolve vreun caz, prin părțile noastre asta înseamnă că au avut noroc.

Wilford râse.

— Nu e ca la televizor, Sam.

— Ei, la televizor lucrurile se lămuresc întotdeauna. E normal. Sunt doar povești. Altminteri n-ar prea avea rost să apară la televizor, nu?

— Presupun că e și asta o metodă de a-i avertiza pe oameni, spuse Wilford. Li se spune să nu comită crime și infracțiuni pentru că vor fi prinși, așa cum se întâmplă întotdeauna la televizor.

— Însă în realitate nu sunt prinși, spuse Sam. Cu siguranță, nu în viața reală. Despre jumătate din ei nici măcar nu se află. Iar cei care chiar sunt prinși sunt eliberați apoi de către judecător. Sunt eliberați condiționat sau cine știe din ce alt motiv.

— Servicii în slujba comunității, spuse Harry. Pronunță cuvintele cu grijă, ca și când nu le-ar fi auzit niciodată rostite cu voce tare, ci doar le-ar fi văzut ca pe o combinație nefamiliară de silabe tipărite în comunicatele remise de tribunale publicației *Buxton Advertiser*.

Sam își țuguie buzele.

— Așa... Servicii în slujba comunității. Când a fost asta o pedeapsă adevărată pentru încălcarea legii? Să-i pui să presteze ceva munca

cinstită... E ca și cum le-ai da drumul de-a dreptul... Adevărul e că în vremurile noastre poți scăpa basma curată din orice. Chiar și dacă ai comis o crimă.

— Însă cei care se uită la televizor nu știu asta, spuse Wilford. De cele mai multe ori, nu au nici cea mai vagă idee. Își închipuie că în cutia aceea e viață reală. Copiii de astăzi... Și femeile, desigur... Nu percep diferența. Își imaginează că, atunci când are loc o crimă, inspectorul Morse își face apariția și dezleagă enigma pe loc, la cârciumă, cu un creion și o bucată de hârtie, iar criminalul e băgat după gratii.

— După gratii, exact. Pe viață.

Bărbații rămaseră din nou tăcuți, fixând fiecare paharul celuilalt și încercând să-și imagineze cum ar fi să-și petreacă restul vieții în închisoare. O condamnare pe viață putea însemna zece, douăzeci sau treizeci de ani – nu era nicio diferență pentru un om trecut bine de șaptezeci sau optzeci de ani. El n-ar avea mari șanse să mai vadă vreodată lumea de afară.

— Ți-ar lipsi cerul liber, asta e îngrozitor într-o închisoare! spuse Sam.

Ceilalți doi încuviințară tacit, iar capetele li se întoarseră automat spre fereastră, unde, chiar și în umbra amurgului, profilul Vrajitoarelor putea fi văzut conturându-se pe cer, către sud, zimțat și întunecat deasupra la Win Low. O undă de neliniște înconjură masa. Sam se înfioră și apucă bastonul, frecând fildeșul ca și cum ar fi căutat alinare în forma lui netedă. Wilford își trecu degetele nervos prin părul murdar și se întinse după paharul sau. Până și Harry păru să devină mai taciturn, puțin mai precaut.

— Nu. N-ai cum să rezisti în asemenea condiții, spuse el. Nici vorbă!

Cei trei bătrâni se priviră unul pe altul, transmițându-și mesaje nerostite prin mișcările nehotărâte ale mâinilor și prin înclinări ale capetelor. Era un nivel de comunicare pe care îl deprinseseră pe vremea când lucrau, când erau izolați de restul lumii în propriul spațiu închis, unde conversația era inutilă și, uneori, chiar imposibilă. În asemenea momente, ei încă mai puteau să se separe cu totul de lumea din jurul lor, înlăturând zgomotul și forfota cârciumii la fel de eficient ca și cum s-ar fi aflat într-unul dintre acele tunele întunecate, la mai bine de un kilometru adâncime, departe de lumina de la suprafață.

Sam băjbâi după un pachet de zece țigări Embassy și după o cutie de chibrituri, aflate undeva prin haine și aprinse o țigară, privind chiorâș cu ochii lui spălăciți prin norul de fum care rămăsese suspendat în aerul stătut, acoperindu-i chipul. Wilford își trecu prin păr degetele cu pete de mizerie,

scoțând pentru o clipă la iveală o bucată de scalp gol, nefiresc de alba, undeva în partea laterală a capului, unde pielea era întinsă într-un strat subțire și neted ca hârtia. Harry se juca distrat cu pipa sa neaprinsă, împingând cu ea câteva piese de domino pe suprafața mesei, separând piesele care erau cu fața în jos. Se uită la ele fix, ca și când ar fi sperat să le ghicească numerele privind la modelul de pe spatele lor.

— Și totuși, unii oameni au muștrări de conștiință, sugeră Wilford. Se spune că muștrările de conștiință pot fi la fel de păcătoase ca orice rău pe care ți l-ar face oricine altcineva.

— Ele pot face omul să-și iasă din minți, încuviință Sam.

— Presupun că e ca și cum te-ai afla în propriul infern. Asta da, pedeapsă!

— Mai ceva decât serviciul în slujba comunității, în orice caz.

— O fi mai rău decât închisoarea? Întrebă Harry.

Părură puțin nesiguri în această privință. Își imaginau o celulă mică, strâmtă, cu gratii, știind că sute de alți oameni se îngrămădeau acolo precum furnicile, fiindu-le permis să iasă într-o curte câte o oră în fiecare zi. Acești oameni erau izolați de lumina și de aer pentru totdeauna.

— Mai întâi de toate, firește, ar trebui să ai o conștiință, spuse Wilford.

— Puțini au așa ceva în vremurile noastre, încuviință Sam.

Îl priviră amândoi pe Harry, așteptând și de la el un răspuns. Însă Harry nu părea dispus să se gândească la așa ceva. Se ridică țeapăn, le strânse paharele și traversă încăperea, îndreptându-se către bar. Nu se uită nici în dreapta, nici în stânga atunci când trecu prin mulțimea de tineri, mergând cu spatele drept, ca un om complet detașat de toți cei din jurul lui. Clienții localului se dădură automat la o parte, pentru a-i face loc, iar patronul îl servi fără să mai aștepte comanda.

Sacoul și cravata lui Harry păreau nepotrivit de sobre și de protocolare printre tricourile și pantalonii scurți ai celorlalți consumatori. Bătrânul ar fi putut trece cu ușurința drept un vârstnic antreprenor de pompe funebre, rătăcit la recepția unei nunți. Când întoarse capul, cozorocul șepcii lui trecu asemenea unui cuțit pe fundalul de mâini și picioare roz și chipuri arse de soare.

— Așadar, individul care a ucis-o pe fătuca asta... reluă Harry când ajunse la masa din colț. Credeți că o să scape?

— Depinde, replică Wilford. Rămâne de văzut dacă polițiștii au o fărâmă de noroc. Poate că a văzut cineva ceva și decide să le spună. Sau, mai știi,

poate că vreun polițist o să pună întrebarea potrivită, absolut întâmplător. Pentru că doar așa se poate.

— Fără îndoiala, au ei suspiciunile lor.

— Bănuielile lor chiar nu contează. Nu pot face nimic în lipsă de probe, declară Wilford încrezător.

— Probe! Mda, asta și vor.

— Sunt disperați să obțină așa ceva. Disperați după o probă cât de mică.

— Ei cred că băiatul ăla, Sherratt, a dispărut, spuse Sam.

— Bietul prostănac!

— Presupun că asta o să le dea de lucru polițiștilor – găsirea lui. O să fie suspectul numărul unu.

— Asta dacă nu cumva le trece prin minte să dea vina pe cineva din familie, spuse Wilford. Țsta e primul loc unde caută, întotdeauna!

— Da! spuse Sam, chipul său luminându-se dintr-odată. Sau pe iubit.

— A! Care iubit? întreba Harry.

— Iată întrebarea! Cu o fată ca aia, e prima întrebare pe care trebuie să ți-o pui.

— Și n-avea decât cincisprezece ani... le aminti Sam.

Bătrânii clătinară din capete cu deznădejde.

— Ei bine, asta-i partea cea mai bună. Nu, Harry?

— O, cu siguranță. E partea cea mai bună. Când încep să pună toate întrebările alea, scot la iveală tot felul de lucruri. Nu se poate să nu afle despre nemernicii ăia de la Piciorul Muntelui. Familia Vernon...

— Și poate, când o să afle...

— ... N-o să-și mai bată capul să descopere cine a lăsat lupul paznic la oile lor.

— Poate o să-i dea chiar o medalie, completă Harry.

Tinerii din celalalt capăt al încăperii se întoarseră uluiți, holbându-se la cei trei bătrâni din colț. De data asta, râsetul bătrânilor fusese chiar mai zgomotos și mai nefiresc decât al lor.

Helen rămas cu bunica ei în pragul casei, privind luminile Renaultului dispărând dincolo de cotitura din dreptul bisericii. Noaptea era senina și destul de caldă încă, iar stelele licăreau pe cortina de un albastru întunecat a cerului. Numai felinarele de pe stradă, plasate ici-colo și luminile de siguranță ale adăpostului pentru poștalioane și ale vechii reședințe a vicarului creau anumite zone ce păreau cu adevărat întunecate.

— A fost plăcut să-l revedem pe băiatul sergentului Cooper, nu-i așa? E un tânăr foarte chipeș.

— Da, bunico.

— Ben, parcă?

— Exact.

— El e cel pe care îl aduceai uneori pe aici după ore, nu, Helen?

— Numai o dată sau de două ori, bunico. Și asta se întâmpla cu mulți ani în urmă.

— Dar îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte cum îl priveai. Iar într-o zi mi-ai spus că o să te căsătorești cu el atunci când vei fi mare. Asta n-am uitat.

— Toate fetițele se îndrăgostesc așa la un moment dat. Acum nici măcar nu-l mai cunosc.

— Așa o fi. Dar are ochi frumoși. Căprui-închis.

Intrară înapoi în casă. Helen observă că lui Gwen îi venea greu până și să arunce o privire în bucătărie, nici vorbă să se mai și apropie de ușă, cu toate că poliștii plecaseră de mult cu pantoful pătat de sânge și cu paginile din *Buxton Advertiser*.

— Acum or fi ajuns deja sus, la Piciorul Muntelui, spuse Helen. Nu-i invidiez pentru misiunea pe care o au. Trebuie să le comunice domnului și doamnei Vernon ce au descoperit.

Bunica ei se uită la ceas și își făcu de lucru cu jacheta sa de lână, împăturind și despăturind o bucățică de șervețel roz pe care o găsisese pe mânecă.

— Știi, unul dintre ei va trebui să meargă să identifice cadavrul. Cred că el va face asta. Dar pentru Charlotte Vernon va fi un adevărat șoc. Nu crezi, bunico?

Gwen scutura din cap. Helen văzu o lacrimă micuță formându-i-se în colțul unui ochi și luminându-i pentru o clipă pielea uscată a obrazului.

— Știu că așa se cade, spuse Gwen. Știu că ar trebui să-mi pară rău pentru ei, dar nu-mi pare. N-am ce face, Helen.

Helen se așeză pe o latura a scaunului bunicii sale și își puse brațul în jurul umerilor ei slabi.

— Nu-i nimic, bunico. E de înțeles. N-are rost să-ți faci sânge rău. Ce-ar fi să pregătesc o ciocolata caldă, iar apoi poate găsim ceva la televizor la care să te uiți până se întoarce bunicul?

Gwen încuviință printr-o mișcare a capului și își trase nasul, după care găsi o altă bucată de șervețel, încă intactă, pe care o folosi să se șteargă la

nas. Helen o bătu ușor pe umăr și făcu apoi câțiva pași spre bucătărie, până când vocea bunicii ei o opri. Părea aspră și plină de teamă și tremura, la limita deznădejdi.

— Ce o să se întâmple acum cu Harry? O, Doamne, Dumnezeu, ce o să-i facă lui Harry?

7

Asistentul de la morgă îndepărtă cu grijă folia de plastic de pe chipul victimei. Rudelor n-ar trebui să li se permită niciodată să vadă rănila de pe un cadavru, decât dacă e absolut necesar. În cazul acesta, chipul arăta destul de rău, cu toate că fusese curăţat atât cât se putea de bine în timpul pus la dispoziţie. Larvele fuseseră îndepărtate şi puse în flacoane, ochii fuseseră curăţaţi şi închişi, iar sângele uscat fusese răzuit cu lamele speciale pentru teste. Cu părul dat pe spate, rănila de pe lateralele capului nu erau foarte vizibile.

— Da, rosti Graham Vernon fără ezitare.

— Identificaţi acest cadavru ca fiind cel al fiicei dumneavoastră, Laura Vernon, domnule? întrebă inspectorul-şef Tailby.

— Da. Asta am spus, nu?

— Vă mulţumim foarte mult, domnule.

— Asta-i tot?

— Este o formalitate necesară care permite demararea celorlalte proceduri.

Asistentul trăgea deja folia de plastic înapoi peste chipul Laurei, readucând-o în anonimatul celor proaspăt decedaţi, până ce examinarea post-mortem avea să se încheie.

— Domnule inspector-şef, se întâmplă ca vreuna dintre procedurile dumneavoastră să implice şi prinderea criminalului fiicei mele? întrebă Vernon, fără să-şi mute privirea de la cadavru.

Nu era necesar ca Tailby să fie de faţă atunci când Graham Vernon identifica trupul neînsufleţit al fiicei sale, însă inspectorul-şef considerase că aceasta era o ocazie foarte bună de a observa reacţiile rudelor. Îl privea acum pe Vernon în timp ce se îndepărta de grămada acoperită cu plastic care fusese fiica sa. Îi văzu privirea stăruind cu fascinaţia aceea familiară, înfricoşătoare, asupra muchiilor vagi şi asupra adânciturilor de plastic verde care ascundeau chipul fetei moarte. Vernon îşi mişca mâinile constant, atingându-şi faţa şi gura, netezindu-şi sacoul, frecându-şi degetele moi într-o serie de gesturi involuntare care puteau trăda nervozitatea sau pur şi simplu suferinţa disimulată. Chipul lui îşi spunea propria poveste.

Mulţi părinţi şi soţi îndoliaţi îi mărturisiseră lui Tailby că în astfel de momente mintea lor refuza să accepte realitatea morţii. Ei îşi imaginau

persoana iubită ridicându-se deodată în capul oaselor și râzând de farsa pe care le-o făcuse, în timp ce cearceaful aluneca de pe trupul care își recăpăta viața și sănătatea. Oare la asta se gândea Graham Vernon acum? Oare încă o mai auzea și o vedea pe Laura în viață? Și, dacă era așa, ce-i spunea ea de-l făcea să pară atât de înspăimântat?

Aceste cazuri trebuiau tratate cu foarte multă delicatețe. Familia victimei trebuia tratată cu grijă și cu considerație. Cu toate acestea, nouăzeci la sută din crime erau așa-zis „domestice”, făptașul fiind un membru al familiei sau un prieten foarte apropiat. Tailby nu se mai lasă impresionat de diferitele manifestări ale durerii pe care le afișau rudele. Această împietrire a emoțiilor era o abilitate absolut necesară în meseria lui. Totuși, uneori era obligat să admită că această abilitate îl slăbise ca om: trecuse foarte multă vreme de când nu mai reușise să stabilească o relație apropiată.

— Înțelegeți că va trebui să discutăm din nou cu dumneavoastră și cu soția, domnule, spuse el când Vernon se întoarse în sfârșit cu spatele la victimă.

— Nu mai am nimic de spus în afară de ce v-am spus deja.

— Trebuie să aflăm cât mai multe amănunte despre trecutul Laurei. Trebuie să luăm din nou legătura cu toți prietenii și cu toate cunoștințele ei. Să identificăm toate conexiunile pe care nu le-am descoperit până acum. Trebuie să aflăm tot ce a făcut în ziua în care a fost ucisă. Mai sunt multe de făcut.

— Găsiți-l pe Lee Sherratt! izbucni Vernon. Asta-i tot ce aveți de făcut, domnule inspector-șef.

— Se face o anchetă în privința asta, domnule.

— Și ce vrea să însemne *asta*, pentru numele lui Dumnezeu?!

Cei doi bărbați ieșiră pe ușa dublă în coridor, încercând să lase în urma lor mirosul puternic de antiseptic. Pașii lor răsunară pe pardoseală, în timp ce Tailby se grăbi pentru a se putea ține după Vernon, care părea că vrea să fugă de acolo cât mai repede posibil.

— Bineînțeles că îl vom găsi pe băiat, domnule. Ne trebuie timp. Eu rămân optimist.

Vernon se opri brusc, astfel că Tailby nu putu să evite să se ciocnească de el. Ajunseră aproape ochi în ochi, cu toate că detectivul era cu câțiva centimetri mai înalt. Vernon privi în sus cu o încruntare sălbatică, chipul lui frumos fiind schimonosit acum într-o grimasă. Ochii îi erau obosiți și

injectați cu vinișoare roșii, minuscule, iar pe unul din obraji se bărbierise neuniform.

— Mi se pare că ați spus ceva asemănător și înainte, domnule inspector-șef. Acum aproape două zile. Dar la momentul acela îmi dădeți asigurări că o veți găsi pe fiica mea.

Tailby așteptă fără să clipească în fața privirii insistente a lui Graham Vernon.

— Da, domnule.

— Se pare însă că a găsit-o altcineva înaintea dumneavoastră. Nu-i așa?

Tailby își aminti de scena dureroasă care avusese loc ceva mai devreme în cursul serii, atunci când făcuse o vizită la Piciorul Muntelui pentru a duce neplăcuta veste familiei Vernon. Își amintea că nici unul din părinți nu fusese surprins la vederea sa, că pe chipurile lor se citea numai deznădejdea și resemnarea.

Își amintea și trecerea treptată a lui Charlotte Vernon către un plâns isteric cu suspine, de faptul că se retrăsese undeva, într-un dormitor și de telefonul pe care îl dăduse Graham Vernon medicului de familie. Fuseseră, firește, nu doar șocați, ci și foarte afectați. Însă reacționaseră separat – nu existase nici cel mai mic gest de susținere reciprocă în primele momente după aflarea veștii.

Cei doi bărbați ieșiseră pe ușă și se aflau deja în capul scărilor de la intrarea în morgă atunci când Tailby vorbi din nou. În dreapta lor, printr-o perdea de conifere întunecate, puteau zări ferestrele luminate ale camerelor de gardă de la Spitalul General Edendale – câteva clădiri moderne de cărămidă, cu două etaje, adăugate la întâmplare la originalul construit în stil victorian. Luminile păreau vesele și strălucitoare, contrastând cu fațada simplă a morgii și cu parcare discretă a acesteia.

— Dincolo de faptul că pare să fi dispărut temporar, în acest stadiu nu există probe concludente care să-l lege pe Lee Sherratt de moartea fiicei dumneavoastră, spuse inspectorul-șef, făcând apel la rațiune.

— Asta-i fără îndoială treaba dumneavoastră, domnule inspector-șef. Depinde de dumneavoastră să găsiți dovezile. Mie nu-mi mai rămâne decât să sper că vă apucați de treabă.

Ridicase vocea odată ce părăsiseră atmosfera de la morgă. Reintrase în rolul omului de afaceri categoric și nerăbdător. Fusese interesant de observat schimbarea care se petrecuse în el în prezența cadavrului fiicei sale. Însă acea schimbare fusese de scurtă durată.

— Domnule, tot ce știm noi despre Lee Sherratt este că în ultimele patru luni a fost angajat la dumneavoastră ca grădinar. I-ați oferit acest post după ce a răspuns la un anunț pe care l-a găsit în vitrina oficiului poștal din Moorhay. Până în acel moment, se pare că nu v-a cunoscut familia. Aptitudinile lui par a ține mai mult de efortul fizic: săpat, plivit, mânuirea unei mașini de tuns iarba și împingerea unei roabe; în atribuțiile lui nu intra nimic care să solicite experiență în horticultura, de vreme ce băiatul nu avea absolut nicio pregătire și niciun pic de experiență în domeniu. Am dreptate?

— Asta ne-am și dorit – un salahor. Soția mea are toată experiența de care avem nevoie.

— Într-adevăr. Și, cu toate că are douăzeci de ani, asta a fost prima slujbă pe care a obținut-o Sherratt, în afară de o scurtă perioadă de timp în care a lucrat la supermarketul Tesco de aici, din Edendale. Îi place să bea, recunoaște că a avut mai multe prietene ocazionale și se știe că este un susținător înflăcărat al clubului de fotbal Sheffield Wednesday. Astea nu prea sunt date din care să tragi o concluzie, domnule.

— Ia fiți atent la mine, spuse Vernon. Tatăl lui face pușcărie pentru că a primit bunuri furate. Băiatul însuși a fost implicat în furtul mașinii unui turist. De asta ce mai ziceți?

— Un mediu infracțional, așadar... Atunci cum se face că l-ați angajat, domnule Vernon?

Vernon se întoarse cu spatele, privind insistent mașina poliției care aștepta în parcare.

— Am vrut să-i dau o șansă. Nu cred că tinerii asemenea lui ar trebui să-și piardă vremea inutil, neavând altceva de făcut decât să intre în tot felul de belele. Am făcut o așa mare greșeală? În afară de asta, părea a fi un tânăr puternic, care putea face față unor munci mai grele. Bine, recunosc, am făcut o greșeală, dar cum aș fi putut ști ce se va alege de el?

— Mama lui spune că este un tânăr ca oricare altul, căruia îi plac fetele, berea și fotbalul.

— Rahat! izbucni Vernon. Priviți lucrurile puțin mai în profunzime, domnule inspector-șef! O să aflați că Sherratt este un golan violent care era obsedat de fiica mea. I-am dat un avertisment, l-am concediat. Iar, după câteva zile, fiica mea este găsită agresată și ucisă. Pe cine altcineva o să suspectați?

Vernon se îndepărtă pășind arogant și se urcă în mașina care aștepta să-l ducă înapoi acasă, în Moorhay. Însă Stewart Tailby rămase pe gânduri preț

de câteva clipe, pe treptele de la intrarea în morgă, analizând ultima întrebare. Acum că se gândise mai bine, chiar era bucuros că Vernon nu așteptase să se dea un răspuns.

Diane Fry se întorsese cu o mașină în Edendale, cu doi agenți rutieri. Primise liber în noaptea aceea, în timp ce inspectorul-șef Tailby însuși făcuse drumul până sus, la Piciorul Muntelui, pentru a le cere membrilor familiei Vernon să identifice cadavrul.

Stând în spatele ofițerilor rutieri, ale căror jachete galbene fluorescente foșneau la fiecare mișcare, începu să simtă senzația familiară a deznădejdi crescânde, pe măsură ce încordarea o părăsi, iar nivelul adrenalinei începu să scadă. În foarte scurt timp, avea să plece de la slujbă și să se confrunte cu realitatea sumbră a vieții ei personale, într-o altă seară deprimantă.

— Mulțumesc, băieți! strigă ea, atunci când mașina o lăsă în curtea secției de poliție.

Șoferul făcu cu mâna, dezinvolt, în direcția ei, însă partenerul lui se întoarse să o privească până când Roverul plecă. O cântări din ochi, curios, după care îi spuse ceva șoferului, ceva ce Fry nu reuși să înțeleagă. Își alungă din minte acest moment, considerând că nu merită să-și facă griji din cauza asta. Văzuse atâtea colege aruncându-se cu capul înainte și distrugându-și carierele în poliție și asta doar pentru că exageraseră proporțiile unor incidente minore, pe care le denaturaseră peste măsură în mintea lor.

Mai întâi urcă în biroul CID. Toate luminile erau aprinse, iar pe unul sau două dintre monitoare pâlpâiau niște screen-savere care-ți lăsau impresia că toate stelele din galaxie treceau în viteză pe lângă puntea de comanda a navei Enterprise. Însă în camera aceea nu era nici picior de om, nici măcar un detectiv în schimbul de noapte. Fry se așeză la biroul ei și puse pe hârtie notițele interviului cu Harry Dickinson. Știa că era primul lucru pe care avea să i-l ceară Tailby, înainte de instructajul de dimineață și voia să le aibă pregătite, înainte ca el să apuce să o întrebe de ele. Asta avea să îi aducă o altă bilă albă și, de asemenea, însemna că urma să devină imediat disponibilă pentru a fi repartizată într-o echipă de anchetă.

Redactarea raportului nu îi luă prea mult timp. Era o bună dactilografă, iar stilul ei de a lua notițe era precis și lizibil. Ezită doar o clipă atunci când ajunse la finalul interviului, însă, de dragul integrității, se hotărî să includă și ultimul comentariu al lui Harry Dickinson. În timp ce scria că Dickinson

îi spusese inspectorului-șef „să se care dracului odată”, se surprinse zâmbind. Își schimbă rapid expresia într-o grimasă, apoi se încruntă și privi în jurul ei, în biroul gol, pentru a se asigura că n-o vedea nimeni. Nu-i stătea în fire să râdă de ofițerii superiori – nu marșase niciodată la persiflările necuviincioase și la glumele grosolane de la cantină, nici aici și nici la West Midlands. Nu înțelegea ce anume din comentariul lui Harry Dickinson ar fi putut-o face să zâmbească.

Scoase la imprimantă doua exemplare ale notițelor ei și lăsă unul în suportul de pe biroul inspectorului Hitchens. Apoi urcă în camera de ancheta, unde un sergent și un operator stăteau ghemuiți deasupra unui telefon și a unui monitor plin cu tot felul de date. Amândoi o ignorară în timp ce bâjbâi nerăbdătoare după dosarul de anchetă, pentru a însera cel deal doilea exemplar al raportului. Știa că, de dimineață, când avea să intre în tură schimbul de zi, încăperea avea să freamăte de activitate. După cum îl văzuse ea pe Tailby, era convinsă ca, până în momentul în care lumea avea să ajungă la instructaj, el avea să fie la curent cu toate informațiile și i se vor fi amintit toate detaliile ce urmau să fie luate în calcul în ziua aceea.

Când, în cele din urmă, nu-i mai rămăsese nimic de făcut, Fry închise ușa camerei de anchetă și străbătu clădirea aproape goală, până în parcare.

După ce dezactivă alarma Peugeotului ei negru, rămase pentru un moment să privească la zidul din spate al secției de poliție. Nu era nimic de văzut, în afară de câteva ferestre luminate, la care puteau fi zărite ocazional niște siluete întunecate, atunci când polițiștii se învârteau după treburile lor. Probabil că unii dintre ei erau revoltați că erau de serviciu când ar fi preferat mai degrabă să fie acasă, cu familiile lor, sau la cârciumă, sau să facă orice altceva ar fi preferat ei să facă în timpul liber. Fry se gândi că foarte puțini dintre ei ar fi fost nemulțumiți dacă ar fi trebuit să părăsească secția și să meargă pe la casele lor. Porni motorul Peugeotului și părăsi cât putu de repede curtea secției.

În Edendale, ca în oricare alt mic oraș, seara însemna adesea străzi aproape pustii, pentru lungi perioade de timp, întrerupte doar de grupuri răzlețe de tineri care se îndreptau spre cârciumă între opt și nouă seara și de aceleași grupuri răzlețe, de data asta mergând împleticit, care se întorceau acasă la unsprezece și jumătate sau căutau autobuze și taxiuri care să-i ducă la cluburi de noapte sau la petreceri.

Mulți dintre tinereii care făceau mizerie pe străzi noaptea nu erau doar morți de beți, dar erau, în mod evident, minori. Diane Fry știa destul de bine

cum stăteau lucrurile pentru a-și întoarce privirea în cealaltă parte când trecea pe lângă ei. Orice polițist ar fi procedat la fel, cu excepția cazului în care era comisă o altă faptă gravă: un asalt, tulburarea liniștii publice, limbaj abuziv sau expunere indecentă. Consumul de alcool de către minori era o problema ce nu putea fi abordată decât în incinta localurilor unde aveau loc astfel de fapte, dar întotdeauna existau lucruri mai urgente de rezolvat, întotdeauna altele erau prioritățile.

Era o zi de luni și până și grupurile de tineri erau mult mai rare, în timp ce Fry conducea pe Greaves Road, îndreptându-se către centrul orașului. Ocoli sensul giratoriu de la capătul ariei pietonale destinate zonei comerciale și privi automat în dreapta ei, spre Clappergate. Se zăreau lumini la ferestrele magazinului Boots the Chemists¹¹ și la McDonald's, unde trei tineri stăteau aplecați asupra meselor negre de fontă de pe terasă, mâncând Chicken Menuggets și o porție mare de cartofi prăjiți, înainte de a arunca ambalajele în grămada care zăcea deja pe pavaj.

Cele mai multe magazine erau cufundate în întuneric, abandonând orașul în grija cârciumilor și a restaurantelor. Fry încă nu se obișnuise cu amestecul de prăvălii din Edendale. Ziua, în Clappergate era o mica brutărie, cu coșuri de nuiele, cu bicicleta veche a unui băiat de la livrări plină cu funii de ceapă și cu un putinei vopsit, toate aflate afară, pe trotuar. Câteva magazine mai încolo se găsea un magazin New Age, plin de mirosurile emanate de tot felul de uleiuri esențiale și lumânări parfumate, dar și de scânteierile cristalurilor. Între ele era o filială Specsavers¹², curățătoria chimică și o sucursala a Societății de Construcții Derbyshire.

Ceva mai departe, pe Hulley Road, un cuplu cam la treizeci de ani privea în vitrina întunecată a uneia dintre agențiile imobiliare de lângă piață. Cei doi evaluau probabil prețurile proprietăților din Catch Wind și Pysenny Banks, zonele cele mai pitorești și mai râvnite ale vechiului Edendale, unde străzile străjuite de ziduri abia erau suficient de largi pentru a permite intrarea unei mașini și unde râul trecea pe lângă grădinile din fața caselor, pline de lobelii și de pietre acoperite cu licheni. Diane Fry se întrebă de ce aleseseră cei doi să viziteze agenția imobiliară noaptea. Unde se duceau și de unde veniseră ei oare? Ce planuri personale își făceau cei doi, împreună?

Trebui să se oprească la semaforul din capătul celălalt al scuarului. În dreapta ei, niște alei abrupte, pavate cu piatră, având nume precum Nimble John's Gate și Nick i'th Tor, coborau dealul. Mai multe cârciumi și ceainării înguste, precum și niște magazine de artizanat umpleau colțurile acestor

alei, asemenea unor întârziați care se îngrămădiseră la marginea principalei zone comerciale. Cu siguranță, chiar erau niște întârziați – atrași mai degrabă de fluxul de turiști al secolului douăzeci decât de comerțul tradițional al unui târg de provincie.

Fry își studiase noua zonă de reședință și știa că o bună parte din cei douăzeci și două de milioane de vizitatori ai regiunii Peak District își făceau drum către Edendale într-un fel sau altul. Ziua, piața era adesea imposibil de traversat din cauza traficului intens sau a mașinilor care căutau un loc de parcare pe pavajul de lângă toaletele publice sau printre containerele pentru materiale reciclabile.

Un uriaș camion Somerfield traversă ușor intersecția, îndreptându-se către partea din spate a supermarketului deschis recent în Fargate, care înlocuise o filatură abandonată. Dincolo de intersecție, Castleton Road începea să urce pe lângă rândurile de case semidecomandate, cu fațade cu pietricele decorative. Pe ambele părți, zone rezidențiale situate foarte aproape una de alta urcau în spirală pe versanții dealurilor, casele aliniindu-se de-a lungul străduțelor înguste, întortocheate, care coteau brusc, urmând proeminențele și adânciturile decorului. Străzile deveneau și mai înguste sus, din cauza mașinilor parcate una în fața alteia lângă bordură, excepție făcând zonele cu curbele cele mai periculoase. Casele mai mari își rezervaseră ceva spațiu pentru alei scurte și garaje, însă casele mai umile nu fuseseră construite pentru oameni cu mașini.

Pe măsură ce urcai mai departe, casele erau tot mai noi, cu toate că erau construite din aceeași piatră albă. La marginea orașului era un cartier cu mici locuințe sociale, unde străzile erau denumite „fundături” și aveau spații verzi la marginea trotuarelor. În cele din urmă, întâlneai o zonă unde casele erau înlocuite treptat de o mulțime răzleață de mici terenuri cultivabile și mici ferme de lapte. În unele locuri era greu să-ți dai seama unde se termina orașul și unde începea zona rurală, din cauza fermelor transformate în case de locuit și a construcțiilor asemănătoare unui grajd, situate în imediata apropiere a țărcurilor noroioase pentru vite, a pășunilor pline de vaci bălțate și a mirosurilor rurale persistente.

În cele din urmă, cererea crescută pentru noi locuințe avea să determine o creștere inevitabilă a prețului pământului, iar orașul avea să continue să se extindă. Pentru moment însă, Edendale era forțat să rămână în valea sa de bariera dealurilor din jur.

După ce luă curba dinspre Castleton Road spre Grosvenor Avenue, Fry opri în cele din urmă lângă bordura din dreptul numărului 12. Casa fusese odinioară solidă și prosperă, o vila victoriană decomandată pe o stradă străjuită de copaci. Ușa din față era prinsă în porticuri de lemn, iar la minusculele dormitoare de la ultimul etaj nu ajungea decât scara ascunsă a servitorilor.

Apartamentul ei de la etajul întâi era alcătuit dintr-un dormitor, o sufragerie, o baie cu o cabina de duș și o zona micuța care servea drept bucătărie. Tapetul avea dungi într-o nuanță palidă de maro, iar modelul covorului consta în niște vârtejuri complicate în nuanțe spălăcite de albastru, roz și galben, ca și cum ar fi fost special conceput pentru a ascunde orice substanța vărsată pe el. Judecând după mirosul de pe fundal, în apartamentul acela trebuia să se fi vărsat de-a lungul anilor multe substanțe pe care ea n-ar fi dorit să le numească. Cei mai mulți dintre ceilalți ocupanți ai casei erau studenți la colegiul High Peak, din partea de vest a orașului.

Fry își pregăti niște sandvișuri cu brânza și pâine prăjită și o ceașca de ceai, după care scoase un iaurt Müller dietetic dintr-un frigider care mirosea suspect a pește stricat și a ceapă. Oricât de mult încercase să-l curețe, nu reușise să îndepărteze mirosul, însă oricum intenționa să țină doar o cantitate minimă de alimente în frigider, preferând să facă un raid prin magazine ori de câte ori era nevoie, bucuroasă să profite de orice pretext pentru a ieși din apartament. La mai puțin de jumătate de kilometru distanță era un magazin asiatic, unde tânărul cuplu din spatele tejghelei i se păruse destul de simpatic. Un salut prietenesc pe lângă pâinea feliată și sticla de lapte putea fi bine-venit uneori.

După cină petrecu zece minute făcând niște exerciții ușoare, relaxându-se după o zi de muncă așa cum ar fi făcut după o ședință la dojo¹³, flexându-și mușchii și întinzându-și încheieturile și membrele. Apoi își făcu un duș și se îmbracă cu vechiul ei kimono din mătase neagră cu un dragon chinezesc pe spate și cu simbolurile Yin și Yang pe partea din față.

A doua zi, hotărî ea, avea să facă rost de Paginile Galbene și să caute nume și adrese ale centrelor locale de arte marțiale. Bineînțeles, nu va găsi un instructor precum vechiul ei maestru shotokan din Warley și va fi nevoită să se adapteze tehnicilor noi. Însă nu-și putea lăsa abilitățile deja dobândite să se piardă. Capacitatea de autoapărare era foarte importantă pentru ea în momentul de față. Dincolo de asta, îi plăcea sentimentul

reînnoit de încredere și de putere pe care i-l oferea acest sport. Unde mai pui că la karate se solicita concentrare deplină. Prinsă între shotokan și slujba ei, probabil că nu avea să mai fie nevoită să se gândească vreodată la altceva.

Fry nu petrecuse prea mult timp gândindu-se la uciderea Laurei Vernon. În prezent, mintea ei era un vid ce aștepta date pe care să-și întemeieze deducțiile și cu ajutorul cărora să realizeze diverse conexiuni. Aștepta cu nerăbdare dimineața următoare, când conta pe faptul că avea să fie în stare să absoarbă mulțimea de informații ce urmau să fie prezentate la instructaj, să vadă porțițele anchetei deschizându-se asemenea ușilor a tot atâtea oportunități.

Un gând supărător îi pătrunse în minte pentru o clipă, o enervare trecătoare de care probabil trebuia să se ocupe la un moment dat. Era vorba despre detectivul Ben Cooper. Detectivul pe care îl iubeau toți; bărbatul care ar fi putut să-i stea în cale mai mult decât oricine altcineva. Imaginea pe care o avea în minte era aceea a unui bărbat de 1,80 metri, cu umeri largi și cu dinți perfecți, afișând un zâmbet de complezență. Îl cântări fugar pe bărbatul acela, apoi îl scoase din scenă cu o palmă imaginară peste față. Nu existau obstacole care să nu poată fi depășite. Nu existau probleme, ci numai provocări.

În cele din urmă, dădu drumul la televizorul din colțul încăperii pentru a urmări un film programat la o oră târzie, înainte de culcare. Era un film de groază vechi, alb-negru. Din locul în care stătea, în vechiul fotoliu, reuși să bâjbâie sub pat cu o singura mână, fără să-și ia ochii de la televizor. Scoase de acolo o cutie de un kilogram de Thornton's Continental și bagă în gură o trufă vieneză. Pe ecran, o femeie care mergea singură pe stradă în miez de noapte se întoarce la auzul zgomotului unor pași care o urmăreau. După aceea, o umbră întunecată îi acoperi fața, iar ea începu să țipe fără să se mai oprească.

La vreo opt kilometri depărtare de Grosvenor Avenue, Ben Cooper își zdruncina Toyota pe drumul accidentat ce ducea la ferma Bridge End, trăgând de volan pe anumite porțiuni cunoscute ale drumului, pentru a evita gropile cele mai adânci. Din loc în loc, șoseaua fusese cârpită cu pământ bătătorit și cu jumătăți de cărămidă. Prima ploaie torențială a iernii avea să spele totul în cale, atunci când apele aveau să năvălească de pe versantul dealului, transformând șoseaua îngustă într-un râu.

În trecere, observă o bucată de zid ale cărei pietre din vârf căzuseră, zidul începând să iasă în afară, către câmp. Își propuse să se ofere să-i facă acest mic serviciu lui Matt cu prima ocazie când avea o zi liberă.

Cooper se forța să-și readapteze mintea la astfel de lucruri banale. Însă gândurile sale stăruiau asupra cazului Laurei Vernon. Era o anchetă pe care nu avea să o uite prea ușor. Pe Ben îl contraria bătrânul acela, Harry Dickinson. Văzuse multe reacții la oamenii care erau implicați accidental în infracțiuni majore, însă nu-și amintea să fi întâlnit un asemenea amestec uluitor de indiferență și bucurie secretă.

Nereușind să găsească o explicație plauzibilă pentru atitudinea bătrânului, își îndrepta gândul către principalul suspect, Lee Sherratt – băiatul care dispăruse. Nu-l cunoștea pe Lee și nu avusese niciodată de-a face cu el. Își amintea însă de tatăl lui, Jackie Sherratt, un escroc de duzină de prin partea locului. În prezent, el ispășea o condamnare de doi ani în Derby pentru tănuire de bunuri furate, însă era mai cunoscut în zona Edendale ca braconier experimentat.

Cel mai des însă, gândurile lui Cooper reveneau la momentul în care descoperise cadavrul fetei. Senzațiile fizice se imprimaseră asupra simțurilor lui și refuzau să se șteargă. Nici măcar aerul serii care sufla prin geamurile deschise ale Toyotei nu reușea să îndepărteze mirosul de sânge stătut și de urină care părea să persiste în mașină. Nici măcar banda cu Levellers¹⁴ din casetofonul stereo nu reușea să acopere bâzâitul muștelor care își depuseseră ouăle în gura Laurei Vernon sau să reducă la tăcere țipătul batjocoritor al corbului cu aripi zdrențuite care își luase zborul de pe chipul ei.

Chiar în raza lui vizuala, ca și cum ar fi fost imprimată pe fața interioară a parbrizului, era imaginea orbitei distruse a ochiului și contrastul izbitor dintre o porțiune de coapsă, nefiresc de albă și un petic des de păr pubian negru. Chiar în momentul în care descoperise cadavrul, Cooper remarcase faptul că Laura Vernon își vopsise podoaba capilară într-un roșu aprins.

Acesta nu era în niciun caz primul cadavru pe care îl văzuse. Însă experiența nu făcea ca lucrurile să devină mai plăcute. Cu siguranță, nu lucruri de o asemenea factură. Știa că priveliștea aceea avea să îi stăruie în minte săptămâni sau luni de-a rândul, până când ceva mai neplăcut avea să îi ia locul. Sau poate că nu avea să dispară niciodată.

Cooper mai știa și că simțise ceva nu tocmai în regula în casa din Moorhay, acolo unde locuiau Harry și Gwen Dickinson. Ceva de care nici

nepoata, Helen Milner, nu era străină. Nu putea spune cu exactitate despre ce era vorba; nu era un fapt concret, pe care l-ar fi putut include în raportul de ancheta; nu era o concluzie logică pe care ar fi putut s-o justifice într-un fel sau altul. În mintea lui nu exista nici măcar impresia fermă că atmosfera aceea avea de-a face cu descoperirea cadavrului Laurei Vernon. Dar ceva putred existase cu siguranța la Dial Cottage. Era convins că nu se înșela.

Toyota traversă cu zgomot un grilaj menit să împiedice trecerea vitelor, intrând apoi în curtea fermei Bridge End. Cauciucurile trecură prin niște dâre de bălegar proaspăt, de la cireada care venise de la pășune la adăpostul pentru muls și se întorsese apoi, după mulsul de după-amiază. Câțiva viței, care urmau să ajungă la piața din Bakewell, zbierară la el dintr-un țarc al uneia din construcțiile situate pe o latură a curții. Însă Ben îi ignora, încetinind, în schimb, atunci când ajunse în dreptul garajului de tractoare, pentru a privi înăuntru la marele și verdele John Deere¹⁵, la vechiul și cenușiul Fergie¹⁶ și la șirul de unelte aliniate pe lângă pereți. Nici urmă de fratele lui, cu toate că, în mod normal, la această oră, Matt putea fi găsit acolo, meșterind la vreuna dintre mașinăriile lui.

Când ajunse în dreptul casei, Cooper simți o strângere de inimă. Cele două nepoate ale lui, Amy și Josie, stăteau așezate pe zidul care despărțea șoseaua de micuța grădină din fața casei. Nu se jucau și nu vorbeau una cu alta, ci pur și simplu stăteau acolo, lovindu-și călcâiele de zid și răscolind praful cu vârfurile tenișilor. Ridică privirea atunci când el își parcă Toyota, însă nu schițară nici măcar un zâmbet de bun venit. Văzu că Josie, care avea doar șase ani, plânsese. Ochii îi erau roșii, iar nasul îi cursese, lăsând dâre murdare pe obrăjorii ei maronii. O revistă cu benzi desenate zăcea aruncată pe zid, iar o înghețată se topise pe jos, într-o baltă de culoarea zmeurei.

— Bună, fetelor! le salută el.

— Bună, unchiu' Ben!

Amy îl privi trist, cu ochi mari, care trădau durere, dar nu și înțelegerea a ceea ce durea. Fata aruncă o privire temătoare peste umăr, către casă. Ușa de la intrare era deschisă, însă înăuntru era liniște deplină. O pisică albă cu pete negre ieși din grădină, merse până la pragul ușii și se opri, adulmecând aerul din hol. Apoi păru să se răzgândească și fugi cu pași mărunți către șura.

— Mama e în bucătărie, îl informa Amy, anticipând întrebarea lui.

— Și tatăl vostru unde e?

— A trebuit să plece până la Burnt Wood, imediat după muls. Să repare niște porți.

— Înțeleg...

Cooper le zâmbi fetelor, însă nu primi niciun răspuns. Nici n-ai fi zis că erau aceleași două copile care, de regulă, veneau alergând în întâmpinarea lui. Însă n-avea rost să le mai pună și alte întrebări pentru a ghici de ce erau atât de abătute.

În bucătăria cea mare o găsi pe cumnata lui, Kate. Femeia se mișca greoi între masă și aragaz, ca o persoană suferind de artrită sau ca una ale cărei membre erau pline de contuzii. Părul ei scurt și blond era în dezordine, iar sudoarea de pe fruntea ei nu putea fi pusă doar pe seama căldurii de afară și a aburului degajat de o tigaie care bolborosea, goală, pe plita. Și ea plânsese.

Când îl văzu, dădu drumul cuțitului de tranșat carne pe care îl ținea în mână, pârând chiar ușurată să scape de el. În bucătărie mirosea de regula a ierburi, a pâine proaspăt scoasă din cuptor, iar uneori a usturoi și a ulei de măsline. În seara asta însă, nici unul dintre mirosurile familiare nu-i gâdila nările. În încăpere stăruia un miros de dezinfectant și câteva mirosuri mai puțin plăcute, care-i făcură mușchii stomacului să se strângă, cu o presimțire rea.

— Ce s-a întâmplat, Kate?

Cumnata lui scutură din cap, lăsându-se peste masa de pin, sleită de efortul de a păstra aparențele normalității în fața fetelor. Cooper ar fi putut să-i spună, chiar și numai aruncând o privire afară, la ele, că nu reușise.

— Uită-te și tu, spuse ea. Eu nu mai suport, Ben.

El puse o mână pe umărul ei și văzu cum lacrimile încep să se adune din nou în colțurile ochilor femeii.

— Lasă-mă pe mine, spuse el. Tu ai grijă de fete.

Ieși pe culoarul care traversa centrul casei și privi în sus, spre trepte. În copilăria lui, culoarul acela și scările erau niște locuri sumbre. Pereții și o mare parte a tâmplăriei fuseseră acoperite cu un fel de lac maroniu-închis, iar dușumeaua fusese vopsită cu negru de o parte și de alta a fâșiilor înguste de mochetă. Mocheta însăși își pierduse de mult culoarea sub un strat de mizerie pe care, oricât l-ai fi curățat, până la urmă tot îl aduceau în casă tatăl lui, unchiul lui, copiii lor, cei trei câini, mai multe pisici cu felurite năravuri și, uneori, chiar alte animale care erau aduse de pe câmp pentru a li se acorda o atenție specială. Acum totuși, lucrurile se schimbaseră. Podelele

erau acoperite cu covoare groase, croite pe măsură, iar pereții fuseseră zugrăviți în alb. Lemnul fusese curățat, redându-i-se nuanța lui inițială, de pin auriu, iar pe pereți erau oglinzi și tablouri al căror rol era acela de a capta și de a accentua puțină lumină venită de la micile geamuri în formă de semilună ale ușilor de la ambele capete ale coridorului.

Și totuși, află curând că scările acelea, așa luminoase, aerisite și confortabile cum erau, ascundeau mai multe lucruri îngrozitoare pentru el acum decât o făcuseră vreodată în copilărie. Motivul imediat al spaimei lui se afla pe o treaptă, undeva mai sus de jumătatea scării. Era un papuc roz, îmblănit, mânjit cu excremente.

Papucul zăcea pe o parte, înspăimântător și obscen în simplitatea lui, culoarea lui țipătoare contrastând cu mocheta. Priveliștea îi întoarse stomacul pe dos la fel de repede cum ar fi făcut-o vederea unui organ intern proaspăt extras și lăsat să se scurgă pe scări.

Urcă treptele, încet, oprindu-se pentru a ridica prudent papucul, cu două degete, așa cum ar fi procedat cu o probă foarte importantă. Se opri mai întâi în fața ușii, apropiind capul pentru o clipă de ușă, pentru a asculta scâncetul disperat, strident, care venea dinăuntru. Era un zgomot inuman, o tânguire fără vorbe, ca a unui animal în chinuri.

Apoi, Cooper deschise ușa, împingând-o cu forță, pentru că se înțepenisise într-o ridicătură din podea. Când pătrunse în cameră, intra de fapt într-un decor, mai îngrozitor decât orice scenă a unei crime pe care o văzuse vreodată.

8

— Găsită de un bărbat care plimba un câine...

Se așternuse o liniște circumspectă. Diane Fry încerca să lase impresia că era utilă și atentă, ținându-și agenda deschisă pe genunchi. În momentul acela, mâna ei se mișca încet, făcând o serie elaborată de mâzgălituri fără sens, care, văzute de la distanță, ar fi putut trece drept stenografie. O muscă bâzâi inutil în dreptul unei ferestre din sala de ședință, cineva își schimbă poziția, iar picioarele de metal ale unui scaun scârțâiră stânjenitor.

— Găsită de un bărbat care plimba un *câine*... repetă comisarul amenințător.

Câțiva dintre polițiștii din sală priviră în tavan; alții își băgară nasul în paharele de plastic din care serveau cafeaua, sperând să-și ascundă chipul de privirea comisarului. Fry se întrebă cum se făcea că muștele alegeau întotdeauna să ignore ferestrele deschise, preferând, în schimb, alternativa evident inutilă de a se izbi fără încetare de geamurile închise.

— Este vorba despre un bătrân pe nume Dickinson, domnule, spuse sergentul Rennie. Se pare că are drum regulat peste Răzor, în fiecare noapte.

Rennie nu fusese implicat în operațiunile de căutare. Dar, la fel ca toți cei din încăpere, își dădea seama când era momentul să-și acopere spatele, să reducă pagubele la minimum, să revendice și cea mai mică fărâma de încredere, de oriunde putea fi găsită. Cei care răspundeau pentru operațiunile de căutare păstrau tăcerea din bun-simț. Prin urmare, dacă luai cuvântul, aveai toate șansele să treci drept nevinovat în ochii comisarului. Rennie aștepta o scurtă licărire a ochilor albaștri în direcția lui, din care să înțeleagă că fusese auzit și luat în considerație.

— Așa deci... Un bărbat care plimba un câine... De fapt, un bătrân pe nume Dickinson. Mulțumesc pentru informație, Rennie. Comisarul înclina din cap și zâmbi asemenea unui muncitor de la canalizare înzestrat cu un simț al mirosului extrem de ascuțit. Și iată-ne și pe noi – cei mai buni oameni ai Maiestății Sale! Aveam un elicopter în aer – Dumnezeu știe cât ne costă minutul de zbor! – și patruzeci de polițiști la sol, care au scotocit pădurile alea timp de cinci ore, fără să descopere nici măcar un amărât de prezervativ folosit! Poliția, așa cum spuneau ziariștii, era complet derutată. Și apoi... apoi ce se întâmplă?

De data asta, nu primi niciun răspuns – nici măcar de la Rennie. Fry își dădu seama că desenase un întreg roi de musculițe care zburau de colo-colo pe toată pagina, aripile lor fragile fluturând rapid, fără să le poarte însă nicăieri.

— Cadavrul, continuă Jepson, e găsit de un *barbat* care plimba un *câine*...

— Dacă mai aveam o zi sau două la dispoziție... începu inspectorul Hitchens, într-o tentativă nu tocmai înțeleaptă.

Ca inspector de serviciu, Hitchens era – tehnic vorbind – responsabil pentru operațiunile de căutare, cu toate că nu fusese la fața locului. Comisarul își îndreptă atenția către el.

— Explică-mi și mie de ce, spuse el. De ce e *întotdeauna* vorba despre un bărbat care plimbă un câine? Cineva ar putea să intre la bănuieli și să-și închipuie că oamenii ăștia o fac dinadins, ca să atragă atenția asupra incompetenței poliției, nu? S-a pierdut cumva un cadavru prin pădure? Nu vă faceți probleme, șefu', un bătrân care își plimbă câinele îl va găsi cu siguranță. Nu există o descriere a mașinii folosite la jaful armat de azi-noapte? Nici o problema! Mai mult ca sigur, vreun insomniac care colindă pe străzi cu bătrânul lui Rover trebuie să-și fi notat pe undeva numărul de înmatriculare. A, sau probabil că nu putem identifica suspectul, în așa fel încât să-l plasăm la locul crimei? Fără îndoială, Albert și Fido ne pot spune ora exactă la care el își depozita captura, pentru că l-au văzut în timp ce își făceau nevoile în dreptul unui stâlp de iluminat. Exact! Bărbați care ies cu câinii la plimbare! Dacă și-ar oferi serviciile la rubrica de anunțuri din *Eden Valley Times*, am economisi o avere!

— Șefule, nu cred... încercă Hitchens să intervină.

— Și după aceea, continuă Jepson, putem desființa toată poliția comitatului Derbyshire, angajând, în schimb, câteva zeci de indivizi care ies cu câinii la plimbare. Așa, rata descoperirii infractorilor o să crească în cel mai scurt timp.

Diane Fry îl retrogradase pe Hitchens cu câteva poziții în ierarhia ei mentală. Trebuia să facă cea mai bună impresie în fața tuturor acestor figuri noi și să fie numai ochi și urechi, să încerce să rețină numele și rangul fiecăruia și să-și dea seama cine ar fi putut avea o oarecare influență. Hitchens începuse bine, fiind aproape de vârful piramidei în calitate de inspector și superior al ei, însă, treptat, începuse să-și piardă din importanță.

Un detectiv pe care Fry nu-l recunoscuse ridică mâna, asemenea elevului isteț din clasă care vrea să se facă remarcat. Detectivul acela atrăsese deja atenția asupra sa – într-o manieră care nu era tocmai de dorit – sosind foarte târziu la instructaj, lucru care fusese considerat întotdeauna o abatere disciplinară gravă în secțiile de poliție la care lucrase Fry. Intrase în încăpere aprins la față, agitat și nepieptănat, ca și cum tocmai se dăduse jos din pat, drept pentru care Jepson îl privise lung, evident încruntat. Acum toți își întoarseră privirea spre el, bucuroși că exista o victimă dispusă să se sacrifice și uimiți de faptul că omul ăsta se arunca în prăpastie cu bună știință. Părea să aibă spre treizeci de ani, însă avea aerul acela de inocența care le lipsea tuturor celor din jur. Era înalt și slab, cu un păr șaten-deschis, dezordonat, ce îi cădea neîngrijit pe frunte.

— Scuzați-mă, domnule, dar nu înțeleg.

— Serios? Ce nu înțelegeți, tinere?

— Păi, doar am avut și noi pe teren echipa de câini polițiști, de la Ripley, nu? Cum se face că animalele noastre nu au găsit ce a găsit câinele bătrânului?

Jepson îl privi pătrunzător, o remarcă usturătoare stăruindu-i pe buze. Dar văzu apoi expresia de pe chipul detectivului și îi observă obrajii care căpătaseră deja o nuanță rozalie. Comisarul oftă, iritarea dispărându-i dintr-odată.

— Cred că îți vei da seama că nu câinele este cheia acestei dileme, Cooper, ci bătrânul.

În cele din urmă, Jepson îi predă ștafeta inspectorului-șef Tailby, în calitatea acestuia de ofițer superior însărcinat cu ancheta. Printre oftaturile înăbușite de ușurare și un potop reconfortant de jargoane specifice sălii de ședință, discuția intră pe un făgaș mai puțin periculos: stabilirea priorităților în desfășurarea anchetei, împărțirea personalului în echipe de investigație, distribuirea unor formulare de anchetă. Câteva zile mai târziu însă, Diane Fry fu surprinsă să descopere că, printre schițele anatomice amănunțite ale unor banale insecte înaripate, își notase cu exactitate cuvintele comisarului.

— Raportul preliminar al medicului legist sugerează că decesul a survenit în urma a două sau trei lovituri puternice aplicate în lateralele capului, cu un obiect dur și neted. Grupul Operativ va începe în dimineața aceasta operațiunile de căutare a armei crimei.

Toate privirile din încăpere erau ațintite asupra fotografiei reprezentând scena crimei, fotografie care fusese proiectată pe ecranul din spatele lui Tailby. Imaginea completă a cadavrului ce zăcea printre tufișuri fu înlocuită de o imagine cu prim-planul capului. Culoarea părului Laurei Vernon părea nefirească și țipătoare în fotografie, iar petele de sânge, întunecate și mate, nu erau ușor de localizat. Tricoul ei roșu nu era un fundal contrastant pentru urmele de sânge.

— Primele indicii, bazate pe temperatura corpului și pe stadiul de dezvoltare al larvelor găsite în ochi, gură și vulvă, sugerează că Laura Vernon a fost ucisă într-un interval începând cu vreo două ore înainte și încheindu-se cu vreo două ore după ce a fost înaintat primul raport al dispariției ei – mai precis, sâmbătă seara, ora opt. După cum știți, avem deja un raport conform căruia Laura a fost văzută discutând cu un tânăr în jurul orei șase și un sfert, pe o potecă de lângă pădurea aflată la doar câțiva metri depărtare de grădina din spatele casei ei. E o distanță destul de mare față de locul unde a fost găsită, mai exact zona împădurită cunoscută sub denumirea de Răzor. Așadar, va trebui să reconstituim pas cu pas ultimul ei drum. Echipele care vor merge din casă în casă se vor concentra asupra înregistrării deplasărilor tuturor celor care s-au aflat în preajma Răzorului în intervalul menționat. Și, firește, vor semnală orice eventuală ocazie în care a fost reperată Laura Vernon însăși.

Imaginea de pe ecran se schimbă, înfățișând acum jumătatea inferioară a corpului Laurei. Jeanșii negri erau coborâți până în dreptul genunchilor, lăsând să se vadă marginea de sus a unei perechi de bikini albaștri și mai mulți centimetri de piele de un alb cadaveric de deasupra și de sub desigurul de păr închis la culoare.

— După cum se observă, hainele Laurei sunt în dezordine. Cu toate acestea, părerea inițială a medicului legist – părere care va fi verificată în cursul examinării complete postmortem ce va avea loc ceva mai târziu în cursul acestei dimineți – este că nu există probe conform cărora fata să fi fost supusă vreunei agresiuni de natură sexuală, înainte sau după deces. Există însă o posibilă excepție.

Tailby înclina ușor din cap, iar imaginea se schimbă din nou, camera mărinde de această dată o zonă micuța din partea de sus a coapsei drepte a fetei. Polițiștii prezenți se încruntă și se apropie mai mult să privească. În locul acela putea fi zărită o ușoară decolorare a pielii, un fel de contuzie, care avea însă o formă ciudat de regulată.

— Doamna Van Doon crede că această leziune a fost făcută probabil în apropierea momentului decesului, explică Tailby.

Încăperea fremăta de nerăbdare. Unii dintre polițiști asudaseră, iar în aer se simțea umezeala.

— Știi că sunteți nerăbdători să începeți, spuse Tailby, observând agitația din sală. Inspectorul Hitchens vă va înmâna formularele de anchetă în foarte scurt timp. Mai ascultați-mă câteva minute.

Imaginea dispăru de pe peretele din spatele inspectorului-șef, iar câțiva dintre cei prezenți răsuflară ușurați.

— Mai întâi de toate, vom face urgent investigații privind eventualul ascunziș al numitului Lee Sherratt, în vârstă de douăzeci de ani, angajat recent ca grădinar la Piciorul Muntelui. Veți găsi detalii în mapele dumneavoastră. Însă vrem să aflăm informații despre oricare alt băiat cu care Laura se poate să fi avut o relație. Mai ales despre aceia în legătură cu care părinții ei s-ar putea să nu fi avut habar.

— Presupunem deci că familia e în afara oricărei bănuieli, domnule? întreba sergentul Rennie.

— Noi nu presupunem niciodată nimic, Rennie, spuse inspectorul-șef cu un zâmbet fugar. Presupunerile ne transformă în fraieri și pe mine și pe tine¹⁷.

Rennie făcu o pauză de o clipă, complet nedumerit. Apoi cineva chicoti pe înfundate, iar el își dădu seama că fusese luat peste picior.

— Mulțumesc, domnule, spuse el.

— Bineînțeles, atât Graham, cât și Charlotte Vernon vor fi intervievați din nou. Cred că mai e și un frate, plecat la studii, undeva la o universitate. Altminteri, din câte ni s-a spus, Laura nu socializa prea mult cu localnicii din Moorhay. Cel puțin asta declară părinții. Dacă este sau nu adevărat, asta rămâne să aflați dumneavoastră. Până una-alta, se vor face verificările obișnuite asupra tuturor celor cunoscuți de noi cu antecedente de agresiune sexuală. Îl avem printre noi pe inspectorul Armstrong de la Divizia B, care se va ocupa de acest aspect al anchetei.

Inspectorul-șef arată spre o polițista aflată pe una din lateralele încăperii. Era o femeie supraponderala, iar costumul gri pe care îl purta nu o cuprindea prea bine în jurul umerilor. Parul ei închis la culoare era lung până la umeri, fiind tăiat foarte drept.

— Unii dintre dumneavoastră știu probabil că inspectorul Armstrong face parte din echipa care investighează decesul lui Susan Edson, survenit cu

cinci săptămâni în urmă, lângă Buxton. O parte din acea zonă a fost deja acoperită de către Divizia B în ultimele câteva săptămâni; vom evita, aşadar, să depunem eforturi inutile şi nu vom repeta căutările în acel perimetru.

Unii dintre poliţişti îşi schimbă poziţia, agitaţi, privind unul la altul. Tailby păru să sesizeze acest lucru şi le atrase atenţia:

— În ceea ce priveşte publicul larg, nu trebuie să vehiculăm ideea existenţei vreunei legături între cele două cazuri. Nu vreau să aud cuvintele „criminal în serie” pronunţate de vreunul dintre membrii acestei echipe şi cu atât mai puţin să le văd apărând în presă!

Se uită într-o parte, aruncând o privire scurtă la un civil îmbrăcat în costum, cu o cravată în culori vii şi o pereche de ochelari mari, cu rame albastre. Fry deduse că era unul dintre agenţii care răspundeau de relaţiile cu presa, a cărui responsabilitate era să deturneze atenţia ziariştilor şi să comunice cât mai puţine informaţii în legătură cu cazul.

— Desigur, toate aceste demersuri ale anchetei vor cere timp, spuse Tailby. Şi nu mai este nevoie să vă reamintesc că primele ore ale dimineţii sunt cruciale.

Diane Fry era ocupată să o studieze pe doamna inspector Armstrong, atunci când Ben Cooper ridică mâna din nou, într-o doară. Tailby îl privi cu o expresie ce aducea a milă.

— Da, Cooper?

— Harry Dickinson, domnule. Cel care a găsit pantoful...

— A, individul acela în vârstă... spuse cineva, risipind tensiunea.

— Cu câinele, completă altcineva.

— Va fi interogat din nou, domnule?

Fry se întrebă pentru o clipă dacă detectivul Cooper văzuse notiţele ei de la primul interogatoriu al lui Harry Dickinson şi încerca acum să-l ironizeze pe inspectorul-şef. Se pare însă că Tailby hotărî că asta nu-i stătea deloc în fire lui Cooper şi că sigur nu asta-i fusese intenţia.

— Harry Dickinson are 78 de ani, spuse el.

— Da, domnule, răspunse Cooper. Dar nu presupunem că vârsta îl plasează dincolo de orice bănuială, nu-i aşa?

— Sigur că nu, încuviinţa Tailby. Noi nu presupunem nimic.

Se auzi un zgomot general de tălpi târşăite şi de picioare de scaun târâte pe podea. Fry o privi pe o femeie detectiv care se întoarse să-l întrebe pe Ben Cooper dacă se simţea bine. Părea îngrijorată, însă el se mulţumi să

aprobe din cap, fără a-l pierde din ochi pe inspectorul-șef. Fry observă că jacheta de piele a lui Cooper era puțin roasă într-un loc, iar nodul cravatei nu era bine strâns. Era un tip realmente neglijent, ceea ce-l făcea să pară dezorganizat. Nu era nici pe departe omul perfect pe care îl lăuda toată lumea.

— Aș mai dori să subliniez un aspect înainte de a vă lăsa să plecați, spuse Tailby, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul. Și acest lucru figurează în mapele dumneavoastră, dar v-aș ruga să-i acordați prioritate absolută. Detectivul Cooper a menționat pantoful sport găsit de domnul Dickinson și de câinele dumnealui, descoperire care ne-a condus ulterior la cadavru, aflat la doar mică distanță. Există însă un fapt care s-ar putea dovedi vital pentru ancheta noastră. Un lucru care ar putea duce la o concluzie rapidă, dacă ne respectăm rutina până la capăt – și dacă avem puțin noroc. Aș dori să țineți minte, fiecare dintre dumneavoastră, că al doilea pantof al Laurei Vernon nu a fost găsit încă.

— În regulă. Detectiv Fry, vino la mine, te rog!

Fry se îndreptă vioaie către Hitchens, spre locul unde acesta se rezema dezinvolt de un perete, sprijinind un picior de marginea unui birou. Avea în mână un teanc de formulare, iar Fry își dădu seama imediat că avea să fie repartizată într-o echipă de anchetă.

— Tu ești nouă pe aici, Diane. Prin urmare, vei face echipă cu Ben Cooper pentru o vreme. Cunoaște zona ca în palmă.

— Așa am auzit.

— Ei bine, nu ne dorim să te rătăcești prin coclaurile astea, nu, Fry? Altfel, va trebui să scoatem iar câinii în misiune.

Fry încercă să zâmbească și speră că zâmbetul ei era suficient de convingător.

— Sunt sigură că o să lucrăm bine împreună.

Hitchens o studie atent.

— O să vă înțelegeți foarte bine, spuse el.

— E-n regulă.

— Bun! Detectiv Cooper! Unde a plecat Ben Cooper?

— A trebuit să preia un apel urgent, domnule, îi comunica un alt detectiv. E în biroul CID.

— Am înțeles. Ei bine, voi doi răspundeți de cercetările din casă în casă în Moorhay, spuse Hitchens. Veți avea cu voi echipe de polițiști în uniformă

care vă vor asista. Acestea sunt zonele care vă sunt repartizate. Asigurați-vă că nu pierdeți pe nimeni din vedere.

Îi înmână o hartă fotocopiată a străzilor, împărțită în trei secțiuni, cu marker albastru, roșu și galben.

— O să merg să mă prezint detectivului Cooper, spuse Fry. Asta dacă reușesc să găsesc biroul CID.

Ben Cooper era aplecat peste un birou, privind fix la o mare de hârtii care păreau să se fi strâns cât timp fusese el plecat în concediu. Nu citea hârtiile acelea; de fapt, nici nu părea să le observe. Chipul lui era complet inexpressiv în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului.

— Presupun că da, dacă asta cred ei, spuse el. Dar pentru cât timp? Da, știu, Kate are nevoie de o pauză, dar Matt...

O văzu pe fata cea noua venind din capătul celălalt al biroului CID. Mergea fără grabă, imperturbabilă, fără să-l privească în ochi, ci uitându-se dintr-o parte în alta în timp ce trecea pe lângă birouri și pe lângă fișiere, ca și cum căuta dovezile unor delikte săvârșite de colegii săi absenți. Cooper mai-mai că se aștepta să o vadă dintr-un moment în altul aplecându-se pentru a verifica urmele de tălpi de pe mochetă sau întorcând un plic pentru a-i examina adresa. Avea o figură uscățivă și păr blond tuns scurt și era foarte slabă – mai slabă decât învățase el că trebuie să fie o femeie. Mama lui ar fi spus că fata asta suferea de ceva. Avea însă o privire ca de oțel, care sugera că nu era vreo ființă plăpândă. Cu siguranță, nu era o mimoză delicată.

Își dăduse seama cine era, firește. Era cea despre care îi vorbise agentul Garnett; noul detectiv venit din West Midlands cu o anume reputație. Gamett fusese foarte aproape de realitate cu descrierea lui, singura surpriză fiind aceea că fata era, de fapt, destul de atrăgătoare – deși, se gândi el, un zâmbet i-ar fi relaxat mușchii feței și ar fi adus o schimbare în umbrele întunecate din privirea ei.

— Da, Matt. Da, ai dreptate, știu. Două zile, atunci. Și vom putea discuta pe îndelete despre toate astea joi, da? Doar că pare atât de mult până atunci...

Noul detectiv ajunsese în dreptul biroului lui Cooper. Rămase în picioare, privind la hârtiile împrăștiate pe birou și lovind ușor și leneș dosarul Moorhay de una din coapse. El se întoarse cu spatele, acoperind receptorul. Știa că e limpede că telefonul acela n-avea nimic de-a face cu serviciul.

Putea și ea să recunoască o convorbire personală dacă asista la una. Probabil se gândea că discuta cu o iubită.

O privi uluit în timp ce ea se așează calmă pe un scaun și porni calculatorul lui, continuând să-l ignore.

— Așteaptă o clipa, Matt.

Văzu un zâmbet luminându-i chipul atunci când calculatorul prinse viață. Ea se autentifică pentru a intra în baza de date. Calculatorul îi afișa primele două ferestre, însă atunci când încercă să extragă niște date, în față îi apărură o fereastra de dialog.

— Îți trebuie o parolă, o atenționa Cooper.

— Ce spui? șopti Matt la urechea lui.

— Nimic.

— Și ia zi, care-i parolă? întreba ea.

— Nu pot să ți-o dau pur și simplu. Ai nevoie de acreditare pentru așa ceva.

— Da? Ei, atunci o să gădesc eu o cale să intru fără parolă.

Începu să apese pe taste pentru a intra în setările computerului, căutând de unde anume fusese activată funcția de solicitare a parolei. Un cercel de argint luci în urechea ei, fiind lăsat la vedere de părul tuns recent.

— N-o să ajungi nicăieri dacă nu cunoști parolă.

— Ben, dacă ai treabă...

— Da. Uite, Matt, trebuie să închid acum, spuse Cooper. O să vorbim diseară.

Puse receptorul în furca, însă timp de o clipă nu ridică privirea, ca și cum încerca să se adapteze la o nouă situație, ca și cum se pregătea să facă față unei noi provocări.

— La naiba!

Mesajul „eroare fatală” înghețase pe monitor. În semn de protest față de bâjbâiala neautorizată, computerul clacase.

— Doar ți-am spus că n-o să ajungi nicăieri fără parolă! izbucni el.

— Tu ești noul meu partener, îl anunța Fry. Când ai timp și pentru mine, vreau să spun.

Cooper trase adânc aer în piept.

— În regulă, atunci. Bună, eu sunt Ben Cooper. Tu trebuie să fii detectivul Fry.

Așteptă ca ea să mai spună ceva. Încă nu-i cunoștea numele de botez.

— Prietenii îmi spun Diane.

El dădu din cap prudent, remarcând ambiguitatea mesajului.

— Ce avem de făcut?

— Investigații din casa în casă cu niște capete pătrate.

— Să nu cumva să te audă că le spui așa!

Fry ridică din umeri.

— Putem pleca, dacă ești gata. Oi fi eu fata cea nouă, dar înțeleg că ancheta unei crime este considerată, de regulă, o chestiune destul de importantă.

— Bun, eu sunt gata.

Când ajunseră pe coridor, inspectorul Hitchens îi chema înapoi.

— O să ies pentru un nou instructaj și pentru a vă prelua rapoartele personal, înainte de ora prânzului, le comunică el. Parcă e o cârciumă în Moorhay, nu-i așa, Cooper?

— The Drover, domnule.

— Unde are bitter Marston. Am observat ieri când am trecut prin sat.

— Exact.

— Atunci ne întâlnim acolo – să spunem la 12.30. Și Ben...

— Da, domnule?

— Să nu întârzii, da?

— Îmi pare rău, domnule. Probleme de familie.

— Nu-ți stă în fire. Să nu faci un obicei din asta!

— Nu, domnule.

— Încă un lucru pe care trebuie să-l afle toată lumea: domnul Tailby a subliniat cât de importante sunt aceste prime ore ale unei anchete. Știm cu toții asta. Dar nu te lăsa dus de val când ți se încheie tura. Nu mai avem ore suplimentare.

— Poftim?

— Nu mai sunt bani la buget. Șefii cred că putem obține rezultate și fără.

— Asta-i o tâmpenie! spuse Cooper.

Hitchens ridică din umeri.

— Asta-i situația! Bun, știți ce aveți de făcut. Acum, la treabă!

Cooper și Fry ajunseră cât ai clipi în parcare din spatele secției de poliție. Fry crezu că îi poate citi gândurile lui Cooper.

— Mașina mea e acolo, spuse ea. Peugeotul negru. Și sunt un șofer bun.

— Toyota mea are tracțiune integrală, spuse Ben. Ceea ce ar putea să ne pice foarte bine pe unele dintre ulițele alea de pe lângă Moorhay. Plus că

știu drumul.

Fry ridică din umeri, permițându-i o mică victorie.

— În regulă.

Nu avură să-și spună prea multe în timp ce se îndreptau spre ieșirea din Edendale. Cooper o luă pe un drum pe care Fry nu-l cunoștea, coborând pe străzi înguste, lăturalnice, care șerpuiau prin oraș, trecând pe lângă parohie și pe lângă școala din Edendale. Când ajunseră pe Buxton Road, constată că Ben reușise să evite traficul aglomerat de pe Clappergate și celelalte drumuri către centrul orașului. Începuse deja să-și etaleze faimoasele lui cunoștințe locale, trase ea concluzia.

Cooper se abținea cu greu să nu admire peisajul în timp ce conducea. Era întotdeauna o plăcere pentru el să evadeze din Edendale și să ajungă pe dealurile din împrejurimi, unde capriciile schimbătoare ale decorului îl surprindeau și îl încântau de fiecare dată.

Nicăieri contrastul dintre Vârful Alb și Vârful întunecat nu era mai surprinzător decât pe pantele de la ieșirea din Edendale spre sud, dincolo de construcțiile rezidențiale, de terenul de sport și de așezământul religios condus de comunitatea Sisters of Our Lady. Chiar în vârful dealului era o cârciumă, Farul, care oferea priveliști uluitoare atât asupra regiunii cu piatră de calcar, cât și asupra celei cu piatră de gresie.

Decorul pestriț, cu terenuri cultivabile și cu pante împădurite, care cobora înspre sud, părea primitor și abordabil în lumina soarelui, însă era plin de hăuri ascunse și de colțuri nevăzute. Era traversat în zigzag de pereți de piatră albă, din care erupeau ici-colo stânci abrupte de piatră de calcar sau valurile și rănile carierelor abandonate. Era, mai presus de toate, un peisaj în care se făcea simțită influența omului, un peisaj creat și modelat de oameni, dar, în același timp, era un loc în care, dacă aveai curiozitatea să privești în jur, te puteai aștepta oricând ca mii de ani de istorie să iasă la suprafață.

În spatele mașinii, către nord, pârlöagele Vârfului întunecat păreau distante și inabordabile, un peisaj rigid, care numai uman nu era. Versanții goi, din gresie împietrită, păreau să absoarbă lumina, nu s-o reflecte, așa cum făceau pereții din piatră de calcar. Păreau distanți și uneltitori, neatinși de mâna omului, oferind o provocare pe care mulți o acceptau, încercând să le cucerească înălțimile. Unii reușeau, însă cei mai mulți eșuau, înfrânți de

caracterul implacabil al pantelor întunecate și de vremea rea care stăruia amenințătoare în jurul lor.

Însă aparențele puteau fi înșelătoare. Până și Vârful Alb avea cicatricile lui – rănille adânci și brutale din locurile unde carierele de piatră de calcar și exploatările miniere fuseseră dinamitate și sfărâmate de pe dealurile sale.

— Și ia zi, ce părere ai despre Edendale? întrebă el în cele din urmă, atunci când se alăturară unui convoi de mașini care se târa în spatele unei rulote pe serpentinele ce urcau către vârful dealului. Promitea să fie o nouă zi caniculară, iar ei aveau parasolarele coborâte, pentru a se apăra de soarele care deja pârjolea parbrizul și încingea asfaltul, încetoșându-l. În dreapta lor, periferia orașului rămânea treptat în urma mașinii, plăcile de ardezie ale acoperișurilor cuibărindu-se printre copaci și pierzându-se de-a lungul brâului de un argintiu palid al râului Eden. Chiar la ieșirea din oraș, pe o pajiște de pe malul râului era un camping, cu corturi albastre și verzi aliniate asemenea unor plante exotice care înfloreau în lumina razelor dimineții.

— Toată lumea mă întreabă același lucru, spuse Fry. Ce părere am despre Edendale. Chiar contează?

— Eu așa mă gândeam, răspunse Cooper, surprins.

— E un loc de munca. Și aici sunt infracțiuni – ca în oricare alt loc, presupun. Bănuiesc că sunt și pe aici câțiva răufăcători, o mulțime de cazuri nefericite și o masă uriașă de oameni anoști și respectabili între cele două extreme. Așa e peste tot.

— Dar cu siguranță e mai bine aici decât în Birmingham, nu?

— Și de ce ar fi?

— Pai... Luând o mână de pe volan, Cooper făcu un gest indicând dealurile, valea, râul și amestecul de câmpuri și pereți de piatră, acoperișurile povârnite și spirala pe care o descria orașul în spatele lor, precum și întinderea verde a Pădurii Eden care urca spre vastele lacuri de acumulare de pe înălțimile zidurilor pustii din piatră de gresie. Nu prea știa cum să exprime ceea ce voia să spună, dacă ea nu putea vedea cu ochii ei.

— În orice caz, nu am locuit în Birmingham, îl informă Fry. Am locuit în Warley.

— Pe unde e asta?

— În Black Country. Ai auzit de locul ăsta?

— Am mers odată cu trenul până în Birmingham. Am trecut prin Wolverhampton. E aproape?

— Mda, mă rog, în cazul ăsta știi despre ce e vorba.

Ajunseseră într-un loc în care șoseaua se lărgea, în vârful dealului, iar Cooper accelerează, ținându-se după șirul de mașini care depășea rulota.

— Și, dacă îți plăcea atât de mult în Black Country, ce te-a adus aici?

Fry făcu o grimasă și își întoarse privirea pentru a se uita la priveliștea oferită de platoul care mergea către Valea Wye, unde era situat satul Moorhay. Dar lui Cooper nu-i scăpă gestul.

— Presupun că și asta e o întrebare pe care ți-o pune toată lumea.

— Presupun că da.

— În fine, spuse el. În orice caz, mă bucur că ești aici, Diane.

Fry avea în grijă dosarul înmânat de Hitchens. Scoase din el harta, pentru a-și face de lucru, evitând astfel să-l privească pe Cooper.

— Nu sunt decât strada principală, care traversează satul și câteva străduțe lăturalnice, care au ieșire la strada principală. Unele fără nume, care par să ducă doar la ferme. Și mai sunt și câteva case numite, cred, Quith Holes. Le știi?

— Sunt căsuțele alea de la Quith Holes, pe drumul de întoarcere către Răzor, spuse el. Nu departe de locul unde a fost găsită Laura Vernon. Tot acolo mai e și Moara Veche. Acum, acolo găsești ceaiuri și cazare cu mic dejun inclus.

— Și unde nu găsești așa ceva prin locurile astea? întrebă Fry, în timp ce treceau pe lângă o altă fermă care anunța că oferea cazare pe perioada vacanței.

Trebuia să recunoască faptul că Ben Cooper era un șofer bun. Ea putuse să se concentreze pentru a absorbi toate detaliile din dosar înainte de a ajunge în Moorhay. În dosar era și o fotografie a Laurei Vernon de pe vremea când aceasta era în viața, numai că părul ei avea o culoare diferită față de cea pe care o văzuse Fry – era tot o nuanță de roșu, dar nu atât de stridentă. Fotografia fusese mărită după una furnizată de familia Vernon, în ziua în care dispăruse fiica lor. Fry văzuse fotografia originală atașată la dosarul de anchetă, înainte ca acest caz să se transforme într-o anchetă de crimă și să fie preluat din biroul CID. Poza completă o arăta pe tânăra Laura în grădină, cu un pâlcc de rododendroni înfloriți în spatele ei, cu o frântură dintr-o balustradă de piatră și partea superioară a unei scări într-o parte și cu un câine Border Collie alb cu negru, care dormea pe iarbă la picioarele ei. Însă cadrul lărgit înfățișa doar capul Laurei și jumătatea superioară a

corpului ei. Fundalul fusese șters, ceea ce o privase pe Laura de mediul ei, la fel de eficient cum altcineva o privase de dreptul la viață.

Dosarul mai cuprindea o listă cu numele și adresele tuturor cunoștințelor Laurei Vernon din Moorhay și din împrejurimi despre care se știa. Era o listă jalnic de scurtă pentru o adolescența de cincisprezece ani. În capul listei se afla Lee Sherratt, în vârstă de douăzeci de ani, domiciliat la numărul 12 pe Wye Close, Moorhay. El lucrase ca grădinar la Piciorul Muntelui până joia trecută, când fusese concediat de tatăl Laurei, Graham Vernon. Sherratt fusese interogat imediat după ce Laura fusese dată dispărută, însă de duminică dispăruse și el fără urmă. Spre deosebire de familia Vernon, cei din familia Sherratt nu anunțaseră dispariția fiului lor. Numele lui era marcat cu roșu, ceea ce însemna că găsirea băiatului constituia o prioritate.

Ceva mai jos pe listă figurau Andrew și Margaret Milner, împreună cu fiica lor, Helen. Andrew era, de asemenea, cunoscut ca angajat al lui Graham Vernon. Cât despre Helen, Fry și-o amintea de când fusese la Dial Cottage, împreună cu Tailby și cu Hitchens. Stătea în preajma bătrânului la sosirea poliției – parca mai aproape decât soția lui. Relațiile apropiate din cadrul unor familii i se păruseră întotdeauna puțin suspecte lui Diane Fry; simțea că nu le înțelegea în totalitate.

Ridica privirea pentru a se uita la Cooper și îi analiză profilul în timp ce conducea. Simți deodată imboldul de a-i spune să se aranjeze puțin înainte să iasă în public. Ar fi vrut să-i îndrepte cravata, să-i dea părul la o parte de pe frunte. Aspectul acela de băiețandru n-o ajuta cu nimic.

Văzu însă că el era dus pe gânduri și nu mai reacționa la stimulii lumii exterioare. I se păru că gândurile lui nu erau tocmai fericite, însă își alungă din minte această idee, gândindu-se că nu era treaba ei și se întoarse la dosarul pe care îl avea în față.

Ben Cooper nu uitase mirosul acela. În încăpere se simțea o duhoare mai înfiorătoare decât toate mirosurile pe care le simțise el vreodată la o fermă. Nici fosa septică, nici containerul cu gunoi de grajd, nici măruntaiele de la un iepure sau un fazan tăiat de curând nu mirosiseră vreodată atât de greu ca putoarea aceea de proveniență umană care umplea camera. Tapetul și așternuturile de pat făcute grămadă pe podea erau mânjite cu excremente. O baltă de urină se usca într-o masă lipicioasă pe covor, lângă alte pete similare care fuseseră frecate cu dezinfectant, lăsând urme decolorate,

asemenea semnelor rămas după o dermatoză agresivă. Pe covoraș zăcea un scaun căruia îi lipsea un picior. Una din perdele fusese smulsă de pe șină, iar pretutindeni erau împrăștiate pagini de cărți și reviste, asemenea unor frunze moarte. Cel de-al doilea papuc roz aterizase grotesc într-o fructieră de lemn de pe comodă, iar un firicel subțire de sânge se scurgea pe primul sertar, despicându-se în două pe mânerul de lemn. Șifonierul și sertarele fuseseră golite, conținutul lor fiind îngrămadit la întâmplare pe pat.

Zgomotul venea de sub grămada de haine, monoton și inuman – o tânguire înceată, plină de disperare. Când pași în direcția patului, grămada aceea tresări, iar bocetul se transformă într-un scâncet teribil. Cooper știa că, pentru moment, criza se încheiase. Însă aceasta fusese, fără îndoială, cea mai gravă de până atunci. Dovezile se vedeau pretutindeni în jurul lui.

Se aplecă mai mult asupra unui mantou cu guler din imitație de blană, atent însă să nu atingă patul, de teamă să nu declanșeze o reacție violentă. Gulerul emana un parfum familiar, care făcu să i se pună un nod în gât.

— Sunt eu, Ben, spuse el încet.

O mână albă se zări timp de câteva clipe, apucând o mâneca și marginea unei fuste în încercarea de a le trage mai aproape pentru a se acoperi. Degetele se retraseră din nou în întuneric, precum un crab care se bagă înapoi în carapacea lui. Scâncetul încetă.

— A fost Satana, grăi o voce abia șoptită, de undeva din grămada de haine. Satana m-a pus să fac asta.

Mirosurile amestecate de parfum vechi, sudoare, excremente și urină îi făcură greață lui Cooper. Își stăpâni senzația de vomă și se strădui să-și mențină vocea constantă.

— Satana a plecat acum.

Mâna reapăru încet, iar Cooper o strânse între degete, fiind surprins de răceala ei de gheață.

— Poți să ieși acum, mamă, spuse el. Satana a plecat.

— Ben? spuse Fry.

— Da?

Redeveni atent. O privi pe Fry ca și cum tocmai fusese trezit din somn sau din vis. Sau poate dintr-un coșmar bine cunoscut.

— De ce ai întrebat despre Harry Dickinson în timpul instructajului de dimineață?

Era curioasă să afle de ce atrăsese atenția asupra lui într-un moment nepotrivit, când propriul interes indica în mod clar faptul că era cazul să-și țină gura și să stea cu capul plecat o vreme. Însă nu-l putea întreba acest lucru direct.

— Persoana care găsește cadavrul este întotdeauna un posibil suspect, o lămuri el.

— Serios? Dar credeam că Dickinson n-a găsit decât pantoful acela. De fapt, tu ai descoperit cadavrul.

— Da, dar înțelegi ce vreau să spun.

— În orice caz, Dickinson are 78 de ani. E un nătărău bătrân și încăpățânat, ascultă-mă pe mine. Dar e în mod sigur genul de bărbat care nu renunță niciodată la pipă și la papuci. Abia dacă părea în stare să-și tragă singur fermoarul la șliț, ce să mai vorbim de comiterea unui asalt violent asupra unei adolescente sănătoase, de cincisprezece ani.

— În privința asta nu sunt sigur că ai dreptate, Diane.

— A, nu? Și pe ce îți întemeiezi suspiciunea?

— Pe nimic concret. E doar o senzație pe care am avut-o când am fost acolo, în casă. O senzație legată de familia aceea.

— O senzație? O, da, Ben, asta-i chiar bună!

— Știu ce vrei să spui.

— Nu, zău? Și asta-i tot o senzație de-ale tale? Știi ce? Fă-mi și mie o favoare: câtă vreme lucrăm împreună, ca echipă, nu mă implica în senzațiile tale. Eu, una, prefer faptele.

Se cufundară din nou în tăcere și nu-și mai vorbiră până la sfârșitul călătoriei. Fry își alungă din minte discuția lui Cooper despre senzații. Nu credea că el putea cunoaște realitatea despre relațiile din cadrul familiilor. Ben Cooper era ceea ce ea numea „un polițist cu înclinații de asistent social” – genul care credea că în lume nu exista răufăcători, ci numai victime, sau că oamenii care făceau ceva rău erau obligatoriu bolnavi și aveau nevoie de ajutor. Mai mult decât atât: în mod evident, era bine văzut, era o fire populară, necomplicată, era înconjurat de zeci de rude și de prieteni care îl sufocaseră cu încurajările și cu susținerea lor, până când imaginea lui asupra lumii reale ajunsese să fie deformată de atâta afecțiune.

Fry nu credea că Ben ar fi putut să știe ce însemna să ai necazuri în familie.

9

Wye Close se afla chiar în centrul micului cartier de locuințe sociale de la extremitatea nordică a satului Moorhay. Casele erau construite din aceeași piatră gri-albă ca restul satului, având acoperișuri din ardezie și spații verzi neîngrădite, care erau mai degrabă margini de șosea decât grădini. La unul dintre capete era un șir de case bătrânești cu verandă, separate de locuințele familiale printr-un gard scund, care nu-i împiedica pe copii să se joace pe iarba de sub ferestrele bătrânilor.

Cartierul nu avea mai mult de treizeci de case și, în multe alte locuri, chiar și în Edendale, el nu ar fi fost considerat nici măcar o stradă, darămite un cartier. Fusesse construit pe porțiunea cea mai înaltă a uneia dintre fermele de lapte din Moorhay. Când zona respectiva fusese alocată construcției de locuințe în planurile consiliului local, valoarea crescută a terenului se dovedise a fi o tentație mult prea mare pentru fermierul respectiv, într-o vreme când agricultura întâmpina dificultăți financiare din ce în ce mai mari. Rezultatul a fost că spatele tuturor caselor dădea înspre islazuri sau că locuințele respective ofereau o priveliște asupra pantelor prăvălite ce coborau către fermă. Unii dintre rezidenții cartierului lucrau în micile uzine de la periferia localității Edendale sau la ferma de lapte aflată la șaisprezece kilometri distanță. Mulți dintre ei însă nu lucrau deloc. Locuințe rurale s-ar mai fi găsit, nu însă și locuri de muncă.

În fața casei de la numărul 12 de pe Wye Close se afla un Vauxhall al poliției, fără însemnele specifice. Mașina respectivă – sau una asemănătoare – era acolo de luni seara, așteptându-l pe Lee Sherratt să se întoarcă acasă. Copiii de prin partea locului, liberi ca pasărea cerului în timpul zilei, dat fiind că școlile erau încă în vacanță, inventaseră un joc nou în dimineața aceea. Ei interpretau rolurile unor spărgători, jefuitori și criminali care stăteau bănuitori la pândă în stradă, pretinzând apoi că vedeau deodată mașina poliției și fugind imediat după colț, țipând. Detectivul aflat în misiune de supraveghere deveni rapid sătul până în gât de jocul copiilor. Căldura toridă din interiorul mașinii era suficientă pentru a-i crea o stare de oboseală și de iritare. Copiii aceia obraznici erau picătura care umplea paharul.

Un Ford verde intră în cartier și trase în față la numărul 12. Atunci când inspectorul-șef Tailby ieși din mașină și privi peste stradă cu o căutătură

încruntată, copiii părură cu adevărat înspăimântați, fiind probabil intimidați de înălțimea lui impresionantă și de costumul cenușiu pe care îl purta. Se retraseră în spatele gardului caselor bătrânești și așteptară cu ochii ațintiți să vadă ce făcea bărbatul. Mai întâi de toate, el traversă strada, pentru a merge să discute cu detectivul din Vauxhall, care se îndreptă de spate și clătină din cap. Apoi merse până la ușa casei de la numărul 12 și bătă în ușă cu inelul de metal prins pe aceasta.

— A, iarăși voi, oameni buni! exclamă femeia corpolentă care veni să le deschidă. Purta sandale, niște blugi uzați și o bluză roz foarte largă, care nu putea proveni decât dintr-un magazin de haine pentru femei însărcinate. Își strânsese părul într-un coc, cu agrafe, însă i se desfăcuse și începuse să cadă peste ceafa dolofană. Mirosea a fum de țigară. Tailby estimează că are undeva spre patruzeci de ani, poate cel mult patruzeci.

— Aș avea câteva întrebări, doamnă Sherratt, începu el.

— Nu s-a întors.

— Știu. A luat cumva legătura cu dumneavoastră?

— Nu.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Molly Sherratt privi în josul străzii, la copiii care rămăseseră cu gura căscată și își dădeau coate unul altuia.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, intrați! spuse ea.

Tailby își feri capul înainte de a intra pe ușă și păși cu grijă printr-un hol plin de biciclete, pantofi și grămezi de haine. Doamna Sherratt îl conduse într-o bucătărie micuță, cu corpuri de mobilier cu finisaje de lemn de tec și o mașină de spălat automată, nou-nouță. Resturile unui mic dejun se aflau încă pe blatul de bucătărie: o pungă desfăcută de fulgi de porumb, o jumătate de cutie de lapte, un cuțit murdar de unt și un prăjitor de pâine ce stătea în mijlocul unei mulțimi de firimituri de pâine arse.

— Tocmai spălam vase, mărturisi femeia, căutând să se apere atunci când îl observă pe detectiv studiind cu atenție încăperea.

— Continuați. Nu vreau să vă întrerup.

— Nu văd cum ați putea să n-o faceți.

— O să încerc să fiu cât mai concis, spuse Tailby politicos.

Femeia dădu drumul la robinet și începu să toarne detergent de vase într-un castron albastru de plastic, până când clăbucul ascunse tot ce s-ar fi putut afla acolo. Tailby văzu că ușa mașinii de spălat era ușor întredeschisă, iar

interiorul era ticsit cu haine murdare. După toate aparențele, doamna Sherratt fusese pe punctul de a băga la spălat și seria săptămânală de rufe.

— Le-am spus deja oamenilor dumneavoastră tot ce aveam de spus, îl anunță ea.

— Trebuie să aflăm cât mai multe amănunte despre Lee, astfel încât să-l găsim. Mi-e teamă că acesta este motivul pentru care vă punem toate aceste întrebări. Chiar este important să-i dăm de urmă.

— Ca să-l eliminați de pe lista suspectilor. Asta mi-au spus ceilalți...

— Exact, doamnă Sherratt.

Apuca sticla cu detergent de vase de mijloc, fără să pună capacul, astfel încât câteva picături de lichid verde lipicios țâșniră pe bluza ei roz. Păru să nu observe acest lucru.

— Lee n-a făcut nimic, zise ea.

— A lucrat la Piciorul Muntelui, spuse Tailby. Așadar, o cunoștea pe Laura Vernon. Și, de vreme ce nu se știe unde a dispărut...

— Știu, știu, așa mi-au tot spus și ceilalți. Dar asta nu înseamnă nimic. Pleacă adesea de acasă pentru o zi sau două. Îi cam place să colinde... Așa e Lee. Dar acest lucru nu înseamnă neapărat că a făcut ceva rău, nu?

— Dacă ne-ați ajuta să-l găsim, doamnă Sherratt, vom putea afla curând acest lucru, nu credeți?

— Oricum, nu mai lucra acolo. În casa aia. I-au dat papucii joia trecută. Vernonii ăștia!... N-a fost corect din partea lor!

— Faptul că a fost concediat i-a stârnit resentimente?

— Bineînțeles! A fost dat afară pe nedrept. Nu făcuse nimic rău.

De când lucra Tailby în meseria asta, nu întâlnise niciun părinte care să recunoască faptul că fiul sau fiica sa ar fi făcut vreodată ceva rău. Absolut toți, fără excepție, erau niște îngeri, curați ca lacrima. Te și mirai că existau atâtea fărădelegi pe lume!

— Domnul Vernon susține că Lee îi dădea târcoale fiicei dumnealui.

— Prostii! Lee are o prietena stabilă. S-ar putea chiar să se căsătorească.

— Oare?

— De aceea era hotărât să găsească ceva de lucru, să câștige niște bani. Știți doar, pe aici nu se găsește nimic de lucru pentru cei tineri. Dumnezeu mi-e martor că Vernonii aia nu-l plăteau cine știe ce. Dar măcar băiatul se străduia.

— Sunt sigur că aveți dreptate. Dar asta nu-l împiedică să facă o pasiune pentru Laura Vernon, nu-i așa?

Doamna Sherratt pufni:

— Ei bine, dacă chiar vreți să vă spun adevărul, nu era genul lui. Nu vreau să vorbesc morții de rău sau așa ceva, însă el n-a putut suferi niciodată genul infatuat, cu fițe și pantaloni de călărie. Cred mai degrabă că lucrurile au stat tocmai invers. Cred că ea a făcut o pasiune *pentru el*. E un băiat frumos, Lee al meu. Sunt convinsă că așa a fost, iar Marele Domn Vernon n-ar accepta așa ceva, ca fiica lui să facă o pasiune pentru un angajat.

— Și, în caz că așa au stat lucrurile, nu credeți că Lee ar fi putut răspunde avansurilor ei?

— Nu. Cum spuneam, nu era genul lui.

— Amintea des de Laura Vernon?

— Mai deloc. De fapt, nu amintea prea des de nici unul dintre ei. Bine, *pe el* nu-l vedea de prea multe ori. Și nici pe fată, cu excepția vacanțelor de la școală. În special *pe ea* o vedea când se ducea acolo.

— Pe doamna Vernon, adică?

— Exact. Nu că ea ar fi făcut altceva decât să-i dea ordine, zic eu... Știți, nici unul dintre Vernoni nu s-a amestecat vreodată cu cei din sat. Ei își închipuie că sunt mult mai buni decât noi, toți ceilalți și asta doar pentru că au ceva bani în plus, pe care să-i cheltuiască pe case mari și pe mașini luxoase. Ei bine, nu e chiar așa. Banii nu te fac să fii om, nu? Nu te fac să ai un caracter mai bun decât restul oamenilor. Unii dintre noi știm ce e bine și ce nu. Iar, dacă mă întrebați pe mine, Vernonii ăștia, cu toți banii lor, au cam uitat care e diferența.

Tailby începu să se uite prin jur. Privirea îi alunecă dincolo de fereastra bucătăriei, stăruind asupra grădinii mici, în care câteva legume se străduiau să-și facă loc printre buruieni. Văzu un șopron șubred și un stol mic de vrăbii care își fâlfâiau aripile, scaldându-se în praful din fața ușii. Un gard scund de lemn separa grădina de câmpul din spatele proprietății. Gardul acela nu constituia o barieră pentru nimeni, putând fi foarte ușor escaladat de cineva care și-ar fi propus să vină dinspre câmp, nu dinspre stradă.

— Așadar, din câte știți dumneavoastră, nu exista nicio relație între Lee și Laura Vernon, în afară de faptul că ea era fiica fostului lui patron?

— V-am spus doar, n-o plăcea.

— A spus el asta?

— Da. Da, sunt sigură că a spus-o. A numit-o „duduie încrezută”, sau ceva de genul ăsta.

— Și de ce a numit-o așa? A avut vreun motiv anume?

Doamna Sherratt își schimonosi fața, Tailby înțelegând din asta că se gândea la răspuns.

— Nu trecuse mult timp de când începuse să lucreze acolo când a spus-o prima oară. Mi se pare că a avut un mic conflict cu ea la un moment dat.

— Acum vă referiți la Laura Vernon, nu?

— Asta am și spus, nu? Se întorsese într-o zi acasă, de la școală. Trebuie să fi fost în vacanța, sau ceva... Nu știu. Însă el mi-a spus că a ieșit în grădină și că a început să-l cântărească din priviri, să-l descoasă. Lee a zis că a făcut o glumă, iar ea s-a simțit jignită. I-a spus să-și țină părerile pentru el, sau cam așa ceva. Era puțin iritat când mi-a povestit, iar după aceea nu a mai putut să o sufere.

— Credeți că acest incident a avut vreo legătură cu motivul pentru care a fost concediat?

— N-aș putea spune. Adică să i-o fi luat ea în nume de rău și să-i fi spus tatălui ei? Nu știu... Dar băiatul n-a făcut nimic rău, asta vă pot spune cu siguranță.

— Și nu credeți că Lee ar fi putut aranja o întâlnire cu Laura după ce a fost dat afară de domnul Vernon?

— Nu, nu cred. În privința asta, cel mult ar fi fost fericit că a scăpat de ea. N-ar fi atins-o, în niciun fel.

— Doamnă Sherratt, pe unde merge Lee atunci când pleacă de acasă și colinda câte o zi sau două?

— Nu știu, nu-mi spune mie.

— Prietenei lui îi spune?

— Mă îndoiesc... Dar o puteți întreba personal, nu? Le-am dat colegilor dumneavoastră numele și adresa ei, am vrut să le fiu de ajutor cumva.

— Da, știu, ofta Tailby.

Luaseră deja legătura cu iubita în cauza și cu încă alte câteva, ale căror nume le fuseseră sugerate de prietenii de pahar ai lui Lee Sherratt. Dacă intenționa într-adevăr să se căsătorească, asta nu îl oprise totuși să se dea la jumătate dintre femeile din vale. Însă niciuna dintre ele nu mărturisise că ar ști unde merge Lee atunci când pleacă în drumurile lui. Aici, în Wye Close, polițiștii scotociseră casa, întorseseră pe dos camera lui Lee și verificaseră și șopronul acela din grădină.

— În afară de asta... adăugă doamna Sherratt, ca și cum tocmai își amintise de ceva. Fata aceea de la Piciorul Muntelui... Avea doar

cincisprezece ani, nu?

— Da, doamnă Sherratt, întocmai.

— Bun, atunci.

Părăsind casa, Tailby traversă strada, ducându-se din nou la Vauxhall.

— Mai așteaptă câteva minute, apoi mai verifică o dată șopronul acela din spate, spuse el. Însă nu face prea multe valuri. Mai știi, poate că sfântul Lee și-o fi făcut apariția, printr-un miracol.

Helen Milner îl găsi pe bunicul ei așezat pe un bolovan, pe poteca ce ducea către Raven's Side. Un norișor de fum de pipă indica locul în care se afla bătrânul. Genunchii îi erau depărtați, iar spatele îi era drept, ca și cum ar fi stat pe unul dintre scaunele acelea vechi, cu spătar rigid, de acasă. La picioarele lui se afla Jess, care ronțăia un băț. Câinele transformase bucata aceea de lemn în așchii, iar acum rupea cu dinții miezul interior, ceva mai moale, al lemnului, lăsând micile fragmente să cadă pe jos, ca niște bucățele de confetti. Jess ridică ochii, atentă, atunci când o simți pe Helen apropiindu-se, îi arunca acesteia o privire însuflețită, după care se întoarse la bățul ei. Dinții ei scăpărau albi și ascuțiți atunci când despica așchiile de lemn.

Acesta nu era traseul obișnuit al lui Harry pentru plimbarea de dimineață. Însă, dacă priveai sub cumpăna dealului, motivul schimbării obiceiului devenea evident. O rulotă albă stătea la marginea unui câmp, în locul până unde fusese tractată de un Land Rover. Era locul cel mai îndepărtat în care putea ajunge rulota, înainte să înceapă zona împădurită și înainte ca terenul să devină abrupt și bolovănos, pe măsură ce se afunda către baza văii. În spatele ei erau parcate încă trei vehicule cu tracțiune integrală. Ceva mai jos pe panta dealului se vedeau mai multe siluete îmbrăcate în salopete albe, cu glugă, care se mișcau încet, printre tufișurile care fuseseră tăiate și curățate de pe o porțiune circulară, destul de largă. Printre copacii de pe ambele părți puteau fi zăriți și alți oameni, bărbați și femei. Unii stăteau în patru labe, ca și cum s-ar fi rugat unui zeu ciudat, cerându-i să-i îndrume în sarcina lor bizară. Fâșii albastre de bandă de plastic fuseseră înfășurate în jurul copacilor, iar acum dansau și sclipeau în lumina soarelui, delimitând locul unde zăcuse cadavrul Laurei Vernon.

— Dacă pământul n-ar fi fost atât de uscat, ei n-ar fi ajuns niciodată cu rulota aceea până acolo, spuse Harry atunci când nepoata lui se ghemui lângă el.

— La ce o folosesc?

— Din câte îmi dau eu seama, să-și prepare ceaiul și să tragă un pui de somn.

Helen văzu un polițist în cămașă stând lângă poarta ce asigura accesul pe câmp, între rulotă și pădure. Stătea cu fața înspre deal, privind în sus, iar din când în când, atunci când îi intra soarele în ochi, ridica mâna în dreptul frunții, să se apere. Îl privea pe Harry.

— Ei știu că ești aici, îl avertiză Helen.

— Și asta nu le place. Dar nu prea au de ales. E un drum public, iar eu sunt departe de prețioasa lor banda de marcat zona.

— Au zis ceva?

— Ei, da, l-au trimis pe unul înapoi să discute cu mine, acum o jumătate de oră. Voia să știe cine sunt și ce caut aici. Apoi mi-a notat numele într-un carnetel. Și-a dat seama cine sunt, cu siguranță. Credeam că o să-mi ceară un autograf. N-am fost niciodată atât de celebru. Ai zice că sunt o vedetă de la televizor.

— Și polițistul ăla ți-a cerut să pleci?

— Da.

— Și dumneata ce ai zis?

O sclipire de bună dispoziție luminează privirea lui Harry. Helen ofta.

— Of, bunicule. N-ar trebui să faci asta. Nu e bine să-i superi.

— Ei, pe naiba! Cineva trebuie să-i pună la punct!

Privindu-l pe bunicul ei, Helen se întrebă dacă făcuse bine că venise până aici. Fusese la școală, la un consiliu profesoral premergător începerii anului școlar, dar șeful ei îi dăduse voie să plece devreme. Profitase de timpul câștigat pentru a traversa în goană satele, să vină să vadă ce făceau bunicii ei. O găsisese pe Gwen abătută, dar calmă; Harry, în schimb, nu era acasă. Acum îi dăduse de urmă, însă nu părea a fi acel Harry pe care îl cunoștea ea. Dădea impresia că într-un fel se distra, chiar mai mult decât în ziua precedentă. Dar ea știa că bunicul ei nu era un om dur și nemilos. Nu s-ar fi bucurat el de moartea unei fete tinere. Însă, într-un fel, vedea acest eveniment ca pe o provocare, căreia trebuia să-i facă față. Poate că ar fi fost mai bine dacă ea n-ar fi venit deloc. Nu-și dorea să ajungă să se certe cu el.

— Ai văzut ziarele? o întrebă Harry.

— Câteva.

— Țștia scriu o groază de tâmpenii, se plânse el. Două dintre ele mi-au scris numele greșit.

— Bănuiesc că o să fie și mai multe tâmpenii în ziarele locale.

— Astea nu apar până mai spre sfârșitul săptămânii. Până atunci s-ar putea să se încheie toată povestea asta.

— Chiar crezi asta, bunicule?

Harry avea pipa în gură, iar maxilarul său se strânse într-o grimasă obișnuită. Helen nu-i putea citi expresia întipărită pe chip. Se întreba ce se întâmplase oare cu legătura care existase întotdeauna între ei, cu simțul acela care o ajuta să afle ce gândea bunicul ei, fără ca el să fie nevoit s-o spună cu voce tare. Se părea că nu mai avea puterea de a-l înțelege. Totul începuse cu o zi în urmă.

— Poate că se va încheia, spuse el. Trăgea din pipă ca și cum reflecta puțin la întrebarea ei. Dacă polițiștii ăștia nu își mai bagă nasul. Sau chiar dacă și-l bagă. Poate că se va termina oricum.

— În ziare scrie că încearcă să-l găsească pe băiatul ăla, Sherratt.

Harry pufni.

— Că mult o să-i mai ajute tânărul ăla!

— A dispărut de acasă. Presupun că dispariția lui e un lucru suspect.

— Nici n-ar fi putut vreodată să facă prea mulți purici la Piciorul Muntelui! spuse Harry. Nu-mi dau seama ce i-a determinat să-l angajeze.

— Tata spune că Graham Vernon ar fi declarat că a vrut să-i acorde o șansă.

— Păi, cum nu?! El? El ar da oricui o șansă, spuse Harry. Și diavolului i-ar da o șansă să cânte în corul capelei!

— După câte se pare, de data asta s-ar putea să se fi înșelat.

Harry își luă pipa de la gură și o lovi ușor de bolovanul pe care stătea.

— Hai să-ți spun eu ceva, fata mea. S-a înșelat cu siguranță. Toată viața lui s-a înșelat.

— Știi că nu-l placi...

— Să-l plac?! Dacă ar fi după mine...

— Știi, știi... Hai să nu mai repetăm povestea asta, te rog...

— Ei bine, ai dreptate. Nu mai e nevoie s-o mai spun încă o dată.

Se lăsă o tăcere de câteva minute bune. Helen nu se simțise niciodată stingherită de tăcerea dintre ei. Acum însă nu mai era la fel. Nu știa la ce se gândea Harry. Își mișcă ușor umerii, slăbindu-și bretelele de la sutien pentru că o ustura pielea din cauză că petrecuse prea mult timp la soare cu o zi înainte.

— Cred că o să mă duc un pic mai încolo cu Jess. O să poată și băiatul ăla să-și odihnească ochii.

— Bunicule? Nu intra în belele, da?

El se îndreptă de spate, privind-o cu demnitate.

— Cine, eu? Doar mă cunoști, fata mea. Mă pot pune cu oricare dintre băieții ăștia.

Îl privi trăgând-o de lesă pe Jess, îndoindu-și picioarele țepene și îndreptându-și jacheta. Bombeurile ghetelor luceau atât de puternic încât îi luau ochii. Pentru o fracțiune de secundă, Helen își văzu propria imagine, deformată, întunecată și întoarsă cu susul în jos, în bombeurile ghetelor bunicului ei. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva cu atâta autocontrol și cu demnitate înăscute. Dacă din când în când mai spunea lucruri care îi șocau pe oameni, asta se întâmpla numai pentru că el considera că era bine să spui ceea ce gândeai și pentru că nu-i păsa de părerea pe care o aveau oamenii despre el. Mândria lui de sine o făcu și pe ea să fie mândră de el și își simți ochii înecați în lacrimi în timp ce îl privea îndepărtându-se încetișor.

— Atunci ne vedem mai târziu, spuse ea.

— Fără îndoială.

După ce aruncă o ultimă privire la forfota polițiștilor adunați pe coasta dealului, Helen se întoarse la Dial Cottage pentru a o vedea pe bunica ei. Fu surprinsă să îl găsească pe tatăl ei în hol, oscilând între ușile de la camera din față și cea din spate, ca și cum nu mai știa încotro voia să meargă. Era îmbrăcat ca pentru birou, într-un costum închis la culoare cu dungi gri, foarte subțiri, o cămașă albă și o cravată cu dungi roșii și gri, în diagonală.

— Tată?

— Bună, scumpo. Eram prin zonă și am trecut doar să văd cum se descurcă Gwen și Harry după ziua de ieri. Trebuie să avem grijă de ei după ce au trecut printr-un asemenea șoc, nu?

— Chiar așa! *A fost un adevărat șoc*, confirmă Gwen. Stătea pe scaunul ei din camera din spate, făcându-și de lucru cu o împletitura de andreele. Aceasta începuse deja să prindă forma unei jachete cu mânecă lungă făcută dintr-o lână de un roz aprins, iar Helen avu sentimentul neplăcut că știa cui îi era destinată. Pentru moment însă, degetele bunicii ei mișcau andreelele fără să lase nicio urmă pe lână, ca și cum simțea nevoia de-a face ceva cu mâinile.

— Bunicul e pe afară cu Jess. Se uită la polițiști.

— Îi e mai bine acolo, spuse Gwen. Cel puțin nu e sub papucul meu.

— Ce fac polițiștii? Au fost iar pe aici? Au... săpat, sau ceva?

— Să sape? Helen îl privi surprinsă pe tatăl ei, întrebându-se de ce nu intrase în cameră. Pe fruntea lui zări picături de sudoare și zâmbi, gândindu-se la încăpățânarea lui de modă veche de a nu renunța la sacoul de la costum nici pe o arșiță ca asta.

— De ce ar trebui să sape, tată?

— Nu știu. Cam asta fac ei de obicei, nu? Sapa prin grădinile oamenilor și așa mai departe.

— Și ce să caute?

— N-am idee.

Gwen rămăsese cu gura căscată.

— Ar face bine să nu încerce să-mi întoarcă mie grădina pe dos. A fost nevoie de ani întregi ca să arate așa cum o vedeți acum.

— Nu-ți face griji, bunico! N-o să se întâmple așa ceva.

— Sigur că nu, spuse Andrew. Nici eu nu știu de ce am spus asta. Ma întrebam doar ce fac acolo, atâta tot.

Helen văzu că el ezita în cadrul ușii, pentru a nu pierde din ochi fereastra din față, care dădea în stradă, de parcă acolo se petreceau lucruri pe care el nu dorea să le rateze. Era agitat și nervos, iar Helen își aminti că efectele decesului Laurei Vernon ar fi trebuit să se resimtă și la birou.

— Presupun că Graham Vernon nu a venit astăzi la birou, nu, tată?

— Nu, nu. A sunat să anunțe că va rămâne acasă pentru câteva zile, ca să aibă grijă de Charlotte. Și, desigur, ca să-și ofere sprijinul poliției. A spus că îl putem contacta acolo dacă avem nevoie de el. Însă până una-alta, eu trebuie să continui la fel ca până acum. Trebuie să preiau toate întâlnirile și ședințele lui.

Spunând acestea, Andrew se uita la ceas, ridicându-și manșeta albă prinsă cu unul din cei doi butoni de aur pe care i-i cumpărase Helen.

— Nu pot zăbovi mult, spuse el. Trebuie să ajung înapoi la Sheffield pe la ora 12, pentru un prânz.

— Și eu va trebui să plec curând, bunico.

Gwen dădu drumul andrelelor și o prinse pe Helen de braț.

— Helen, n-am curaj să ies în lume. Vrei să îmi aduci niște pâine și niște ceai de la magazin înainte să pleci?

— De ce n-ai curaj să ieși, bunico?

— De ce? Nu-ți dai seama ce spun oamenii despre noi? Se uită la mine și atunci când mă apropii de fereastră. De aceea am tras draperiile.

— Nu-i lua în seamă, bunico. Oamenii o să uite curând povestea asta.

Helen observase forfota intensă din Moorhay. Treceau mai mulți oameni decât de obicei, chiar și în plină vară. Mulți dintre ei nu erau îmbrăcați ca pentru o plimbare, ci se opreau și priveau cu atenție pe la ferestrele caselor pe lângă care treceau. Parcarea de la The Drover era plină – și mai erau și mașini parcate de-a lungul drumului, ale căror capote sclipeau din cauza căldurii. Erau două mașini până și în zona de staționare unde autobuzul de Hulley oprea de două ori pe zi. Șoferul avea să fie foarte supărat din cauza asta.

Andrew începu să-și șteargă fruntea cu o batistă aibă, în timp ce aruncă din nou o privire pe fereastra din față.

— Așadar, poliția nu a mai trecut pe aici. Nu, Gwen? Asta-i bine, nu?

Bătrâna nu păru prea convinsă și continuă să scotocească într-o poșetă veche, după niște bani.

— Probabil. Și mai ia încă o jumătate de litru de lapte, Helen.

— Eu o să plec atunci, dacă totul e în regulă, Gwen. Aveți grijă de voi – și tu și Harry, da? Pa, Helen.

Helen își luă rămas-bun și îl privi pe tatăl său ieșind pe ușa din față. Se întrebă, pentru o clipă, de unde venise el în trecere, din moment ce era pe drumul de întoarcere spre Sheffield.

După ce părăsi Dial Cottage, Helen se opri în stradă. Recunoscuse o siluetă, undeva, mai în depărtare, ieșind din una dintre casele de lângă primărie. Ben Cooper era însoțit de polițista care venise ieri cu detectivii mai mari în grad, să discute cu Harry. Femeia avea în mână un clipboard și părea serioasă și pusă pe treabă.

Helen ezită, neștiind dacă era cazul să vorbească cu ei sau dacă Ben era dispus să admită în fața colegei lui că o cunoștea.

— Mi se pare incredibil felul în care îți vorbesc unii oameni din satul ăsta, Ben, spunea Fry. Cine își închipuie ei că ești? Iisus Hristos?

Cooper ridica din umeri. Se gândi la primul lui contact cu ospitalitatea celor din Moorhay, din ziua precedentă, atunci când bărbatul acela care cosea iarba din grădina bisericii îi aruncase o privire încruntată și suspicioasă, iar femeia care își uda straturile de flori refuzase să discute cu el. Atunci nu știau cine era el, nu știau nici măcar că era polițist. Era doar

un străin oarecare, în haine asudate, alergând de nebun prin arșița după-amiezii, cu un comportament neobișnuit, cu intenții dubioase. Însă nu aceea era imaginea pe care ar fi dorit să o prezinte unui străin veritabil, unei persoane din afara, neavizate, precum Diane Fry. Satele precum Moorhay nu erau așa în realitate.

— Pur și simplu mă cunosc, unii dintre ei. Sau măcar au auzit de mine. Asta contează. Unora nu le place să discute prea mult cu străinii.

— Presupun că tu te gândești acum că, dacă veneam pe aici de una singură, ei nu mi-ar fi spus nici măcar cât e ceasul.

— A, probabil că ar fi făcut măcar atâta lucru, răspunse Cooper. Dar după ora din Papua Noua Guinee!

— Ha, ha!

— Glumeam!

— Da, știu. Parcă te-aș vedea citind scenariul. Dar ce mă surprinde pe mine este că toți pomenesc întruna numele tatălui tău, de parcă ar recita o mantră. Sergentul Cooper încoace, sergentul Cooper încolo... Dacă tu ești Iisus Hristos, el cine ar trebui să fie?

— Un simplu polițist de modă veche.

— Ai zice că e un membru al familiei. Toți se uită la tine ca la o rudă de mult pierdută.

Fry o zări prima pe Helen Milner. Privirile li se întâlneau, iar Helen se întoarse cu spatele, ca și cum s-ar fi decis să nu stea de vorba cu ei în cele din urmă.

— Și uite încă una, spuse Fry încetișor.

Atunci, Cooper o zări și el pe Helen. Fry îi aruncă o privire încruntată când îl văzu zâmbindu-i.

— Doreai să vorbești cu noi, Helen?

— Nu, nu, e-n regulă. Sau, mă rog... Voiam doar să vă salut. Cum merge treaba? Vă apropiați de prinderea celui pe care îl căutați?

— Știi, noi suntem doar trupele de la sol. Noi nu vedem tabloul de ansamblu al unei anchete până când șefii cei mari nu se hotărâseră să ne spună cum stau lucrurile.

— A...

Helen păru oarecum dezamăgită.

— Firește, în ritmul ăsta, lucrurile vor sta cu totul invers, interveni Fry. Vom aștepta cu toții, ca niște veritabili doctori Watson, pentru ca Ben aici de față să binevoiască să ne ofere niște răspunsuri.

Helen se încruntă, surprinsă de tonul pe care fusese făcut comentariul.

— Poate că ar fi mai bine să vă las să vă vedeți de treabă. Văd că sunteți ocupați.

— Nu, stai puțin, o opri Cooper. Ce face domnul Dickinson?

Helen se gândi că Ben arăta altfel astăzi. Mai puțin oficial, ceva mai relaxat, acum că reînnoiseră legătura. Cu o zi în urmă părea să o vadă ca pe un străin, să o trateze ca pe orice necunoscut. Dar poate că „relaxat” nu era tocmai cuvântul potrivit. Părea mai puțin concentrat, ceva mai distrat. Părul îi era ciuflit, iar imaginea lui de acum îi amintea lui Helen de mai tânărul Ben, cel pe care ea îl cunoscuse atât de bine. Iar Gwen avea dreptate – avea niște ochi de un câprui intens. Aproape că uitase.

— Bunicul e bine. Mă rog, puțin...

— Da? E supărat? În fine, e de înțeles.

— Puțin cam tăcut, asta e tot ce voiam să spun.

— Și bunica ta?

— Toată povestea asta a fost cam mult pentru ea.

— Presupun că i-a fost mai greu decât bunicului tău să accepte ideea.

Oamenii din generația aceea...

— Să nu te audă bunicul spunând așa ceva!

— Domnișoara Milner, ați cunoscut-o pe Laura Vernon? interveni brutal Fry.

— Mda, mă rog, am întâlnit-o o dată.

— Când a fost asta?

— Acum vreo două luni, la o petrecere pe care au dat-o Vernonii. Petrecerea din Plină Vară, i-au spus ei. Da, era în iunie.

— Ce știți despre Laura?

— A, absolut nimic. Nici pe părinții ei nu-i cunosc prea bine.

— Dar ați fost invitată la petrecerea lor. Cum se explica acest lucru?

— Tatăl meu lucrează pentru Graham Vernon. Bănuiesc că m-au invitat din amabilitate.

— A, firește. Dar la petrecerea asta ați cunoscut-o pe Laura...

— Da.

— Ce impresie v-a făcut?

— Laura? Era o fată foarte frumoasă. Înalta, cu ochi negri. Foarte matură pentru vârsta ei.

Fry așteptă.

— ... Și?

— Chiar nu știu ce altceva aș mai putea spune.

— Felul în care arăta nu ne spune prea multe despre caracterul ei, domnișoară Milner.

— Așa cum v-am spus, n-o cunoșteam prea bine.

— Dar sunt convinsă că sunteți un bun observator. Cu ce vă ocupați?

— Sunt profesoară.

— Exact. Așadar, sunteți obișnuită să-i evaluați pe copii. Ce impresie v-a lăsat Laura Vernon?

Helen își plecă ochii pentru a evita privirea polițistei.

— M-am gândit, cred, că era prea precocă. Era puțin încrezută, puțin înfiptă. Arogantă, chiar.

— Arogantă?

— Ei bine, mi s-a părut a fi genul acela de fata căreia i se spusese atât de des cât de deșteaptă și de frumoasă este, încât ajunsese să creadă și ea acest lucru și se aștepta ca toată lumea să o trateze ca atare. Genul ăsta îl mai întâlnim uneori și în școală. Poate fi extrem de deranjant.

— Vă mulțumim. Ne-ați fost de mare ajutor.

Cooper își lăsase capul într-o parte, privind-o pe Helen în timp ce răspundea la întrebările lui Fry. Helen se gândi că el remarcase probabil cât de fâstăcită fusese din cauza abordării brutale.

— Ai terminat? o întreba el pe Fry.

— Sunt gata când ești și tu.

— S-ar putea să trec și eu odată, să vad ce fac bunicii tăi, îi spuse el lui Helen.

— Bunica ar fi încântată, îi răspunse ea. Cred că te place. Vizita ta ar înveseli-o. Își amintește de tine, să știi.

Fry devenise nerăbdătoare.

— Încă mai sunt niște case pe la care trebuie să trecem, Ben. Ar fi cazul să plecăm.

— Desigur.

— Și ai tăi, Ben? întrebă Helen atunci când el se întoarse cu spatele. Ce mai fac?

Însă lui Helen i se păru că Ben Cooper nu auzise întrebarea, pentru că se îndepărta tot mai mult, mergând spre mașina lui. Nu-i răspunse, nici măcar nu se uita în urma, ci făcu doar un gest fugar, o fluturare a mâinii care ținea într-un fel locul unor scuze. Diane Fry, care mergea în urma lui, fu cea care făcu efortul de a se întoarce și a privi înapoi.

Juliana Van Doon privea în jos, la trupul gol. Scutură din cap ca răspuns la întrebare.

— Nu a fost violată. Nu există zgârieturi în zona genitală, nu există urme de spermă sau de alte fluide corporale. Îmi pare rău, domnule inspector-șef.

— N-a existat deci un raport sexual? Nici forțat, nici de oricare altă natură? Întrebă Tailby.

Știa că întrebarea lui îi trăda dezamăgirea, însă nu-și făcea griji în legătură cu ceea ce ar fi putut crede medicul legist despre el. Femeia avea destulă experiență pentru a-și da seama că reacția lui era consecința faptului că existența unor astfel de urme le-ar fi ușurat foarte mult munca.

După ce hainele fuseseră îndepărtate, trupul fusese fotografiat, fiind înregistrate toate semnele de la exterior. Hainele fuseseră puse și ele deoparte pentru a fi ulterior examinate de criminaliști. Acum, doamna Van Doon era pregătită pentru autopsie – dezasamblarea atentă a trupului victimei în căutarea unor mici crâmpie de informație.

Stewart Tailby asistase la prea multe examinări postmortem de-a lungul anilor. Primele zece sau douăsprezece fuseseră pentru el o sursă de umilință, pentru că stomacul lui se revoltase de fiecare dată la mirosul intestinelor expuse și la sunetul umed, de absorbție, care se auzea atunci când erau scoase organele. Starea lui de leșin și pornirea de a părăsi camera pentru a merge să vomite fuseseră motive de hilaritate atunci când venise pentru prima oară în biroul CID. Cu toate că de-a lungul timpului învățase – ca toți ceilalți, de altfel – să-și ascundă sentimentele și să-și controleze reacțiile stomacului, nu reușise niciodată să accepte, în adâncul sufletului lui, necesitatea absolută a tuturor ororilor și ofenselor care îi erau aplicate victimei unei crime violente. Faptul că aceste acte înfiorătoare erau săvârșite în numele științei criminalistice – și, în cele din urmă, bănuia el, în numele justiției – nu conta absolut deloc.

În camera de autopsie, unii polițiști alegeau să apeleze la umorul negru. Nu era stilul lui Tailby. În schimb, el se retrăgea în spatele unei măști de calm și detașare, acoperite cu un strat fin de jargon oficial și cu expresii ușor repetitive, fără semnificație. Într-un fel, putea să fie prezent fizic, dar, cu toate astea, să nu se implice emoțional în procedurile care trebuiau urmate. Tailby știa că era deja considerat de colegii și de polițiștii mai mici în grad ca fiind un om rece și sobru; unii spuneau chiar că era încrezut și că își dădea prea multă importanță. Însă acesta era doar un preț mic pe care

trebuia să-l plătească pentru a se ține la distanță de realitățile ce loveau prea aproape de el.

— Nu vreau să spun că victima era străină de ideea de raport sexual, spuse doamna Van Doon. Nici gând!

— Nu?

— Aș spune că tânăra noastră nu era nici pe departe virgina, domnule inspector-șef. Cincisprezece ani? Un comportament foarte desfrânat la unii dintre tinerii din ziua de azi...

— Ați crede că riscul contaminării cu HIV ar trebui să-i facă să se gândească mai bine, nu?

— În orice caz, victima noastră nu mai are de ce să-și facă griji în privința asta.

Medicul legist era îmbrăcat cu un tricou verde și cu pantaloni verzi, foarte largi, iar masca îi atârna în jurul gâtului. Era gata să se apuce de treabă. Cu părul legat la spate, chipul fără nicio urmă de fard și luminat strident de lampa din camera mortuară, femeia arăta frapant. Aspectul figurii ei putea fi pus pe seama structurii osoase, se gândi Tailby. Și a ochilor cenușii, gânditori. Odată, în tinerețea lui de detectiv, nutrise în secret sentimente pentru Juliana Van Doon. Însă timpul trecuse și sentimentele dispăruseră. De atunci, el se căsătorise și chiar divorțase. Iar sentimentele pieriseră complet.

Lui Tailby i-ar fi plăcut să poată părăsi camera aceea înainte ca medicul să ajungă în stadiul de a deschide cadavrul și a scoate organele; înainte ca ea să folosească fierăstrăul de inox pentru a tăia sternul și înainte ca trepanul să secționeze scalpul vătămat al tinerei. Își spuse că, în cazul de față, nu va avea prea multe de aflat în urma acestui proces însângerat – poate cel mult că Laura Vernon murise perfect sănătoasă.

— Contuzia aceea de pe picior?

— A! Interesantă, într-adevăr. Din câte înțeleg eu, nu e ceva surprinzător în crimele cu motivație sexuală. Te face să te întrebi de ce exista doar un singur semn al unei posibile agresiuni sexuale. Ce l-a făcut pe agresor să renunțe? Mda, interesant...

— Prin urmare, nu e o contuzie rezultată dintr-o lovitură, în cazul ăsta poate fi vorba despre o mână care i-a înșfăcat piciorul? Dar ar trebui să fie cel puțin două semne diferite...

— Nu, nu, nu, negă vehement doamna Van Doon. Nu m-ați înțeles. Dacă vă uitați mai de aproape, veți vedea niște mici perforații în dreptul căroră

carnea s-a umflat. Nu este vorba despre o rană cauzată de degete. Eu presupun că sunt urme de dinți, domnule inspector-șef.

Tailby se îndrepta de spate, devenind brusc interesat.

— Cineva a mușcat-o, zise el. Cineva a izbit-o în moalele capului, apoi a mușcat-o de coapsă.

— Tot ce se poate, spuse medicul legist. Vi se pare un aspect interesant?

Detectivul privi semnul mai de aproape. Pentru el arata la fel ca o contuzie.

— Poți afirma lucrul ăsta cu certitudine?

— Ei bine, nu. Trebuie să aflu și opinia unui medic odontolog, firește. Am luat deja legătura cu Facultatea de Stomatologie a Universității din Sheffield. Putem face fotografii și mulaje și putem tăia zona din jurul mușcăturii, pentru a o conserva. După care, putem compara mulajul nostru cu dantura unui suspect. Desigur, dumneavoastră vă rămâne să găsiți suspectul.

— E un loc ciudat pentru o mușcătură.

— Da. De regulă, în astfel de cazuri mușcăturile apar pe sâni, mai degrabă decât pe coapse. De fapt, am văzut recent un raport despre un proiect de cercetare desfășurat de un odontolog criminalist. Tema exclusivă a proiectului era felul în care urmele de mușcătură diferă în funcție de forma sânilor victimei, de mărimea cupei, de vârsta victimei și chiar de gradul de lăsare a sânilor.

Tailby era intrigat.

— Cum Dumnezeu a reușit să facă asta?

— A proiectat o dantură mecanică și a recrutat douăzeci de voluntare – numai el știe de unde!

— Studente, probabil, spuse Tailby, nedorind să pară foarte impresionat.

— Sunt convinsă însă că nici mușcăturile în zona coapselor nu sunt un lucru neobișnuit în cazurile de agresiune sexuală, în lipsa unor mostre pentru analiza ADN-ului, probabil nici nu puteți spera la mai mult, domnule inspector-șef.

Tailby o privi fix.

— Așadar, să recapitulăm: atacatorul o lovește în cap de două sau de trei ori. După ce o trânteste la pământ, îi dă jos blugii și chiloții, iar apoi o mușcă o dată de coapsă.

Scenariul nu părea tocmai verosimil, cu toate că Tailby știa că existaseră cazuri mult mai bizare și mai lugubre și criminali mult mai perversi, care

făcuseră lucruri mult mai rele cu cadavrele victimelor lor.

— A, să înțeleg că vreți să ne lansăm într-o mică speculație, domnule inspector-șef? întrebă medicul legist. În cazul ăsta, de ce să nu luăm în calcul un alt scenariu? Un act sexual voluntar. Mușcătura de pe coapsă ar putea fi ideea cuiva de preludiu erotic.

— Se poate... Apoi, ceva nu mai merge conform planului.

— Probabil că fata s-a opus mușcăturii.

— Da. Fata bate în retragere, se răzgândește. Ei se ceartă, el se înfurie.

— Frustrare acumulată pe fond sexual. O forță covârșitoare!

— Mi se pare credibil, spuse Tailby. Dar presupun că nu se poate afirma cu certitudine care din cele două variante este cea reală după natura mușcăturii...

— Hmm... Un bun odontolog ar putea reuși să determine unghiul și profunzimea mușcăturii. El ar putea sugera care a fost poziția capului atacatorului la momentul când a fost produsă mușcătura.

Tailby se uită din nou la picioarele goale ale fetei de cincisprezece ani. Trupul ei era extrem de palid, excepție făcând zona coastelor și partea stângă a pieptului, unde se instalase deja lividitatea, sângele retrăgându-se în punctul gravitațional cel mai de jos, în timpul cât zăcuse moartă printre tufele de ferigă de pe Răzor.

Urma de mușcătura era undeva sus, pe interiorul coapsei drepte, unde carnea fusese cât se poate de moale și de vulnerabilă. Imaginea sugerată de Juliana Van Doon privind poziția capului atacatorului îl îngrijoră pe Tailby mai mult decât tot ce auzise până atunci.

Însă medicul legist își făcea de lucru la o masă plină de instrumente sclipitoare, ascuțite, fiind nerăbdătoare să treacă la următoarea fază a procesului de tranșare a Laurei Vernon în părțile ei componente. Tailby și echipa lui trebuiau să facă și ei cam același lucru. Asta era esența victimologiei, mai precis, a procesului de cunoaștere a detaliilor intime legate de victimă, ca metodă de stabilire a conexiunii dintre aceasta și criminal.

— Dacă scenariul tău este corect, spuse el, ne va fi mult mai ușor să-l descoperim pe atacatorul Laurei – trebuie să fi fost cineva cunoscut.

— Tot ce se poate, domnule inspector-șef. Da, este o variantă de preferat față de atacul întâmplător din partea cuiva din afara acestei regiuni, nu?

— Din punctul nostru de vedere, cu siguranță!

— În cazul ăsta, sper să vă pot fi de folos.

În atmosfera de clinică a sălii de autopsie, Tailby avu curajul să dea glas temerii despre care nu voise niciodată să vorbească prea mult, nici măcar în fața angajaților săi.

— Știi, de asta mi-e teamă întotdeauna – un caz care se amână la nesfârșit, nerezolvat, pentru că nu se poate da nici măcar de o urmă a vreunui suspect. Este coșmarul oricărui detectiv.

— Fără îndoială, aveți în vedere un caz recent.

— Fata din Buxton, da. Există asemănări, nu-i așa? Ancheta Diviziei B a rămas până acum fără rezultat, deși a trecut mai bine de o lună de la incident. Opinia generală este că victima a fost aleasă la întâmplare de atacator. În aceste condiții, era doar o chestiune de timp până să înregistrăm o a doua victimă.

— Ar fi chiar tragic, reflectă doamna Van Doon, făcând o tăietura cu bisturiul pe pieptul victimei, dacă biata fată pe care o avem aici va rămâne cunoscută ca „victima numărul doi”.

— Dar ar fi și mai tragic, continuă Tailby, dacă ne-am trezi cu o „victimă numărul trei”.

10

— OK, ce avem până acum? Ceva nou?

— Mașini, foarte multe mașini. Cele mai multe necunoscute. Într-o zonă ca asta, era de așteptat.

— Turiști, spuse inspectorul Hitchens. Lucrurile se complică întotdeauna din cauza lor.

Se aflau pe mica terasă din spatele localului The Drover, înghesuiți în jurul unei mese, sub o umbrelă care ținea soarele departe de farfuriile lor cu sandvișuri cu șuncă și cu brânză și de tonicul cu puține calorii. Singurii clienți ai terasei, în afară de ei, erau doi muncitori care mâncau scampi¹⁸ cu cartofi prăjiți și beau bere, la o masă îndepărtată. Toți ceilalți preferaseră să rămână în interiorul localului, în separeurile mai răcoroase, sau la ieșire, de unde puteau vedea strada.

Cooper și Fry se întâlniseră cu patru polițiști transpirați, care traversaseră cu mare greutate satul să ajungă până aici, iar acum zornăiau cu toții cuburi de gheață în disperare, în timp ce schimbau extrem de puținele informații pe care le strânseseră. Inspectorul Hitchens sosise cu întârziere, după care dăduse pe gât un pahar de whisky și le furase cu nerușinare sandvișurile. Arăta precum proprietarul unei moșii care își vizita muncitorii, încercând să pară interesat de ceea ce aveau ei de spus, dar fiind gata să treacă în orice moment la lucruri mai importante, care solicitau timpul lui. Își trase un scaun lângă Fry, calm și cu sânge-rece, așa cum putea fi doar un bărbat care tocmai coborâse dintr-un Ford dotat cu aer condiționat.

— Am pe lista o mulțime de excursioniști, spuse Ben Cooper. Majoritatea singuri sau în grupuri de câte doi. Însă pe acolo a mai trecut și un grup mai mare, cam pe la ora potrivită. Au fost văzuți pe poteca Eden Valley sâmbăta, pe la primele ore ale serii.

— Dumnezeu, cum facem să dăm de ei? întrebă Hitchens.

— Erau niște tineri. Probabil se îndreptau către cabana de la Hathersage sau către vreun hostel.

— Bun, o să-i verificam. Mâine-dimineață o să apară un anunț în ziare și la televizor. O să încercăm să ne referim exact la grupul menționat. Și ce e cu... cum i-ai zis? Poteca Eden Valley?

— Este o poteca bine cunoscută. Trece chiar pe sub panta unde a fost descoperită Laura Vernon. Se poate vedea destul de clar de aici.

— Bun! Mulțumesc, Ben. Cel puțin avem o șansă de a găsi un martor sau doi. Altceva?

— O mulțime de flecăreli, răspunse Cooper.

— Ai avut noroc, spuse unul dintre polițiști – un bărbat chel, cu o figură de bătauș, pe nume Parkin. Cei mai mulți nici nu m-au lăsat să le trec pragul.

— Păi nici nu e greu de înțeles de ce, spuse Wragg. Probabil au auzit bancurile tale.

Wragg era polițistul care îl însoțise pe Cooper la Dial Cottage atunci când Helen Milner sunase pentru prima oară să anunțe descoperirea făcută de bunicul ei. Nici acum nu părea mai în formă decât fusese cu o zi în urmă. Dădea pe gât suc de portocale ca și cum ar fi fost foarte deshidratat.

Asemenea celorlalți polițiști în uniformă, își descheiase pe cât posibil articolele de îmbrăcăminte de pe el. Însă era imobilizat de un întreg atelier de fierărie pe care îl purta de jur împrejurul centurii: cătușe, baston, spray lacrimogen și Dumnezeu mai știe ce altceva mai era considerat necesar pentru a le face vizite la domiciliu unor oameni dintr-un sat liniștit din Peak District.

— Am unul nou, spuse Parkin. Era o prostituată...

Fu întrerupt de un protest general. Auziseră cu toții glumele îngrozitoare ale lui Parkin.

— Nu e momentul, Parkin, spuse Hitchens.

Fry își răsfoia agenda.

— Am aici o femeie. Doamna Davis, din Chestnut Lodge. Spune că a întâlnit-o pe Laura Vernon de mai multe ori. După câte se pare, fiica doamnei Davis merge la aceleași grajduri pe care le frecventa și Laura și așa se face că s-au împrietenit într-o oarecare măsură. O descrie pe Laura ca fiind o fata foarte drăguță.

— Drăguța... Și ce înseamnă asta, mai exact?

— După felul în care vorbea despre unii dintre ceilalți copii pe care i-a întâlnit, cred că dorea să spună că agreea mediul din care provenea Laura, domnule.

— Hmm... Ai pus-o să dezvolte subiectul?

— Atât cât am putut. A spus că Laura era politicoasă și manierată. A mai spus că se purta foarte frumos cu cei mai mici decât ea și îi ajuta pe cei de acolo să le arate ce să facă atunci când învățau să călărească. Doamna Davis mi-a povestit cum Laura a avut la un moment dat grijă de un băiețel care

căzuse de pe cal. Se pare că ea a fost singura pe care băiatul a lăsat-o să îl îngrijească după ce se lovise. Doamna Davis a mai afirmat că și mama Laurei era o femeie cumsecade.

Cineva pufni. Inspectorul Hitchens nu părea deloc impresionat.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Dar toți oamenii ăștia par să fi aflat despre familia Vernon, spuse Fry. Absolut toți.

— Da și, una peste alta, nu sunt prea încântați de ei, spuse Wragg.

— E genul acela de sat.

— Ce vrei să spui, Diane? întreba Hitchens.

— E o comunitate foarte bine închegată. Oamenilor ăștora nu le plac nou-veniții, cei care nu se integrează. Vreau să spun că nu sunt tocmai primitori. N-am dreptate?

— Eu nu sunt de acord, spuse Cooper.

— Păi, tu nici n-ai să fii de acord vreodată.

— Depinde cum îi abordezi, asta e tot. Dacă vii într-un sat ca ăsta și ești dispus să te integrezi, ei o să te accepte. Dacă stai deoparte și le lași impresia că tu crezi că ești mai bun decât ei, atunci cu siguranță se vor întoarce împotriva ta.

— Și tu consideri că așa sunt cei din familia Vernon?

— Sunt sigur de asta, domnule.

— Hei și dacă a existat un fel de conspirație împotriva familiei Vernon? Adică unii de prin partea locului, obișnuiți să-și facă singuri dreptate și-au unit forțele și au eliminat-o pe Laura Vernon, în semn de avertisment? Ștergeți-o din satul nostru, nu vă vrem printre noi. Ceva de genul ăsta.

— Nu vorbi prostii, Parkin.

— Sună ca un scenariu din Evul Mediu, spuse Fry.

— Sau din *Dosarele X*, sugerează Wragg.

— Bine, bine...

— Ceva reacții pozitive în ceea ce privește pantoful? se interesă Hitchens.

— Nimic.

— Unele dintre babele de pe aici nu știu nici măcar ce e acela un pantof sport.

— Pantoful ăla trebuie să fie undeva.

— Domnule, dacă e amicul nostru din Buxton – cel pe care îl caută Divizia B – atunci probabil că l-a luat cu el acasă, ca amintire, așa cum cred

ei că a făcut și cu colanții celeilalte.

— Da, e posibil, Wragg. Însă domnul Tailby nu crede că în acest stadiu am avea motive întemeiate să presupunem că aceste două cazuri au vreo legătură între ele.

— Dar asta înseamnă că trebuie să luăm totul de la zero, când, de fapt, am putea afla că e vorba despre unul și același individ, în cele din urmă.

— S-a descoperit vreo legătură cu infractorii cunoscuți, domnule? întrebă Cooper.

— Deocamdată nu. E încă devreme. Inspectorul Armstrong se ocupă de acest aspect.

— Mă rog, oricum își pierde vremea.

— Îți mulțumim că ne împărtășești opiniile tale, Parkin.

Cooper observă că Parkin o privea atent pe Diane Fry, pândindu-i reacțiile. Fry nu trebuia decât să facă un comentariu nepotrivit sau să aibă o reacție necontrolată și un raport amănunțit asupra comportamentului ei avea să facă foarte rapid ocolul diviziei. Primele impresii îți pot construi sau distruge reputația printre colegi.

Uneori – și el știa asta – cel mai neplăcut lucru dintre toate era să-ți câștigi, absolut accidental, o porecla puerilă, de care, oricât te-ai fi străduit după aceea, nu mai puteai să scapi.

— Am avut noroc că s-a găsit cadavrul atât de repede, spuse Hitchens. Asta ne-a dat un avans. Alteori nu suntem chiar atât de norocoși. Bătrânul acela cu câinele ne-a făcut o mare favoare.

— Ați mai fost implicat în vreo altă ancheta asemănătoare, domnule? întreba Fry.

Hitchens le povesti despre ancheta unei crime petrecute spre sfârșitul anilor '80, atunci când un adolescent dispăruse de la casa de copii din Eyam. Organizaseră o cameră de anchetă chiar în centrul satului, în legătură permanentă cu sediul central al diviziei. Într-o perioadă de câteva luni de zile extinseseră căutările pe o arie de vreo opt kilometri în jurul localității Eyam. Apelaseră la ajutorul salvamontiștilor, al echipelor cu câini utilitari, al celor de salvare din mină, al Serviciului de Jandarmerie din Rezervația Peak District, al Jandarmeriei Rurale Derbyshire; beneficiaseră chiar de sprijinul membrilor cluburilor de excursioniști și al altor zeci de voluntari. Puseseră mai multe elicoptere destinate operațiunilor de căutare și de salvare să survoleze dealurile. Dar, cu toate acestea, nu au reușit să-l mai găsească pe băiat vreodată.

— Un bărbat care să-și plimbe câinele la locul potrivit ar fi fost o adevărată mană cerească la vremea aceea, spuse el.

— Și a mai fost și cealaltă, din 1966. Îți amintești? întrebă Parkin, întorcându-se spre Diane Fry.

— Nici măcar nu eram născută în 1966, spuse Fry. Mulțumesc foarte mult!

— A? Pai, au trecut doar... Cât...?

— Treizeci și trei de ani.

— Exact. Oricum, cazul ăla a rămas în cărțile de istorie.

— 1966? Lasă-mă să ghicesc... Vorbești despre fotbal. Cupa Mondiala? Presupun că ăsta e singurul lucru la care te pricepi...

— Da... Au șterpelit trofeul, știați asta? Însăși Cupa Mondiala, Trofeul Jules Rimet. Înainte de finală...

— L-a uitat careva în mașină, sau cum?

— Și n-o să credeți: a fost găsit de un câine. Era azvârlit în vârful unui gard viu. Împachetat în ambalaj de pește cu cartofi prăjiți.

— Câinele?

— Trofeul. Trofeul era împachetat în hârtie pentru pește cu cartofi prăjiți.

— Murături, spuse Cooper.

— Nu, sigur era pește cu cartofi prăjiți!

— Nu, pe câine îl chema Pickles¹⁹. Le-a fost prezentat tuturor jucătorilor înainte de finală.

— Ești sigur că nu-ți amintești cazul? întreba Fry.

— Nu, dar, așa cum spune Parkin...

— E în cărțile de istorie, am înțeles. Ei, se pare că eu nu citesc cărțile de istorie potrivite. Toate chestiile astea mă depășesc. Presupun că trebuie să-mi fi scăpat undeva între asasinarea președintelui Kennedy și sfârșitul Războiului din Vietnam.

— Păi, tot ce se poate, spuse Parkin, după care rânji.

Cooper se crispa.

— Cred că o să trec pe la toaletă înainte să plecăm.

Era o adevărată ușurare să intre în local și să scape de căldură. Proprietarul, Kenny Lee, făcu un semn din cap către Cooper, de la bar, atunci când acesta intra la toaletă. Nici faptul că se trezi deodată singur și nici mirosul de urină nu-l ajutară cu nimic pe Cooper în încercarea de a-și alunga din minte evenimentele din seara trecută. Fusese o noapte foarte lungă – casa de la fermă se umpluse cu membri ai familiei: mai întâi fratele

lui, apoi sora și soțul acesteia, care sosiseră de la Buxton, apoi unchiul și verii lui, oferindu-se care mai de care să ajute la curățenie, să o susțină pe Kate și să aibă grijă de fete – de Amy și de Josie. Între timp, sosise și doctorul pentru a o seda pe mama lui, iar ceva mai târziu venise și o ambulanță ca s-o ducă la spitalul Edendale General, în a cărui secție de psihiatrie mama sa nu ajungea pentru prima dată. Apoi începuseră discuțiile interminabile, discuții care continuaseră până la primele ore ale dimineții, atunci când erau cu toții epuizați și nu ajunseseră cu nimic mai aproape de soluția unei probleme fără ieșire.

Pe coridorul din apropierea barului era un telefon public, iar Cooper se scotoci prin buzunare după câteva monede. I se făcu legătura cu secția de psihiatrie de la spital, unde personalul era destul de circumspect, așa cum cerea meseria. În urma întregii discuții telefonice, află ceea ce știa deja: că mama sa era în continuare sub efectul sedativelor și nu putea încă să primească vizitatori. I se spuse să mai încerce și a doua zi.

Până una-alta, în seara aceea era posibil să se ia în sfârșit o decizie de familie. Iar el știa că exista riscul ca mama lui să fie dusă pentru totdeauna din casa în care locuise toată viața ei. Aceasta avea să fie cea din urmă umilință din căderea ei în schizofrenie.

Când ieși din local și ajunsese din nou afară, pe terasă, ceva îl făcu pe Cooper să se oprească și să rămână nemișcat în umbra zidului lateral. Stând la câțiva metri în spatele lui Diane Fry, văzu un lucru care ar fi putut să-i scape dacă s-ar fi aflat la locul lui din partea opusă a mesei. Văzu brațul inspectorului Hitchens sprijinindu-se pe spătarul scaunului lui Fry în timp ce el se aplecă aproape de ea să-i spună ceva la ureche. Cooper văzu mâna inspectorului urcând pe spătarul scaunului, pentru a se odihni o clipă pe umărul ei. Se purtau ca un cuplu de îndrăgostiți, așa cum ar fi spus mama lui.

Apoi o văzu pe Fry înclinând scurt din cap, înainte ca Hitchens să-și retragă mâna. Iar Parkin spuse altă glumă nesărata la care nu râse nimeni.

Telefonul suna din nou. Erau zile întregi de când aproape că nu se mai oprea din sunat. Cu toate că robotul rămăsese pornit, iar ei i se spusese să nu-l bage în seamă, zgomotul continuu o scotea din sărite pe Sheila Kelk.

Sheila venea la Piciorul Muntelui de trei ori pe săptămână pentru a face curățenie. Marțea era una dintre cele trei zile. Toată nebunia cu fata care fusese găsită ucisă nu putea fi un motiv pentru ca ea să stea deoparte – nici

vorbă de așa ceva, de fapt. Domnul și doamna Vernon urmau să aibă nevoie de ea, îi spusese Sheila soțului ei. Casa trebuia curățată în continuare. Poate că avea posibilitatea să-i ofere și alte servicii sărmanei doamne Vernon, să-i aducă o mângâiere cât de mică. Și, de ce nu, poate că totuși doamna Vernon avea să vrea să i se confeseze, să-i spună tot ce se petrecuse.

Cu toate acestea, iat-o acum aici, aspirând covorul din sufragerie pentru a doua oară și dorindu-și ca sunetul aspiratorului Dyson să acopere țârâitul constant al telefonului. Se afla aici de mai bine de patru ore și nimeni nu-i adresase nici măcar un cuvânt.

Într-un moment de tăcere temporară a telefonului, Sheila opri aspiratorul, ștergând rapid cu cârpa de praf o mobilă din lemn de pin, pe care nu reușise până în acel moment să o catalogheze. O vedea ca pe o piesă de legătura între un scrin și un pupitru de scris.

În timp ce lustruia mobila, asculta zgomotele care veneau de sus. Bineînțeles, din dormitorul doamnei Vernon nu se auzea încă niciun sunet. Însă pașii aceia grei continuau să se deplaseze chiar deasupra capului ei, acolo unde Sheila știa că se afla camera Laurei. Domnul Vernon era încă acolo, cu polițiștii. Nu era prea binedispus. La drept vorbind, era chiar nervos. Sigur, era de înțeles. Însă nepolitețea lui și refuzul de a-i vorbi merseseră prea departe.

Telefonul începu să sune din nou. Sună de patru ori înainte să răspundă robotul. Nu înțelegea de ce familia Vernon primea atât de multe telefoane. La ea acasă, în Wye Close, telefonul nu suna, de regulă, mai mult de o dată pe săptămână, iar atunci era vreo fătuță pe care n-o cunoștea și care încerca să-i vândă geamuri termopane.

Sheila Kelk era atât de absorbită de mișcările din camera de deasupra, încât nu observă că intrase cineva în cameră prin spatele ei, până nu-i auzi vocea.

— Lucrați peste program, doamnă Kelk?

Ea tresări, ducându-și automat mâna la gură în timp ce se întoarse; apoi se relaxă la fel de repede.

— A... Tu erai...

— Da, eu, spuse tânărul.

Blugii lui erau slinoși, iar atunci când traversă covorul, îndreptându-se către ușa din planul îndepărtat, încălțărilor lui lăsară urme. Sheila vru să se plângă, dar știa că asta nu avea să-l impresioneze câtuși de puțin pe Daniel Vernon. Bărbatul era brunet și durduliu, asemenea tatălui său, însă, față de

Graham Vernon – un tip politicos și uneori șarmant, cel puțin în aparență – fiul lui era ursuz și iute din fire. Daniel purta un tricou alb imprimat cu numele unei trupe rock, despre care Sheila Kelk nu auzise niciodată. În dreptul subsuorilor și pe o porțiune din spate tricoul era îmbibat cu apă. Sheila bănuia că Daniel venise pe jos de la șoseaua principală, după ce făcuse autostopul pentru a se întoarce de la Devon.

— Unde-i mama? Întrebă el.

— E în pat și nu vrea să se trezească, răspunse Sheila.

— Și presupun că maimuțele astea care își fac de lucru prin casă sunt polițiști.

— Se uită prin camera Laurei.

— După ce, pentru Dumnezeu? Ce-și închipuie că o să găsească acolo?

— Asta sigur n-o să-mi spună *mie*, replică Sheila.

Telefonul începu să sune din nou, iar Daniel se îndrepta automat spre el și ridică receptorul la al doilea sunet.

— Nu, aici Daniel Vernon. Cu cine vorbesc? Așteptă nerăbdător o clipă, cu urechea în receptor, apoi continuă: Numele dumneavoastră nu-mi spune nimic, dar înțeleg că sunteți un fel de partener de afaceri al tatălui meu? Da? Ei, în cazul ăsta, puteți să vă duceți dracului!

Daniel trânti receptorul înapoi în furca și o fulgeră din priviri pe Sheila.

— A, nu cred că tatălui tău i-ar plăcea să faci asta, zise ea, șocată.

El se îndreptă furios către ea, iar ea se retrase din calea lui, trăgând și aspiratorul, astfel încât acesta rămase între ei, precum scaunul unui îmblânzitor de lei.

— Tatăl meu, doamnă Kelk... spuse Daniel cu chipul contorsionat într-un rânjel răutăcios. Tatăl meu n-are decât să se ducă și el dracului!

Tailby îl privea atent pe Graham Vernon, fără să pună prea multe întrebări, mulțumindu-se să lase tăcerea să-l îndemne pe bărbatul din fața lui să vorbească.

— Suntem o familie foarte unită, spuse Vernon. Am fost întotdeauna aproape de copiii noștri. În alte familii, copiii ajunși la vârsta adolescenței încep să se distanțeze de părinții lor, nu?

Tailby încuviință printr-o mișcare a capului, ca de la tată la tată, înțelegând foarte bine cum stăteau lucrurile cu adolescenții. În cazul lui însă, copiii făcuseră mai mult decât să se distanțeze de părinți – o luaseră la fugă de-a dreptul.

— Eu și Charlotte avem... am avut o relație bună cu Laura. Ne interesam de situația ei de la școală, de prietenii ei, de progresele pe care le făcea cu lecțiile de muzică și cu echitația. Iar ea se interesa de ceea ce făceam noi. Nu multe familii se pot lăuda cu o astfel de relație, nu? Laura mă întreba adesea cum mergeau afacerile. Mă întreba despre unele dintre persoanele pe care le întâlnea. Parteneri de afaceri, înțelegeți dumneavoastră. Era foarte inteligentă. Știa care erau persoanele importante fără să i-o spun eu. Uimitor!

— Îi întâlnea pe partenerii dumneavoastră de afaceri aici? se interesă Tailby. Vă vizitează acasă?

— O, da. Eu consider că e foarte important să întreții relațiile prin vizite. De fapt, amândoi suntem de aceeași părere – și eu și Charlotte. Trebuie să-ți tratezi clienții așa cum se cuvine. E o chestiune de îmbinare a utilului cu plăcutul, dacă vreți. O casă frumoasă, o masă bună, o sticlă sau două de vin de calitate. O familie normală și fericită în jurul mesei... Lasă o buna impresie clienților, vă spun eu! Este cheia succesului pe termen lung.

— Desigur.

Tailby se întrebă ce loc ocupa familia fericită în lista solicitărilor. Intra oare undeva între vinul de Bordeaux și mușchiul de vită Wellington?

— Și fiul dumneavoastră, domnule Vernon?

— Daniel? Ce-i cu el?

— Face și el parte din... Vreau să spun, participă la întâlnirile cu clienții dumneavoastră atunci când vin în vizită?

— Mă rog, a mai participat, din când în când.

Vernon se ridică de pe scaun și își mai turna un whisky. Nu-i oferi și polițistului un pahar, de vreme ce fusese deja refuzat o dată.

Tailby observase că exista câte un bar atât în biroul lui Vernon, cât și în camera de zi; fără îndoială, mai exista un altul în sufragerie. Nu se putea spune că Vernon doar numea această încăpere camera lui de lucru. Era un birou și arăta ca atare: cu un computer personal, o imprimantă cu laser, un fax, un telefon și o bibliotecă plină cu mape de prezentare de un albastru-închis, de bun-gust, cu litere aurii, groase. Ferestrele înalte ofereau o priveliște excelentă asupra grădinii, până la aleea de conifere și vârful stâncos al dealului Win Low, care se vedea în depărtare.

— Este la facultate, domnule inspector-șef. La Exeter. Studiază politologia. Nu e domeniul meu preferat, dar asta e situația. E un băiat inteligent și într-o bună zi o să fie un om de succes, presupun.

— Era apropiat de Laura?

— O, da. Foarte apropiat. Se iubeau enorm unul pe altul.

— Atunci o să fie foarte supărat pentru ceea ce s-a întâmplat.

— A fost distrus când i-am spus. O să-i fie foarte greu, într-adevăr.

Tailby reflectă la aceste cuvinte. Se întreba dacă băiatul avea să joace mai bine rolul îndureratului decât o făcea tatăl său. Șocul și durerea provocau foarte multe reacții diferite la oameni, firește. Iar Graham Vernon avusese deja trei zile la dispoziție, în care să treacă prin toată gama de sentimente așteptate de la un bărbat a cărui fiică de cincisprezece ani dispăruse, fiind apoi găsită ucisă în bătaie. Cu siguranță, existaseră multe sentimente. Mânie, în special – dar îndreptată aproape obsesiv într-o singură direcție: împotriva băiatului pe nume Lee Sherratt, care făcuse, după câte se pretindea, o pasiune nebună pentru tânăra Laura. Inteligenta, inocenta, extrem de frumoasa Laura. Însă, dacă existase o durere autentică în inima lui Graham Vernon, lui Tailby îi scăpase.

— E un pic cam devreme să se fi întors la facultate, nu? întrebă el. Fără îndoiala, în august studenții sunt încă în vacanța de vară, nu?

— Bineînțeles. Dintr-odată, Vernon începu să dea semne că își pierde răbdarea. Dar întotdeauna sunt lucruri care trebuie rezolvate înainte de începerea anului. Școala de vară, recapitulările, perioada de adaptare în noile locuințe...

Tailby înclină din cap.

— Mai povestești-mi despre Lee Sherratt.

— Iar? Cu siguranță, ai aflat deja destule despre el, nu? Nu cred că vă mai pot spune ceva care să vă ajute să-l găsiți, dacă n-ați reușit s-o faceți până acum.

— Ne străduim cât de mult putem în căutările noastre, domnule. Am speranța că îl vom localiza curând pe băiat. Aș vrea doar să îmi clarific în minte presupusele circumstanțe.

— *Presupusele* circumstanțe?

Vernon părea puțin roșu la față.

— Relația lui cu Laura.

Vernon oftă.

— E tânăr, nu? Douăzeci de ani. Știți și dumneavoastră cum sunt tinerii... Laura era o fată foarte atrăgătoare. Foarte *atrăgătoare*. Îți puteai da seama ce gândea el după cum o privea. Până la urmă, am fost nevoit să mă

descotorosesc de el. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva atunci când l-am angajat. Pentru asta mă simt vinovat.

— Așadar, o studia pe Laura, reluă Tailby. Altceva?

— Păi... Profita de orice pretext pentru a-și scoate cămașa atunci când lucra în grădină. Ori de câte ori știa că ea îl privea. Mi-a trecut prin minte să-i spun să n-o facă, dar, procedând așa, n-aș fi făcut decât să atrag atenția asupra acestui fapt.

— Nu este ceea ce eu aș numi o relație, spuse Tailby.

— Era evident că el și-ar fi dorit să meargă mai departe. Nu-mi spuneți mie despre tineri precum Sherratt, domnule inspector... Trebuia să înăbuș lucrurile în fașă. Nu puteam să-l las să o necăjească pe fiica mea.

— V-a spus ea că el o necăjea? S-a plâns ea de asta?

— Mă rog, într-un fel.

— Hmm... Cu toate acestea, din ceea ce-mi spuneți dumneavoastră, s-ar zice că Laura era la rândul ei interesată de tânărul acela.

— Pentru numele lui Dumnezeu! N-avea decât cincisprezece ani! E o vârstă... dificilă. La vârsta asta, copiii se lasă ușor influențați, în plin avânt al hormonilor adolescenței. Sunt sigur că mă înțelegeți...

Devenise evident pentru amândoi că Vernon încerca să o scalde.

— Așadar, l-ați concediat.

— Da. Săptămâna trecută. I-am spus că nu mai avem nevoie de serviciile lui. N-a fost prea încântat, vă spun eu.

— De regulă, vă ocupați de chestiunile astea singur. Așa este? Nu intervine soția dumneavoastră...

— Ce vreți să spuneți?

— Pai, dumneavoastră sunteți plecat aproape toată ziua cu afaceri. Uneori lucrați până târziu, fără îndoială. Ajungeți acasă mult după lăsarea serii. Bănuiesc însă că soția este acasă în cea mai mare parte a timpului. În mod normal, ea intră mai des în contact cu grădinarul. Cu toate acestea, dumneavoastră rezolvați acest gen de probleme singur, mai degrabă decât să o lăsați pe soția dumneavoastră să se ocupe...

— Exact!

— Mă gândeam doar că ar fi fost mai dificil pentru dumneavoastră să găsiți o ocazie pentru a discuta cu Sherratt, dacă nu erați acasă în timpul zilei.

— Mi-am făcut timp special pentru acest lucru, domnule inspector.

— Mă mai gândeam și că ar fi putut fi destul de dificil pentru dumneavoastră să găsiți ocazia de a urmări comportamentul băiatului.

— Să-i urmăresc comportamentul? Nu vă înțeleg...

— Reiau descrierea pe care mi-ați făcut-o mai devreme: l-ați descris studiind-o pe fiica dumneavoastră și expunându-se ostentativ în timp ce ea îl privea, la rândul ei. Asta îmi sugerează, domnule, că ați petrecut ceva timp observându-l. Poate chiar observându-le comportamentul amândurora, așa spune eu.

Vernon se îndrepta spre fereastră, fără să lase din mână paharul de whisky. Mâinile lui începuseră să se miște din nou, iar acum își dusesese degetele la buze, ca și cum i-ar fi fost teamă că gura lui ar putea vorbi din proprie inițiativă.

— Nu știi unde vreți să ajungeți. E un lucru absolut normal... Oamenii dumneavoastră n-au terminat de scotocit acolo sus?

— Mergem să vedem, domnule? sugeră Tailby.

Privirea Sheilei Kelk trecu dincolo de umărul lui Daniel, către ușa dinspre holul principal. Polițistul cel înalt stătea acolo, zâmbind politicos, ridicând o sprânceană ușor întrebătoare. Nu știa sigur de cât timp se afla el în pragul ușii.

Daniel se întoarse și îl privi insistent.

— Și cine sunteți dumneavoastră, mai exact?

— Inspectorul-șef Tailby, de la biroul CID, Edendale. Mă aflu aici cu permisiunea domnului Vernon, desigur.

— A, firește.

Se auziră mai mulți pași în hol, în spatele lui Tailby.

— Daniel? Acum, Graham Vernon părea mai degrabă obosit decât nerăbdător, presiunile conflictuale începând să-și spună cuvântul și să-l secătuiască de puteri. Privi de la Tailby la fiul lui. Nu te așteptam atât de repede.

— Domnul Daniel Vernon, nu-i așa? Aș dori să purtam o discuție la un moment dat, atunci când va fi convenabil și pentru dumneavoastră.

Sheila se uita la Daniel, iar acesta îi aruncă o privire atât de înveninată, încât ea închise gura rapid și începu să târască aspiratorul Dyson către sufragerie, departe de scena confruntării.

— Bineînțeles, domnule inspector-șef. Tânărul se îndreaptă către polițist, privindu-l insistent, cu o expresie de mânie nedisimulată. Mor de nerăbdare

să vă împărtășesc câteva lucruri despre părinții mei, pe care s-ar putea să nu le fi aflat încă.

11

— Așadar, unde mai mergem acum? întrebă Cooper.

— Ce-i cu tine? Ai mâncat prea multă brânză la prânz?

— Mă simt bine. Unde mergem?

— La Thorpe Farm, răspunse Fry, consultând harta.

— Ăsta-i unul dintre acele mici terenuri cultivabile. Și mai e unul, la capătul aceleiași ulițe, Bents Farm. Să fim atenți să nu-l ratăm.

Cooper trebui să aștepte până când îi depășiră două femei călare. Caii mergeau încet și elegant, iar coapsele lor musculoase străluceau de sănătate. Femeile înclinară ușor din cap în semn de salut și priviră în jos, către mașină, să-i studieze pe cei dinăuntru, ca și cum automobiliștii erau ceva neobișnuit în Moorhay. La Drover, cineva apăru în ușa barului, o fixă cu un opritor și propti afară, în fața ușii, o tablă de scris. Din localul ce servea drept magazin și oficiu poștal se auziră râsete.

Peste stradă, un meseriaș asculta la un radio cu tranzistori în timp ce repara zidul unei case. O bătrână apăru în cadrul ușii deschise să îi vorbească în timp ce el se afla pe scară, întrebându-l probabil dacă dorea o ceașcă de ceai. Femeia văzu Toyota și îi mai spuse ceva muncitorului, care se întoarse să arunce o privire în direcția mașinii. Cooper trecuse deja pe la bătrâna aceea, care părea să știe multe lucruri despre toți cei din sat, mai multe decât era bine pentru ea. Nu știa însă nimic despre Laura Vernon. Absolut nimic.

Lui Cooper i se părea că în ziua aceea satul Moorhay era mai însuflețit decât fusese vreodată până atunci – așa cum și-l amintea din vizitele lui anterioare. Era ca și cum uciderea Laurei Vernon îi conferise o nouă vitalitate, ca și cum îi unise pe localnici în fața nenorocirii. Sau poate că doar le oferise un subiect de discuție.

Întoarse Toyota, sigur pe el, intrând pe o ulița plină de hârtoape, umbrita de copaci, cu o porțiune de iarbă înalta crescută pe mijloc, măturată de partea de jos a mașinii. Copacii erau fagi în marea lor majoritate, iar aici-colo, niște castani sălbatici uriași creau o boltă deasă deasupra capetelor. Toamna, copiii din sat veneau pe această potecă înarmați cu bețe și cu pietre pentru a scutura castanele din copaci.

— Și cine locuiește aici? întreba Fry. Mătușica Alice sau vreo alta cunoștință de-a ta, bănuiesc... Precis e cineva care o să te întâmpine ca pe

fiul risipitor. Vreun văr de-al doilea sau așa ceva. Mama și tatăl tău provin din familii mari? Căsătoriile între membrii aceleiași familii afectează creierul, să știi...

— Nu cunosc locurile astea, spuse Cooper.

La câțiva metri de la ieșirea de pe șosea, ulița făcea o cotitura. Pentru a proteja suspensiile mașinii, trebuia să reducă viteza de tot. Ar fi putut la fel de bine să se afle la o distanță de kilometri buni de sat. Copacii acoperiseră complet priveliștea caselor aflate la vreo doar două sute de metri depărtare. Acum traversau un petic foarte vechi de pădure, iar Cooper observă că acesta nu era întreținut, așa cum ar trebui să fie o pădure pentru a se păstra în bună stare. Multe ramuri uscate și crengi rupte de vânturile iernii putrezeau printre fagii care mai rămăseseră în picioare. Aceștia erau acoperiți cu licheni și cu pâlcuri de ciuperci albe, iar tufele de ferigă ajungeau până la înălțimea pieptului. Unele porțiuni din zidul de piatră de la intrarea în pădure se dărmaseră, iar stâlpul improvizat și gardul de sârma folosite pentru a bloca găurile cedaseră de mult. Un mascul frumos de fazan care se plimba la marginea pădurii se opri cu un picior în aer. De uimire, ghearele îi ramaseră nemișcate. Verdele, roșul și auriul penajului său erau foarte puternice și irizate. Pentru o clipă, Cooper își dori să oprească mașina și să întindă mâna după pasăre. Deodată însă, aceasta o rupse la fugă ferindu-se și intra în tufele dese, cu coada întinsă drept în spate.

Fazanul acela îi declanșa lui Cooper o înlanțuire de gânduri legate de braconieri și se întoarse către Fry să-i vorbească despre asta. Constata însă că ea nici măcar nu observase pasărea.

— Nu exista indicatoare, se plânse ea, privind încruntată pe geam, ca și cum cei de la Asociația Automobilistilor²⁰ o dezamăgiseră.

— Nici nu e nevoie, o lămurii Cooper. Toată lumea din Moorhay știe că fermele Thorpe și Bents sunt în direcția asta. Și, cu toate că gândul acela provocat de pasăre îi stăruia în minte, el decise să-l păstreze o vreme pentru el.

Curând, copacii făcură loc unei priveliști încântătoare, în sus, pe panta dealului. Terenul de aici era acoperit în mare parte de smocuri de iarba înalta. Era împărțit de niște ziduri de piatră, iar niște garduri electrice îl divizau în porțiuni și mai mici. La vreo sută de metri mai sus, pe panta, se zăreau mai multe clădiri improvizate – cuști de lemn pentru păsări, șoproane, un șir de cotețe de porci construite din BCA. Două vagoane de tren vechi rugineau în colțul unui padoc, iar o baracă Nissen²¹, cu un

acoperiș arcuit, construit din tablă de oțel ondulată, se întindea pe întreaga lățime a unui câmp.

Un miros puternic își făcu loc prin ferestrele deschise ale mașinii: un miros de noroi și de paie murdare, amestecat cu tot felul de mirosuri de animale. Undeva trebuia să existe cu siguranță o groapă cu gunoi de grajd, funcțională. Pretutindeni păreau să existe păsări de curte: pe câmpuri, pe drum, cocoțate pe acoperișurile clădirilor. Erau găini roșcate, găini pestrițe, tot felul de rațe și vreo duzină de găște mari, albe, care veniră imediat legănându-se către mașină, lansând un avertisment amenințător la adresa intrușilor. Zgomotul făcut de ele îi întărită pe niște câini, care începură să latre undeva în mijlocul mahalalei de cocioabe. Se auzi apoi o capră behăind dintr-unul dintre șoproane, în timp ce Cooper urca către o poartă ce bloca drumul.

Așteptă ca Fry să coboare și să deschidă poarta. La urma urmei, aceasta era o îndeletnicire obișnuită pentru pasagerul unei mașini, pe un drum blocat de o poartă. Cooper constata însă că Fry avea nevoie de ceva instructaj pe tema asta.

— Vrei să-mi deschizi și mie poarta? întreba el.

— Chestiile alea nu sunt periculoase?

— Ce anume? Gâștele? Trebuie doar să le arăți că nu ți-e frică de ele.

— Ce să spun, mersi mult!

Fry se luptă cu poarta de lemn, care era legată de stâlpul ei cu o bucată de sfoară, iar la celălalt capăt atârna doar în balamaua de sus. Dar în cele din urmă mașina trecu de poartă.

— Ești sigur că pe aici chiar locuiește cineva? întreabă Fry. Unde e casa?

— Păi, deși li se spune „ferme”, locurile astea sunt de fapt ce a mai rămas de pe vremea vechilor proprietari de terenuri, când fiecare avea bucata lui de pământ, o vacă și un porc. Ceea ce vezi tu aici sunt niște rămășițe pe care nu le-au înghițit încă fermele cele mari, iar investitorii n-au ajuns până aici, să cumpere terenuri pentru locuințe. Trebuie să fie și o casuță pe undeva. Iar oamenii își vor da seama că suntem aici, cu tot zgomotul ăsta.

Cooper trase mașina lângă zidul din spate al barăcii Nissen. Lângă ea era un garaj șubred, în care era parcată o camionetă japoneză albă, cu un grilaj metalic în partea din spate. Niște pâlcuri enorme de mărăcini creșteau pe un zid care urca spre un șir de clădiri scunde din piatră, ce păreau să fie o extensie a dealului.

— Vrei să te oprești tu aici? întreba el. Eu o să merg mai departe, până la Bents Farm și o să trec apoi să te iau, la întoarcere.

— În regulă!

Fry coborî din mașina, ezitând la vederea găștelor amenințătoare.

— Nu le băga în seamă! Ține minte: nu ți-e teamă de ele! îi strigă Cooper în timp ce Toyota dădea înapoi.

Fry trase adânc aer în piept și începu să urce panta către grupul de clădiri. Gâștele se strânseseră imediat în formație, în spatele ei, sâsâind, țipând și repezindu-se la gleznelor ei cu ciocurile lor lungi. Una dintre ele se ridică și își flutură aripile mânioasă.

Fry își fixă privirea asupra clădirilor din față. Păreau neglijate și aveau mare nevoie de reparații. Din acoperiș lipseau plăci de ardez, iar un fronton al uneia dintre clădirile anexe se umflase și alunecase într-o poziție nefirească, aducând a ceva dintr-un tablou de Salvador Dali.

După câțiva pași își dădu seama că mergea pe o potecă denivelată, pavată cu dale de piatră, însă dalele erau aproape invizibile sub tufele târâtoare de pădăii și scaieți. Un firicel de apă curgea pe poteca, de la o țeavă de scurgere spartă, care ieșea dintr-un zid de piatră. Apa care se strângea pe pământul plin de praf avea o culoare roșiatică, de parcă ar fi traversat o țeavă de fier ruginită.

Fry înjură cu voce tare atunci când se împiedica de marginea unei dale afundate. În spatele ei mășăluiau găștele, care încă țipau pline de revoltă pentru că erau ignorate. Fry și găștele alcătuiau o procesiune neobișnuită, ce se apropia tot mai mult de clădirile acelea dărăpănate.

— Să înțeleg că nu e vorba chiar despre o misiune sub acoperire? întreba o voce.

De cealaltă parte a zidului, un bătrân se sprijinea într-o furcă. Stătea într-un padoc ce fusese transformat într-o mare grădină de zarzavaturi. Cămașa lui de lucru în carouri roșii era descheiată, lăsând la vedere niște fire cărunte de păr sârmos; mânecile îi erau răsucite peste brațele durdulii. Niște pantaloni foarte vechi, care fuseseră odată maro, abia se mai țineau acum în jurul taliei și atârnav alarmant deasupra prohabului. Manșetele pantalonilor erau îndesate stângaci în niște cizme negre de cauciuc. Fața bătrânului era roșie, iar pe cap avea niște porțiuni neregulate fără păr, care pe alocuri deveneau periculos de roz.

Într-un colț al padocului era un șopron mic, asemenea unui vechi closet exterior, alături de care se afla un vechi depozit de combustibil, transformat în magazie de unelte. Pe un scaun de lemn din fața ușii stătea un al doilea bătrân. Acesta avea un baston proptit în fața lui, prins între genunchi, cu capătul îngropat într-o bucată de pământ. Manșetele cămășii erau răsucite peste încheieturile lungi și subțiri, iar într-o mână bărbatul avea un cuțit ascuțit cu care curăța niște verze.

— Locuiți aici, domnilor? întrebă Fry.

— Domni, zici? spuse bărbatul cu furca. Tu ești un domn, Sam?

Bărbatul cel slab râse, mișcând cuțitul în așa fel încât acesta reflecta razele soarelui cu lama sa cleioasă de la seva din tulpinile verzelor.

— Dumneavoastră sunteți proprietarul, domnule? îl întrebă Fry pe primul bătrân, ridicând vocea pentru a acoperi zarva constantă a găștelor.

— Așteaptă un minut, spuse el. Să opresc sirena.

Zicând acestea, bătrânul înfipse furca adânc în pământ, cu o mișcare din umăr și se duse la zid. Ridică două grămezi de buruieni care aveau bulgări de pământ uscat prinși de rădăcini. Le azvârli una după alta la găște, strigând cât putea el de tare.

Fry se gândi că sunetele pe care le scotea puteau fi foarte bine într-un dialect local, provenit direct din scandinavă veche vorbită de invadatorii vikingi. Dar poate că totuși nu erau decât niște sunete oarecare. Cel puțin găștele îl înțelesesă și plecară legănându-se, pe poteca pe care veniseră, în așteptarea următorului intrus. Odată ce plecară găștele, se făcu ceva mai multă liniște, însă nu se lăsă complet tăcerea. Pe fundal se auzea cloncănitul și bolborositul continuu al păsărilor, un câine care lătra și un porc ce grohăia. Și nu foarte departe se auzea și un behăit de capră.

— Eu sunt Wilford Cutts. Aceasta este proprietatea mea. Cel de acolo este amicul meu, Sam.

Sam făcu din nou un semn cu cuțitul și tăie o altă tulpină de varză. Aceasta fu retezată cu o lovitură precisă, iar varza fu aruncată într-o găleată.

— Sam Beeley, strigă el.

— Sunteți de la poliție? Presupun că vreți să aflați informații despre fătuca aceea... spuse Wilford. Fata de la Piciorul Muntelui.

— Laura Vernon. Exact!

— Păi, cred că am văzut-o prin împrejurimi de vreo câteva ori... Asta vreți să știți?

— Vă aflați cumva în apropierea Răzorului sâmbătă noaptea sau duminică dimineață?

— A! Pai să vă spună Sam ce-am făcut eu sâmbăta noaptea. Eu nu-mi amintesc prea bine...

— Poftim?

— Vedeți dumneavoastră, mie îmi cam place să beau. La vârsta mea nu e nevoie decât de vreo două halbe, după care bătrânul meu creier o cam ia razna. Înțelegeți ce vreau să spun, nu? Mă rog, probabil că nu...

— Unde mergeți să beți?

— Unde? Nu există decât un singur loc în zona asta, fata mea. The Drover. Cât despre diminețile de duminică, ei bine, duminică de dimineața ma aflu întotdeauna aici. Vedeți dumneavoastră, trebuie să am grijă de toată bucata asta de pământ. Îmi ia ceva vreme...

— Sa hrăniți animalele...

— Exact.

— Locuiți aici singur, domnule Cutts?

— Singur? Pai nu s-ar putea spune că sunt singur, nu? Întrebă el, întorcându-se pentru a cuprinde cu privirea amestecătura de clădiri, unde, din câte își dădea seama Fry, s-ar fi putut furișa orice fel de animal.

Femeia se întoarse la auzul sunetului unui motor și văzu o furgonetă Ford Transit de un albastru șters chinuindu-se să urce pe potecă. Când ajunsese la poartă, un omuleț adus de spate, care purta o jachetă de tweed și o beretă, coborî de la volan pentru a se lupta cu poarta. Nici el nu le dădu atenție găștelor.

— O să trebuiască să vă las o vreme, spuse Wilford. Am un client.

Și plecă, făcându-i semne cu mâna șoferului furgonetei până când reușiră să parcheze vehiculul în spatele unuia dintre adăposturile de lemn pentru găini. Amândoi intrară apoi în adăpostul respectiv, cărând grămezi de saci descărcați din furgonetă.

— Hai să stăm puțin de vorbă, fata mea, spuse Sam. O să fie o schimbare. După un timp, Wilford poate deveni un ticălos bătrân și agasant.

— Îl cunoașteți de multă vreme pe domnul Cutts? Întreba ea.

— De când mă știu. Dar îți atrag atenția că memoria mea nu mai este ce era odată, așa că Wilford ar putea la fel de bine să-mi fie complet străin.

Sam începu să râdă, din pieptul lui răzbătând un șuierat greu, proteza dentară mișcându-i-se cu zgomot. Fry tresări atunci când el ridică o mână

subțire pentru a-și îndrepta basca, iar lama cuțitului ajunse periculos de aproape de ochii lui.

— Familia mea a venit din Yorkshire când eram eu foarte mic, spuse el, după un acces de tuse. Ne-am stabilit în Eyam. Bătrânul meu tată și-a găsit de lucru în mina de plumb, iar eu l-am urmat, așa cum făceau toți flăcăii în vremurile alea. Wilford era fiul unuia dintre colegii tatălui meu. Am lucrat amândoi la masa de sortare, împreună cu alți câțiva tineri, după care am trecut la vagonetul de mină. Cam așa se petreceau lucrurile pe vremea aia. Te învățai în cercuri mici: câteva familii și persoane cunoscute. Nu era că hoinăreala pe care toată lumea pare să o practice în zilele noastre.

Privirea lui Fry rătăcea de jur împrejurul terenului, iar ochii i se măriseră de uimire în vreme ce privea construcțiile dărăpănate și gardul improvizat. Se întreba dacă într-adevăr condițiile în care erau ținute animalele erau legale. Își propuse în mintea ei să consulte reglementările în domeniu de îndată ce se întorcea la secție.

— În cazul asta înseamnă că sunteți prieteni de foarte multă vreme, spuse ea într-o doară.

— De șaiszeci de ani... sau poate ceva mai mult. Ne-am cunoscut înainte să înceapă războiul.

— Presupun că e vorba despre cel de-al Doilea Război Mondial.

Sam o privi cu atenție pentru a vedea dacă îl lua peste picior. Păru însă a înțelege că femeia se născuse abia la vreo treizeci de ani *după* încheierea războiului.

— Mda, presupun că au mai fost câteva războaie de atunci, admise el. Tot împreună ne-am și înrolat. La trupele de geniu²², desigur. Se bucurau foarte tare când le veneau mineri. Ne primeau cu brațele deschise. Ne-am dus în Franța în Ziua Z și am rămas acolo până s-a sfârșit totul. Bătrânul chicoti. Ca să vezi, asta îmi mai aduce aminte de ceva.

— Serios?

— Prostituatele din Franța... spuse Sam.

— Poftim?

Bătrânul râse pe înfundate.

— Asta îmi amintesc cel mai bine acum. Restul mi s-a cam șters din minte, toate părțile rele... Dar n-am uitat de prostituatele din Franța. Desigur, eram mult în spatele frontului. Reconstruiam poduri, lucruri de genul ăsta. Orașele și satele franțuzești erau pline de fete. Și erau tare bucuroase când vedeau câțiva soldați britanici, crede-mă pe cuvânt. Ne-am

distrat de minune la vremea aia. Eu și Harry, adică. Bineînțeles, Wilford nu era de acord.

— Harry?

— Harry Dickinson, o lămuri Sam. Probabil că ai auzit de el. Dar iată-l pe colegul de la poliție!

Fry se întoarse și văzu Toyota lui Cooper coborând înapoi pe potecă și întorcând în dreptul barăcii Nissen. Parcă în spatele Fordului Transit și scoase capul pe geam.

— Nu era nimeni acasă în capătul uliței, spuse el.

— Dumneata ești băiatul sergentului Cooper, nu? întrebă Sam.

— Dumnezeule! îi scăpă lui Fry.

— Îmi pare rău, domnule. Mi-e teamă că nu vă cunosc.

— Sam Beeley.

Behăitul caprei se auzi dintr-odată asurzitor de aproape.

— Iar a ieșit, spuse Sam. Trebuie să-l anunț pe Wilford.

— Dar ce are? întrebă Fry. E bolnavă?

— E perioada aceea... spuse Sam ca și cum ar fi vorbit despre o legumă care uneori nu se găsea.

— În cazul ăsta, o să meargă la țap? întrebă Cooper.

— O să plece în seara asta. O ia un tip care locuiește ceva mai sus de Bamford Way. Are el un țap.

Se auzi un ropot de copite, după care un cap maro cu alb, împodobit cu o pereche de coarne, apăru rapid deasupra acoperișului șopronului înainte ca animalul să sară sprinten în padoc și să o ia la goană prin iarba înaltă de la celalalt capăt.

— La dracu'! înjura Sam. O să mănânce verzele înainte să apucăm să le tăiem.

— Aveți nevoie de o mână de ajutor, să o prindeți? se oferă Cooper, coborând din Toyota.

— Nu, nu. Nici măcar n-o să reușim să ne apropiem de ea. O s-o aducă Wilford înapoi – la el vine. E doar o iada și e puțin sălbatică. El îi spune Jenny.

— Domnul Beeley îmi povestea cum l-a cunoscut pe domnul Cutts, spuse Fry, îngrijorata de faptul că discuția îi scăpa de sub control. Tații dumnealor se cunoșteau și lucrau împreună, nu-i așa?

— Sigur, la vremea aceea aveam cu toții o slujba, completa Sam. O slujba locală. Atunci se găsea mereu ceva de lucru în mină sau la carierele

de piatră. Acum, cred că nu mai e la fel pentru tinerii de prin zonă. Băiatul ăsta poate să spună.

Fry observa că Sam nu se îndoie nici măcar o clipă de faptul că ea era o venetică și, în consecință, nu știa nimic despre toate astea, în vreme ce Ben Cooper înțelegea cu siguranță situația. De când venise în Moorhay, Fry simțea că faptul că nu era de prin partea locului îi era aruncat permanent în față, involuntar și fără răutate, însă cât se poate de eficient. Pe la fiecare casa pe la care trecuseră, oamenii o trataseră foarte amabil, însă nimeni n-o privise cu acea recunoaștere tacită și cu acel sentiment al înțelegerii reciproce cu care îl priveau pe Ben Cooper de îndată ce își dădeau seama cine era.

— Pe aici lucrurile nu mai sunt de mult cum au fost odată, domnule Beeley, spuse Cooper.

— Cred, fiule, cred. Dar, așa cum am mai spus, memoria mea nu e tocmai bună. Îmi amintesc de război, dar după aceea nu-mi mai amintesc mare lucru, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Din baraca în care dispăruseră Wilford și musafirul lui izbucni dintr-odată o larmă de țipete și cotcodăceli, însoțită de fâlfâitul câtorva zeci de aripi.

— Ce fac acolo? întrebă Fry.

— Păi, tipul ăla cu camioneta cumpăra câteva dintre păsările lui Wilford, spuse Sam, ca și cum era cât se poate de evident. Astăzi, Wilford nu le-a dat drumul afară puilor ălor de Maran. Dar sunt cam activi. E mai bine dacă pot fi mutați noaptea – atunci nu-ți dau atâtea dureri de cap.

— Pare de-a dreptul înfricoșător.

— Rasa asta, Maran, este o bună ouătoare, îi informa Sam.

— Domnule Beeley, o cunoșteți pe Laura Vernon?

— Cunosce familia. Venetici, nu-i așa? În vremurile astea, jumătate din populația acestui sat pare să fie venetică... Locuiesc la Piciorul Muntelui doar de un an sau doi. Vedeți voi, au trecut într-o seară pe la cârciumă, imediat după ce s-au stabilit în sat. Ei, atunci să le fi văzut fețele! Nu se gândiseră niciodată că o să se amestece cu niște sărăntoci ca noi. Însă, cum nu puteau să facă imediat cale întoarsă, au fost nevoiți să stea acolo și să-și bea ginul cu apă tonică, precum o veritabilă pereche de imbecili sudiști.

— Am impresia că sunt din Nottingham...

— Exact.

Sam își schimbă poziția picioarelor în țărână. Unul din ele păru să-i înțepenească și să se deplaseze brusc într-o parte, ca și cum bătrânul pierduse controlul asupra lui din cauza unui cârcel. Pantoful se lovi cu zgomot de marginea unui castron emailat, umplut pe jumătate cu apă și lăsat acolo, probabil pentru găște.

— Domnule Beeley, întrebam pe toată lumea despre lucrurile pe care e posibil să le fi văzut în zona Răzorului cam pe la ora la care a fost ucisă Laura Vernon, explică Fry.

— A, carevasăzică vreți să aflați alibiul meu, nu?

— Nu, nu asta v-am cerut, domnule.

Sam chicoti:

— Numai că eu nu prea mai alerg după fete tinere acum. Vedeți, am probleme cu picioarele. Mi le-am rupt odată pe amândouă, în mină. S-au făcut ele bine, dar după aceea n-au mai fost niciodată ca înainte. Acum, că îmbătrânesc, nu mai vor să mă asculte deloc.

— Vă aflați în zonă sâmbătă noaptea? întrebă Fry. Sau duminica de dimineață?

— Ce accent e ăsta? întrebă Sam ridicând capul și scărpinându-se în ureche cu cuțitul. Ești din Țara Galilor sau...?

— Sunt din Black Country.

— Poftim?

— Birmingham, răbufni Fry.

— A... N-am fost niciodată acolo. Și nici n-aș vrea...

— Sâmbătă noaptea, domnule Beeley...?

— Sâmbătă noaptea? Pai, am fost la Drover până pe la unsprezece, cu Wilford. A fost puțin cam aglomerat în noaptea aceea. Turiști... Știți cum e vara. Oameni care se cazează la pensiune. Plus o mulțime de mașini prin zonă. Bătrânul clătină din cap cu tristețe. Eu nu stau departe de local. Până acolo pot să merg și pe jos. Iar sâmbăta chiar bem de regulă câteva pahare. Știți, nu mai plecăm nicăieri cu mașina.

— Erau turiști în local. Așadar, nu erau de prin sat.

— Exact, era plin de ei, întări Sam.

Wilford și șoferul furgonetei ieșiră din baracă, trăgând după ei câțiva saci pântecoși. În spatele lor plutea un nor de pene închise la culoare, care se așezau pe umerii bărbaților și li se încurcau prin păr. Din saci se auzea tânguital constant al păsărilor capturate și, din când în când, câte un foșnet de aripi. Cei doi bărbați erau transpirați, ciufuliți și respirau greu. Wilford

era aprins la față și râdea slab, printre gâfâieli. Omulețul care conducea furgoneta părea extrem de agitat, chiar îngrozit după experiența trăită în baracă.

— Duminică dimineată... continuă Sam. Ei bine, acum nu mă mai trezesc prea devreme. Însă eram gata îmbrăcat pe la zece și jumătate, când a venit băiatul meu să mă ia. Davey... El și soția lui mă iau întotdeauna la ei acasă, în Edendale, pentru masa de duminica.

— Veniți des aici, să-l ajutați pe domnul Cutts? întreba Cooper.

— La drept vorbind, nu-i sunt de prea mare ajutor. Dar trebuie să găsesc ceva cu care să îmi umplu timpul.

— Mai primește ajutor și din altă parte?

— Mai are un băiat sau doi căroră le plătește câțiva bănuți pentru treburile mai grele. Și Harry mai vine pe aici, să dea o mână de ajutor.

— Tot despre Harry Dickinson e vorba?

— Tot. Tu *trebuie* să-l știi, îi spuse el lui Cooper.

Sacii căzură unul după altul, cu câte o bufnitură, în partea din spate a furgonetei Transit, iar șoferul urcă la volan și o luă înapoi pe potecă. Între cei doi bărbați nu păru să existe vreun schimb de bani.

— Dă-ne o mână de ajutor aici, Sam, strigă Wilford. Avem una care e rău de tot. Cred că și-a rupt picioarele pe sârmă.

— Capra a scăpat iar, Wilford.

— Aia poate să mai aștepte.

Sam plecă șchiopătând către baracă, iar Wilford îi aruncă o găină pe care o ținuse atârnată cu capul în jos, cu aripile întinse; pasărea avea ciocul căscat și gâfâia. Fry nu văzuse niciodată o găină de atât de aproape, așa că fu surprinsă la vederea fâșiei subțiri și roșii de carne care îi ieșea din cioc, precum limba rapidă a unui șarpe. Pasărea se găinățase, iar acum penele moi din jurul anusului erau pătate cu galben. Fry înghiți în sec, jurându-și în gând să nu mai mănânce niciodată ouă.

— Sam e meșter la treburile astea, spuse Wilford bucuros. Nu pare să aibă cine știe ce forță în încheieturile mâinilor, nu? Dar totul ține de tehnică, mă înțelegeți...

— E vorba doar de exercițiu și de puțină abilitate, spuse Sam, înșfăcând pasărea cu o mână sigură. O înghesui la subsuoară, așezându-i aripile pe lângă corp și strângând-o tare lângă coaste. Apoi cuprinse gâtul sfrijit al găinii între degetele mâinii drepte și îi apăsă cu putere degetul mare pe beregată. După aceea răsuci și trase brusc. Se auzi un trosnet slab, iar ochii

păsării deveniră tulburi. Aripile ei se zbătură desperate, pasărea reușind cu ultimele puteri să înfrângă eforturile lui Sam Beeley de a o ține nemișcată; aripile fâlfâiri sălbatic, stârnind un vârtej de fulgi, care plutiră, așezându-se pe pantalonii și pe ghetetele bărbatului. Picioarele păsării zvâcniră frenetic, iar coada i se ridică pentru a lansa un nou jet de lichid galben. Apoi, ghearele i se relaxară și rămasră atârdate, indicând fără vlagă spre sol, într-un sfârșit demn de toată mila.

— Ai omorât-o! îngăimă Fry, stupefiata.

Cei doi bătrâni râseră, iar Fry constată cu uimire că până și Cooper zâmbea.

— Se cheamă că i-am curmat suferința, o lămuri Sam. Dacă te miști repede și faci totul ca la carte, nici nu simte durerea.

— Este dezgustător, protestă Fry. E revoltător!

— În cazul ăsta, spuse Sam ținând pasărea lipsita de vлага îndreptată spre ea, presupun că nu vrei s-o iei acasă, s-o servești la ceai.

Fry făcu un pas înapoi, văzând o picătură de salivă curgând din ciocul deschis al păsării și infiltrându-se în țărână. Picioarele solzoase ale găinii moarte păreau reci și aveau un aspect reptilian în locurile în care erau ținute între degetele osoase ale lui Sam.

— Nu?

— Nu-i nimic. Am s-o iau eu să i-o duc lui Connie, spuse Wilford.

Cooper și Fry se întoarseră la mașină. Fry închise geamul pentru a nu lăsa înăuntru mirosul stătut de găinaț uscat care venea dinspre ușa șopronului. Cei doi bătrâni rămăseseră să-i privească în timp ce întorceau mașina, iar Sam le făcu un semn scurt și vesel cu mâna.

Când ajunseră la capătul potecii, văzură o altă furgonetă cotind spre baracă.

12

— Și acum, vestea cea bună! anunță inspectorul-șef Tailby.

Capete obosite se ridicară atente de jur împrejurul camerei de anchetă. Cei mai mulți dintre polițiști își încheiau schimbul de zi, relaxându-se după o prima zi febrilă a unei anchete criminalistice. Alții intrau în tura de noapte, începându-și lucrul prin a se pune la curent cu noutățile în timpul instructajului de seară.

Ben Cooper și Diane Fry stăteau unul lângă altul, refuzând, împotriva voinței lor, să rupă legătura profesională care se crease între ei prin simplul fapt că fuseseră numiți în aceeași echipă. Fry încă mai dădea dovadă de vigilență, având agenda deschisă pe genunchi și nescăpându-l din ochi pe Tailby. Cooper era epuizat, aproape confuz, ca și cum, pentru el, lucrurile nu se legau nicicum. Însă, pe măsura ce ziua se apropia de sfârșit, simțea tensiunea crescând în interiorul lui. Nu-și putea opri gândurile să rătăcească, îndepărtându-se de problemele de serviciu și înghesuindu-se într-o grămadă tumultoasă de neliniști amorse legate de mama lui – temeri bruște, sfredelitoare, în privința viitorului imediat, amestecate cu amintiri chinuitor de clare ale felului în care fusese ea odată, înainte de boala, într-un trecut nu foarte îndepărtat. Știa că în seara aceea avea să-i vină greu să facă trecerea de la problemele de serviciu la cele de acasă. Oare unele nu erau menite să fie ca o evadare din celelalte?

Atunci când Tailby începu să vorbească, Cooper privea în jos, la pixul lui Fry, care se plimba deja dintr-o parte în alta a agendei. Fu surprins să vadă pagina acoperită cu desene reprezentând niște păienjeni negri și păroși, cu picioare lungi, ale căror forme săpau adânc în foaia de hârtie mângălită cu pixul.

— Nu uitați să parcurgeți rapoartele, spunea Tailby. Dar o să vă trec în revistă ideile principale. Către sfârșitul acestei după-amiezi a apărut un martor. Un anume domn Gary Edwards. Domnul Edwards obișnuiește să privească păsările. Sâmbătă seara se afla pe vârful stâncii Raven's Side, în nordul văii, în dreptul localității Moorhay. Urmărea, după câte se pare, un muscar pestriț – o specie rară, despre care se știe că ar crește prin părțile astea. Domnul Edwards a venit de la Leicester mizând pur și simplu pe șansa de a vedea un muscar pestriț, astfel încât să-l poată bifa pe lista

speciilor existente în Marea Britanie. Mi s-a spus că acest gen de activitate s-ar numi inventariere.

Cooper văzu câțiva polițiști zâmbind, însă el știa că Tailby nu glumea. Glumea foarte rar. Inspectorul-șef se uită la ei peste ochelarii pe care îi folosea la citit, după care coborî din nou privirea asupra raportului pe care îl avea în mână.

— Domnul Edwards a considerat că pădurea de stejar și de mesteacăn de lângă cursul de apă este un loc potrivit. La un moment dat totuși, el spune că privea o pereche de șoimi pitici care cuibăreau pe stânca aflată ceva mai jos de el. În timp ce făcea asta, atenția i-a fost distrasă de o pasăre care zbura către pădure și care, a crezut el, ar fi putut fi așa-numitul muscar pestriț. A urmărit apoi zborul acestei păsări prin binoclul său.

Cooper ținea în mână un rezumat al interogatoriilor luate lui Graham și lui Charlotte Vernon, dar și lui Molly Sherratt și turistului pasionat de păsări. Unele detalii erau evidențiate ca fiind informații noi, pe baza lor urmând a fi întreprinse o serie de acțiuni în ziua următoare. Mai existau și rapoarte referitoare la încercările echipei inspectorului Hitchens de a da de urma lui Lee Sherratt – încercări care nu se soldaseră cu o reușită. După aspectul general al rezumatului, Cooper nu avu nicio îndoială cu privire la faptul că Sherratt era considerat principalul suspect în acest caz. De aici se deducea că tot ce aveau de făcut era să-l găsească pe Sherratt și să lase probele de la laboratorul criminalistic să îi stabilească vinovăția. Restul era doar de dragul spectacolului.

— În momentul de față, continuă Tailby, trebuie specificat faptul că domnul Edwards era echipat cu un binoclu prismatic Zeiss cu magnificație de zece și un obiectiv de patruzeci și cinci de milimetri diametru. Un instrument performant. Dumnealui spune că a îndreptat acest binoclu către zona împădurită în care dispăruse pasărea, așteptând să mai surprindă vreo mișcare. Și chiar a surprins. Numai că nu era vorba despre o pasăre. Tailby făcu o pauză, asemenea unui actor care savurează efectul replicilor sale, încercând să nu aștepte nici mai mult, nici mai puțin decât era necesar. Domnul Edwards mai declară că a urmărit mișcarea unui punct negru prin tufișuri, numai pentru a descoperi ulterior capul unui câine care i-a apărut în obiectiv. Dat fiind câmpul vizual redus al unui binoclu de o asemenea putere, omul l-a dat la o parte și a zărit cu ochiul liber un bărbat cu un câine. Din declarația domnului Edwards, am dedus că acest lucru se întâmpla în

apropierea locului unde a fost găsită Laura Vernon. Ora aproximativă: șapte și un sfert.

Un freamăt ușor străbătu încăperea. Acel bărbat pasionat de păsări fusese pe fază timp de o oră, undeva în preajma incidentului, avusese o poziție foarte avantajoasă și un binoclu performant. Cine și-ar fi putut dori mai mult? Și ce altceva mai văzuse omul acela?

Cooper observă că Fry își lua notițe în grabă, întorcând pagina cu păianjeni și apoi pagina de după. Acum stătea cu spatele drept, foarte atentă și nerăbdătoare. Cooper își dădu seama că femeia se pregătea să profite de prima ocazie ce i se oferea pentru a pune o întrebare, pentru a se asigura că era observată.

— Din nefericire pentru noi, continua Tailby, după aceea domnul Edwards și-a pierdut complet interesul față de respectiva zonă de pădure. S-a gândit că prezența omului și a câinelui va speria păsările și mai ales muscarul pestriț care, din câte se pare, are o fire oarecum retrasă și sensibilă. Domnul Edwards și-a reorientat atenția asupra șoimilor pitici. A rămas pe Raven's Side până aproape de ora nouă și jumătate, dar, cu toate acestea, n-a mai văzut nimic care să prezinte interes pentru noi.

Fry tresari.

— Mai bine de două ore, domnule? Și ce-a făcut în tot timpul ăsta?

— Exact, agent Fry, nu-i așa? Întrebarea asta i-am pus-o și noi, Fry. Spune că a așteptat să se lase înserarea, în speranța că va vedea micile bufnițe ieșind la vânătoare.

— Spuneți-i să-și găsească niște preocupări mai lumești! sări cineva din spate.

— Nu mai e nevoie să subliniez că acesta ar putea fi un martor de importanță vitală, rosti Tailby, fără a ține cont de întrerupere.

Ben Cooper ridică o mână.

— Bărbatul cu câinele, domnule... Ne gândim cumva că făptașul este Harry Dickinson? Dacă e să ne luăm după declarația lui, bătrânul se plimba adesea prin zona aceea.

— Din păcate, domnul Edwards nu a putut să ne ofere o descriere. Era prea departe și nu l-a studiat pe omul acela prin binoclu.

Se auzi un oftat general care exprima dezamăgirea celor prezenți.

— Îl interesau mai mult muscarii pestriți decât oamenii, comenta vocea de mai devreme.

— În orice caz, vom discuta din nou cu domnul Dickinson astăzi, spuse Tailby. La primul interogatoriu nu a fost întrebat ce a făcut sâmbătă seara. Poate că în acel moment se afla pe Răzor și a văzut ceva care ne poate fi de folos. Domnul Dickinson va fi una dintre problemele ce vor fi rezolvate în cursul dimineții.

— Ar fi o oarecare coincidență, nu, domnule?

— La ce anume te referi, Cooper?

— Vreau să spun că Dickinson se afla în zona în momentul când a fost ucisă Laura Vernon și probabil că l-a văzut pe ucigaș. Iar două zile mai târziu se afla *în aceeași zonă* și găsea pantoful care ne-a condus la descoperirea cadavrului. Despre asta e vorba aici, nu? A naibii coincidența!

— Și care ar fi concluzia *ta*, Cooper?

— Eu cred că ar trebui să-l strângem mai tare cu ușa pe Harry Dickinson. Tailby se încrunta.

— În momentul de față, nu-l considerăm suspect, ci doar un potențial martor util.

— Dar dacă...

— Acum, spuse Tailby întorcându-se, trebuie să ne îndreptăm atenția asupra rudelor apropiate. Evident, trebuie să avem în vedere posibilitatea unui conflict familial de orice natură. Părinții trebuie să se numere printre persoanele suspectate. Aici Tailby făcu o pauză, așteptând să-l întrebe cineva de ce.

Dar nimeni nu făcu acest lucru. Cu toate acestea, el le explica:

— În marea lor majoritate, crimele au loc în interiorul unei familii. Asta reiese din statistici.

Toate chipurile din încăpere continuă să-l privească, așteptând.

— Din acest motiv, îi vom supraveghea mai atent pe Vernoni. Ne vom concentra în special asupra relației dintre Laura Vernon și tatăl ei. Am discutat eu însumi cu Graham Vernon și trebuie să vă mărturisesc că nu sunt mulțumit în privința lui.

— Domnule, nu avem cumva pregătită o intervenție televizată cu el?

— Ba da. Cu ambii părinți, de fapt. E programat în cursul dimineții. Firește, îi vom urmări îndeaproape în timpul apelului.

Cooper o văzu pe Fry încuviințând calm din cap, ca și cum era ceva absolut firesc să suspectezi niște părinți că și-ar fi ucis propria fiică. Se întreba la ce fel de cazuri lucrase ea în trecut pentru a ajunge să gândească astfel sau dacă modul ei de a gândi nu era cumva o consecință a

experiențelor din propria familie. Gândul acesta îl făcu să se întristeze foarte tare. Familia lui fusese una cât se poate de fericită, iar el considera că distrugerea unei familii era cel mai îngrozitor lucru care i se putea întâmpla cuiva.

— Și mai e și fratele, spunea Tailby. Daniel Vernon. Are nouăsprezece ani și e student la Universitatea Exeter. Părinții vor să ne facă să credem că băiatul se afla în Exeter la momentul dispariției Laurei și că ar fi sosit abia acum în Moorhay. Însă am făcut verificările necesare și am descoperit că anul universitar începe abia peste două săptămâni. Așadar, ce a făcut el în tot răstimpul ăsta? Vreau să aflu fiecare pas pe care l-a făcut. Când a plecat și cum s-a întors? Ceva mai devreme în cursul acestei după-amiezi am avut ocazia să îl văd în fugă și aș spune că e un tânăr destul de supărat pe viață. Pe de altă parte, presupun că nu este nevoie să vă reamintesc faptul că familia victimei trebuie tratată cu grijă. Nu vreau să aud reclamații cum că polițiștii noștri ar fi fost brutali sau insensibili.

Inspectorul-șef făcu o pauză pentru ca vorbele lui să aibă răgazul necesar să se sedimenteze, apoi se întoarse, indicând o fotografie impresionantă a satului Moorhay, surprinsă de undeva de sus de către echipajul elicopterului și mărită în așa fel încât potențialul traseu parcurs de Laura Vernon în ultima ei călătorie să poată fi suprapus pe ea.

— Până una-alta, am intenția să demarez o cercetare amănunțită a grădinii familiei Vernon, anunță el. Și fac acest lucru luând în calcul posibilitatea ca Laura să se fi întâlnit acolo cu cineva, cu puțin timp înainte să fie ucisă. Amintiți-vă că a fost văzută discutând cu un tânăr ceva mai devreme în seara aceea. Trebuie să descoperim probe care să ne ajute să stabilim identitatea acelui tânăr. Să nu uităm totuși că vorbim despre o gradina foarte mare.

Polițiștii adunați în camera de ancheta văzură că în grădina familiei Vernon se găseau suprafețe întinse acoperite cu gazon și multe straturi de flori. Tot acolo mai erau două sere și un foișor, dar și o mulțime de cotloane libere ceva mai în spate, unde era și o poartă ce dădea către poteca de pe versantul dealului.

Zona de arbuști răzleți unde fusese zărită Laura pentru ultima dată era foarte vizibilă între zidul din spate al grădinii și vasta suprafață de pădure întunecată. Umbrele lungi ale unui șir de conifere cădeau de-a curmezișul tufelor neregulate de ginistru, asemenea zăbrelelor unei cuști.

— De asemenea, nu le vom pierde din vedere nici pe celelalte cunoștințe ale Laurei. Echipa inspectorului Hitchens pune treptat cap la cap aspectele vieții fetei. Credem că a avut cel puțin un iubit stabil, conform celor declarate de colegii ei. Părinții neagă acest lucru, dar știm cu toții cum sunt părinții, nu-i așa? Ei afla întotdeauna ultimii. Numele tânărului este Simeon. Cu „e”. Nu avem încă numele lui de familie și, după câte se pare, nu frecventa aceeași școală ca Laura Vernon. Cu toate acestea, sergentul Morgan este convins că îi va da de urma. Așa este, Luke?

— Categorie.

— După cum știți, doamna inspector Armstrong se ocupă de lista infractorilor cunoscuți și de stabilirea eventualelor conexiuni cu cazul Susan Edson, aflat în jurisdicția Diviziei B. Aparent, există câteva similitudini. Evident, vârsta și sexul victimei sunt două dintre ele. Dar trebuie remarcat și faptul că în ambele cazuri lipsește un articol de îmbrăcăminte – în cazul Laurei, un pantof sport marca Reebok; în cazul Edson, o pereche de colanți. Este posibil ca aceste obiecte să se afle acum în posesia atacatorului sau atacatorilor. V-aș ruga să țineți cont de asta. Însă noi urmărim toate firele posibile ale anchetei. În acest stadiu, nu pornim de la ideea existenței unei conexiuni clare. Recunosc însă că am oarecare neliniști în această privință.

Murmurele de aprobare sunară asemenea unui hure de joasă intensitate al unui camion sau ca mormăielile unei mulțimi dezamăgite aflate în tribunele de peste stradă, atunci când echipa FC Edendale pierduse iar. Ben Cooper simți ceva la fel de distant și de nedeslușit stăruindu-i adânc în minte – o neliniște sumbră, insistenta, tânguitoare, ce îl sâcăia amenințând să iasă din ascunzișul ei și să-i smulgă toate certitudinile pe care se baza. Era însă un sentiment care nu putea fi izolat de restul neliniștilor ce îi dădeau târcoale, de toate celelalte lucruri la care abia dacă îndrăznise să se gândească.

— De asemenea, nu a fost încă identificată arma crimei, continua Tailby. Natura leziunilor indică folosirea unui obiect greu, contondent. Cei de la Criminalistică se afla încă la locul faptei și vor continua cercetările, iar eu rămân optimist. Două serii de amprente au fost prelevate de pe pantoful sport, dar ele corespund cu amprentele victimei și cu cele ale domnului Dickinson, căruia i s-au luat amprente pentru comparație. Totuși, după cum veți afla, *avem* o probă criminalistică foarte promițătoare. Și mă refer aici la presupusa urmă de mușcătură descoperită pe coapsa victimei. Am apelat la serviciile unui odontolog criminalist, cu intenția de a obține un

mulaj al mușcăturii, care ulterior va putea fi comparat cu dantura criminalului.

Polițiștii prezenți în încăpere începură să șușotească, întrebându-se unul pe altul ce era acela un „odontolog”.

— Evident, reluă inspectorul-șef, Lee Sherratt rămâne pe lista priorităților noastre. Din păcate, până acum n-am reușit să descoperim unde se află. Mama lui pretinde că nu știe unde este fiul ei și că nu l-a văzut de duminică seara. După cum ne mărturisește chiar ea, băiatului „îi cam place să colinde”. Orice o însemna asta! Ne-am dori foarte mult să-l interogăm pe Lee Sherratt în legătură cu uciderea Laurei Vernon. Toți agenții vor avea la ei fotografia lui. Deschideți bine ochii!

Ben Cooper deveni brusc atent. Gândurile lui începuseră din nou să rătăcească. Era ca și cum ultimele cuvinte ale inspectorului Tailby îi fuseseră adresate direct. Într-adevăr, trebuia să deschidă bine ochii. Dacă n-o făcea, lucrul acela sumbru și sâcâitor care pândea din întuneric ar fi putut să-l doboare pe neașteptate.

La Piciorul Muntelui, Charlotte Vernon stătea întinsă pe canapeaua din salon. Nu avea pe ea decât un neglijeu negru din satin cu imprimeu, însă părul ei fusese spălat și periat; de asemenea, femeia se fardase și își făcuse pedichiura. Cu toate că, în mod normal, lui Graham Vernon îi făcea plăcere să admire trupul soției sale, astăzi simțea cum îl cuprindeau valuri de indignare crescândă pentru faptul că ea nu se obosise să se îmbrace până la ora asta. Într-un fel, goliciunea ei părea emblematică pentru pierderea unei aparențe importante din viața lor, pentru scăderea standardelor, scădere care – se temea el – ar fi putut simboliza dezintegrarea treptată a familiei Vernon.

— Nu poate face asta, negă Graham. N-o să-i permitem.

— Și cum ai de gând să-l oprești? întreba Charlotte. N-a simțit nevoia să-ți mai dea ascultare de ani de zile.

— Mă gândeam... Tu ai putea discuta cu el... Nu, Charlie?

— Pe mine s-ar putea să mă asculte, admise ea.

— Bun, atunci. Oprește-l înainte să iasă.

— N-am spus că aș avea de gând să o fac.

— Și de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu?

Charlotte se gândi câteva clipe, întinzând mâna după paharul pe care părea să-l aibă întotdeauna la îndemână în ultima vreme.

— Asta l-ar ajuta să-și ia o piatră de pe inimă.

— Poate că pe el l-ar ajuta, dar mie nu mi-ar fi de niciun folos!

— Ție sau afacerii tale?

— Păi, e cât se poate de clar. Nu-mi permit asemenea probleme, nu-mi permit să-mi fie afectată imaginea în felul ăsta. Știi și tu foarte bine, Charlie... E grav!

— Și cu mine cum rămâne?

— Poftim?

— Pe mine m-ar ajuta cu ceva? Asta mă întreb... Lucrurile astea te vor schimba oare, Graham? Vor schimba ceva în relația noastră? Dacă iese totul la iveală? Mă întreb doar...

— Charlie... Tu vrei ca lucrurile să se schimbe?

— Nu știu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei de la mine? Doar m-am făcut că nu observ tot ce faci tu, nu?

— Te-ai făcut că nu observi? Așa consideri tu?

— Păi? Nu așa am făcut?

— Ba da, cred că asta ai făcut. Și ți-ai imaginat că asta îmi doream eu, nu? Te-ai gândit bine?

Graham oftă exasperat.

— N-am să te înțeleg niciodată...

Charlotte revenise în forța la țigări și la Bacardi, ieșind din starea de calm indus artificial cu ajutorul sedativelor prescrise de doctor. Pretutindeni în casa vedeai scrumiere pline cu mucuri de țigări, acestea fiind golite doar de trei ori pe săptămână, atunci când Sheila Kelk venea să se ocupe de curățenie. Graham spera că doamna Kelk nu se speriasse de ieșirile lui Daniel. Pe de altă parte, dacă se gândea mai bine, femeia era mult prea curioasă ca să stea deoparte tocmai acum.

Se uită la părul soției sale și zări culoarea întunecată de la rădăcină. Femeia părea obosită, în ciuda faptului că dormise destul de mult sub efectul sedativelor. Acum, când îl privea, o făcea cu o ostilitate și cu o neîncredere nedisimulate. Moartea fiicei lor intervenise între ei ca un ghimpe.

— A trecut cineva pe aici cât timp am fost eu sedată? se interesa ea.

— Ce vrei să spui?

— A fost cineva la noi acasă?

— Polițiști... Știi că vor să caute în grădină? O să caute cu foarte mare atenție, spun ei. Dumnezeu știe ce se așteaptă să găsească acolo!

— În afară de polițiști. În afară de Daniel. A mai trecut pe aici vreo persoană pe care să n-o fi văzut?

— Doamna Kelk, firește.

— Nu și Frances Wingate.

— Nu, Charlie.

— Nici Edward Randle.

— Nu. Le-am spus să nu mai vină. Tuturor prietenilor noștri le-am transmis același lucru. A fost dorința ta. I-am rugat să stea deoparte până când te vei simți în stare să socializezi.

— Așadar, Frances nu a trecut pe aici.

— Ți-am spus doar.

— Și nimeni altcineva...

— Nu.

Charlotte aprinse o altă țigara, ȧuguindu-ȧi buzele pentru a trage din ea și îngustându-ȧi privirea.

— Nu știu de ce am avut încredere în tine, spuse ea.

— De ce trebuie să avem discuția asta acum, Charlie?

— Cât am zăcut aici, spuse ea, m-am tot gândit. Știi, atunci când ești sedat, nu ești complet inconștient. Mintea continua să îți funcționeze. Și, de vreme ce nu mai e nimic care să îți distragă atenția, s-ar părea că vezi lucrurile mult mai clar. Așa mi-au revenit toate amintirile. Toate amintirile legate de Laura.

Se duse la dulăpior, iar degetele ei nesigure găsiră din nou rama goala printre fotografii.

— Când o să ne dea fotografia ei înapoi?

— O să-i întreb, promise Graham.

— Trebuie să recuperez tot ce pot din ce i-a aparținut.

— Înțeleg.

Charlotte se întoarse către el, lacrimile sclipindu-i în ochi, iar mânia schimonosindu-i chipul.

— Știi, Graham, eu consider că tu ești de vina. Înțelegi? Când mă gândesc la... tot ce a fost. La toate astea. Mi-am pierdut fetița, iar acum ei îmi iau tot ce îmi amintește de ea. Cum ai putut lasă să se întâmple așa ceva?

Când îi văzu lacrimile, Graham se duse să o îmbrățișeze; însă ea îl împinse cu brutalitate.

— Nu te apropia de mine! Cum te poți gândi la așa ceva într-un asemenea moment? Ești un animal!

— Nu, Charlie, nu la asta mă gândeam.

— Laura îmi spunea tot, insistă ea cu disperare. Nu avea secrete față de mine.

Telefonul sună. Inițial, Graham avu pornirea să răspundă, după care se răzgândi și îl lăsă să sune. Robotul prelua apelul. Era un alt client care se întreba cu îngrijorare ce se petrecea. Când avea de gând Graham să se întoarcă la treburile lui? Când estima că putea fi la dispoziția lor și când puteau reveni cu un telefon? Graham nu le purta pică. Afacerile lor trebuiau să-și continue cursul, chiar dacă afacerile Vernon stagnau. Pentru o clipă, Graham se gândi să îl lase pe Andrew Milner să se ocupe de tot, să-i predea lui toate responsabilitățile, permanent. Însă își goni acest gând din minte, fără întârziere. Avea să revină curând la treabă – cu siguranță, poliției nu avea să-i ia prea mult timp să clarifice lucrurile și să găsească persoana pe care să o poată acuza. Atâta vreme cât el, Graham, reușea să-l împiedice pe Daniel să creeze probleme.

— Charlie, trebuie să ne susținem unul pe altul cumva. Vorbești tu cu Daniel?

Ea își ridică privirea, tamponându-și ușor ochii. Ascultară amândoi zgomotele făcute de fiul lor, care pășea apăsător pe trepte, pregătindu-se să iasă în oraș. Ea îi răspunse însă cu o altă întrebare:

— Graham, tu nu-mi ascunzi nimic, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— În legătură cu Laura. Trebuie să știu exact cum s-au petrecut lucrurile și de ce. Există lucruri pe care nu mi le spui?

Graham înțelese că de răspunsul lui depindea o decizie importantă a lui Charlotte. Era bine să spună adevărul, sau soția sa voia de fapt să audă o minciună? Se gândi la genul de informații pe care Tailby și echipa lui începuseră probabil să le strângă deja – detalii care ar fi putut spulbera iluziile lui Charlotte despre fiica ei. Direcția în care băteau întrebările lui Tailby legate de Sherratt și chiar de Daniel făcuse ca aceasta posibilitate să devină evidentă. Și pe cine avea să mai învinuiască Charlotte după aceea? Spunea că nu mai avea încredere în el. Însă în momentele acestea părerea ei despre el putea fi diferența între a păstra totul sub control și a lăsa totul să

se năruie. Adevărul sau o minciună? Era o decizie crucială, însă orice ezitare ar fi putut fi fatală.

— Nu mi-au zis nimic, spuse el în cele din urmă.

Charlotte își șterse ultimele lacrimi, își dădu părul pe spate și își stinse țigara în cea mai apropiată scrumieră, în grămada de mucuri mai vechi.

— Să mă duc să-l prind pe Danny, nu?

— Așa te vreau! replica Graham.

Cooper o bătu pe Fry ușor pe umăr atunci când ședința se încheie.

— Te grăbești să ajungi acasă?

— Păi... nu chiar.

— Mă întrebam dacă te-ar interesa o partidă de squash. Mie, unuia, mi-ar prinde bine să mă mai relaxez puțin. Și tu parcă spuneai că îți place să faci sport.

Fry se gândi o clipă la propunerea lui. Ben Cooper nu era alegerea ei ideală ca partener – nici pentru squash, nici pentru altceva. Dar, pe de altă parte, perspectiva de a petrece o seară cu el era mult mai bună decât cea a unei alte seri petrecute în fața televizorului vechi și hârbuit, în compania propriilor gânduri. Dincolo de asta, era convinsă că îl putea învinge. Iar gândul ăsta o făcu să ia o decizie.

— Putem să programăm o partidă așa, în scurt? Întrebă ea.

— Eu pot, spuse Cooper, cu un zâmbet larg de satisfacție pe chip. Stai numai puțin, să dau un telefon. N-o să fie greu să rezervăm o sală la clubul de rugby într-o marți seară.

— Bine, atunci. A, o să trebuiască să trec pe acasă să-mi iau racheta și echipamentul.

— Eu le am pe ale mele în mașina, dar o să te urmez până acasă și de acolo putem pleca împreună. Bine?

— Da, în regula. Mulțumesc.

— Și totuși, pare ciudat să ieșim din tură așa devreme în stadiul ăsta al anchetei. Nu sunt bani pentru orele suplimentare... Îți vine să crezi?

— Ei cred că, odată ce l-au prins pe Sherratt, cazul e închis.

— Așa mi se pare și mie. Se bazează exclusiv pe probele criminalistice. S-ar zice că în vremurile noastre ele sunt ca Sfântul Graal.

— Probele criminalistice nu mint, Ben. Doar oamenii mint.

— ... Iar o anchetă intensă, la care să participe tot colectivul și care să dureze zile și săptămâni la rând, costa prea mult. Știu, am mai auzit asta și

înainte.

— Dar ăsta-i adevărul! Trebuie să păstrăm contactul cu realitatea!

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine este faptul că singura sugestie privind motivele pe care le-ar fi avut Lee Sherratt vine de la tatăl fetei. Cu siguranță, nu e suficient!

— E o bază suficient de solida pentru ca domnul Tailby să construiască acest caz, cu condiția ca rezultatele criminalistice de laborator să-l susțină.

Cooper clatină din cap.

— Nu mi se pare corect!

— Nu ți se *pare* corect? Iar?

— Bine, bine. Am înțeles.

— Opiniile personale nu intră în discuție.

— Era o vreme când *banii* nu intrau în discuție, spuse Cooper.

— Parcă l-aș auzi vorbind pe celebrul tău tată. Fry îl văzu pe Cooper înroșindu-se și își dădu seama că avusese dreptate. Continua să-l tachineze: Un adevărat Dixon din Dock Green²³ tatăl ăsta al tău, nu? Ce-ar fi să-i explici într-o bună zi că nu mai suntem în anii '50? Lucrurile au evoluat în ultima jumătate de secol. Dacă astăzi ar ieși pe stradă îmbrăcat în uniformă, în multe locuri din țara asta ar primi una după ceafă înainte să apuce să spună: „Bună seara la toată lumea!”

Cooper deveni complet rigid, iar sângele îi inunda fața. Respiră adânc de două sau trei ori înainte să reușească să-și recapete controlul. Mâinile îi tremurau atunci când bagă într-un dosar hârtiile pe care le avea în mână.

— Ne vedem jos, în parcare, rosti el cu vocea încărcată de emoție.

Privindu-l în timp ce se îndepărta, Fry începu imediat să regrete că acceptase să joace squash cu el. Fusese doar un acces brusc de colegialitate, căruia îi cedezi foarte ușor atunci când lucrezi în poliție. În mediul închis al unei secții de poliție existase întotdeauna sentimentul acela de „noi contra lor”. Apoi ridică din umeri, știind că, până la urmă, era vorba despre o singură seară. Nu avea să-i fie deloc greu să-l țină pe Ben Cooper la distanță.

— Totul e în regula, Diane? o întreba inspectorul Hitchens, apropiindu-se de ea din spate și aplecându-se peste umărul ei.

— Sunt bine.

— Ce faci după ce ieși din tură?

— Joc squash cu Ben Cooper. Așa se pare.

- Serios? Mult succes atunci!
- Și o să-l și bat!
- Chiar așa? Să înțeleg că și tu ești experta în squash?
- Nu chiar... Mă pricep cât de cât. Dar sunt în forma și o să-l fac să ceara îndurare acolo, pe teren. Bătrânul Ben mi se pare puțin cam molatic...
- Ben? Nu prea cred... De fapt, într-un fel, el face parte din vechea garda. E moale în aparență, dar e solid ca bocancii vechi pe dinăuntru. La fel ca tatăl său, de altfel.
- Să înțeleg că și dumneavoastră sunteți un fan al sergentului Cooper, domnule?
- Doar lucram cu toții în secția asta. Cum am putea să nu fim?
- Și ce a făcut omul asta, mai exact, ca să câștige atâta adorație?
- Dacă vrei să afli câte ceva despre sergentul Cooper, spuse Hitchens, îți sugerez să te oprești jos, la recepție, pentru câteva minute. Vei găsi acolo, pe perete, lângă ghișeul din față, placa lui memorială. Au trecut aproape doi ani de când a fost ucis.

13

Cooper își schimonosi fața, își dezveli dinții și lăsă forța să-i invadeze mușchii. Se uită scurt la minge, își dădu brațul pe spate și lansă o servă sălbatică ce ricoșă ca o rachetă din peretele frontal și lovi colțul din spate atât de repede, încât Fry abia dacă apucă să se miște.

— 13-3.

Se mutară fiecare în jumătatea de teren adversa, trecând unul pe lângă celălalt în dreptul T-ului. Cooper refuză să o privească în ochi pe Fry. Era complet absorbit de jocul său, așa cum fusese de la bun început. Concentrarea lui era totală, iar Fry avu senzația că ea ar fi putut la fel de bine să fie un robot setat în așa fel încât Cooper să țintească spre el. În momentul în care trecură unul pe lângă celălalt, ea simți mirosul transpirației lui, asemănător rășinii dulci a unui pin găunos.

— Ai o serva incredibilă.

Cooper înclină scurt din cap, potrivit mingea, întors cu partea stângă a corpului spre peretele frontal. Aștepta câteva secunde pentru ca Fry să-și stabilească poziția, apoi, cu un sunet gutural, lansă o ghiulea care săltă direct către fața adversarei sale, făcând-o să-și dorească instinctiv să se ferească, mai degrabă decât să riposteze. Pe de alta parte, a răspunde la serviciul lui Cooper se dovedea a fi, oricum, un exercițiu inutil.

— 14-3. Minge de meci.

Fry renunțase să mai încerce să converseze în timpul jocului. Comentariile ei nu primiseră alt răspuns decât, eventual, o nouă lovitură zdrobitoare. Cele pe care reușea să i le întoarcă aveau drept rezultat o cursă epuizantă, în decursul căreia se spetea alergând de colo-colo pe teren, în timp ce Ben Cooper păstra controlul asupra zonei „T”. Bărbatul izbea mingea iar și iar de peretele frontal, când o idee mai sus de bordura inferioară, când curbându-se în aer, deasupra rachetei ei. Fry observă că brațele și picioarele ei se înroșiseră ca un rac fiert din cauza efortului depus, iar transpirația i se scursese pe sub bentița de pe cap, șiroindu-i pe la tâmpile și ajungând în bustieră, între sâni.

Cooper servi din nou, iar ea reuși să-și strecoare racheta pe sub minge, trimițând-o către colțul apropiat. El țâșni dintr-o parte în alta a sălii și intercepta lovitura cu ușurință, gata să facă un salt înapoi, către colțul îndepărtat. Fry se întinse să prindă mingea, aplecându-se mult și expediind-

o drept și cu forță de-a lungul peretelui lateral. Bucuroasă că reușise să-i dea replica, ea se răsuci, aproape pierzându-și echilibrul, într-un efort de a reveni în zona „T” și se izbi de Cooper, care era pe punctul de a-i întoarce lovitura. Rachetele lor se ciocniră, iar brațele lor înfierbântate se atinseră transpirate, preț de o clipă, înainte ca ei să se poată separa. Fry respiră greu și își frecă genunchiul în locul în care și-l lovise de o parte a corpului lui Cooper care păruse tare ca o piatră.

— Obstrucție! comentă el.

Ea încuviință din cap.

— Bine. Game, atunci.

— Și meci. Asta dacă nu cumva vrei să joci trei din cinci.

— A, nu! Cred că ar fi mai înțelept să cedez.

— Cum vrei!

Cooper ridică mingea. Pentru prima dată, un zâmbet ușor îi apărură în colțul buzelor.

— În cazul ăsta, am câștigat. Mulțumesc pentru joc!

— Ți-aș spune că a fost plăcerea mea, Ben, numai că tu joci ca un robot.

— Venind din partea ta, o s-o iau ca pe un compliment.

— Sunt de-a dreptul extenuată!

Cooper ridică din umeri.

— Te-ai străduit mult.

În alte circumstanțe, Fry ar fi considerat probabil că partenerul ei o trata puțin cam de sus și ar fi reacționat cu totul altfel. Acum însă era într-o dispoziție împăciuitoare. Își băgă racheta sub braț și îi întinse mâna.

— În cazul ăsta, hai să ne dăm mâna!

Cooper o privi surprins, însă îi strânse mâna automat. Mâna lui era la fel de caldă ca a ei, iar sudoarea li se amestecă în palme, în timp ce degetele lor umflate băjbăiră stângaci să se atingă. Fry îi reținu mâna atunci când el încercă să și-o retragă.

— Ben... îmi pare rău! spuse ea.

— De ce? Pentru că ai jucat atât de prost?

— Pentru ceea ce am spus despre tatăl tău astăzi. N-am știut...

— Știu, zise el.

Ea simți cum lui i se tensionară mușchii antebrațului. Urma unui zâmbet i se șterse din nou de pe chip, iar fața lui rămasă imobilă, fără a trăda vreo emoție. Fry văzu un firicel de transpirație traversându-i sprâncenele blonde

și pătrunzându-i în ochi. Simțind umezeala, el clipi, iar ea îi dădu drumul la mână și încetă a se mai holba.

— Inspectorul Hitchens mi-a spus în seara asta. M-a trimis să mă uit la placa memorială aflată la recepție. Tatăl tău a fost ucis în timp ce aresta un jefuitor, nu? A murit ca un erou.

Cooper păru că studiază atent mingea de squash, întorcând-o pe toate fețele pentru a descoperi punctul colorat și presând-o ca pentru a elibera aerul cald dinăuntru.

— Nu hoțul acela l-a ucis. O gașcă de tineri pierdea vremea în preajma unei cârciumi. Tinerii aia au intervenit în conflict, încercând să-l scape pe hoț. Ei l-au ucis. Erau prea mulți. L-au pus jos și l-au omorât în bătaie.

— Și cu ei cum a rămas după aceea?

— N-a fost cine știe ce, spuse el, scoțând o batistă din buzunarul pantalonilor scurți pentru a-și șterge ochii și fruntea. A, bine, sigur că s-a aflat cine erau. S-a făcut mare tam-tam în Edendale pe tema asta. Însă erau vreo șapte sau opt și, când s-a ajuns la tribunal, fiecare își spunea povestea lui, în condițiile în care, ca de obicei, avocații apărării căutau diverse portite de scăpare. Nu s-a putut dovedi niciodată cu certitudine care dintre ei l-a lovit pe tatăl meu în cap. Ce-mi aduc foarte bine aminte este că la un moment dat s-a ajuns la o dezbatere legată de petele de sânge de pe ghetetele lor. Au pretins că fuseseră stropiți pentru că s-au aflat prea aproape. Cooper făcu o pauză, privirea lui glacială fiind plină de mânia și durerea amintirilor. Trei dintre ei au fost condamnați la doi ani de închisoare pentru omor calificat, iar ceilalți au obținut o eliberare condiționată, fiind acuzați de tulburarea liniștii publice. Nu aveau cazier, mă înțelegeți. Bineînțeles, erau cu toții băuți. Dar asta, în viziunea tribunalului, este o circumstanță atenuantă, nu? O simplă scuză.

— Chiar n-am știut toate astea, Ben...

— Tu chiar îți închipui că te-aș mai fi invitat la o partidă de squash în seara asta dacă mi-ar fi trecut vreo clipă prin minte că știi? Nu sunt atât de disperat după compania cuiva... Se șterse la ceafa cu batista, continuând: în orice caz, nu prea cred că a fost o idee bună să jucăm pe vremea asta...

— Ar fi trebuit să zici ceva despre tatăl tău. De ce nu mi-ai spus nimic?

Cooper își privi bombeurile pantofilor.

— Dacă într-adevăr vrei să știi, m-am săturat să tot aud povestea asta. Sunt aproape doi ani de când chestiile astea mi se bagă constant pe gât. Sunt nevoit să mă uit la nenorocita aia de placă memorială ori de câte ori trec pe

la recepție. Știai că până și pe una dintre băncile din Clappergate exista o plăcuță de alamă, prinsă cu șuruburi? Asta pentru ca nici publicul din Edendale să nu uite vreodată tot ce s-a întâmplat. Am ajuns în asemenea hal, încât evit să merg în acea parte a orașului. Fac un ocol pe o altă stradă, doar ca să evit să văd banca aceea. Și mai sunt și toți oamenii ăștia care își amintesc de el. Sunt *mii*... Chiar și aceia care nu auziseră niciodată de el înainte să moară au aflat totul despre el înainte ca ziarele să apuce să întoarcă povestea pe toate fețele.

— La fel ca în Moorhay...

— Exact. Ca în Moorhay. „E băiatul sergentului Cooper.” „Nu cumva ești fiul sergentului Cooper?” Mă doare de fiecare dată. Ori de câte ori aud pe cineva pronunțând aceste cuvinte, e ca și cum persoanele alea ar răsuci cuțitul într-o rană veche, pentru a nu o lăsa să se închidă. Moartea tatălui meu mi-a distrus viața. Iar oamenii n-o să mă lase niciodată să uit. Uneori mă gândesc că, dacă mai aud pe cineva numindu-mă „fiul sergentului Cooper”, nu voi mai rezista. O să-mi ies din minți!

Strânse cu putere mingea de squash în pumn, o lovi de podea, după care o trimise fără vreun efort cu racheta în peretele din spate; sfera de cauciuc zbură sus, prin aer, iar apoi ateriză din nou în mâna lui.

— Lucrai în Divizia E când s-a întâmplat?

— Eram deja în biroul CID. De fapt, tocmai în momentul acela aretasem un spărgător, un element reprezentativ al clasei de jos din Edendale. Am auzit anunțul la radio în timp ce eram cu el în mașină. Nu e un moment pe care să-l uit prea curând.

— Și asta nu te-a determinat să ieși din serviciul poliției?

Păru surprins:

— Sigur că nu! Chiar din contră. M-a făcut să devin și mai hotărât.

— Hotărât? Ai ambiții?

— Da. De fapt, la secție există un post de sergent care va deveni vacant în curând, îi mărturisii el. Sunt pregătit să îl preiau.

— În cazul ăsta, îți urez succes! spuse Fry. S-ar părea că ai șanse destul de mari.

— A, asta nu mai știu, ezită el. Credeam că am, dar...

— Sigur că ai! Fry îl fulgeră cu privirea, enervată de faptul că el își lăsase brusc umerii în jos. Vorbise despre tatăl lui cu mânie și cu patimă, dar atitudinea i se schimbase în numai câteva secunde, iar acum avea aerul unui om înfrânt.

— Crezi?

— Pari să fii foarte bine văzut. Toată lumea te cunoaște în cadrul diviziei. Ca să nu mai vorbim despre publicul larg...

— O, da... Publicul... rosti el cu lehamite în glas.

— Dacă *ei* ar avea un cuvânt de spus, ai fi deja primar.

— Da? Ei bine, știm cu toții cât de mult ne putem baza *pe ei*.

Însă Fry terminase cu scuzele, iar refuzul lui de a ieși din starea asta ursuză și plină de amărăciune începea deja să o calce pe nervi. Îl privi aruncând din nou mingea, balansând racheta și lovind-o ușor, astfel încât aceasta făcu o buclă și reveni spre ei.

— Știi, trebuie să fie tare bine să ai atâția prieteni, spuse ea. Și o familie atât de unită...

Cooper își luă privirea de la minge, surprins de schimbarea din vocea ei.

— Presupun că nu te vei muta niciodată de aici, așa-i, Ben? Te vei căsători – probabil cu vreo fosta colegă de școală – și te vei stabili aici, vei cumpăra o casuță modestă, vei face copii, îți vei lua un câine și tot tacâmul...

— Firește, spuse el. Ar fi grozav!

— Mie, uneia, nu-mi vine în minte ceva mai îngrozitor, spuse ea, izbind mingea de spoturile din tavan.

Charlotte Vernon îl găsisese pe Daniel în camera Laurei. Pe măsuța de toaletă se afla un teanc de scrisori, legate frumos cu o funda roz. Charlotte mai văzuse scrisorile acelea și înainte, însă nu le atinsese. Nu atinsese încă nimic din ce îi aparținuse Laurei. I se părea că un astfel de gest era o acceptare a faptului că o pierduse pentru totdeauna.

— I-am scris că voi veni acasă în weekendul care a trecut, spuse Daniel. Mi-a mărturisit că vrea să discute cu mine.

— Despre ce?

— Nu știu. Părea ceva serios. I-am spus că voi fi acasă în weekend. Dar n-am fost. N-am venit acasă.

— Ei i-ai scris întotdeauna mult mai mult decât nouă, Danny.

— Vouă? Voi n-ați avut niciodată nevoie de scrisori. Ați avut întotdeauna propriile griji. Însă Laura avea nevoie să ia contact cu lumea exterioară. Aici se simțea ca o prizonieră.

— Prostii!

— Oare?

Daniel întoarse o altă scrisoare și își privi fugar propriile mâzgălituri. Mama lui se duse la fereastră și se jucă distrată cu perdeaua, în timp ce cerceta atent grădina, privind chiorâș în lumina pe care o reflecta foișorul. Luă un ursuleț de porțelan din locul unde fusese lăsat de către polițiști și îl puse la locul lui, pe pervazul ferestrei. Era un prespapier marca Royal Crown Derby, care avea un model foarte elaborat pe vestă și pe lăbuțe – un cadou pe care Graham i-l făcuse Laurei la întoarcerea dintr-o călătorie de afaceri. Charlotte renunță apoi să mai cerceteze camera și se întoarse să-l privească pe fiul ei, studiindu-i atent figura extrem de preocupată, până când își pierdu răbdarea.

— Ce anume cauți, Danny? Dovezi ale propriei vinovății?

Daniel se înroși la față.

— Cu siguranța, nu e nevoie să caut dovezile vinovăției voastre – a ta și a lui tata. Ele mi-au fost aruncate în ochi suficient de multă vreme.

— Nu vorbi așa!

Charlotte fusese ea însăși supărată din cauza faptului că fiul ei nu se întorsese acasă, nici măcar pentru o zi sau două, între atracțiile îndoielnice ale unei vacanțe petrecute în Cornwall cu prietenii și ciudatul simț al datoriei care îl făcuse să se întoarcă la universitate cu așa mult timp înainte de începerea anului. Ea nu cunoștea motivele pentru care el alesese să stea la distanță. Acum făcu o grimasă remarcând dărele de mizerie de pe blugii lui Daniel, gradul de uzură al pantofilor și mirosul puternic de transpirație stătută. Băiatul părea obosit; fața lui durdulie era umbrita de linii întunecate și de barba nerasă de o zi. Îi amintea foarte bine de tatăl lui, așa cum fusese odată, cu nouăsprezece ani în urmă, înainte ca succesul și banii să-și lase asupra lui amprenta sofisticată și curtenitoare. Și Graham fusese altădată un bărbat care nu-și putea ține în frâu pasiunile.

— Lipsește una, spuse Daniel deodată.

— Ce anume?

— O scrisoare. I-am scris Laurei din Newquay, luna trecută. Dar scrisoarea nu-i aici. Lipsește. Unde e? Ea le ținea mereu în ordine.

— Polițiștii s-au uitat prin ele, spuse Charlotte ezitând. Presupun că ar fi putut să ia vreuna...

— Și la ce dracu' le-ar trebui scrisoarea aia?

— Nu știu. Depinde de ce scria acolo, nu?

— Și au voie să facă asta?

— Presupun că tatăl tău le-o fi dat voie. Va trebui să-l întrebi pe el. N-am idee ce căutau.

Daniel puse scrisorile jos. Le legă din nou cu funda, înnodând-o frumos și cu grija, în ciuda tremurului mâinilor.

— Mie mi-e al dracului de clar ce căutau.

În timp ce el se îndrepta spre ușă, Charlotte îl prinse de braț. Își dădu seama că băiatul nu se spălase în ziua aceea și probabil nici cu o zi în urma. Pe ceafă avea un strat de murdărie, iar gulerul cămășii era pătat. Își dorea tare mult să-i dea un brânci în baie și să-i ceară hainele ca să le pună la spălat, așa cum proceda când el era mai mic cu un an sau doi.

Însă Charlotte știa că fiul ei nu se mai afla de multa vreme sub controlul ei. Ce anume făcea Daniel în Exeter era un adevărat mister pentru ea. Nu-i mai povestea despre viața lui, despre prietenii lui sau despre locul unde stătea. Nu-l mai putea înțelege pe tânărul mânios și veșnic nemulțumit care devenise fiul ei.

— Danny, i se adresă ea. Nu ne mai condamna atât. N-are niciun rost să reaprindem vechi conflicte, care nu sunt câtuși de puțin relevante în acest moment. Hai să lăsăm poliția să afle ce s-a întâmplat cu Laura! Noi, ceilalți, trebuie să ne continuăm viața împreună, fără ea. Zicând acestea, îi urmări figura îmbufnată și îi văzu expresia împietrită de pe chip. Îi simți mușchii încordându-se pentru a se îndepărta parcă de ea, pentru se scutura și de ultima legătură fizică existentă între ei. Continuă: Tatăl tău...

Însă nu își alesese bine cuvintele. Daniel îi împinse brutal mâna de pe brațul lui.

— Cum aş putea să nu vă condamn? Tu și tata sunteți răspunzători de ceea ce a pățit Laura! Voi sunteți direct răspunzători pentru ceea ce a devenit ea!

Se opri în ușa camerei Laurei, mânia și disprețul punând stăpânire pe chipul lui atunci când privi înapoi, la Charlotte.

— Iar tu, mamă, nici măcar n-ai fost în stare să vezi ce se alesese de ea!

Cei trei bătrâni erau înghesuiți pe bancheta din față a camionetei albe a lui Wilford, în timp ce aceasta își croia drum coborând dinspre Eyam Moor către Hope Valley. Evitaseră șoselele principale, lăsându-le turiștilor. Dar, odată ajunși la autostradă, aveau să întâlnească traficul de seară de pe drumul de întoarcere de la Castleton.

Se ghemuiseră printre sacii goi de nutreț și uneltele uitate prin mașină. Pe puntea camionetei zăceau în dezordine ziare mototolite, un os vechi, o găleată de plastic și un sac mic în care se afla un iepure mort. Sam era ghemuit într-o poziție incomodă, între ceilalți doi, schimbându-și mereu poziția genunchilor ciolănoși pentru a-i face un pic de loc și bastonului său sub bord și tresărind la fiecare hurducăit al mașinii. Wilford conducea, cu căciula trasă bine peste urechi pentru ca părul să nu-i fluture în adierea ce pătrundea pe geamul deschis. Conducea cu răsuciri bruște ale volanului și apăsând frâna până la fund atunci când se apropiau de vreo curbă. Pe dinafară, Harry arata ca și cum s-ar fi aflat într-o limuzină. Mâinile lui se odihneau pe genunchi, iar capul i se mișca ușor dintr-o parte în alta în timp ce studia peisajul pe care îl lăsau în urmă.

În spatele camionetei, călătorind în aer liber, pe un așternut de saci de iută, era capra maro cu alb. Aceasta era prășită bine de panoul din spate al camionetei cu un lanț scurt, pentru a nu ajunge într-o parte sau în cealaltă. Din când în când, animalul întorcea capul și behăia la vreun biciclist care tresărea surprins.

Meandrele întortocheate ale șoselei făcură un camion masiv cu piatră, aflat în fața camionetei, să încetinească. Pretutindeni în jurul lor erau culele și încrețiturile atât de familiare ale dealurilor, precum și ciudatele și imprevizibilele rostogoliri ale peisajului, care tănuiau istoria vechii industrii a minelor de plumb. Pe un câmp se zăreau adâncituri ale terenului și movile peste care iarba crescuse sălbatic, lăsând totuși la vedere un filon. Ici-colo se zărea câte un puț izolat, împrejmuit, pentru mai multă siguranță. Cu ani buni în urmă, din unul dintre puțurile acestea fuseseră scoase două cadavre, care făcuseră obiectul unui caz de crimă notoriu.

— Cu toate testele lor științifice, polițiștii ăștia tot merg din casă în casă punând o grămadă de întrebări, comentă Harry, rupând tăcerea.

— Sigur că asta fac, aprobă Wilford.

— Dar e ca în cântecul ăla, completă Sam.

— Care cântec?

Sam începu să cânte încetișor, cu o voce spartă, falsă. Melodia nu era foarte greu de recunoscut, fiind una pe care o știau foarte bine cu toții – *Ol' Man River* din musicalul *Showboat*. Într-o clipă, ceilalți doi i se alăturară, cântând pe niște voci complet lipsite de melodicitate și punctându-și cântecul cu râsete.

— Să n-aud *niciun* comentariu! spuse Sam ferm, atunci când terminară de cântat.

Imediat după ieșirea din Bamford, Wilford intră cu camioneta în curtea neîngrijită a unei ferme și apăsă pe claxon. Două corcitură de alsacian ieșiră în grabă dintr-o cușcă, fugind cât le permitea lanțul, lătrând și mârâind la roțile vehiculului. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul în dezordine și cu o barba mare și deasă, ieși din casă și veni agale spre ei.

Wilford îl salută, numindu-l Scrubby²⁴.

— Carevasăzică, ai adus căprița?

Animalul țipa isteric din spatele camionetei. Zgomotul din curte era atât de puternic, încât câinii încetară să mai latre, rămânând muți de uimire.

— Pai, cred că asta care se aude acum e chiar ea, spuse Wilford.

— Nenorocita ne-a dat instrucțiuni tot drumul până aici, spuse Harry. E mai rău decât să ai o nevasta în mașina!

— N-ați adus și vreun câine cu voi, nu? întrebă Scrubby. N-ar face decât să-i supere pe aia doi de acolo.

— Aici nu e niciun câine, îl asigură Wilford.

Cei trei bătrâni coborâră cu grijă din camioneta, iar oasele le trosniră atunci când își îndreptară picioarele. Harry își puse brațul în jurul taliei lui Sam și îl ajută să coboare treapta, sprijinindu-l până când acesta putu să se reazeme singur în baston.

— Să fiu al dracu'! Ce-i mirosul ăsta? întrebă Sam atunci când o duhoare grea, dulceagă, traversă curtea și îl luă de nas. Zici că a fost cineva bolnav și i s-a dat foc.

— A, ăsta-i țapul! îi liniști Scrubby. Anul ăsta a intrat în călduri ceva mai devreme. Tinerica de acolo îi simte și ea mirosul, mai mult ca sigur.

Din spatele camionetei se auzea un zgomot puternic, susținut. Capra dădea din coadă atât de repede, încât ai fi zis că bate ritmul unei melodii în părțile laterale ale mașinii. Trăsese puternic de funie, până când zgarda pătrunsese suficient de adânc în gâtul ei pentru a o sufoca. Behăi din nou când îl zări pe Wilford.

— Ai de gând să o duci acum la montă? Putem să ne uităm și noi? întreba Sam.

— Sigur că puteți. Și nici măcar nu va iau bani pentru asta!

Capra îi trase după ea către o clădire joasă din piatră, nu cu mult mai mare decât o cocina de porci, cu un ocol străjuit de gard pe două părți.

Construcția aceea părea a fi sursa mirosului. Cei trei bătrâni se aplecară să arunce o privire în obscuritatea adăpostului, prin deschiderea micuță. Zăriră ceva mare și păros care se agita fără astâmpăr înăuntru, lovind poarta cu copitele și frecându-și capul de pereți.

— Să fiu al dracu'! exclamă Sam. Wilford, ăsta are o pereche de boașe cât napii tai premiați!

Capra păru că se răzgândește dintr-odată și vrea să plece acasă.

— Hai, Jenny! o îndemna Wilford cu blândețe.

Împreună, ei împinseră capra în ocol, iar Scrubby trase zăvorul de la ușă. Tresăriră cu toții atunci când țapul țâșni afară, sforăind și scoțând aburi pe nări. Era de două ori mai mare decât capra cea tânără și avea un piept puternic și un păr des și încâlcit. Avea niște coarne groase, răsucite, care se încolăceau spre spatele capului ca niște rădăcini noduroase de copac; de-a lungul șirei spinării, părul i se rărea, scoțând la iveala petice cenușii de piele solzoasă, groasă și brăzdată asemenea pielii de elefant. Cele două capre începură să își dea târcoale una alteia, adulmecându-și cu poftă părțile dorsale. Buza superioară a țapului se dădu înapoi, dezvăluind gingiile goale ale animalului într-un rânjet grotesc în timp ce acesta savură parfumul promisiunii sexuale.

Scrubby îl studia cu atenție pe Harry, scărpînându-se în barba și trăgând de o bucată veche de sfoara legată în jurul porții țarcului.

— Am auzit că tu ești cel care a găsit-o pe fătuca aia ucisă pe la voi pe acolo.

— Da... Veștile circulă repede prin părțile astea.

— E o chestie destul de nostimă, nu?

— Al dracului de amuzantă! spuse Harry.

— I-am văzut poza în ziar. Ultimul lucru pe care majoritatea tinerilor și-ar dori să i-l facă ar fi să-i dea una în cap.

— A, da?

— Tu nu crezi asta?

— N-avea decât cincisprezece ani... spuse Wilford fără să privească în jur.

Scrubby păru să recunoască ceva din tonul replicii.

— Probabil... spuse el.

În ocol, țapul încerca insistent să se așeze într-o poziție care să-i permită să o încalece pe Jenny pe la spate, însă căprița avea chef de joacă. Era mai ușoara decât țapul și, de fiecare dată când el se apropia de ea, ea sărea cât

colo, întorcându-se cu fața la el, apoi zbughind-o din nou, dând din coadă provocator. Țapul fornăia din adâncul gâtlejului, cu gura deschisă, scoțând un geamăt intens, ca un animal sălbatic în chinuri. O lovi pe Jenny cu copitele din față, lăsând niște urme de murdărie pe ambele părți ale corpului ei. Pe măsură ce îi crescuseră frustrarea, începu să bolborosească agitat. Limba îi ieși din gură, iar saliva începu să curgă. Cele două capre bătătoreau sub copite suprafața țarcului, iar pe părul alb de pe picioarele lor se așternuse praful. Evitând Țapul, Jenny se împiedică, pică în genunchi, apoi se ridică și sări din nou.

— Nu pare să coopereze, comenta Scrubby.

Sam încuviință:

— Face pe inabordabila.

— E încă pui, spuse Wilford. Nu înțelege ce se întâmplă.

— Și totuși, trebuie să stea odată locului!

Fără prea mare tragere de inima, Scrubby escaladă gardul și pătrunse în țarc. Țapul fornăia la el, apoi își îndreptă din nou atenția către capră.

Imediat ce iada ajunse în raza lui de acțiune, Scrubby o înșfacă de gât și o trase înspre el. Îi răsuci zgarda până când apucă strâns. Acum, fața caprei era întoarsă spre el, iar ochii se roteau alarmați. Începuse deja să gâfâie, nărilor tremurânde căpătaseră o nuanță de roz și se încordase toată.

— Uneori, așa trebuie să procedezi cu iedele, explică Scrubby. Prima dată e mai greu, după aceea devin experte. Dar individul de acolo știe foarte bine ce are de făcut.

Țapul îi aruncă o privire rapidă, făcând câțiva pași mărunți, după care se aruncă pe iadă, apăsând adânc cu copitele în coastele ei și lăsându-se cu toată greutatea corpului său păros pe spatele caprei. Neîndurător, Scrubby o ținu bine, strângând cu putere zgarda animalului, ca să nu-i scape. Iada începu să scâncească și să geamă, gâfâind scurt. Țapul se balansa pe pelvisul ei ciolănos și o pătrunse. Picioarele din spate ale caprei se îndoiră și începu să se lase sub greutatea lui. Scrubby o trase cu putere în sus, pentru a nu îi permite să cadă. Țapul o mai penetra de trei ori în succesiune rapidă, apoi își dădu capul pe spate și se lăsă să alunece treptat. Se terminase.

Scrubby slăbi strânsoarea zgărzii, iar iada începu să tușească spasmodic. Picioarele îi tremurau, iar de pe peticul gol de piele de sub coadă i se scurgea un firicel de spermă albă.

Timp de o clipă se lăsă tăcerea, nemaiauzindu-se decât tușea dureroasă a caprei.

— Nu i-a plăcut prea tare, rosti Wilford cu o voce ciudată.

— E încă tânără, asta-i tot.

— Carevasăzică, asta a fost?

Jenny se ghemui. Un pârlăuș galben pal de urină se scurse în țărână. Țapul făcu câțiva pași în față pentru a adulmeca urina, după care începu să o lipăie pofticios cu limba lui lungă. Bătrânii își schimonosiră fețele și își schimbă poziția stâneniți.

— O s-o mai țin un pic, până când masculul își recapătă suflul, spuse Scrubby. Apoi poate s-o mai încalece o dată.

Pe drumul de întoarcere către Moorhay, cei trei bărbați călătoreau tăcuți în camionetă. S-ar fi zis că vizita la Bamford îi dăduse gata.

— Presupun că iada noastră o să-și revină, nu? întrebă Wilford în timp ce urcau dealul de la ieșirea din Hope Valley.

— Părea a se pricepe la animale, îl liniști Sam.

— Pare că le e tare greu când sunt atât de tinere... Era un animal inocent.

— Inocent? se miră Harry. Doar a cerut-o tot drumul până acolo, nu?

Ceilalți doi încuviințară stâneniți, iar Sam tuși dureros. Părea extenuat în urma călătoriei și își pierduse dispoziția necesară pentru a face glume. Wilford se zgâi cu încăpățănare la parbriz până ce Harry se hotărî să vorbească din nou, în timp ce urcau pieptiș colina care dădea spre valea lor.

— Cred că, până la urmă, aș putea să le spun câte ceva din ce știu, reflectă Harry.

Sam și Wilford încuviințară din nou tacit. După aceea, nimeni nu mai zise nimic tot drumul până acasă. Și nimeni nu mai cânta.

14

Ben Cooper și Diane Fry ieșiră de la duș, umezi și tremurând ușor, după care băură un suc de fructe la barul clubului de rugby, înainte să plece înapoi spre Edendale. Cooper apucase să arunce o privire prin apartamentul lui Fry din Grosvenor Road și credea că înțelegea de ce fusese atât de ușor de convins, cu un simplu pretext, pentru a nu merge direct acasă. Însă ea nu avea de unde să știe motivele lui, iar până acum nu se arătase curioasă în această privință. Dorea totuși să discute despre serviciu, să treacă în revistă evenimentele acelei zile.

— Dumnezeu, satul ăla, Moorhay... spuse ea. Mai există cineva pe aici la fel de recalcitrant și de ciudat? Dickinson a fost cel mai rău dintre toți. Necooperant sau cum?

— E un om bătrân, spuse Cooper. Un bătrân care a avut un șoc. Cum ai vrea să se poarte? În orice caz, cei mai mulți oameni de prin părțile locului sunt prietenoși și săritori.

— De asta rămâne să mă conving cu ochii mei!

Părerea ei despre Harry Dickinson i se păru lui Cooper superficială. Sentimentele lui fuseseră oarecum diferite. Se gândi la momentul când descoperise cadavrul Laurei Vernon, se gândi la Harry care stătea acolo, ca un punct negru pe dealul înecat în soare. Recalcitrant și necooperant? Poate. Foarte tulburat și temător? Cu siguranță!

— Ia stai așa, insista Fry. Nu asta spuneai la instructaj în după-amiaza asta. Parcă doreai ca Dickinson să fie strâns mai tare cu ușa.

— Asta-i altceva!

— Zău? Un bătrân care a avut un șoc... De ce ți-ai dori să-l strângi mai tare cu ușa? Mie asta îmi sună suspect de tare a hărțuire neîntemeiată, amice! Unde e acel Ben Cooper atent și generos? Hai, recunoaște și tu crezi că n-a fost cooperant, nu-i așa?

— Cred că știe ceva ce nu spune, admise Cooper.

— Și nu-i același lucru?

— Poate că domnul Tailby și domnul Hitchens n-au pus întrebările potrivite, spuse el gânditor. Sau poate că n-are absolut nicio legătura cu Laura Vernon. Nu știu...

— Păi, ai putea oricând s-o întrebi pe prietena ta, presupun, îi sugerează Fry.

— Pe cine?

— Știi tu... Nepoata, Helen Milner. I s-au aprins călcâiele după tine, nu? Te urmărea prin Moorhay ca un câine rătăcit.

— Prostii!

Fry ridică din umeri.

— Eu mă iau după fapte, domnule judecător.

Cooper refuza să muște momeala.

— Atunci ce părere ți-au făcut ceilalți doi, prietenii lui Harry Dickinson?

— Dumnezeu, nu-mi aminti! Locul ăla era ca desprins din Evul Mediu. Când am plecat din West Midlands, cei de acolo îmi tot spuneau că zona rurală e primitivă. Acum știu că așa este. Găina aia moartă... Cum o putea soția lui Wilford Cutts să accepte așa ceva, asta chiar nu știu. Fără îndoiala, va trebui să facă o tocănița din ea diseară.

— În afară de asta, va trebui să-i taie capul și picioarele, să o jumulească și să-i scoată măruntaiele, completă Cooper. Asta-i treaba de femeie. Așa se spune.

— Nu e și cazul meu! I-aș pune să-și îndese găina lui moarta acolo unde doare mai tare.

Cooper își mirosi suspicios sucul de portocale, îngrijorat de ciudatul gust metalic pe care-l simțea.

— Știi, spuse el, eu nu cred că ancheta asta va merge mai departe până când nu i se dă de urmă lui Lee Sherratt.

— Nu-i exclus ca el să fi fost făptașul!

Cooper scutura din cap.

— Eu nu sunt atât de sigur. Noi pur și simplu luăm de bune părerile lui Graham Vernon și sperăm că, într-un fel sau altul, dovezile vor ieși singure la iveală. Asta înseamnă să ne culcăm pe o ureche!

— Bun, atunci, Sherlock. Evident, tu te pricepi mai bine decât domnul Tailby și domnul Hitchens la un loc. Așadar, care e teoria ta?

— Presupun că nu vrei să auzi ce-mi spune mie instinctul.

— Exact, nu vreau. Ți-am cerut o teorie. Ceva care să se bazeze pe fapte.

— Mi se pare că tu procedezi întotdeauna ca la carte. Nu mergi niciodată pe firul vreunei bănuieli, nu-ți urmezi niciodată instinctul?

— Ca la carte, spuse ea.

— Așadar, dacă te afli într-o situație dificilă, primul lucru pe care îl faci este să suni la secție, iar apoi stai cu mâinile în sân și aștepti să-ți vină întăriri?

— Ei, bine, da, de cele mai multe ori, spuse Fry. Țsta e cursul firesc al lucrurilor.

— Cu siguranță, așa e cel mai sigur pentru tine. Dar n-ai încălca niciodată regulile?

Ea reflecta puțin la întrebarea lui.

— Mă rog, sunt situații când ai putea fi nevoit să preiei inițiativa.

— Evrica!

— O să te anunț când o să se întâmple asta. Bine?

— Sigur. Trimite-mi un fax.

Câțiva jucători de rugby trecură pe lângă ei plecând de la bar, mirosind puternic a bere. Îl plesniră ușor pe Ben Cooper pe umăr și îi ciufuliră părul, spunându-i în glumă să se asigure că biluțele lui erau încălzite așa cum trebuia. Aruncară apoi un zâmbet afectat peste masă, către Fry, fără să-i vorbească.

Fry își pierdea rapid interesul față de Ben Cooper. Trase concluzia că viețile private ale celorlalți polițiști erau absolut dezgustătoare. Doar ocazional întâlnea pe cineva despre care simțea nevoia să afle mai multe. Însă nici vorbă ca Ben Cooper să fie una dintre acele persoane!

— Ce știi despre doamna inspector Armstrong? îl întrebă ea, imediat ce rugbiștii plecară.

— Nu prea multe. Am lucrat cu ea la un moment dat – pentru scurt timp – pe vremea când era sergent, însă Divizia B ne-a pescuit-o. Pare să fi avansat destul de repede. Și nu pot spune că a uimit pe cineva cu rezultatele ei de când a fost promovată ca inspector.

— Bănuiesc că acum o să-mi spui că a obținut postul doar pentru că e femeie.

— Nu, dar... în fine...

— Poate că așa a și fost. Și ce dacă? E o schimbare, nu?

— Pentru mine nu e.

Fry își goli paharul și îl trânti pe masă.

— Cred că e momentul să plecăm. Aici atmosfera lasă de dorit.

Când plecară de la club, era deja întuneric. Cooper apăsa pe telecomandă, iar Toyota îi răspunse din parcare, clipind din faruri. Formele scheletice ale buturilor albe se vedeau stând de pază peste terenurile pustii și întunecate.

— Să înțeleg că tu chiar joci rugby? îl întrebă Fry atunci când se urcară în mașină.

— Nu, n-am reușit niciodată să înțeleg farmecul acestui joc, mărturisi el.

- Nu? Eu credeam că jocurile de echipa sunt preferatele băieților.
- Nu știu ce să spun în privința asta.
- Mai ales ale celor din armată. Lor le place să consolideze relațiile în echipă și alte lucruri de genul ăsta, nu?
- Cooper ridică din umeri.
- Până acum am reușit să mă țin departe de toate lucrurile astea. Eu, unul, prefer sporturile individuale. Fac totuși parte din corul de bărbați al Poliției din Derbyshire.
- Glumești!
- Deloc! E chiar distractiv. Susținem câteva concerte – în principal pentru bătrâni, chestii de genul ăsta, mai ales în preajma Crăciunului. Bătrânilor le place. E o metodă bună de PR.
- Ești soprana?
- Tenor.

La câțiva kilometri mai jos pe drumul spre Edendale, Cooper întoarse Toyota, intrând pe o stradă lăturalnică și o lua înapoi, spre ieșirea din vale.

- Unde te duci? întreba Fry.
- Am o idee, spuse el. Mi-a venit în minte în timp ce vorbeam despre inspectorul Armstrong.
- La ce te referi, mai exact? insistă ea, pe un ton ușor alarmat.
- Îți amintești că am spus că Divizia B „ne-a pescuit-o”?
- Tot mai insiști cu chestia asta?
- Nu, nu, n-ai înțeles. Mă gândeam la braconaj.
- Poftim?
- Pe aici pe undeva e o moșie mare, domeniul Colishaw. „Moșie” în sensul de zonă întinsă de teren aflat în proprietate privată. Nu în sensul de locuință.
- Cred că am înțeles și eu atâta lucru. Mulțumesc!
- Pe domeniul Colishaw se organizează partide de vânătoare. Asta înseamnă că proprietarii cresc aici o mulțime de fazani. Tot pe moșia asta sunt și căprioare. Ca să nu mai vorbim de iepuri de casă, iepuri de câmp și potârniche.
- Asta e cumva o lecție de științe ale naturii? Dacă da, nu s-ar putea totuși s-o ținem mâine?
- Evident, domeniul ăsta e o țință importantă pentru braconieri, continuă el răbdător.

— Așa...

— Echipetele de profesioniști erau o mare problemă, însă acum nu îți mai bat capul cu treburile astea. Nu s-au mai băgat bani în afacere. Însă localnicii încă mai vin pe aici.

— Să vâneze fazani și iepuri.

— Nu s-ar putea spune că îi vânează.

Cooper opri Toyota pe marginea drumului, lângă un petic de pădure, unde erau câteva indicatoare pe care scria „Proprietate privată”. Pe șosea traficul era redus, iar noaptea era luminată doar de stelele ce umpleau cerul senin. În bătaia farurilor Toyotei se aflau un zid și un gard de sârmă ghimpată.

— Aici e o coliba veche, spuse el, arătând către pădure, întotdeauna a fost preferata braconierilor, care vin aici să se odihnească. E destul de departe de zona patrulată de paznici, chiar și atunci când aceștia se obolesc să-și facă rondul. Jackie Sherratt era un braconier notoriu. El obișnuia să o folosească mai tot timpul. Probabil că l-a adus de multe ori aici pe fiul său, Lee. Asta făcea parte din instructaj.

— Sherratt? Stai așa! Crezi că...

— Nu-i exclus. Cred că Lee ar fi putut alege coliba asta să se adăpostească. Nimeni nu s-ar fi gândit să îl caute aici. E prea departe de Moorhay. Însă pe unul ca Lee nu l-ar deranja să se mute atât de departe.

— Nu-mi spune... Vrei să verifici?

— Exact.

— Chiar aici și acum?

— De ce nu?

— Ai înnebunit? E miezul nopții!

— În orice caz, eu mă duc până acolo, spuse Cooper. Poți să mă aștepti aici dacă vrei.

Coborî din mașină, scoțând din torpedou o lanternă mare.

— Nu putem face una ca asta.

— Eu pot, o contrazise Cooper. Evident, tu va trebui să faci totul ca la carte, nu?

Sări gardul și intră în pădure, găsind capătul unei poteci înguste care nu se vedea din șosea.

— Stai puțin, pentru Dumnezeu! striga Fry în urma lui, trântind portiera.

Cooper zâmbi și apăsă pe telecomanda butonul pentru închiderea centralizată a mașinii.

— Niciodată nu poți fi suficient de prevăzător.

Porniră unul lângă altul, împărțind lumina lanternei. Cooper se simțise întotdeauna o parte integrantă a lumii în mijlocul căreia muncea, cu precădere atunci când lucra sub cerul liber. Pe de altă parte, se gândi el, Diane Fry avea să fie mereu o străină în această lume. El era cu urechile ciulite la sunetele pădurii, însă ea părea complet pierdută în gândurile ei, ca și cum din cauza întunericului nu numai că nu putea vedea, dar nici nu putea auzi sau mirosi ce era în preajma ei și nici măcar nu putea simți natura pământului de sub picioare. Cooper asculta cu foarte mare atenție. Orice om de la țară știe că sunetele pe care le scot animalele îți pot spune dacă există sau nu vreun om în zonă.

În momentul acela, el auzi ecoul unui țipăt slab, undeva adânc în pădure, un sunet fugar precum zgârietura unui cui pe sticlă sau a unei bucăți de cretă pe o tablă, însă cu o notă descendentă la final.

— Bufnița mică.

— Ce? zise Fry.

— Bufnița mică.

— Despre ce *vorbești* acolo? Ne jucam cumva de-a cowboy-ii și indienii? Tu, Marea Căpetenie Bufnița Mică, eu, femeie reprezentantă a pieilor roșii?

— Vorbeam despre pasăre. N-o auzi?

— Nu.

Ascultară amândoi preț de o clipă.

— Acum nu se mai aude, constată Cooper.

Fry părea a șovăi dacă să intre sau nu în pădure pe întuneric. El fu surprins de atitudinea ei. Să-i fie teamă de întuneric? Cu siguranță nu lui Diane Fry! Nu Femeii Macho!

— Ți-e teamă? întrebă el.

— Sigur că nu!

— Putem s-o lăsăm pe mâine, dacă vrei. Aș putea sugera treaba asta la instructajul de dimineață, să vedem dacă putem convinge pe cineva să ia măsuri în această privință. La urma urmei, orele suplimentare nu ni se plătesc. Iar asta ne-ar face să pierdem puncte la capitolul „simț al afacerilor”, nu? Dacă vrei să privești lucrurile așa...

— Dacă tot suntem aici, hai să rezolvăm odată; după aceea, putem merge, în sfârșit, acasă.

— Pe de altă parte, dacă el chiar se află aici acum, probabil că până mâine se va fi mutat deja în altă parte.

— Poți să taci odată și să ne vedem de treabă?

Pentru Diane Fry întunericul era de-a dreptul tulburător. Cu cât înaintau mai mult în pădure, cu atât își dorea mai tare să-și fi adus propria lanternă, să nu se fi lăsat convinsă, să fi rămas, pur și simplu, în mașină. Sau chiar și mai bine – să nu fi acceptat ca o proastă să joace squash cu un nesimțit ca Ben Cooper. Știuse de la bun început că era o greșeală. N-ar fi trebuit niciodată să se complice, nici măcar pentru o seară. Iar acum ajunsese aici. Într-o escapadă stupida din care nu vedea cum avea să iasă.

În fața ei, Cooper mergea exagerat de atent, ridicând mult picioarele înainte de a face pasul, cu foarte mare prudență. Avea lanterna îndreptată în jos, ținându-și mâna pavază în dreptul ei, pentru ca lumina să nu fie zărită de departe. La un moment dat, se opri să se odihnească sprijinindu-se de un copac. Când se ridică din nou, Fry îl simți împleticindu-se ca și cum ar fi fost beat. Îl prinse de braț ca să îl susțină, însă nu simți niciun pic de rezistență în mușchii lui. Privindu-i cu atenție chipul în lumina slabă, văzu că obrajii îi erau trași, iar pleoapele îi erau grele.

— Ești extenuat, spuse ea. Nu poți continua. Va trebui să ne întoarcem.

— Nu acum, insistă Cooper. O să-mi revin.

Se scutură cu putere și porniră din nou la drum. În scurt timp, în fața lor apără o formă mai întunecată. Cooper stinse lanterna și îi făcu semn să se apropie mai mult, ca să-i poată șopti la ureche. Ea îi simți răsuflarea caldă pe obrazul care începuse să perceapă o ușoară răcoare în aerul nopții.

— Asta-i coliba. Tu rămâi aici până arunc eu o privire pe fereastra aceea de pe laterală. Să nu scoți niciun sunet!

Fry dădu să protesteze, însă el îi făcu semn să tacă. Apoi plecă, strecurându-se printre copaci către laterala cabanei. Curând se făcu nevăzut, iar ea se trezi singură. Simți imediat transpirația năpădindu-i fruntea. Înjură în sinea ei, știind ce avea să urmeze.

Imediat ce rămase singură, întunericul începu să se strângă în jurul ei. Înainta brusc spre ea, din toate părțile, cazând ca o cortină grea, strivind-o și sufocând-o cu îmbrățișarea lui caldă, lipicioasă. Greutatea lui o lăsa fără suflu și o făcu să simtă că se taie picioarele, sleind-o de puteri. Ochii i se măriră, iar auzul i se încordă pentru a percepe zgomotele din pădure; își simți inima stându-i în loc și apoi bătându-i mai tare, cuprinsă de teama veche și atât de familiară.

În jurul ei, lucruri nevăzute fremătau și vibrau în noapte. Simțea sute de mișcări și zvâcnete minuscule ce păreau să se furișeze din ce în ce mai aproape, centimetru cu centimetru, clare, dar totodată imposibil de identificat. Imediat, tot felul de senzații imaginare puseră stăpânire pe ea. Se simțea de parca s-ar fi aflat în mijlocul unui mușuroi de furnici minuscule, care se plimbau cu miile pe corpul ei, alergând înainte și înapoi, intrând și ieșind în goana din toate cavitățile ei intime, gâdilându-i trupul cu picioarele și cu antenele lor mici. Trupul i se cutremura și se crispă atunci când un fior de gheață îi pătrunse în oase.

Știuse întotdeauna că vechile amintiri erau încă vii și puternice, fiind gata să se ivească oricând din întuneric și să o înșface de mâini și de față, imobilizându-i trupul și făcând-o să se zvârcolească în tumultul gândurilor. Din disperare, începu să numere formele întunecate pe care le întrezărea pe lângă ea, simple siluete sumbre ce se furișau din ce în ce mai aproape, întinzându-se să-i atingă gâtul cu dinții și să o sufocă, strângând-o de beregata.

Apoi păru să audă o voce în întuneric. O voce familiară, aspră, care îngăima ceva cu accentul tipic din Birmingham.

— E o polițistă, spuse vocea, după care un râs zeflemitor străbătu umbra. În orice direcție s-ar fi întors, simțea în jurul ei aceiași stâlpi întunecați și amenințători. O polițistă, relua vocea. E polițistă.

Lumina căzu pe fața ei, orbind-o. Știa că în spatele luminii era cineva, însă nu-i putea zări ochii. Se încordă automat, strânse pumnii, cu primele două articulații ieșind în evidență și cu degetele mari închise peste restul degetelor, începu să-și miște picioarele pentru a-și recăpăta echilibrul. Se concentra. Își lăsă adrenalina să-i curgă prin mușchi. Se pregăti să lovească.

— Te simți bine?

O voce îngrijorată, cuvinte pronunțate cu accent nordic. Șoptită. Neamenințătoare. Fry își lăsă mușchii să se relaxeze ușor, înțelegând că era în mijlocul pădurii, că se afla în Derbyshire, la mulți kilometri distanță de Birmingham. Realitatea acelei orori era undeva cu multe luni în urma ei; numai rănilor din mintea ei erau încă proaspete și extrem de dureroase în locurile unde fuseseră expuse în vântul rece al amintirilor. Trase aer în piept, își simți plămânii vibrând și se înmuie ca o cârpă.

Cooper se apleca spre ea, astfel încât acum îi despărțeau numai câțiva centimetri.

— Te simți bine, Diane?

Instinctiv, femeia întinse o mână sa îl atingă, ca un copil care caută afecțiune, o îmbrățișare protectoare. Simți consistența trupului lui și căldura sa liniștitoare și închise ochii pentru a păstra senzațiile acelea efemere de tandrețe și afecțiune. Sentimentul prezenței unui alt trup omenesc atât de aproape de ea nu îi era familiar. Trecuse multă vreme de când își dorise ultima oară să o îmbrățișeze cineva și să îi ofere mângâiere, trecuse o viață de om de când existase cineva care să-i șteargă lacrimile acelea pe care le simțea acum adunându-se în colțurile ochilor.

— Ce s-a întâmplat?

Fry își trase mâna, își ascunse privirea și se îndreptă de spate. Stăpânire de sine și concentrare, de asta avea nevoie acum. Respiră adânc, umplându-și plămânii cu aer și forțându-și bătăile inimii să-și încetinească ritmul. Stăpânire de sine și concentrare.

— Mă simt bine, Ben. Ce ai văzut?

— E acolo, așa cum am bănuir. Are o lumânare aprinsă și i-am văzut chipul, oarecum din semiprofil.

— Ești sigur?

— Sunt absolut convins că e el.

— Și acum ce facem?

— Glumești? Îl arestăm!

Fry ofta.

— Bine. Hai să-l arestăm, atunci!

Cooper puse mâna pe brațul ei și îl strânse ușor. Ea își mușcă buza simțind gestul lui prietenos și îl îndepărtă cu fermitate.

— Există o singură ușă și nu are încuietore, spuse el. Intrăm repede, ne plasăm în stânga și în dreapta lui, îl luăm prin surprindere. Am să vorbesc eu. Bine?

— Mie îmi convine.

Se apropiară de ușă și se opriră să privească unul la celălalt. Cooper făcu un semn ușor din cap, atinse zăvorul și lovi ușa cu piciorul, dând-o de perete. Intră repede în colibă, luând-o în dreapta și permițându-i lui Fry să treacă pe lângă el.

Un tânăr era aplecat peste o masă de lemn așezată în celălalt capăt al încăperii. O lumânare arunca o lumină neregulată asupra chipului bărbatului și proiecta umbra acestuia pe peretele opus. În încăpere se aflau un scaun

vechi și un dulap micuț, iar pe podea era așternut un covor uzat. Însă coliba mirosea a pământ și a pâine mucegăită.

Cooper își duse mâna către legitimație, care era băgată adânc în buzunarul interior al jachetei.

— Lee Sherratt? Sunt de la poliție.

Sherratt se întoarse ușor și abia atunci Cooper observă arma. O văzu în mâinile lui atunci când le ridică de pe masă; țeava se deplasă mai întâi în afară și apoi în sus, degetele lui Sherratt se albiră atunci când apucară mânerul, un deget arătător alunecă spre garda trăgaciului, o unghie înnegrită atinse oțelul declanșatorului, apăsând pentru prima dată...

Cooper rămase mut de uimire, cu mâna dreaptă în buzunar, fără să mai miște. Minte lui se oprise în loc, iar instinctele nu se declanșară ca să-i spună ce să facă. Ultimul lucru la care se aștepta era ca Sherratt să moară aici, în coliba braconierilor, pe un covor ros, plin de pământ și de firmituri de mâncare veche.

Apoi apăru Diane Fry. Se mișca de două ori mai repede ca Sherratt. Piciorul ei stâng atacă dintr-o lovitură laterală, care izbi încheietura mâinii lui Sherratt și îi aruncă pistolul cât colo, spre peretele colibei. Chiar înainte ca arma să aterizeze, Fry puse piciorul jos, își schimbă centrul de greutate și îi aplică o lovitură în plexul solar, cu pumnul strâns. Sherratt se aplecă pe spate, peste masă, apoi căzu pe podea, cu fața în jos și vomita pe covor. Fry se dădu înapoi pentru a nu călca în mizerie.

— Ai dreptul să nu spui nimic dacă nu dorești, dar tot ceea ce vei spune poate fi folosit ca probă împotriva ta, zise ea.

— La dracu'! exclamă Cooper.

Fry se scotoci în buzunar și își scoase cătușele și telefonul mobil.

— Presupun că aș fi putut să dau mai întâi un telefon și să aștept întăriri, comenta ea. Însă, așa cum spuneam, sunt situații și situații.

15

— Dar unde se afla ei acum, domnule?

— Nu știm exact. Undeva pe traseul Pennine Way, bănuim noi.

— Dar traseul acela se întinde pe o distanță de vreo patru sute de kilometri!

— ... Și, după câte se pare, este vorba despre douăzeci și doi de oameni, completa inspectorul-șef Tailby. Și va trebui să-i interogăm pe toți. Paul?

Inspectorul Hitchens stătea lângă Tailby, în capătul sălii de instructaj. Părea să fi ajuns din nou într-o poziție-cheie în cadrul anchetei Vernon.

— Excursioniștii văzuți pe poteca Eden Valley sunt cu toții studenți veniți de la Newcastle într-o vacanța de o săptămână dedicată drumețiilor. După toate probabilitățile și-au petrecut noaptea de sâmbăta în campingul de la Hathersage, cu intenția de a ajunge la capătul traseului Pennine Way către Barber Booth în decursul zilei de duminică. Dar au trecut aproape patru zile, deci, conform estimărilor noastre, ei trebuie să se afle acum undeva în West sau North Yorkshire. Poliția din zonă încearcă să ne ajute să-i localizăm.

Tailby încuviința printr-o mișcare a capului.

— Inspectorul Hitchens răspunde de acest fir al investigației. Odată ce studenții noștri vor fi localizați, el se va deplasa la Yorkshire pentru a-i interoga, însoțit de agentul Fry.

Se auziră câteva comentarii abia șoptite, care fură imediat reduse la tăcere. Ben Cooper îl văzu pe inspector privind în jur și zâmbind larg către Fry. Domnul și doamna Vernon vor veni astăzi să filmeze apariția televizată, care va fi transmisă ceva mai târziu, le comunică Tailby celor prezenți. Sperăm, desigur, să obținem ceva rezultate din partea publicului. În timp ce spunea aceste lucruri, zâmbi ca pentru sine – era un zâmbet slab, autoironie, pentru că se gândea la telefoanele care aveau cu siguranță să curgă din partea tuturor ticniților și a excentricilor, a celor nevrotici sau care sufereau de exces de zel, a celor bine intenționați, dar care se înșelau sau din partea celor disperați după o fărâmbă de atenție – situație extrem de tristă. Dintre sutele de apeluri pe care aveau să le primească, era totuși posibil ca unul sau două să furnizeze informații vitale.

Inspectorul-șef se uită în jos, la lista cu probleme de rezolvat.

— Avem ceva despre Daniel Vernon până acum? Cine se ocupă de acest aspect?

Un detectiv corpolent care se sprijinea de unul din pereții laterali ridică o mână, asumându-și sarcina.

— Da, Weenink?

— Am făcut verificări la el la facultate, la Universitatea Exeter. Vernon e pe punctul de a începe anul al doilea la specialitatea științe politice. După câte se pare, trimestrul acesta studiază dialectica socială. Eu am crezut întotdeauna că aceasta e un fel de boală cu transmitere sexuală. Aici, Weenink aștepta să audă râsetele anticipate, afișând un surâs afectat în timp ce îndesă mâinile în buzunare și luă o poziție mai neprotocolară. Anul începe abia peste două săptămâni, însă cei nou-admiși, cei din primul an de studiu, ajung mai înainte pentru a se înscrie, a se acomoda cu campusul, a rezolva problema locuinței – chestii de genul ăsta...

— Dar Daniel Vernon este student în anul al doilea, îl întrerupse Tailby nerăbdător.

— Este un bun tovarăș, răspunse Weenink.

— Poftim?

— Unii dintre studenții mai vechi sosesc mai devreme în campus pentru a-i ajuta cu sfaturi pe nou-veniți. Unii copii vin la universitate neînsoțiți și e prima oară când pleacă de acasă. Cei mai mari se împrietenesc cu ei, iar cei mici îi numesc „tovarăși”.

— Ai aflat toate astea de la facultate?

— De la Liga Studenților. Vernon s-a prezentat acolo sâmbătă dimineața, iar peste weekend a lucrat, întâmpinându-i pe noii studenți. Președintele Ligii Studenților își amintește că a fost convocat acasă la un moment dat în cursul serii de luni.

— Și a ajuns acasă marți? Cum? Are mașină? A venit cu trenul?

Weenink ridică din umeri.

— Nu știu, domnule.

— Te-aș ruga să te concentrezi și să stabilești cu precizie toți pașii pe care i-a făcut, îi ceru Tailby. Trebuie să știu dacă îl putem elimina pe Daniel Vernon din ancheta noastră. Laura Vernon a fost văzută discutând cu un tânăr în gradina de la Piciorul Muntelui sâmbătă seara, chiar înainte să dispară. Tânărul acela ar fi putut foarte bine să fie un iubit sau chiar Daniel Vernon, dacă nu cumva fratele ei are un alibi solid pentru intervalul orar respectiv. Tailby așteaptă ca Weenink să îi facă semn că înțelese, apoi

reluă: Până una-alta, după cum știți cu toții, mulțumită inițiativei agenților Cooper și Fry de azi-noapte, îl avem în custodie pe Lee Sherratt.

Inspectorul-șef rosti cuvântul „inițiativă” fără să pară absolut convins că era de acord cu situația. Până la urma, inițiativa lor contravenea normei în vigoare. Munca în poliție era acum o activitate de echipă, o chestiune de rutină și de bună comunicare, de comparare și de corelare a informațiilor; ea presupunea să aduni o cantitate enormă de date și să vezi ce concluzii trage calculatorul sau ce se potrivește cu rezultatele furnizate de cei de la Criminalistica. Arestările neplanificate, pe timp de noapte, în locuri îndepărtate, de către detectivi ieșiți din tură, nu-și găseau locul în schemă.

Cooper încă își mai lungea rănila după perdaful aplicat dis-de-dimineață de către Hitchens, care îi reproșase faptul că nu ținuse deloc cont de procedura standard și că nu anunțase pe nimeni în legătură cu ceea ce avea de gând; inspectorul îl mai muștrase și pentru nebunia de a se fi pus în pericol pe sine și pe un coleg de serviciu. Îi fuseseră adresate cuvinte precum „imprudent”, „iresponsabil” și „nesăbuit”, iar în sinele lui Ben Cooper nu putea nega faptul că ele erau perfect justificate. Însă Lee Sherratt se *afla* acum în custodia poliției.

Inspectorul-șef continua să vorbească:

— Azi-noapte i-a fost luat un prim interogatoriu lui Lee Sherratt, iar înregistrarea a fost deja transcrisă. Eu însumi îl voi interoga din nou în dimineața aceasta.

Cooper ridică mâna. Tailby își îndreptă privirea către el.

— Da-mi voie să ghicesc, Cooper: Vrei să întrebi despre Harry Dickinson.

— Da, domnule.

Tailby răsfoi niște hârtii.

— Nu a putut fi găsit seara trecută, însă am programat o întâlnire cu el în cursul acestei dimineți, pentru a-l întreba despre cele văzute de omul acela cu pășările sâmbătă seara.

— Ar trebui să-l presăm mai mult, sugera Cooper. Până acum n-a prea cooperat.

— Nu e cazul să ne pierdem prea mult vremea cu el, protesta Hitchens. E doar un ticălos bătrân și penibil.

— Cu tot respectul, domnule, eu cred că e ceva mai mult la mijloc. Era supărat în legătură cu ceva anume...

— Supărat? Mai degrabă al dracului de necioplit!

— Nu, sigur era vorba despre altceva.

Cooper clatină din cap.

Tailby se încrunta.

— Explică-te, băiete. Unde e dovada?

— Nu pot explica despre ce e vorba, domnule, însă am simțit asta. Este... Ei bine, e o simplă bănuială a mea.

— A... Știi, Cooper, pentru o clipa am crezut că vei spune că la mijloc e intuiția feminină.

Mai mulți polițiști începură să chicotească, iar Cooper se îmbujora.

— Am putea totuși să verificăm mai atent deplasările domnului Dickinson. Pentru orice eventualitate...

Tailby încuviință din cap.

— În regulă, mi se pare o sugestie întemeiată. Vrei să te ocupi tu însuși de asta, Cooper?

— Desigur.

Atunci când Tailby își încheie instructajul, Hitchens se ridică de pe scaun și veni către Fry.

— În cazul ăsta, Diane, ne îndreptăm spre însoritul Yorkshire. Treci pe acasă și pregătește-ți un bagaj pentru o noapte, să fie gata în momentul când primim apelul. Studenții ăștia sunt cam plimbăreți, așa că s-ar putea să nu primim niciun semn până diseară.

Cooper așteaptă până ce Hitchens se îndepărtă.

— Ar trebui să fii prezentă la interogatoriul lui Lee Sherratt, spuse el. Doar tu l-ai arestat.

— Nu contează, răspunse Fry. Însă Cooper își dădu seama că nu era deloc așa. Pe de altă parte, nici lui nu-i convenea ideea ca ea să plece cu inspectorul Hitchens. Însă, desigur, asta era problema ei. El nu avea de ce să se amestece. Dacă ea își dorea să profite de ocazie pentru a ajunge mai ușor în vârf, n-avea decât să se descurce!

— Știi, acolo, în cabană, cu Lee Sherratt... spuse el.

— Da, Ben...?

Se întoarse spre el, pregătită să-i respingă mulțumirile.

— A fost o lovitură norocoasă. El a venit direct spre ea. Însă o lovitură cu muchia palmei ar fi fost mai nimerită.

— A, da? Te pricepi, nu?

— Am centura maro la karate shotokan, îi explică el.

Fry îi adresează un zâmbet glacial.

— Păi... Hei, asta-i chiar grozav. Chiar căutam un dojo pe aici. Rămân în urmă cu antrenamentul... Poți să-mi sugerezi o sală?

— Vino cu mine! Pot să te duc la clubul unde merg eu. Poate facem și o întrecere amicală. Așa te mai antrenezi și tu puțin.

— În caz că voi fi nevoită să te scot din nou din rahat, vrei să spui?

Cooper zâmbi larg.

— Întotdeauna e bine să mai înveți câte ceva, să-ți îmbunătățești tehnica. Ia spune, vii cu mine? După ce te întorci din Yorkshire?

Se uită la el lung, cu o privire evaluatoare, ca și cum ar fi cântărit un adversar, intuindu-i puterile, încercând să-și dea seama dacă el reprezenta într-adevăr o amenințare pentru ea.

— Știi, Ben, chiar mi-ar plăcea. Și nu-ți face griji, n-o să uit de întrecerea aia!

Lee Sherratt stătea îmbufnat într-o cameră de interogatoriu, privind insistent la cele două reportofoane și la camerele video gemene. Pielea lui era ușor negricioasă, ca și cum fie avea un bronz care era pe ducă, fie nu se spălase de multă vreme. Avea părul negru, iar barba nerasă făcea ca tenul lui să pară și mai întunecat. Ochii săi rătăceau prin încăpere, studiind orice altceva în afară de detectivii pe care îi avea în față. Era un tânăr bine făcut, însă în momentul de față umerii lui musculoși erau drepți, ceea ce îi trăda încordarea.

Tailby știa că aceasta nu era prima dată când Sherratt se afla într-o secție de poliție pentru a fi interogat. Cazierul lui conținea mai multe infracțiuni minore – furturi auto încadrate la categoria „delincvență juvenilă”; însă nu fusese niciodată reținut pentru violență, nici măcar pentru că se îmbătase și tulburase liniștea publică. Cu toate acestea, Graham Vernon spusese despre el că era un individ violent. Evident, acum mai era și arma aceea la mijloc.

Inspectorul Hitchens porni reportofonul și verifica dacă funcționau camerele.

— Interogatoriul a început la noua și un sfert dimineața, miercuri, douăzeci și cinci august. Sunt prezenți inspectorul Hitchens...

— Inspectorul-șef Tailby...

Hitchens făcu un semn din cap în direcția celor doi bărbați aflați de cealaltă parte a mesei.

— Lee Sherratt.

— Și John Nunn.

Într-un fel, avocatul de serviciu părea mai stingherit decât Sherratt însuși. Probabil nu se obișnuise cu ideea de a fi implicat în ancheta unei crime. Însă Lee Sherratt nu avea un avocat al lui și dăduse dovada de suficient discernământ pentru a înțelege că avea nevoie de unul.

În urma consultărilor cu Tailby, Hitchens conducea interogatoriul. Avea în fața o transcriere a interogatoriului inițial, desfășurat noaptea trecută, fără asistența vreunui avocat.

— Lee, cu câteva ore în urmă ai declarat că nu ai întreținut relații sexuale cu Laura Vernon.

Sherratt încuviință printr-o mișcare a capului, fără a ridica privirea de la masa.

— Te-aș ruga să spui cu voce tare, ca să rămână consemnat pe caseta.

— Așa este.

— Dacă relația ta cu Laura Vernon nu se poate descrie ca „intimă”, cum ai prezenta-o tu?

Sherratt se uita nesigur la avocat și apoi din nou la Hitchens.

— Noi doi n-am avut o relație. Nu așa cum vă închipuiți dumneavoastră.

— Dar o cunoșteai, Lee, nu-i așa?

— Mda, mă rog... Locuia acolo, la Piciorul Muntelui.

— Prin urmare, trebuie să fi avut o relație oarecare cu ea.

— Nu chiar.

Hitchens oftă.

— Poți descrie relația ta cu Laura ca fiind una de prietenie?

— Nu, ea nu era câtuși de puțin prietenoasă.

— Însă nu erai complet străini. V-ați întâlnit de vreo câteva ori. Tu știai cum o cheamă, ea știa cum te cheamă... Ați vorbit unul cu altul.

— Bineînțeles că am întâlnit-o.

— Așadar, cum ai descrie tu relația voastră, dacă nu era una de prietenie?

Tânărul se încruntă, chinându-se să-și găsească cuvintele cele mai potrivite. Se uita din nou la avocatul lui, însă domnul Nunn nu avea să-i facă nicio sugestie. Sherratt își freca obrazul cu o mână lata, scărpînându-și barba.

— Era o vaca încrezută! spuse el în cele din urmă. Domnul Nunn tresări, ca și cum tocmai primise un ghiont să se trezească și privi la reportofon.

— Poate că totuși clientul meu ar dori să cântărească mai mult ultima remarcă, interveni el.

— Desigur, acceptă Hitchens cu generozitate, gândindu-se că, oricum, cuvintele acelea nu reprezentau un răspuns la întrebarea lui. Hai să încercăm să reformulăm întrebarea. De ce o urai, Lee?

Domnul Nunn clătină din cap.

— Nu comentez, spuse Sherratt mândru, ușurat că dăduse în sfârșit un semnal clar.

— Îți plăcea de ea?

— Domnule inspector, genul acesta de întrebări...

— Încerc doar să stabilesc natura relației dintre domnul Sherratt și victimă, spuse Hitchens cu nonșalanță. Așadar, Lee, să înțelegem că, de vreme ce tu considerai că Laura era „o vacă încrezută”, înseamnă că n-o plăceai prea tare?

— Nu, n-o plăceam, admise Sherratt, coborând din nou privirea.

Scaunul lui scârțâi atunci când își schimbă centrul de greutate.

— Am înțeles. Dar o găseai atrăgătoare?

— Nu comentez.

— Hai, Lee, recunoaște... Fata arăta bine. Matură pentru vârsta ei, cum se spune... Chiar sexy. Trebuie să fi remarcat și tu asta. Nu-ți plăcea de ea? Sunt sigur că alți tineri o considerau atrăgătoare.

— Nu era genul meu, afirmă Sherratt cu un zâmbet afectat.

— A, înțeleg...

Hitchens întoarse niște foi de hârtie. Erau niște declarații. Citi câteva paragrafe, fără să se grăbească, în timp ce benzile continuară să se deruleze.

— Conform spuselor lui Graham Vernon... rosti el în cele din urmă, explicând: E vorba despre tatăl Laurei, fostul tău patron, Lee. Așadar, conform spuselor lui, tu îi dădeai târcoale Laurei. Încercai să intri în vorbă cu ea, afirmă domnul Vernon. Îi aruncai mereu ocheade. O spionai prin casă. O urmăreai pretutindeni. Și, mai spune el, profitați de fiecare ocazie să o atingeți. Tot el mai afirmă că atențiile tale nu erau bine-venite.

— Nu-i adevărat! negă Sherratt cu vehemență, înainte ca domnul Nunn să decidă dacă era sau nu cazul să clatine din cap.

— De ce ar face domnul Vernon asemenea afirmații dacă ele nu ar fi adevărate? întrebă Hitchens ridicând din sprânceană.

— E un ciudat, spuse Sherratt cu lehamite, de parcă nu mai era nevoie de alte explicații. Privirea lui începu să rățăcească din nou prin încăpere. Studie ceasul de pe peretele lateral, ca și cum s-ar fi întrebat cât mai putea trage de timp.

— Ciudat în ce sens?

— Păi...

— Ciudat pentru că nu-i plăcea faptul că tu îi dădeai târcoale Laurei?

— Nu comentez.

— Te scotea din sărite faptul că el nu te considera suficient de bun pentru fiica lui?

— Nu comentez.

— La urma urmei, tu nu erai altceva decât un grădinar, Lee. Un servitor. Și, după câte se aude, nici nu erai un grădinar foarte bun.

Sherratt îl fulgeră pe Hitchens cu privirea, iar pe chipul lui se zări de această dată o sclipire de mânie.

— Am muncit din greu, spuse el ursuz. Nu sunt cu nimic mai prejos decât ei. Și de ce aș fi?

— Și Laura te disprețuia?

— Poftim?

— Te trata ca pe un servitor, Lee?

— Era o vacă încrezută!

Sherratt îl privi sfidător pe avocatul său. Începea deja să capete mai multa încredere în sine. Tailby remarcă schimbarea din atitudinea lui și îi făcu un semn ușor lui Hitchens. Era momentul ca el să intervină, să schimbe maniera de abordare.

— Unora dintre vacile astea încrezute le place să fie bruscate, nu-i așa, Lee? Sunt disperate să fie tratate astfel de un bărbat adevărat, nu?

Sherratt se întoarse pentru a-l privi pe Tailby. O privire de cunoscător îi apăru pe chip înainte de a conștientiza că trebuia să se controleze. Nunn tuși și clătină din cap de câteva ori.

— Pariez că tu ești bărbatul care poate să le satisfacă. Așa-i, Lee?

— Domnule inspector-șef, nu văd care este relevanța acestei întrebări...

— Ai făcut sex cu Laura Vernon?

— Nu, nega Sherratt.

— Atunci, doar ai mângâiat-o ceva mai brutal...

— Nu.

— Așadar, cum ai descrie relația dintre voi?

Sherratt se apleca peste masă. Venele jugulare îi ieșiră în relief atunci când împinse bărbia înainte.

— I-am spus deja *lui*. N-a existat nicio relație între noi.

— Însă te întâlneai cu Laura fără știrea părinților ei, nu?

— Nu.

— A, deci părinții ei *știau*?

— Cum? Nu, nu m-am întâlnit niciodată cu ea.

— Dar, Lee, ne-ai spus deja că ai întâlnit-o în timpul cât ai lucrat la Piciorul Muntelui.

— Pai... da.

Până și avocatul părea confuz acum. Tailby se aplecă peste masă.

— Acum, că am lămurit partea asta, vrei să clarifici și cealaltă afirmație pe care ai făcut-o?

— Care anume?

— Ne-ai spus că nu ai făcut sex cu Laura Vernon. Vrei cumva să-ți schimbi declarația?

— Nu, n-am făcut sex cu ea. V-am spus doar.

— Lee, aseară, când ai fost arestat, ai acceptat să ne oferi niște mostre pentru examenul de laborator și pentru testul ADN.

Ochii lui negri clipiră nervos.

— Da.

— Înțelegi ce este acela un test ADN? Înțelegi că un astfel de test ne va permite să comparăm mostrele prelevate cu probele pe care le-am descoperit la locul crimei?

— Eu n-am fost la nicio scenă a nici unei crime.

— Mă refer, de pildă, continua Tailby imperturbabil, la prezervativul folosit pe care l-am găsit în sera din grădina de la Piciorul Muntelui.

Sherratt clipi, iar chipul său păli sub nuanța întunecată a tenului. Avocatul sau scutură din cap.

Tailby zâmbi, iar privirea lui era acum mai rece ca oricând.

— Un prezervativ folosit conține spermă – o sursă foarte bună pentru mostre ADN. Vom afla oare că îți aparține, Lee?

Cooper se opri mai întâi pe la Dial Cottage. Înainte de a apuca să bată la ușă, Helen Milner deschise. Femeia privea peste umăr, strigând către bunica ei:

— Eu am plecat!

Fu luată prin surprindere atunci când îl văzu stând în prag. Se îmbrăcase din nou în pantalonii ei scurți și într-o bluză de bumbac fără mâneci, iar brațele ei păreau să lumineze puternică ce pătrundea din stradă.

— A, bună, Ben!

— Ce mai faci?

— Bine! Pe mine mă cauți?

— Sincer să fiu, la bunicii tăi am venit.

Zărise oare o umbră de dezamăgire pe chipul ei? Intrigat, Cooper îi studie expresia. Însă femeia afișă numaidecât un zâmbet prietenos.

— Bunica e înăuntru. O să-i facă plăcere să te vadă.

— Așteaptă puțin! Te grăbești?

— Am câteva probleme de rezolvat. Dar... în fine, nu sunt urgente.

Acum că se afla din nou față în față cu Helen, Cooper se trezi întrebându-se ce anume dorea să-i spună.

— Îmi pare rău că ne-a fost dat să ne întâlnim din nou în astfel de circumstanțe.

— Asta ți-e meseria, bănuiesc, spuse ea.

Poștașul local se zărea coborând pe șosea în camioneta sa, oprindu-se la fiecare câțiva metri pentru a lăsa cantitățile uriașe de corespondență. Aparatul radio din camioneta lui era potrivit pe Peak FM și, de fiecare dată când deschidea portiera din dreptul șoferului, întregul sat avea parte de o explozie de muzică pop foarte ritmată. Se putea întâmpla însă ca mesajele pe care le ducea să nu fie la fel de vesele ca muzica.

Helen descuiase portiera mașinii ei – un Fiesta roșu – parcată pe bordura de lângă casă. Cooper se sprijini de capota mașinii, impunându-și să nu se dea înapoi atunci când metalul încins îl arse la braț prin cămașă.

— E o meserie frumoasă. Dar uneori poate deveni un obstacol.

— Ce vrei să spui, Ben?

— Intervine ca un obstacol între tine și restul oamenilor.

Helen încuviință cu o mișcare a capului.

— Presupun că, mai întâi de toate, lumea te percepe ca polițist.

— Tot timpul. Dar n-a fost și cazul tău, nu?

— Poftim?

— Luni, când am venit aici, la Dial Cottage... Prima oară m-ai văzut drept Ben Cooper.

Helen începu să râdă.

— Nu. L-am văzut pe adolescentul pe care mi-l aminteam de la Edendale High. Aproape că nu te-aș fi recunoscut dacă n-ar fi fost fotografia aceea care a apărut în ziare săptămâna trecută.

— Dar mi-ai spus că nu m-am schimbat prea mult, protestă el.

— Păi, asta le spui oamenilor de obicei, nu? Helen îl studie. Da, cred că într-o primă fază nu mi-a trecut prin minte că ai fi de la poliție. Pur și simplu mi-am amintit de tine așa cum erai altădată.

Cooper zâmbi.

— Și mie mi-a stârnit câteva amintiri întâlnirea aceea, mărturisi el.

Camioneta poștașului îi depăși și opri pe bordură, în fața Fiestei. Poștașul coborî de la volan pe ritmul unei melodii ABBA și îi privi curios atunci când trecu pe lângă ei. Însă nu avea corespondența de lăsat la Dial Cottage.

Helen coborî geamurile mașinii sale, încercând să aerisească interiorul. Cooper se îndreptă de spate, simțind că nu avea cum s-o mai rețină.

— Să înțeleg că nu ești polițist tot timpul? întrebă ea. Cum ești atunci când ești doar Ben Cooper?

— Asta va trebui să afli într-o bună zi, nu?

— Poate că voi afla.

Helen se întoarse și se îndreptă spre ușa casei. Cooper îi privi părul roșcat săltându-i pe umerii goi și îi admira aspectul gambelor. Îi întâlni o clipa privirea atunci când, deschizând ușa, ea se uită peste umăr.

— Bunico! Ai un musafir! strigă ea.

Gwen își făcu apariția pe coridor, iar chipul i se luminează la vederea lui Ben Cooper alături de Helen. Purta un șorț, iar mâinile – pe care încerca să le ștergă pe un prosop în timp ce se îndrepta spre ușă – îi erau pline de făină. Îl bătu pe Cooper ușor pe braț.

— Intră, o să pun din nou de ceai. Nu mai stai puțin, Helen?

— Îmi pare rău, trebuie să plec.

Gwen rămas în prag, făcând cu mâna și zâmbindu-i complice lui Helen, în timp ce aceasta mergea către mașină. Cooper așteptă plin de speranță până ce Helen porni motorul și își prinse centura de siguranță. Fu recompensat cu o privire fugară și cu umbra unui zâmbet. Căldura care îi străbătu trupul nu putea fi pusă doar pe seama soarelui și a pavajului încins.

Gwen Dickinson îl trezi din visare trăgându-l de braț.

— Așadar, intri sau ai de gând să rămâi aici și să căști gura toată ziua?

Cooper se simți jenat de sclipirea cunoscătoare din ochii bătrânei, așa că încercă să-și reintre în rolul de polițist.

— Soțul dumneavoastră nu este acasă, doamnă Dickinson?

— Nu, nu este, răspunse ea. Trebuie să fie la Wilford Cutts, dacă ai nevoie de el. Întotdeauna e ori acolo, ori la cârciumă.

— Dacă tot mă aflu aici, poate schimbam câteva cuvinte.

— Doar dacă stai puțin jos și bei o cană cu ceai.

Cooper o urmă în bucătărie, simțind din nou răcoarea casei, cu pereții ei groși, de piatră, meniți să nu lase căldura să intre. Luni crezuse că răcoarea aceea era, în parte, efectul circumstanțelor, al senzației pe care i-o dădea prezența morții, însă și astăzi temperatura din interiorul casei era suficient de scăzută pentru a-l face să tremure de îndată ce soarele rămas în urmă.

Gwen Dickinson lăsa ibricul electric să dea în clocot și încălzi un ceainic. Deschise apoi dulapul și așează pe o farfurie o jumătate de pachet de biscuiți digestivi.

— Îmi pare rău că nu sunt cu ciocolata, își ceru ea scuze. Tinerilor le plac biscuiții cu ciocolată.

— Nu face nimic.

— Harry are necazuri? Întreba ea deodată, întorcându-se spre Cooper și privindu-l fix în ochi.

Cooper clatină din cap.

— E un martor important, o liniști el.

— Pentru că a descoperit pantoful acela...

— Pantoful sport, exact. Avem însă motive să credem că s-ar fi putut afla pe Răzor și atunci când a fost ucisă Laura Vernon.

Gwen îl privi lung, apucând farfuria cu biscuiți. Ibricul fierbea neobservat, emanând un nor de abur care plutea în jurul capului bătrânei, până când, în cele din urmă, se opri singur.

— Ce înseamnă asta?

— S-ar putea să fi văzut ceva, lămuri Cooper. Sau pe cineva...

— A, înțeleg...

Privi absenta către ibric și apoi către farfuria pe care o ținea în mână. Puse biscuiții jos, îi dădu drumul din nou ibricului și turnă apa clocotită în ceainic; apoi ridica din nou farfuria.

— Nu vrei să iei loc? Întreba ea. Așază-te în unul dintre fotolii!

— Duc eu tava, se oferi Cooper, observând tremurul mâinilor bătrânei.

— A declarat cineva că l-a văzut? se interesă Gwen, după ce se așezară unul în fața celuilalt, de ambele părți ale unei măsuțe de cafea, peste care era pus un geam. L-a văzut cineva pe Harry?

— Da. Cel puțin, noi credem că ar fi putut fi Harry. Pe Răzor.

— Dar se duce acolo în fiecare zi, îl informă ea, pârând mai relaxată. Să o plimbe pe Jess. În fiecare zi.

— Se duce acolo la intervale regulate? E firesc pentru un stăpân conștiincios, nu? A devenit deja o rutina...

— Da, exact, o rutină. La nouă dimineața, după ce ia micul dejun și la șase seara.

— Nu schimba traseul, măcar din când în când?

— E același de fiecare dată.

— Și sâmbătă noaptea?

— La fel. Ora șase. Se așază să-și ia masa când se întoarce. Spune că plimbarea îi face poftă de mâncare.

Cooper înclina din cap, așteptând ca Gwen să îi toarne ceaiul. Sub tivul rochiei, picioarele femeii păreau dureros de umflate, iar partea de jos a mânecilor jachetei albastre de lână era umplută cu bucăți de șervețele, pregătite pentru următoarea criză de plâns.

— A menționat cumva soțul dumneavoastră că ar fi văzut pe cineva când a ieșit la plimbare în seara aceea?

— Adică pe fata de la Piciorul Muntelui?

— Nu neapărat. Pe oricine.

— Nu, spuse Gwen. N-a spus nimic de genul ăsta... Făcu o pauză de o clipa și îi oferă lui Cooper un biscuit. Nu-l cunoști prea bine pe Harry, nu-i așa?

— Nu, n-am avut ocazia să petrec prea mult timp cu dânsul.

— Ei bine, vezi tu, nici dacă ar fi văzut pe cineva, n-ar fi spus. Așa e el.

— Nu v-ar spune dacă ar întâlni pe cineva în timp ce plimbă câinele?

— Nu. N-ar vedea motivul pentru care să o facă.

— Dar de atunci încoace? De când a aflat că Laura Vernon a fost ucisă acolo? Dacă și-ar aminti că a văzut pe cineva, ar fi posibil să nu spună?

— Mie nu mi-ar spune, răspunse Gwen simplu.

— Înțeleg... Soțul dumneavoastră a mai ieșit cumva încă o dată în ziua aceea, ceva mai târziu? După-masă?

— De regulă se duce la Drover, spuse ea.

— Și în noaptea aceea s-a dus, ca de obicei?

— Da, sunt convinsă.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Nu-mi amintesc, mărturisi Gwen.

— După șapte?

— A, da! Nu-și termină niciodată ceaiul înainte de șapte.

— După opt, atunci?

— Chiar n-aș putea să spun. Probabil.

Cooper își auzise tonul agresiv din propria voce și ezită, văzând că Gwen începea să tremure. I se făcu milă de ea și nu dori să-i accentueze supărarea. La urma urmei, ea nu era decât unul dintre acei inocenți care se trezesc prinși într-un vârtej pe care nu-l înțeleg. Se gândi la mama lui, pentru care lucrurile scăpaseră complet de sub control. Nu-și dorea să fie nici măcar parțial responsabil pentru a fi împins pe altcineva către marginea prăpastiei.

— Mai am doar câteva întrebări, doamnă Dickinson. După aceea n-am să vă mai deranjez. Îmi dau seama că trebuie să vă fie greu...

— Nu-i nimic, spuse ea. Bărbații ceilalți m-au cam speriat, dar, dacă e vorba de tine, nu-mi fac probleme.

Cooper zâmbi, impresionat de încrederea pe care i-o acorda bătrâna, însă nu foarte convins că era în stare să nu o dezamăgească.

— Mă întreb dacă domnul Dickinson a luat câinele cu dumnealui când a ieșit a doua oară. Mai exact, când a plecat la cârciumă...

— Pe Jess? A, sigur! Nu pleacă nicăieri fără ea. Gwen trase adânc aer în piept. Au spus că ar fi întâlnit-o acolo pe fata de la Piciorul Muntelui?

Pe Cooper îl surprinse întrebarea ei și se miră cum de îi venise în minte lui Gwen Dickinson această idee. Evită în mod deliberat să-i ofere un răspuns.

— O numiți întruna „fata de la Piciorul Muntelui”, doamnă Dickinson. Dar o cheamă Vernon.

— Da, știu asta. Dar acolo locuiește, la Piciorul Muntelui, nu?

Zicând acestea, bătrâna făcu un semn cu capul spre fereastră. Dar acolo nu se zăreau decât grădina, linia copacilor și dealul scăldat în lumina soarelui, dincolo de ele.

— Să înțeleg că îi cunoașteți pe domnul și pe doamna Vernon?

— Sunt venetici.

— Asta înseamnă da sau nu?

Gwen făcu un gest cu mâinile. Cooper cunoștea semnificația aceluia gest. El spunea că pe străini nu-i poți cunoaște niciodată cu adevărat, nu în adevăratul sens al cuvântului. Poate că-i saluți atunci când îi întâlnești pe stradă sau la magazin, îi lași să-ți cumpere ceva de băut la cârciumă sau chiar împărți o strănă cu ei în biserică. Însă nu ai cum să-i cunoști – nu așa cum îi cunoști pe oamenii care au locuit întotdeauna în același sat cu tine, oamenii pe ai căror părinți, bunici și stră-străbunicii i-ai cunoscut și ai căror bunici i-au cunoscut pe stră-străbunicii tai; oamenii dintre care o mare parte

ar putea foarte bine să fi fost veri de gradul întâi sau al doilea. Aceștia sunt oamenii pe care îi cunoști într-adevăr.

— Nu am făcut niciodată cunoștință personal, mărturisi Gwen. Ei nu erau *cunoscuți* prin partea locului. Nu cu adevărat. Îl privi cu o oarecare neliniște, pentru a se asigura că se făcuse înțeleasă.

— Desigur.

Da, pe oameni îi cunoșteai cu adevărat doar atunci când știai totul despre ei: din momentul exact când fuseseră concepuți – în zona cu iarbă înaltă din spatele primăriei satului – până la primul cuvânt pe care îl rostiseră și apoi până la conținutul foii lor matricole de la sfârșitul clasei a cincea. Trebuia să știi ce număr purtau la pantofi, ce datorii aveau la bancă, când avuseseră varicelă ultima dată și la ce picior aveau unghia aceea încarnată. Trebuia să știi cu cine avuseseră o relație intimă prima dată, ce marcă de prezervativ folosiseră și dacă experiența fusese satisfăcătoare. *Asta* însemna să cunoști pe cineva!

— Însă i-am văzut, admise bătrâna. Pe cei de la Piciorul Muntelui...

— Ce-mi puteți spune despre fată, despre Laura?

— N-a mers niciodată la școala din sat – era deja prea mare când au sosit aici. N-a mers nici măcar la școala cea mare din Edendale. Nu, domnișoara mergea la o școală privată. Locul ăla din Wardworth, cum îi spune...

— High Carrs.

— Exact! O duceau mereu cu mașina, în fiecare dimineață și o aduceau tot cu mașina, la amiază. În weekenduri plecau întotdeauna pe undeva – la cumpărături în Sheffield, sau ceva de genul ăsta. Lecții de călărie și mai știu eu ce altceva... N-a avut niciodată de-a face cu vreuna dintre fetele din sat și nici cu vreunul dintre băieți, cu toate că mulți și-ar fi dorit să o cunoască mai bine – de asta nu mă îndoiesc. O țineau departe de ochii lumii – acolo, acasă, sau la mare distanță de locurile astea. Așadar, ea n-a făcut niciodată parte dintre cei din sat, nu? Nici ea și nici fratele ăla al ei. N-ar fi avut cum, nu în condițiile astea...

— Și cât de bine credeți că o cunoștea soțul dumneavoastră pe Laura?

Gwen se însufleți dintr-odată, buza ridicându-i-se pentru a-i dezveli proteza, afișând ceva ce părea aproape un rânjel răutăcios. Cooper mușcase o bucată prea mare de biscuit și aproape că se îneca.

— Ești sigur că ai ascultat ce ți-am spus până acum?

— Bineînțeles că am ascultat!

— Nu ți-am zis că mie nu-mi spune nimic? De unde să știu eu dacă o cunoștea? Ea n-a fost niciodată pe aici, pe la noi. Așadar, cum aș putea ști?

— Îmi pare rău, spuse el sincer. Desigur, va trebui să-l întreb personal.

— Și crezi că îți va spune ție ceva?

— E în interesul dumnealui. O atitudine necooperantă n-o să-i fie de niciun ajutor.

— Încearcă să-i explici *lui* asta. Eu îți urez succes!

Bătrâna se relaxa în scaunul ei, calmându-se din nou, la fel de rapid cum se aprinsese. Apoi îl privi sfioasă, ca și cum i-ar fi fost rușine că izbucnise așa.

— Am auzit că a avut oarecare neînțelegeri cu șefii mei, spuse Cooper, atingând cu delicatețe un subiect care îl intriga.

— Și și-a închipuit că e mare deștept pentru că a făcut asta! Femeia oftă și puse pe masă cana băută pe jumătate. A fost întotdeauna un răzvrătit. Un om încăpățânat. De când îl știu eu a fost așa. Țsta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la el pe vremea când eram fată. Pe atunci, credeam că e vorba despre orgoliul acela tipic masculin. Acum... în fine, așa cum spuneam, e foarte îndărătnic. Harry Dickinson este un bătrân nesuferit și incomod. Toată lumea știe asta!

Din felul în care vorbea bătrâna, lui Cooper i se păru că tocmai încăpățânarea asta a bărbatului era chiar și acum lucrul care ei îi plăcea cel mai mult la Harry. Acum, că atracția fizică dispăruse și povestea lor de dragoste intrase de mult pe un făgaș familiar și tihnit, soțul ei încă mai avea acele calități care făceau ca vocea ei să se înmoaie și ochii palizi să-i rățăcească aiurea, ca și cum ar fi privit dincolo de pereții casei, către umbrele unui trecut mai fericit. Poate că mariajul lor nu era unul fericit, însă cu siguranță altceva luase locul fericirii – un fel de stabilitate, un echilibru necesar. Cei doi bătrâni erau ca două dintre acele stânci antice rezemate una de alta pe Raven's Side – brăzdate și decolorate de vreme, cu suprafețele lor tari săpând una în alta, însă șlefuite una după forma alteia de anii ce se scurseseră peste ele. Dacă una din stâncile acelea avea să se prăbușească, cealaltă nu mai avea niciun viitor.

— Sigur, acum lui îi stă mintea mai mult la amicii ăia ai lui decât la mine, se plânse Gwen. Sam Beeley și Wilford Cutts.

— Sunt sigur că nu este așa, o consolă Cooper.

— Și Helen susține același lucru. Însă eu nu sunt sigură. Chiar deloc.

— Îi cunoaște de multă vreme, nu?

— Dintotdeauna. De când erau toți tineri și necăsătoriți. Dinainte să mă cunoască pe mine. Atunci când te căsătorești, te gândești că tu vei fi persoana cea mai importantă din viața celuilalt. Însă Harry nu mi-a permis niciodată să intervin între el și amicii lui.

Pentru o clipă, vocea lui Gwen se înăspri din nou, iar privirea i se aținti asupra lui Cooper, ca și cum el i-ar fi amintit de prezent.

— Știi, au lucrat împreună, în mină, îi explică ea. Și s-au înrolat împreună în armată. Erau tineri pe atunci. Au servit în același regiment și s-au întors din război mai apropiați ca oricând. Apoi au coborât din nou în mină. Însă războiul a distrus minele de plumb la fel cum i-a ucis și pe toți oamenii aceia. Până atunci, lucraseră în mină la celelalte extracții... nu în minele de plumb.

— Fluorină și piatră de calcar.

În zonă se făceau extracții de plumb încă de pe vremea romanilor. Cooper știa că plumbul încă mai era exploatat în minele care mai rămăseseră funcționale prin partea locului, însă numai ca produs secundar, pe lângă celelalte minerale solicitate de industria modernă. Piatra de calcar, extrasă din minele și carierele din împrejurimi, își găsea utilitatea în orice domeniu – de la aspirină la adezivul folosit pentru faianță, de la detergenți la ciment. Și mai erau și celelalte lucruri: baritina, blendă și calcit; plus fluorina decorativă fără egal, cunoscută sub denumirea Blue John Stone. Zăcămintele de minerale de sub Peak District păreau inepuizabile. Însă plumbul nu îi mai era de folos nimănui.

— Trebuie să fi ieșit la pensie de câțiva ani buni.

— A, da! Dar asta nu-i împiedică să-și petreacă tot timpul împreună. Soția lui Sam Beeley a murit cu doar vreo doi ani în urmă, însă acum Wilford Cutts... Doris a lui s-a prăpădit de multă vreme.

— Doamna Cutts este decedată?

— A avut pneumonie, biata de ea! Ei, de când a murit doamna Beeley, sunt mai rău decât oricând, toți trei. Își petrec toată ziua sus, la ferma aia mică, iar nopțile și le pierde prin Drover. E clar că eu nu mai contez!

— Bărbaților le place să-și petreacă timpul în compania altor bărbați, să discute despre lucruri care pentru femei nu prezintă cine știe ce interes.

Gwen îl privi tăios, iar el se simți ca și când ea ar fi putut vedea prin el.

— Serios? Și tu procedezi des așa, tinere?

— Aaa...

Ea flutura din mâna a lehamite, scutindu-l de răspuns.

— Lasă... Vad și eu ce fel de băiat ești tu.

— Doamna Dickinson, eu chiar am impresia că soțul dumneavoastră ar putea ști ceva, dar nu ne spune.

Gwen începu deodată să râdă. Măinile ei se agitau pe pieptul jachetei verzi de lână, iar vinișoarele albastre zvâcneau pe sub piele, ca niște râme scoase la lumină.

— Daca nu s-ar purta misterios ar fi pentru prima oară în viața lui! zise ea. Ți-am spus doar: e cel mai posac și mai nesuferit bătrân pe care l-ai cunoscut vreodată. Și nimeni nu-l cunoaște mai bine ca mine!

— Și chiar nu vi s-a destăinuit niciodată, doamnă Dickinson?

— Cap sec! Păi, nu asta ți-am tot spus până acum?! Dacă vrei să afli cui îi destăinuie tot felul de lucruri, încearcă la ăia doi. Cu ei își petrece tot timpul. N-are rost să mă întreb pe mine ce știe el; eu sunt ultima persoană căreia i-ar spune!

Cooper își goli ceașca și își scutură mâinile de firimituri.

— Vă mulțumesc pentru ceai, doamna Dickinson!

— Să nu te superi pentru ceea ce am spus... Câteodată nu sunt decât o bătrână proastă...

— Mi-ați fost de mare ajutor.

— Ești un tânăr cumsecade... Mai treci și mâine pe la noi? Vino puțin mai devreme, când e și Helen aici. Știi, mi-a tot vorbit despre tine...

Cooper ezită. Invitația suna tentant. O parte din el simțea că aici i se oferea șansa ca în viața lui să se petreacă, în sfârșit, ceva plăcut. Și mai știa că șansele astea, dacă nu profiți de ele atunci când ți se oferă, au prostul obicei de a nu se mai ivi a doua oară. Se gândi apoi la toate responsabilitățile care apăsau pe umerii lui. Pentru numele lui Dumnezeu, se afla în plină anchetă a unei crime! Asta dacă nu mai lua în considerație și criza de acasă și, mai presus de orice, situația mamei lui, care avea nevoie de toată dragostea și de sprijinul pe care el i le putea oferi.

— Îmi pare rău, nu pot să vă promit. În momentul de față sunt foarte multe de rezolvat.

— Îmi dau seama... Dar o să-i para rău dacă nu te vede.

— Credeți că aș putea să-l găsesc pe soțul dumneavoastră la Thorpe Farm?

— Sigur! El și Jess au plecat cu multe ore în urmă.

— Atunci o să trec pe acolo, să văd dacă dau de dânsul. Și nu vă faceți griji – sunt doar chestiuni de rutină.

Gwen îl însoți până la ușa. Apoi puse mâna pe brațul lui.

— Nu mă puteți obliga să furnizez probe împotriva lui, nu? se interesa ea.

— Și de ce am vrea să facem așa ceva, doamnă Dickinson?

Femeia clătină din cap plictisită.

— Of, știu! Sunt doar chestiuni de rutină. Știu!

Nici Ben Cooper nu știa ce să răspundă la propria întrebare.

16

Mirosul de fum era puternic și înecăcios, asemenea cauciucului ars. Însă nu era nici pe departe la fel de puternic precum celălalt miros, care plutea asemenea unui nor de ceață malefic asupra clădirilor dărăpănate și asupra padocurilor în care iarba crescuse peste măsură. Era mirosul dulceag, bolnăvicios, al descompunerii avansate, mirosul materiei organice ajunse în pragul putrefacției și al emisiei de gaze fermentate.

Cooper îi descoperise pe cei trei bătrâni folosindu-și nasul. Făceau o grămadă mare de compost, aflându-se undeva departe de privirile celor care treceau pe drumul către casa de la Thorpe Farm. Instalat pe un balot de paie, Sam Beeley supraveghea întreaga operațiune, în timp ce Harry Dickinson și Wilford Cutts își dăduseră gecile jos și mânuiau două furci, cu mânecile suflecate, dezvelindu-și pielea albă a brațelor. Doi tineri scoteau mizeria dintr-o construcție de BCA din apropiere, lăsând permanent în urma roabei o dâră de bălegar închis la culoare, umed și plin de paie. Acesta ajungea în roabe negru și aburind, asemenea unor enorme budinci de Crăciun. La câțiva metri distanță, o grămadă de paie uscate ardea cu vâlvătai, creând o cortină de fum gros și negru, ce plutea dincolo de clădirile anexe, dispersându-se printre tufele de ferigă de pe deal. Mirosul acesteia nu putea acoperi duhoarea bălegarului proaspăt făcut grămezi pe sol. Mirosul era copleșitor.

Wilford îl zări pe Cooper apropiindu-se și arătă spre el cu furca, străpungând aerul.

— Uite cine vine! Băieți, avem probleme.

— Nu, băiatul ăsta e un erou, spuse Sam. Tocmai l-a arestat pe suspectul numărul unu. A rezolvat cazul, vă spun eu!

— De unul singur?

— Probabil împins puțin de la spate.

— Poate că a venit să se ofere voluntar, spuse Harry, sprijinindu-se în furca sa. Cămașa bărbatului era descheiata la guler și se putea zări linia clară în dreptul căreia bronzul de pe ceafă întâlnea pielea palidă, decolorată, de pe gât și piept, care nu văzuse soarele de ani de zile. Ai fi zis că era alcătuit din două părți de la doi bărbați total diferiți, care fuseseră alipite. Lui Cooper îi veni în minte, complet aiurea, monstrul lui Frankenstein, creatura al cărei cap era cusut grosolan de corpul altcuiva.

— A, atunci pune mâna pe o roabă goală, spuse Sam. Asta dacă nu cumva ai idee cum se face compostul.

— Tot ce trebuie să faci este să îl așezi grămada, iar el putrezește din nou, spuse Cooper, hotărât să păstreze o atmosferă prietenească. Așa este?

— O, nu, nici vorbă!

— Nici vorba! repetă Wilford. Fabricarea compostului este o artă. Are nevoie de multă grijă... Ca un copil.

Unul dintre tineri trecu pe lângă ei cu o altă încărcătură de gunoi de grajd. Cooper se dădu puțin înapoi atunci când din roabă alunecă niște mizerie urât mirositoare. Văzu că aceasta era alcătuită din niște grămăjoare nedeslușite de paie umede și murdare și excremente de animal, parțial descompuse. Imediat ce mizeria ateriză, niște musculițe maronii apărură de nici unde și se așezară pe ea, studiind atent murdăria cu trompele lor.

— Asta e materie de calitate, spuse Wilford. Ia adulmecă puțin grămada aia.

— Presupun că o folosiți pentru gradina de legume.

— Ei, legumele au nevoie de un anumit tip de compost!

— Sânge și oase. De asta ai nevoie pentru legume, explică Harry.

Sam râse zgomotos.

— Sânge și oase. Sânge și oase... O, da!

Dintr-un șopron aflat undeva în spate se auziră câini lătrând și găini cloncănind. Însă de data asta la mica fermă era ceva mai multă liniște decât își amintea Cooper de la ultima vizită pe care o făcuse aici cu Diane Fry. Scena pe care o avea în față era ciudat de calmă, ca și cum bătrânii stăteau așezați în jurul unei capodopere bizare, pe care o creaseră pentru Galeria Națională de Artă.

— Sângele conține mult nitrogen, spuse Wilford. Iar oasele – fosfor. Nimic mai bun pentru crucifere!

O altă încărcătură de bălegar fu aruncată peste grămadă. Wilford și Harry o aranjă cu furcile, după care Harry se urcă în vârf și începu să calce în picioare mormanul de gunoi, cu cizmele lui negre de cauciuc.

— Domnule Dickinson, aș dori să discut cu dumneavoastră, îl anunță Cooper privindu-l de jos în sus.

Grămada de compost atinsese o înălțime de aproximativ un metru. Harry se afla mult deasupra lui Cooper – o momâie ciudată, care mășăluia pe mormanul de compost, asemenea unei santinele la datorie. Cooper fu nevoit

să-și pună mâna pavăză în dreptul ochilor, pentru a se apăra de soare, atunci când privi în sus spre bătrân.

— Într-un minut, promise Harry.

Wilford îi înmâna doi țaruși groși de lemn, având aproximativ doi metri fiecare. Harry alese cu grija un loc și înfipse adânc primul țaruș. Acesta se afundă în morman cu un plescăit, emanând un nou damf de materie descompusă. Apoi, bărbatul se lăsă cu toată greutatea pe capătul parului până când acesta încetă să se afunde, mai bine de jumătate de metru rămânând în afară.

— Trebuie să-i faci puțin loc să respire, explică Wilford în timp ce Harry înfigea al doilea țaruș în grămadă.

Tânărul cu roaba trecu din nou pe lângă ei, aruncând o privire în lături, către Cooper, căruia îi mai adresă și un rânjet complice. Avea părul blond, tuns foarte scurt și un cercl în urechea dreaptă. Era cam de aceeași înălțime ca detectivul și avea mușchii brațelor și ai umerilor foarte bine dezvoltati. Purta niște blugi uzați și era dezbrăcat până la brâu. Torsul lui era unsuros din cauza transpirației rezultate în urma efortului și a căldurii sufocante din grajd. La câțiva metri distanță, celălalt tânăr arunca niște crengi și câteva brațe de paie pe foc, pentru a-l înteti. Paiele se aprinseră, iar flăcările se ridicară instantaneu în văzduh.

Ceva mai aproape, uriașul morman de compost licărea și scotea aburi; prin pâcla aceea roiau o puzderie de muște de bălegar, în căutarea zonelor celor mai mirositoare și mai ademenitoare. Cooper își acoperi gura și nasul, având o ușoară senzație de leșin. Era obișnuit cu tot felul de mirosuri specifice fermei, însă acesta era prea de tot!

— Domnule Dickinson, trebuie neapărat să discut cu dumneavoastră.

— Să știi că n-o să mai miroasă atunci când e gata, îl asigură Sam.

— Acum, v-aș ruga! izbucni Cooper, simțind că-și pierde răbdarea.

Cei trei bătrâni puseră în scena un întreg spectacol pentru a se arăta impresionați de tonul lui autoritar. Harry luă o poziție de drepti în cizmele lui de cauciuc și salută lent. Wilford își ridică furca pe umăr, ca pe o pușcă. Sam se ridica de pe găleata lui și îl privi pe Cooper pe deasupra grămezii de compost, afișând un rânjet șmecher.

— O să faci mari progrese, tinere, spuse el. Într-o bună zi, ai putea să ajungi șeful poliției. Nu trebuie decât să scapi de toți ăia care au un rang mai mare ca al tău!

Bătrânii începură să râdă, iar Cooper îi privi încruntat. Căldura începea deja să-l supere. Se simțea stors de puteri și irascibil. Fu uşurat atunci când Harry coborî cu grijă de pe grămada de compost și veni lângă el.

— Eu mi-am cam terminat treaba aici, spuse Harry. Dacă aștepți puțin până o recuperez pe Jess, poți să mă duci până acasă și să vorbești cât ai chef.

— Bine! acceptă Cooper, bucuros că se ivise ocazia să plece de la fermă.

— Sânge și oase, strigă Sam din spate atunci când Cooper o luă înapoi peste câmp.

Însă Wilford veni după el și îl ajunse din urmă la poartă.

— O să-l supui din nou pe Harry la interogatoriu, spuse el. Așa se cheamă, nu? Interogatoriu...

Mirosul de gunoi de grajd rămăsese impregnat în hainele, în părul și în pielea lui Wilford și în timp ce mergea, din cizme i se desprindeau bucăți mici de compost. Respira puțin cam repede, iar pieptul îi sălta și mușchii feței i se încordaseră din cauza efortului.

— După cum știți, în momentul de față mă ocup de ancheta cazului Laura Vernon, domnule.

— Vernonii ăștia! Să știi că nu sunt așa grozavi cum crede lumea.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Au o grămadă de bani și se cred niște persoane foarte rafinate, însă nu sunt deloc așa. Sunt o piață rea pentru satul ăsta!

— Oamenii ca ei sunt întotdeauna priviți cu resentimente.

— A, da... Dar toată lumea știe...

— Ce știe?

Wilford ridica din umeri și își lua șapca de pe cap, trecându-și mâna prin păr. Porțiunea aceea neregulată, care refuzase să se lase prinsă de soare, ieșea în evidență pe scalpul plin de pistrii al bătrânului.

— Presupun că nu contează... O să puneți și mai multe întrebări despre fată.

— Bineînțeles că o vom face! Asta am făcut toată săptămâna. Dacă știți ceva...

— Nu, nu... Dar totuși e adevărat, nu? Bătrânul îl privi pe Cooper, căutând încurajarea acestuia. Păcatele te prind întotdeauna din urmă. Așa cum se spunea la noi, în mină, până la urmă, totul iese la lumina zilei...

Cooper nu știa ce să spună. Dar, oricum, Wilford nu aștepta un răspuns. Trecură pe lângă câteva dintre construcțiile improvizate înșirate de-a lungul

potecii, ajungând, în cele din urmă, la adăpostul din piatră unde se afla capra aceea marți, înainte de a reuși să scape.

— Capra a tăcut, constata Cooper.

— Da, a cam tăcut.

Aruncă o privire în adăpostul caprei, băgând capul de după colț, însă adăpostul era gol. Animalul nu se zărea nici în padoc. Harry dispăruse în spatele altui adăpost, înconjurat cu un gard de sârmă și apărui ținând într-o mână o lesă de piele – la capătul căreia se afla labradorul cel negru iar în cealaltă o sacoșă de plastic.

Când ajunseră la Toyota, Harry se așeză pe un gard; își scoase cizmele de cauciuc pline de bălegar și o pereche de șosete groase, etalându-și picioarele albe și slabe. Apoi scoase din pungă de plastic o pereche de pantofi curați și niște șosete și se încălță.

— Nu mă dau în vânt după munca asta, mă înțelegi, spuse el. Însă e o substanță sută la sută naturală – bălegar. Dar conia o să fie tare nemulțumita când ajung acasă.

În momentul în care Harry se urcă pe locul pasagerului în mașina încinsă, Cooper înțelese foarte bine motivele pentru care Gwen Dickinson avea toate motivele să se plângă.

Andrew Milner intră pe aleea pietruită de la Piciorul Muntelui și parcă în fața unor stâlpi din lemn sculptat, aproape de Jaguarul lui Graham Vernon. Privi cu invidie la mașina albastră lucioasă, conștient de importanța celui obiect ca simbol al diferenței de statut dintre el și patronul său. Andrew merita doar un Ford Mondeo vechi de trei ani, ca orice agent de vânzări.

Luă o geantă cu acte de pe locul de lângă șofer, inspiră adânc și merse către ușa din față. Undeva sus, pe zidul de la intrare, era o cameră cu circuit închis, îndreptată spre locul unde se afla el. Apropiindu-se de trepte, Andrew își întoarse fața de la obiectivul camerei. Razele soarelui, reflectate de zidurile albe ale casei, creau o perdea protectoare de căldură și lumină puternică, prin care fu nevoit să-și facă loc cu o oarecare dificultate.

— Mă scuzați... Domnul Milner?

Andrew privi în jur, surprins. Văzu un tânăr cu tenul închis la culoare, solid, privindu-l insistent din partea cealaltă a Jaguarului. Părea murdar și neîngrijit, iar preț de o clipă Andrew crezu că omul acela încerca probabil să-i fure mașina lui Graham Vernon; dar în cele din urmă îl recunosc.

— A... Daniel, nu?

— Ne-am cunoscut mai demult, nu-i așa?

— Da. Uite... regret... Știi tu...

— Nu e vina dumneavoastră. Dumneavoastră lucrați pentru tatăl meu, dar nu sunteți ca el, nu? Daniel ocoli Jaguarul. Avea la el o legătură de chei cu o telecomandă pentru încuierea portierelor și pentru alarmă. Explică: Aveam intenția să împrumut mașina tatei, însă m-am răzgândit. Cred că mai bine merg pe jos.

Andrew îl privi uluit pe Daniel atunci când acesta aruncă legătura de chei într-o vază mare de piatră, aflată lângă treptele de la intrare. Cheile dispărură la rădăcina unui arbust mic.

— M-am gândit că măcar cineva dintre cei de aici ar trebui să va ceară scuze, spuse Daniel.

— Mie?

Tânărul veni mai aproape.

— Îmi pare rău că ați fost implicat. Dumneavoastră și familia dumneavoastră... Nu cred că veți auzi vreodată asta de la părinții mei. Vedeți, lor nu le pasă. Ei nu văd ce efect are treaba asta asupra altcuiva în afară de ei.

Andrew nu mai știa ce să spună. Strânse mai aproape de el mapa cu documente, căutând o replică potrivită în rezerva lui mentală de teme de conversație.

— Ești la facultate, nu?

Daniel râse, apoi privi în altă parte, ca și cum și-ar fi pierdut dintr-odată interesul.

— Sunt student la Exeter, la științe politice. E o altă lume.

— Să se întâmple un lucru atât de îngrozitor... spuse Andrew, epuizându-și stocul de fraze conversaționale.

Când tânărul începu să vorbească din nou, era ca și cum s-ar fi adresat Jaguarului albastru, ca și cum ar fi uitat că Andrew Milner era de față.

— Știți, am fost sunat la Exeter de îndată ce Laura a dispărut. Dar am crezut că plecase cu tipul ăla, prietenul ei, Simeon Holmes... M-am gândit că trebuia să se întâmple odată și-odată. Aveam intenția să mă întorc acasă, dar asta numai după ce mama și tata și-ar fi revenit din șocul descoperirii că fiica lor era o nimfomană în viața intimă.

— Înțeleg...

— Ar fi trebuit să mă întorc fără întârziere. Nu-i așa? Nu credeți?

— Nu eu trebuie să decid asta. Chiar...

— Nu, nu e treaba nimănui... Doar a mea, conchise Daniel cu amărăciune. Îmi pare rău că v-am deranjat.

O porni în jos, pe alee, cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor și cu umerii lăsați, mânios. Andrew îl privi până ce tânărul se opri câțiva metri mai încolo și se întoarse să-i strige zeflemitor:

— Nu mai stați așa, acolo! Intrați în casă! Sunt sigur că mama e disponibilă.

Andrew clătină din cap, confuz, însă urcă treptele pentru a suna la ușă. Îi deschise Charlotte Vernon, care arăta elegant într-un pulover de cașmir și o pereche de pantaloni largi, crem. Îl privi pe Andrew timp de o clipă, apoi izbucni într-un râs ce-i trăda uimirea și o oarecare urmă de isterie.

— Tu! Ce Dumnezeu cauți tu aici?

Andrew se îmbujoră, trăgându-se nervos de cravată. Fruntea îi era încrețită, din cauza unei neliniști continue.

— Îmi cer scuze, Charlotte. Am niște hârtii pe care trebuie să le semneze Graham.

— A, serios?! Niște hârtii *importante*?

El flutură o mână, neajutorat, abia îndrăznind să o privească, conștient de sudoarea care i se strecura sub guler, își aminti dintr-odată de cheile mașinii, care zăceau aruncate în vasul de afara și se întreba cum ar putea să aducă vorba despre ele.

— Ai rămas fără cuvinte? Întreba Charlotte. Cred că mai bine intri. Însă va trebui să rezolvi repede.

— Îmi pare rău... Ieși în oraș?

— În scurt timp vom avea parte de marea noastră clipă de celebritate.

— Poftim?

Veni aproape de el, atingându-i brațul, iar pupilele i se dilatără instinctiv, în vreme ce ea savura sfiala bărbatului.

— Eu și Graham vom avea o apariție televizată. Poliția crede că va fi cât de cât de ajutor.

— Aha, înțeleg.

Andrew strânse mai tare mapa cu documente, aducând-o mai aproape de el, astfel încât aceasta să îi acopere zona abdominală, ca un talisman protector. Privirea sa rătăcea prin hol, uitându-se spre ușă, ca și cum spera să scape cumva, încercă să se fofileze treptat către locul unde știa că era biroul lui Graham.

— Sunt convinsă că Graham o să dea extraordinar la televizor, nu crezi?

— O, ba da. Are un discurs foarte clar.

— Discurs clar... Asta e bine. Ce-i drept, are harul vorbirii, nu? E foarte convingător. Dar vreau să știu ce părere ai tu, Andrew?

Andrew se trezi aproape înghesuit în perete, lângă un scrin antic incrustat, pe care îl admirase întotdeauna. În timp ce bâjbâia după ceva de care să se sprijine, mâna îi alunecă pe clapa acestuia, lăsând pe suprafața lustruită amprenta unei palme transpirate.

— Despre ce i s-a întâmplat Laurei, adică?

— Exact, Andrew.

— L-au dus pe Lee Sherratt la interogatoriu, nu?

Charlotte râse. Era un râs profund, gutural, înăsprit de fumul de țigară și ușor isteric. Apoi se opri brusc din râs și îl strânse mai tare de mâneca sacoului.

— Asta-i tot ce poți face? Pe asta te bazezi? N-o să fie suficient, crede-mă!

Andrew Milner îi simți privirea îndepărtându-se de pe chipul lui, fixând un punct undeva, deasupra umărului lui. Întoarse capul și îl zări pe Graham Vernon urmărindu-i din ușa biroului sau, cu un surâs batjocoritor pe chip. Andrew deveni dintr-odată dureros de conștient de faptul că trupul lui Charlotte era lipit de al lui, că sânii ei îi apăsau brațul, iar pelvisul ei era presat de șoldul lui.

— Doreai să-mi vorbești, Andrew? îl întreba Graham. Sau se ocupa Charlotte de tine?

Odată ajuns la el acasă, spălat și așezat pe scaunul lui din camera din față, cu pipa aprinsă, Harry părea mult mai abordabil decât fusese atunci când se afla printre prietenii lui. Pe măsuta de lângă scaun avea un număr din ediția *Buxton Advertiser* din dimineața respectivă. Pe prima pagină era o fotografie color de la ceremonia de împodobire a fântânilor din Great Hucklow. Anul acesta sătenii realizaseră din flori o imagine pe tema noului mileniu: două mii de ani de la nașterea lui Iisus. Conform articolului, echipa muncise toată noaptea pentru a termina expoziția pentru ceremonia de deschidere.

— Scrie aici că poliția analizează rezultatele testelor de laborator, spuse Harry, lovind ușor cu palma un articol din partea de jos a paginii. Și că se așteaptă să facă o arestare cât de curând. Așa este?

— Presupun că așa trebuie să fie.

— Inspectorul-șef Stewart Tailby, care conduce ancheta, a spus: „Eu rămân optimist”. Asta e o simplă abureală, sau ce?

— Aș dori să vă întreb despre noaptea de sâmbătă, începu Cooper.

— A, da? Vreo sâmbătă anume?

— Sâmbătă *trecută*. În noaptea când presupunem noi că Laura Vernon a fost ucisă.

— A, sâmbăta *aia*... *Pai*, să vedem... Era cald...

Cooper citise transcrierea declarațiilor inițiale ale lui Harry Dickinson și era hotărât să nu-l lase pe bătrân să-l abată de la întrebările pe care le avea de pus.

— Spuneți-mi ce ați făcut în seara aceea, domnule Dickinson.

— Începând de când?

— De la ora șase, să spunem.

— Am scos câinele la plimbare, răspunse Harry fără întârziere. Ora șase fix. Lui Jess îi place să-i fie respectată rutina. Coborâm pe drumul spre Răzor. Sub stânca de la Raven's Side, acela este locul ei preferat.

— Întotdeauna mergeți acolo?

Harry trase din pipă.

— Câteodată mai variez un pic. Adică atunci când am o dispoziție puțin rebelă.

— Dar în noaptea aceea v-ați îndreptat către Raven's Side?

— Exact!

— Continuați, atunci. Ce ați făcut cât a durat plimbarea?

— Ce am făcut? Nu cine știe ce... Chestiuni obișnuite. Am fumat o pipă. I-am dat lui Jess drumul din lesă, ca să facă o tura și să-și facă nevoile. Am stat puțin jos. După care m-am întors.

— Pe cine ați văzut în timp ce vă plimbați câinele?

— A, doar gașca obișnuită de criminali, spuse Harry.

Lângă scaunul bătrânului se afla un mic scrin de mahon, bine lustruit și uzat de vreme. În partea de sus, acesta avea un raft cu suporturi de pipă, un săculeț de piele pentru tutun și toate celelalte accesorii ale unui fumător de pipă. Sub raftul acela era ușița unui dulăpior. Pe podea, în fața dulăpiorului, era o cutie cu cremă neagră de ghetе, o cârpa și o perie de ghetе. Cooper aruncă o privire la încălțările lustruite ale lui Harry, după care se uită din nou în sus, întâlnind privirea bărbatului.

— Era o întrebare serioasă, domnule Dickinson.

— Bine, dar ai făcut o presupunere; ai presupus că aş fi văzut pe cineva. Încerci cumva să-mi întinzi o capcana? Pentru că nu va merge, îţi garantez eu!

— Fără capcane, domnule Dickinson!

„Să încercăm cu tăcerea, se gândi Cooper. Folosirea tăcerii e o tehnică eficientă. Îl forţează pe cel interogat să vorbească.” Aşa că aşteptă, presupunând că Harry avea să pretindă că nu văzuse pe nimeni. Însă Harry trase din pipă, fixând un punct din depărtare şi aşezându-se pe scaun într-o poziţie mai comodă. Singurul sunet care se auzea în cameră era ticăitul ceasului. De afară se auzi o camioneta trecând pe lângă casă. Murmurul confuz al televizorului se desluşea din camera vecină, unde Gwen urmărea o emisiune-concurs. Cooper începea să-şi piardă răbdarea. Harry părea atât de mulţumit şi de stăpân pe sine, de parca încă s-ar mai fi aflat pe Răzor, cu câinele la picioare, contemplând conturul Vrăjitoarelor şi reflectând, perfect calm, la treburile sale.

— Aţi văzut pe cineva? Întreba Cooper în cele din urmă.

— Dacă tot mă întrebi, răspunse Harry, am văzut nişte căţăraţi.

— Ei v-au văzut pe dumneavoastră?

— Mă îndoiesc. Erau jos, lângă pârau, distrându-se. Cei tineri nu observă prea multe, nu?

— Cât timp a durat plimbarea?

— O jumătate de oră, până m-am întors aici. Gwen îmi pregătise ceaiul şi i-am dat de mâncare lui Jess.

— Şi mai târziu, pe seară?

— Am ieşit din nou, la Drover. Cam pe la şapte şi jumătate. M-am întâlnit cu Sam şi cu Wilford şi am băut împreună câteva pahare. Mulţi oameni de prin împrejurimi mă cunosc. Întreabă-l pe Kenny Lee. Asta e ceea ce se cheamă „alibi”, nu?

— V-aţi dus direct acolo?

— Şi de ce nu m-aş fi dus direct?

— N-aţi făcut un ocol? Pe la Răzor, de pilda...

— De ce să fi făcut aşa ceva? Trecusem deja pe acolo...

— Aţi luat şi câinele?

— Jess a fost cu mine. Dar Kenny te obligă să laşi câinii undeva în spate cât timp te afli în cârciuma lui. Spune că îi deranjează pe turişti.

Cooper se întrebă dacă Harry avea să dorească să afle la un moment dat scopul acelor întrebări. Conchise că nu.

— Avem un martor care a văzut pe cineva în zona unde a fost descoperit cadavrul Laurei Vernon, cam pe la șapte și un sfert. Persoana văzută corespundea descrierii dumneavoastră...

În orice caz, descrierea fusese destul de vagă, așa că, până la urmă, nu se putea spune că bătrânul îl inducea în eroare.

— A, serios? replică Harry. Asta pică numai bine, atunci. O să vă ajute foarte mult.

— Dar dumneavoastră, domnule Dickinson, numai ce mi-ați spus că v-ați întors acasă pe la șase și jumătate. Am înțeles bine?

— Da, așa este. Ceaiul meu era gata.

— ... Și ați mai spus că nu ați mai ieșit până la șapte și jumătate. Așadar, conform spuselor dumneavoastră, la șapte și un sfert erați aici, în casă. Așa este?

— Da.

— Nu se poate să fi fost în ambele locuri în același timp.

Harry ridică din umeri.

— Asta e problema voastră, presupun.

— Și ziua de duminică? Întrebă Cooper, dornic să schimbe subiectul.

— Ce-i cu ea?

— În ziua aia ați ieșit la o plimbare pe Răzor cu câinele?

— Ca de obicei: la noua dimineața și la șase seara.

— Pe același drum? Către Raven's Side?

— Da.

— Și luni dimineața? La fel?

— La ora nouă.

— În cazul ăsta, pare puțin ciudat – nu? – că ați găsit pantoful acela abia luni seara... Deja făcuserăți patru drumuri în zona respectivă – unul cam în intervalul când a fost ucisa Laura Vernon și trei după aceea. Și n-ați văzut nimic?

Harry își scutura pipa în șemineu, privi lung la vatra goală, după care ridică ochii spre Cooper. Își îngusta privirea și își încorda maxilarul. Cooper avu senzația că urma o altă tăcere stânjenitoare.

— Aveam de gând să discut cu Vernon, spuse Harry deodată.

— Poftim?

Cooper fu luat prin surprindere și de informația primită, dar și de faptul că Harry i-o oferise de bunăvoie, fără ca el să fie nevoit să i-o smulgă cu cleștele încins.

— Sâmbătă seara... Mi s-a părut că l-am văzut pe Graham Vernon când eram la plimbare cu Jess. Aveam de gând să discut cu el.

— Despre ce, domnule?

— Aveam ceva ce doream să discut cu el. Ceva personal.

— Despre...?

— Ceva personal.

— Cât de bine îl cunoașteți pe domnul Vernon?

— Nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Și atunci de ce doreați să vorbiți cu el?

— Am spus deja de două ori. N-am de gând să mai spun o dată.

— Aș putea să insist, domnule Dickinson. Aș putea să vă convoc la secție, ca să ne ajutați la anchetă, iar acolo am iniția un interogatoriu oficial și v-am cere să dați o altă declarație.

— Dar eu chiar dau o declarație în momentul ăsta, insistă Harry. Era o chestiune personală. Iată declarația mea!

— Dar înțelegeți că, în caz că problema dumneavoastră personală are o legătură cât de mică cu fiica domnului Vernon...

— Asta pot să-ți spun eu: n-are!

— Atunci probabil că are legătură cu familia dumneavoastră?

Harry îi zâmbi plin de bunăvoință, ca unui elev isteț.

— Tot ce se poate, tinere.

— Unde l-ați întâlnit pe domnul Vernon?

— Iar faci presupuneri...

— Mă scuzați...?

— Am spus că *doream* să discut cu el. Dar nu l-am găsit. Dispăruse din nou.

Acum, gândurile lui Cooper se îndreptau într-o alta direcție. Și-l imagina pe Harry Dickinson colindând pe Răzor cam pe la aceeași ora la care se aflau acolo atât Laura Vernon, cât și tatăl ei, ca să nu mai vorbim de asasinul Laurei, oricare ar fi fost acela. Apoi se gândi la Gary Edwards, omul acela pasionat de păsări, care se aflase într-o poziție extrem de avantajoasă, dar care, cu toate acestea, nu-l zărise decât pe unul din ei. Apoi înțelese că, dacă Harry l-ar fi întâlnit într-adevăr pe Graham Vernon când era la plimbare, atunci conversația lor ar fi făcut cu siguranța ca Harry să ajungă înapoi acasă mai târziu decât de obicei. Dar l-ar fi făcut oare să întârzie peste ora șapte și un sfert? În cazul ăsta și Gwen ar fi trebuit să mintă... Pe de altă parte, ar fi făcut-o – nu? – ca să-l protejeze pe Harry...

— Următoarea întrebare, îi întrerupse Harry firul gândurilor.

Cooper decise că lucrurile se complicaseră prea mult.

— Deocamdată nu mai am întrebări, domnule Dickinson.

— Nu? Harry păru dezamăgit. Își țuguie buzele și își lăsă capul într-o parte. Păcat... Speram să am parte de o perpeleală în toată regula. Un interogatoriu... Știi tu, ca în Cracker²⁵.

— Poftim?

— Tipul ala gras care apărea la televizor.

— Vă referiți la Robbie Coltrane... Juca rolul unui psiholog criminalist.

— Da. Îi întorcea pe ăia pe toate fețele... Țipa la ei, îi înjura... Amenința să-i lovească dacă nu spuneau adevărul... Harry îl cântări pe Cooper cu o privire critica. Mda, în fine... Tu nu ești ca el... Sau ești, tinere?

— Nu, domnule Dickinson. Eu nu sunt Cracker. Și nu sunt nici inspectorul Morse.

Cooper se ridică, gata să plece, îndesându-și carnetul în buzunar.

— Probabil va lua cineva din nou legătura cu dumneavoastră, domnule Dickinson.

— Mi se pare corect. Cu siguranță, mă veți găsi fără probleme.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat!

Cooper ajunse la ușă și aruncă o privire peste sat, izbit de contrastul dintre lumina puternică a soarelui care scălda strada și cotloanele reci, umbroase și mobila masivă din camera pe care o lăsase în urmă. Trecând dincolo de ușa de la Dial Cottage te simțeai ca și cum ai fi ieșit dintr-o peșteră adâncă, în memoria ancestrală, peșterile trebuie să fi fost asociate cu ideea de siguranță. Însă acolo existau întotdeauna și pericole. Exista întotdeauna posibilitatea ca vreun animal sălbatic foarte periculos să stea la pândă în peștera aceea. Cooper se întoarse să-și ia rămas-bun de la bătrân și zări ochii acestuia, albaștri și tăioși, ațintiți batjocoritor asupra lui.

— Nu. Și nici măcar Miss Marple²⁶ nu ești, îi mai spuse Harry.

17

Biroul inspectorului-șef Tailby era una dintre puținele încăperi de la sediul central al diviziei din Edendale care aveau aer condiționat. În ultimele câteva săptămâni, se găsiseră o mulțime de pretexte pentru a se convoca întruniri care nu puteau fi ținute decât în biroul inspectorului-șef, nicăieri altundeva. Totuși, Ben Cooper era convins că vizita lui din după-amiaza aceea în biroul inspectorului avea o altă justificare decât temperatura insuportabilă.

— Foarte interesant! comenta Tailby atunci când încheie trecerea în revistă a interogatoriilor de la Dial Cottage. Dar ia spune-mi, Cooper, simți că l-ai strâns cu ușa suficient de tare?

Cooper își aminti vorbele lui din timpul ședinței de dimineață și se întreabă dacă inspectorul îl lua peste picior. Se bucura că luase decizia să nu menționeze nimic din ceea ce se petrecuse la Thorpe Farm înainte de a reuși să-l urce pe Harry în mașină.

— Bătrânul are o fire destul de dificilă, domnule.

— Știu. Poate că vom fi nevoiți să-l aducem la secție și să-l interogăm cu mare băgare de seama. Asta o să-i cam dea planurile peste cap, nu?

— Tot ce se poate.

— Și ce înțelegi tu din toate astea, Cooper? Îl crezi?

— Păi, oricât de ciudat ar părea, eu îl cred, domnule.

— Hm...

— Ei bine, eu cred ce mi-a spus din cauza lucrurilor pe care nu mi le-a spus, dacă mă înțelegeți...

— Mi-e teamă că nu te înțeleg...

— Ei bine, mie mi s-a părut că a evitat cu mare iscusința să spună o minciună. Dacă existau lucruri pe care nu dorea să mi le spună, pur și simplu se eschiva. Din acest motiv, eu cred că tot ceea ce mi-a spus este adevărat. Presupun că minciunile contravin principiilor lui.

— Mai exista oare asemenea oameni? Poate că oi fi eu un inspector-șef bătrân și cinic, dar credeam că principiile astea au dispărut odată cu George Washington...

— E de modă veche, știu, însă pe aici mai sunt încă oameni care au fost crescuți în felul ăsta. Și am senzația că Harry Dickinson este unul dintre ei. ăsta ar fi un motiv foarte bun pentru care nu spune mai mult decât este

absolut necesar. Cu cât spui mai puține, cu atât tentația de a minți este mai mică.

— Spune adevărul sau nu spune nimic!

— Așa este, domnule. Exact așa!

— Asta îmi spunea mie sergentul din schimbul de tură cu mulți ani în urmă, pe vremea când abia fusesem recrutat, spuse Tailby. Dar asta chiar se întâmpla demult... Lucrurile se schimbă, Cooper.

— Cu tot respectul, domnule, dar nu toate lucrurile se schimbă.

Tailby își trecu cu nădejde o mână prin păr, ca și cum ar fi încercat să amestece părul cărunt din față cu părul mai închis la culoare din spate, pentru a nu mai arata de parcă ar fi avut o tentativă complet eșuată de testare a produselor Grecian 2000. Era și mai tras la față decât de obicei și părea obosit.

— În regulă. Așadar, omul nostru cu păsările s-a înșelat asupra orelor? I-a văzut pe Dickinson și pe câinele lui mai devreme decât credea?

— Nu-i exclus. Poți pierde noțiunea timpului când te afli sus, pe dealuri. Și te poți înșela foarte rău.

— Va trebui să verificăm teoria asta împreună cu el. Tailby răsfoi un dosar cu rapoarte. La naiba! Nu scrie nicăieri dacă avea ceas sau dacă ceasul lui era bine reglat. De fapt, una peste alta, ăsta e mai mult o schiță decât un interogatoriu... Cine s-a ocupat de el? făcu o grimasă. A, da... Sergentul Rennie.

Repetând involuntar gestul inspectorului-șef, Cooper ridică o mână pentru a-și îndepărta o șuviță de pe frunte, găsim câteva fire de par lipite de piele din cauza sudorii.

— Nu pot să mă împac cu ideea că toți oamenii aceia care prezintă interes pentru noi s-au aflat pe Răzor în același timp, spuse el. Laura, Harry Dickinson, Graham Vernon... Și o a patra persoana – ucigașul? Ar fi o coincidență mult prea mare...

— Nu putem să-l lăsăm pe Dickinson să scape așa ușor, refuzând să ne spună despre ce anume dorea să discute cu Graham Vernon, decise Tailby.

— Putem dovedi cumva că motivele lui sunt relevante pentru anchetă?

Tailby reflectă la întrebarea lui.

— Faptul că Dickinson și Vernon s-au aflat pe Răzor la momentul acela este foarte relevant.

— Problema și mai mare e ce anume făcea Vernon acolo, punctă Cooper.

— Mă tem că membrii familiei Vernon mai au de răspuns la câteva întrebări. În mod clar, ceva nu se leagă în relatarea lor privind șirul evenimentelor ce au precedat dispariția Laurei. Cu toate astea, au fost foarte convingători în timpul apariției televizate. Graham Vernon dă foarte bine la televizor.

Gândindu-se la imaginea afișată de Vernon în fața camerelor de televiziune, Ben Cooper nu era deloc impresionat. Știa din propria experiență că vorbele spuse de dragul camerelor TV aveau chiar și mai puține șanse de a se apropia de adevăr decât amestecul obișnuit de invenții și subterfugii cu care avea el de-a face în fiecare zi de lucru. Minciunile spuse sub lumina strălucitoare a reflectoarelor și în fața camerelor de filmat erau tot minciuni până la urmă.

Îl urmări pe Tailby jucându-se distrat cu nodul cravatei sale asemenea unui bărbat preocupat de aspectul său exterior și știa că inspectorul-șef simțea același lucru.

— Cu Daniel Vernon cum rămâne?

— A, în cazul lui există mulți martori de încredere care declara că se afla în Exeter în momentele care ne interesează pe noi. S-ar părea că face parte din nu știu ce grupare de stânga, cu preocupări sociale. Nu-mi imaginez de unde i-au venit ideile astea! Ghinion încă o dată! Aveam o presimțire în privința tânărului Daniel. Până la urmă, l-am lăsat pe detectivul Weenink să treacă pe la Piciorul Muntelui, să-l întrebe despre aranjamentele privitoare la transport. A reieșit că tatăl lui s-a oferit să-i plătească drumul cu trenul sau chiar să meargă până la Devon ca să-l ia atunci când Laura a fost găsită moarta – luni. Însă Daniel a preferat să facă autostopul, iar asta i-a luat o noapte întreagă și jumătate din dimineața zilei următoare. L-am găsit pe șoferul autocamionului pentru transportat vite care l-a lăsat la intersecția 28 pe autostrada M1 la primele ore ale dimineții.

— Interesant...

— Oamenii nu mai sunt atât de dornici ca pe vremea mea să-i ia în mașina lor pe tinerii neîngrijiți aflați pe marginea drumului.

— Nu asta...

— Știu ce ai vrut să spui, Cooper. Și sunt de acord cu tine. Dar asta poate să mai aștepte puțin.

Cooper se întreba dacă acesta era semnalul ca el să plece. Inspectorul însă părea a fi dispus să-l asculte, așa că hotărî să mai insiste.

— Care-i treaba cu Lee Sherratt, domnule?

— Neagă tot. Spune că nu a avut niciun fel de relație cu Laura Vernon; că, de fapt, abia dacă o cunoștea. Dar prezervativul ăla folosit i-a cam luat piuitul. Analiza ADN o să-i vină de hac. Tot ce avem de făcut este să așteptăm rezultatele.

— Care să dea de înțeles că băiatul a avut raporturi sexuale în aer liber? Analizele nu vor dovedi că a făcut sex cu Laura Vernon...

— Dar ele vor fi suficiente ca să-l strângem puțin cu ușa. În orice caz, avem la îndemână și o alternativă... Sergentul Morgan l-a găsit pe iubitul Laurei.

— Aha!

— Un tânăr pe nume Simeon Holmes, în vârstă de șaptesprezece ani. Locuiește în Edendale, pe proprietatea Devonshire. O știi?

Cooper o știa foarte bine chiar. Patrulase prin zona aceea ca tânăr polițist, ocupându-se de cursele cu mașini furate sau strângând informații despre traficanții de droguri locali, care operau din clădirile de beton prefabricat, apărute acolo din greșeală prin anii '60.

Proprietatea Devonshire ocupa suprafața cu altitudinea cea mai joasă de pe fundul văii, fiind situata acolo unde altădată se găseau mlaștini și terenuri inundabile, până când, la un moment dat, acestea fuseseră asanate în grabă, pentru construirea ansamblului de locuințe. În 35 de ani, umezeala își făcuse loc treptat în fundațiile caselor, umplând pereții de igrasie și făcând ușile și ferestrele să putrezească. Multe dintre case deveniseră practic de nelocuit, ciupercile crescând prin podele, iar apa scurgându-se prin acoperișuri. Dar sărmanii din Edendale aproape că nu aveau unde să plece în alta parte. În vale, acela era echivalentul zonelor centrale ale marilor orașe.

— Cum a ajuns băiatul ăsta să fie iubitul Laurei Vernon? Pare a fi total nepotrivit.

— Nu cred că e genul de băiat pe care l-ar accepta părinții ei, conchise Tailby. În primul rând, are o motocicletă. Spune că a întâlnit-o pe Laura aici, în oraș, într-o zi pe la ora prânzului, când amândoi ar fi trebuit să fie la școală. De fapt, spune că de la ea pornise totul și că de atunci fata pleca mereu de la ore pentru a se întâlni cu el în diverse locuri convenabile.

— Carevasăzică, o întindea...

— Așa se spune, mai nou? Credeam că se spune că i-o trăgea, nu că o întindea...

— Mă refeream la faptul că lipsește de la ore, domnule, nu la treaba cealaltă...

— Aaa... Ei bine, după toate aparențele, făceau și treaba cealaltă. Holmes declară că Laura i-ar fi spus că avea șaisprezece ani.

— Așa spun ei întotdeauna.

— Dar e greu al naibii, nu? Cu siguranța, eu nu mi-aș putea da seama dacă vreuna dintre fetele astea are cincisprezece sau șaisprezece ani. Uneori, arata de parcă n-ar avea mai puțin de optsprezece ani, când, de fapt, ele au doar doisprezece. Oricum, în acest caz Procuratura n-ar dispune urmărirea penală pentru coruperea unei minore. Nu când băiatul are doar șaptesprezece ani...

— În cazul ăsta, domnule, avem multe piste posibile.

Tailby oftă.

— Prea multe chiar. Avem de-a face, în mod evident, cu un număr prea mare de suspecti. Aș prefera să reduc numărul la unul singur cât ne aflăm încă în stadiile incipiente ale anchetei. Dar cel puțin nu se mai pune problema unei legături cu cazul Edson.

— Exista rapoarte privind existența unor motociclete în Moorhay, în urma cercetărilor efectuate pe teren? întreba Cooper.

— Da, avem mai multe rapoarte de acest fel. Acum sunt verificate de calculator. Holmes o să vină la secție în scurt timp, pentru a i se lua o declarație. Poate că ar fi cazul să îl studiem puțin, noi amândoi. Putem să-i lăsăm pe Harry Dickinson și pe Vernoni pentru mai târziu. Băiatul ăsta pare mai mult decât bucuros să ne ajute. Ce zici, Cooper?

— Mi-ar plăcea, domnule. Vă mulțumesc!

În acel moment sună telefonul, iar Tailby preluă un apel de la recepție. Făcu un semn ușor din cap, în timp ce pe buze îi apărură un început de zâmbet.

— Schimbare de planuri, anunță el. Inspectorul Hitchens poate să se ocupe de Holmes în locul nostru. Dacă faci un drum până jos, îl vei găsi pe domnul Daniel Vernon așteptându-te acolo. După câte se pare, are să ne spună câte ceva.

Unul dintre derulatoarele duble ale casetofonului începuse să scoată un zgomot slab, agasant. Diane Fry se gândi că ar fi putut fi proiectat să facă așa în mod intenționat, pentru a-l stoarce de puteri pe cel interogat. Astăzi

însă, erau mai mari șansele ca zgomotul acela să-i epuizeze pe cei care conduceau interogatoriul.

— Știi, la ora prânzului noi plecăm de la școală și mergem la jocurile mecanice. Uneori stăm acolo toată după-amiaza. Nu ne duce nimeni grija...

Simeon Holmes avea încă pe el partea de jos a costumului negru de piele, special pentru motocicliști, însă își dezbrăcase jacheta, nemulțumit de zăpușeala din camera de interogatoriu. Purta un tricou negru, cu o poză a trupei rock Manie Street Preachers, tricou care îi lăsa la vedere brațele și umerii netezi și bine dezvoltăți. La baza gâtului, pe ambele părți, avea niște tatuaje mici, albastre. Părul îi era tuns scurt în creștetul capului, dar fusese lăsat să crească lung la spate. Băiatul avea un cercl de aur într-una din urechi și un semn din naștere, micuț, lângă una din sprâncene. Diane Fry își aminti că sergentul Morgan îl descrisese pe Holmes ca fiind genul acela de tărânoi musculos care are succes la unele fete. Plus că mai avea și o motocicletă cu o capacitate cilindrică de 500 cm³.

— Dar tu ești elev la Școala Comunitară Edendale, spuse Hitchens cu o uimire aproape nedisimulată.

— Exact, amice.

— Cum poți lipsi de la școala toată după-amiaza?

— Știi, noi avem perioade de studiu. Asta înseamnă că putem face ce vrem noi și că nu trebuie să ne ducem la ore.

— Să faceți ce vreți? Adică să faceți orice în afară de studiu, presupun.

Holmes ridică din umeri.

— Toată lumea procedează la fel...

— Înțeleg...

Hitchens făcu un schimb de priviri cu Fry, care ridică din sprânceană. Pentru ea, preocupările unora precum Simeon Holmes nu erau nicio surpriză.

— I-ai declarat sergentului Morgan că ai cunoscut-o pe Laura la una dintre sălile de jocuri mecanice de pe Dale Street.

— Da, la Tommy's Amusements. Jucam unul dintre jocurile alea de luptă pe calculator, știi? La Tommy's sunt cele mai bune jocuri și ajunsesem la un scor mare... Eram mai mulți acolo, poate șase sau șapte.

— Colegi din clasa a șasea²⁷?

— Unii dintre ei, da.

— Și?

— Păi, unul dintre colegii mei, care era lângă fereastra din fața, a strigat la mine, spunându-mi ca o târfulița își bagă nasul pe la motocicletă mea afara. Așa că am ieșit și am văzut-o călare pe șa, mișcând ghidonul dintr-o parte în alta. Sincer să fiu, era o gagică dată naibii! Dacă în locul ei era un tip, l-aș fi pus la pământ numaidecât. Nu-mi place să pună alții mâna pe motocicletă mea! Dar era gagicuța asta, Laura.

Fry strâmba din nas. În încăpere se simțea un miros dubios, care în ultimele câteva minute devenise din ce în ce mai pregnant. În camera micuța era într-adevăr cald și sufocant, dar nu era vorba doar de mirosul acru al sudorii stătute a unui bărbat.

— N-o cunoscuseși pe Laura înainte? îl întrebă ea.

— N-o mai văzusem niciodată.

— Ești sigur?

— Mi-aș fi amintit de ea, scumpo, crede-mă. Nu uit niciodată o bucățică bună.

Holmes rânji larg la Diane Fry, care rămas impasibilă, cu toate că tare și-ar mai fi dorit să-l „pună la pământ” pe individul ăsta! Nu-i plăcuse niciodată prea tare ca puștii de teapa lui Simeon Holmes să i se adreseze cu apelativul „scumpo”.

— Era o tipă atrăgătoare, nu? îl întrebă Hitchens.

— Da, într-adevăr...

Sesizase oare o ușoară tresărire? Fry mai avusese de-a face și înainte cu oameni care păreau aproape netulburați de moartea unei persoane foarte apropiate, până când, la un moment dat în discuție, persoana aceea era menținută la timpul trecut. Atunci, realitatea morții părea să lovească nemilos printr-un singur cuvântel.

— Și de ce era ea călare pe motocicletă ta? întrebă Hitchens.

— A spus că se uita și ea puțin. Știi, multor gagicuțe le plac motocicletele. Le găsesc foarte sexy. Abia așteaptă să-și desfacă picioarele și să se urce călare pe una.

— De-asta mergi tu cu motocicletă?

Holmes rânji din nou.

— Nu chiar. Dar ajută, să știi!

— Tu spui, așadar, că pe ea o interesa motocicletă, nu persoana ta, nu?

Holmes se uită la ea, ignorându-i privirea încruntată și păstrându-și zâmbetul acela larg pe chip.

— Las-o baltă! Mă rog, la început ai fi putut crede asta – ea pretindea că făcea puțin pe interesanta. Dar n-a trebuit decât să bag câteva texte, știi cum e, după care am început imediat să discutăm. A venit la sală, să mă vadă jucând. Da și mai târziu unul dintre ceilalți băieți de acolo, care o cunoștea, mi-a spus că tipa întrebase de mine cu câteva zile înainte. Voia să știe cine sunt, cum mă cheamă, chestii de genul ăsta... Așa că, evident, îi plăcea de mine... Chestia cu motocicleta a fost doar un șiretlic. Se întoarce apoi spre Hitchens, explicând: Știi, gagicile mai fac chestii de-astea câteodată...

— Da, știi, spuse Hitchens.

Pentru moment, Fry crezu că inspectorul urma să-i facă lui Holmes prietenește cu ochiul. Iar, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi trebuit să părăsească numaidecât încăperea.

— Și mai ales gagicuțele ca ea, adăugă Holmes.

— Cum adică?

— Păi, era de la școala aia de fițe, știi tu... High Carrs. Copiii de acolo n-ar trebui să colinde prin oraș în timpul orelor – nici măcar cei din clasa a șasea. Însă ea reușea să se furișeze. Așa era ea, Laura. De fapt, nu dădea doi bani pe școală.

— Cu toate astea, din câte se aude, era o fată isteată.

— Cu siguranță! Era al dracului de isteată! Presupun că, pentru ea, examenele GCSE ar fi fost floare la ureche, însă nu avea chef să învețe atâta. Îi plăcea mai degrabă muzica. Cred că părinții ei au împins-o până acolo încât să nu-i mai placă școala. Știi, se întâmpla. Unii părinți cer prea mult de la copiii lor, iar aceștia aleg direcția complet opusă. Chiar e păcat!

— Rebeliune adolescentină, nu?

— Mda, exact. Ai trecut și tu prin asta, nu, amice? În fine, poate că Laura ar fi trecut de faza asta, dacă i s-ar fi oferit șansa.

— Da, Simeon. Dar nu se poate spune că tu ai fi încurajat-o să se întoarcă la școală, nu?

— Păi, nu... Vezi tu, ne-am înțeles destul de bine, de la bun început. A început să vina regulat la sala de jocuri. Sincer să fiu, chestia asta m-a cam surprins – fata era puțin cam rafinată pentru mine, dacă ma înțelegi... Nu era genul meu... Dar era al dracului de frumoasă... Da, al dracului de frumoasă! Iar eu n-am spus nu. Nu se face, este?

Mirosul acela ciudat venea, fără îndoială, dinspre Holmes. Fry nu puse la socoteală aburul dulce de alcool și mirosul înțepător de fum de țigară. Nici unul dintre drogurile întâlnite de ea până atunci nu mirosea chiar așa. Poate

că de vină era costumul de motociclist. Poate era vorba despre vreun ulei folosit pentru a înmuia pielea costumului, ulei care acum începuse să se evapore din cauza căldurii și a umezelii din camera de interogatoriu. Dar un astfel de miros nu putea proveni decât de la ceva precum grăsimea râncedă de porc.

— Laura n-a avut probleme la școală pentru că a încălcat regulile? întrebă ea.

— Habar n-am. Nu mi-a spus niciodată. Oricum nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Dar poate că părinților ei le-o fi păsat!

Holmes ridică din umeri.

— Nu vorbea prea mult despre ei.

— În esență, tu ai spune că Laura a fost cea care a început relația, nu? întrebă Hitchens.

— Poftim? A, da... Ea a început-o, într-adevăr. Cum spuneam, era al dracului de focoasă.

— Mai avusese și alți iubiți?

— Bineînțeles. Nu era nici pe departe vreo fecioara neprihănită! Nici să nu vă imaginați așa ceva!

Fry se aplecă spre el pentru a-i adresa următoarea întrebare:

— Când ai început să faci sex cu ea, Simeon?

Holmes își muta privirea de la Hitchens la Fry, iar îngrijorarea ascunsă până acum în spatele zâmbetului aceuia larg ieși la suprafață.

— Stai puțin, aici e vorba despre cel care a ucis-o, nu? Asta vă interesează pe voi... Adică, n-o să mă luați tare cu chestia aia cu vârsta, da?

— Ce vrei să spui, Simeon?

— Păi, ea mi-a spus că are șaispe ani, mă înțelegi, dar...

— Tu ți-ai dat seama că e mai mică, nu?

Holmes îl privi pe Hitchens rugător.

— Nu asta vă interesează, nu? Nu asta contează acum... Acum ea e moartă.

— Așa zic și eu, îl liniști Hitchens.

— În regulă. Păi, nu voiam să credeți că inventez scuze. Dar, sincer să fiu, ea o cerea... Și încă cum! Abia aștepta să-mi dea pantalonii jos. Pe bune!

— Serios?

— Așa este! Voia să o facem tot timpul. Mergeam în parc sau ne urcam pe motocicletă și plecam undeva, la țară. Sus, pe dealuri. Așa îi plăcea ei.

— Așadar, făceați sex des?

— Tot timpul – mă rog, de fiecare dată când ne întâlneam, dacă aveam timp suficient. Și, uneori, chiar și atunci când nu aveam timp suficient, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Da...

Fry se gândi că, în cazul în care Holmes rânjea din nou, ea avea să-i pună cătușele și să-i citească drepturile, sub acuzația de comportament indecent.

— Era virgină înainte să te cunoască? îl întreba ea.

— În niciun caz!

— Ești sigur?

— Ei bine, în primul rând îți dai seama când cineva o face pentru prima oară, mă înțelegi... După felul în care reacționează și alte chestii de-astea... Băiatul ezită, privind într-o parte, către Fry. În orice caz, ea știa despre ce era vorba, mai mult ca sigur. Și, oricum, tipul ăla pe care ea îl întrebase despre mine... deja o avusese și el. El mi-a povestit despre ea... Bănuia că mai fuseseră și alții...

— Carevasăzică, a avut o mulțime de iubiți...

— Da. Era înnebunită după bărbați.

— Atunci, se poate să fi avut și alți prieteni în timp ce te vedeai tu cu ea?

— Chiar n-am idee. Presupun că o fi avut... Dacă a avut, mie oricum nu mi-a spus.

— N-ar fi ceva neobișnuit pentru genul de fată pe care ni-l descrii tu. Ar fi putut chiar să o facă intenționat, pentru a te face gelos.

— Nu sunt gelos din fire, spuse Holmes. Apoi, zâmbetul de pe față i se șterse treptat și tânărul o privi din nou pe Fry. A, înțeleg unde bați... Te-ai gândit că am devenit gelos pe vreun alt individ și i-am dat ei în cap, nu? Ei bine, poți uita varianta asta! Laura era o fată de treabă, te distrăi cu ea. Dar lucrurile astea nu durează, mă înțelegi... Cu toții ne vedem de viețile noastre... Până la urmă, ori ea, ori eu am fi găsit pe altcineva și totul s-ar fi terminat. Câteva săptămâni bune petrecute împreună și asta ar fi fost tot! Nu era o problemă. Oricum, în vacanțe n-apucam să o văd prea des – nu putea scăpa de sub supravegherea părinților, mă înțelegi...

— Avem un martor care a văzut-o pe Laura vorbind cu un tânăr pe cărarea din spatele casei de la Piciorul Muntelui, sâmbătă seara, cu puțin înainte ca ea să fie ucisă, îi explica Hitchens.

— Nu eram eu, amice. Deja i-am spus tipului celuiilalt unde mă aflam la momentul acela. Eram la Matlock Bath, împreună cu vreo alți cincizeci de motocicliști.

— Da, așa ai spus.

Polițiștii se ocupau deja de verificarea numelor și a locurilor pe care Holmes i le oferise sergentului Morgan. În funcție de ceea ce aflau, băiatul ar fi putut fi trimis acasă pentru moment.

Fry își dorea să iasă cât mai repede din camera de interogatoriu, ca să respire puțin aer curat, dat fiind că mirosul acela devenise insuportabil. Femeia îl observă pe Hitchens scoțând o batistă, ca pentru a-și șterge nasul, numai că o ținu ceva mai mult timp în dreptul nasului.

— Dincolo de asta, reluă Holmes, n-am fost niciodată în apropierea casei ei. A spus cineva că m-ar fi văzut pe mine?

— Nu în mod special, admise Hitchens.

— Păi, vezi?!

Holmes începuse să se relaxeze. Însă Fry nu suporta ideea de a-l vedea relaxându-se. Ar fi putut afișa din nou rânjetul acela.

— Când făceai sex cu Laura, întrebă ea, îți plăcea să o muști?

El o privi cu dezgust.

— Las-o balta!

— Refuzi să răspunzi?

— Nu e treaba voastră!

— Ai fi dispus să ne lași să-ți luăm amprenta dentară? interveni Hitchens.

— La ce dracu' vă trebuie?

— Pentru a ne ajuta să te eliminăm din cercetările noastre, Simeon. Dacă nu i-ai făcut niciun rău Laurei, atunci chiar n-ai motive să-ți faci griji.

Simeon Holmes nu era chiar atât de tâmpit pe cât lăsa să se vadă. Fry observă că băiatul începea să se prindă. O întrebare referitoare la tehnicile lui sexuale, cererea de a-i preleva amprenta dentară... Nu fuseseră tocmai subtili cu întrebările lor. Din cauza temperamentului lui flegmatic, Holmes putea fi subestimat foarte ușor. Însă acum avea o alternativă. Își dădea seama că mulajul dentar ar fi putut să-i dovedească vinovăția în caz că era vinovat. Dar, dacă era nevinovat, amprenta aceea ar fi putut să-l achite de orice suspiciune și să-i ia poliția de pe cap. Fry și Hitchens așteptară amândoi răbdători, să vadă în ce direcție avea s-o apuce.

— Bine, acceptă el. Nici o problemă!

Pe fața lui Hitchens se citi deodată dezamăgirea. Însă înainte ca el să apuce să mai spună ceva, se auzi un ciocănit, iar sergentul Rennie băgă capul pe ușa. Bărbatul fu surprins de mirosul din încăpere, iar chipul i se schimonosi de dezgust. Hitchens anunță o pauză în interogatoriu, opri casetofonul și ieși pe coridor să discute cu Rennie.

Rămasă singura cu Simeon Holmes, Fry avu ocazia să-l studieze încă o dată. Tânărul o privi direct în ochi. Însă în ultimele câteva minute ceva din afectarea de mai devreme păruse să-l părăsească, ultimele urme ale unui rol bine jucat disipându-se de îndată ce Hitchens ieși din camera. Fry nu-și putea da seama exact despre ce era vorba. Nu credea că tânărul mințise în timpul interviului. Și totuși... Câți ani avea Holmes? Șaptesprezece?

— Simeon, tu trebuie să fii acum în clasa a șasea la Școala Comunitară, zise ea.

Holmes ridică sprâncenele, fără să spună nimic, dar privind cu subînțeles la reportofoanele aflate acum în repaus.

— Întrebam și eu, explică ea.

Băiatul rânji ușor, cu rânjetul acela enervant și care-i trădă îngâmfare. Dar tot nimic.

— Numai că mă gândeam, continuă Fry, că fără îndoiala ai ceva mai multă minte decât cei mai mulți dintre colegii tăi.

— Chiar așa și este!

— Și pun pariu că te descurci destul de bine la școală dacă-ți pui mintea. Care sunt materiile la care ești cel mai bun? Lasă-mă să ghicesc... Ingineria mecanică? Sau poate mentenanța auto?

Holmes pufni.

— De fapt, chimia și biologia. Îmi dau examenele de nivel avansat la anul.

Intrigată, Fry își dădu seama că avea în fața ochilor un alt Simeon Holmes, unul care avea până și un timbru al vocii diferit.

— Cu siguranță, materiile astea nu te ajută prea mult atunci când demontezi o motocicletă, nu? Întrebă ea.

Aspectul acela studiat începu să revină pe chipul băiatului. Fry aproape că văzu transformarea în trăsăturile lui, atunci când el își reluă rolul, pufnind a lehamite.

— Poate te gândești să mergi mai departe, la facultate, mai adăugă ea, după care rămas tăcută, jubilând în sinea ei în momentul în care zări o umbră de roșeață cuprinzând gâtul și obrajii lui Simeon. Reușise să

descopere ceva care îl făcea să se jeneze. Un lucru despre care el n-ar fi dorit să discute cu amicii lui motocicliști.

— Dacă ai calitative bune la chimie și la biologie, ai putea studia... ce? Medicina?

Gura lui se deschise, mișcându-se forțat. Adânc în ochii lui se citea o oarecare durere și o urmă de amărăciune, ca și cum Fry îi aplicase o lovitură zdravănă, undeva aproape de cea mai vulnerabilă parte a corpului. Femeia se grăbi să profite până la capăt de avantajul câștigat.

— Am dreptate? Ai vrea să devii doctor într-o bună zi, Simeon?

Dar vraja se rupse atunci când inspectorul Hitchens deschise ușa, exact la timp pentru a auzi ultimele două propoziții. Figura lui se contorsiona la gândul că ar putea să meargă într-o zi la policlinica locală și să afle că acest tânăr era noul lui medic. Apoi îi făcu un semn ușor cu capul lui Diane, invitând-o să iasă din încăpere, lăsându-l astfel pe Simeon Holmes să înceapă să rânjească din nou, învăluit în mirosul lui specific.

— Pe ăsta putem să-l lăsăm din nou în grija lui Morgan, îi spuse Hitchens. I-au găsit pe excursioniștii noștri. Plecăm către West Yorkshire, Diane.

Ben Cooper nu-l mai văzuse pe Daniel Vernon până atunci. La prima vedere, nu era deloc impresionat, însă învățase de-a lungul timpului să nu-i judece prea în pripă pe cei mai tineri decât el. Era o greșală să desconsideri pe cineva doar pentru că nu se îmbrăca la fel ca tine sau pentru că nu se purta exact la fel. Daniel Vernon era student. Asta însemna probabil că mergea la petreceri rave care țineau câte o noapte întreagă și că lua canabis și Ecstasy. Poate că ducea în fiecare noapte câte o altă fată acasă și că lenevea toată ziua în pat. Probabil că nu avea nimic împotriva furtului de indicatoare auto de la marginea drumului ori a șterpelirii de pahare de bere sau scrumiere de prin cârciumi. Dar peste câțiva ani avea să fie un membru respectabil și înstărit al comunității și urma să solicite o mai bună protecție din partea poliției.

Daniel arăta de parcă băuse prea multă bere ieftină la Liga Studenților. Era îmbrăcat cu un tricou alb murdar, care avea inscripționat pe piept numele unei universități americane. Tricoul mirosea a transpirație.

Cooper îl conduse pe Daniel într-o cameră de interogatoriu, unde îi aștepta Tailby. Nici nu avură nevoie să pună vreo întrebare înainte ca Daniel

să înceapă să vorbească. Era nerăbdător să își ia o piatră de pe suflet și foarte curând deveni mai mult decât evident despre ce era vorba.

— Mi se pare surprinzător, mărturisi Tailby câteva minute mai târziu, că ai fost foarte nerăbdător să vii aici și să-mi spui asemenea lucruri despre părinții tăi.

— E adevărat, spuse Daniel. Puțin mă interesa ce fac ei între ei sau cu prietenii lor dubioși. Însă nu și-au dat seama cum o afectau toate astea pe Laura. Ea pretindea că n-o deranjează nimic din ceea ce se petrecea. Voia să experimenteze lucruri noi pe pielea ei. A prins gustul sexului când avea vreo treisprezece ani. Mie îmi spunea tot, deși nu-mi asculta niciodată sfaturile. Mama n-a bănuit niciodată nimic – nici măcar acum. Tata... Tânărul ridică din umeri. Cine știe?

— Dar tu ai încercat să-i bagi mințile în cap, nu, Daniel?

— Am încercat. Dar a fost o pierdere de timp...

— Am găsit scrisorile tale, să știi.

— Da, știi. Ați luat-o pe cea pe care i-am scris-o după ce mi-a povestit despre Simeon Holmes.

— Da, Holmes... își aminti Tailby. Îl cunoști?

— Nu. Dar felul în care Laura vorbea despre el m-a făcut să-i scriu ceea ce i-am scris acolo. De data asta, părea ceva serios. Pentru ea nu mai era o simplă joacă. Marea mea neliniște era că ea îi va permite unuia ca el să o lase însărcinată. Voiam să mă asigur că lua în continuare pastilele prescrise de medic. Ea mi-a spus că le lua...

Daniel îl privi pe Tailby întrebător.

— Nu era însărcinată, îl asigură inspectorul-șef, cu toate că se abținu să îi explice de unde știau acest lucru. Sau, mai degrabă, cum aflase medicul legist acest lucru. Prea multe informații dăunează de cele mai multe ori. Dar cum de te-ai hotărât să ne spui toate astea acum, Daniel? mai întreba Tailby.

— Nu mă îndoiesc că tatăl meu v-a spus tot felul de lucruri despre Lee Sherratt și despre Laura. Nu trebuie să le credeți! Laura nu era interesată de Sherratt și nici el de ea.

— Dar mama ta...

— Mamei i se aprinseseră călcâiele după el. Îi plac bărbații tineri. Iar el era foarte dornic. Desigur, tata știa asta. Știa ce se petrecea. El știe întotdeauna...

— Vrei să spui că mama ta chiar avea o aventură cu grădinarul?

— Dacă puneți problema așa, povestea pare desprinsa dintr-un roman de D.H. Lawrence, nu?

— Serios?

— Dar Lee Sherratt e doar un băiat din sat care a profitat de ocazie pentru a-și face de cap cu o femeie mai în vârstă. Nu este chiar un Mellors²⁸.

Tailby nu înțelegea prea bine despre ce vorbea tânărul.

— Tatăl tău crede că probabil Sherratt a ucis-o pe sora ta.

— Dacă a făcut-o, spuse Daniel, dacă într-adevăr a ucis-o, a fost numai vina tatălui meu.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— El a lăsat lucrurile să-și urmeze cursul, explică Daniel. Până când s-a ajuns prea departe. I-a făcut plăcere.

— Poftim?

— O, da!

Daniel se trase de tricou, deoarece acesta se lipea de el în părțile laterale, acolo unde transpirația începea să se usuce.

Se foia încontinuu, iar blugii săi se frecau cu zgomot de pielea scaunului. Se uita de la Tailby la Cooper, iar expresia i se schimba în permanență. Când începu să vorbească din nou, vocea lui nu mai era aceeași. Era înceată, mai puțin agresivă – era, într-un fel, vocea unui adolescent care vorbea despre o durere interioară pe care n-o mai putea tăinui.

— Într-o bună zi, povesti tânărul, l-am găsit pe tatăl meu în camera lui. Voiam să vorbesc cu el despre ceva ce îmi trebuia la facultate, chiar înainte să plec. Am bătut la ușă, dar probabil nu m-a auzit. S-a dovedit că avea alte preocupări la momentul acela.

Daniel îi arunca inspectorului-șef un zâmbet slab, ironic. Tailby nu reacționa în niciun fel. Cu excepția unei sprâncene ușor ridicate – indicând o oarecare doză de interes – chipul lui era lipsit de orice expresie. Asta îl impulsiona pe Daniel mai mult decât ar fi făcut-o o întrebare directă.

— Era în picioare la fereastră. Avea un binoclu în mână și privea ceva în grădină. La început am crezut că se uita la păsări. Am fost surprins, nu îl știam pasionat de așa ceva. Tata n-a fost niciodată un om cu hobby-uri – cu excepția golfului; și până și golful era un instrument de afaceri.

— Continuă!

— Tocmai voiam să-l întreb ce specie văzuse. Uneori mai vin ciocănituri la noi în grădină. Atunci m-a auzit intrând și, când s-a întors spre mine, l-

am văzut. Adică... i-am văzut fața. Era luat pe nepregătite și furios pentru că fusese întrerupt. Dar, mai mult decât orice, părea vinovat. M-a întrebat ce doream. L-am întrebat, la rândul meu, la ce se uita; dar n-a vrut să-mi spună. A început să zbiere că testa binoclul acela înainte de a-l împrumuta unui prieten. Însă cum stăteam eu acolo, privind pe fereastră, am zărit-o pe mama...

Tânărul tăcu preț de câteva clipe bune, astfel că Tailby crezu că își terminase relatarea. Inspectorul-șef începu să se încrunte, iritat de povestea asta aparent fără sens. Însă Daniel mai avea ceva de adăugat.

— Era cu Lee Sherratt. În foișorul din grădină. El era gol de la brâu în sus, așa cum stătea mai tot timpul și zâmbea larg. Mama fusese îmbrăcată cu o cămașă roșie de mătase, legată în față, într-un fel de nod slab. Când am văzut-o eu, tocmai se îmbrăca la loc. Era prima oară când vedeam sânii mamei mele.

În camera de interogatoriu se așternu tăcerea. Undeva, prin secție, cineva începu să fluiera. Un telefon suna de vreo șase ori înainte să răspundă cineva. Tailby nu îndrăzni să se miște în scaunul lui, de teamă să nu întrerupă momentul confesiunii.

— Însă nu acesta a fost cel mai rău lucru, continuă Daniel. Priveliștea cea mai înfiorătoare dintre toate a fost cea a tatălui meu. Când am intrat în camera, iar el s-a întors cu spatele la fereastră, am observat imediat două lucruri. Primul era binoclul pe care îl avea agățat de gât. Al doilea era erecția lui.

Tânărul privea fix biroul, ca și cum l-ar fi interesat pixurile și grămada împrăștiată de agrafe pentru documente. Tailby își aminti de biroul lui Vernon din camera de lucru. Acolo văzuse o poză înrămată, rezemată de o lampă de birou – fotografia unui cuplu proaspăt căsătorit, care, după tunsoarea mirelui și reverele costumului său, fusese făcută prin anii '70. Graham Vernon era ușor de recunoscut după zâmbetul lui de agent de vânzări și după sinceritatea felului în care privea spre cameră. Însă, lăsând la o parte schimbările pe care le suferise moda între timp, în tinerețea lui, Graham Vernon semănase foarte mult cu tânărul pe care polițiștii îl aveau acum în față.

— I se umflase sub materialul pantalonilor ca o excrescență monstruoasă, continuă Daniel. Era ceva ireal. La început nu mi-am dat seama ce era, mă înțelegeți. Credeam că avea ceva în buzunar. Însă el nu ține nimic prin buzunare, pentru că asta îi strică linia costumului. Apoi am înțeles. De fapt,

îl excita să o privească pe mama făcând sex cu grădinarul. Ăsta este tatăl meu, domnule inspector-șef! Tânărul continuă cu o voce spartă: Ăsta-i ticălosul căruia eu îi spun tată!

Tailby dădu ușor din cap. Petrecuse prea mult timp în serviciul poliției pentru a mai fi șocat de experiențele sexuale ale altora. Acum, ele nu erau decât niște fapte demne de consemnat, informații care trebuiau îndosariate ca posibile motive și cărora urma să li se stabilească gradul de relevanță în raport cu alte detalii din totalul informațiilor care se vehiculau prin camera de anchetă. Amănuntele legate de viața și de trecutul Laurei Vernon erau puse treptat cap la cap, ca piesele unui puzzle prost conceput. Orice amănunt care arunca puțină lumina asupra circumstanțelor era important. Dar câtă încredere puteai să ai în vorbele unui tânăr mânios și înverșunat care își ura tatăl și căruia tocmai îi fusese ucisă sora?

18

Banda albastră cu însemnele poliției încă mai flutura agățată de copaci. Un polițist stătea în continuare de pază undeva mai sus, pe potecă. Însă agenții de la Poliția Judiciară și specialiștii de la Criminalistică plecaseră. Acum aveau alte probleme de rezolvat – trebuiau să investigheze scena unei presupuse incendieri din Matlock, un caz serios de agresiune în Glossop și o serie de furturi grave, legate între ele, în Edendale.

— E prea cald. Îmi afectează creierul. Nu pot gândi cum trebuie aici...

Ben Cooper se afla din nou pe versantul ce se cocea sub razele soarelui, analizând împreună cu inspectorul-șef Tailby scena crimei.

— Deci care a fost arma? Întrebă Tailby. O creangă de copac, o bucata de lemn? Dar nu există urme de lemn cojit la rănilor principale, iar doamna Van Doon spune că ar trebui să existe. În afară de asta, leziunile au fost provocate de un obiect contondent și neted, fără asperități. Așadar... o piatra? Posibil. Dar nu e nici urma de ea. N-ai lua cu tine un asemenea lucru, nu, Cooper?

Cooper nu era prea surprins de faptul că inspectorul-șef îi cerea părerea. Mai lucrase în subordinea lui și înainte și remarcase contrastul dintre ușurința cu care Tailby le vorbea polițiștilor – chiar și unui umil detectiv – și stilul acela plin de emfază, îngrozitor și foarte formal, care părea să pună stăpânire pe el atunci când avea de-a face cu publicul larg. Jargonul polițienesc standard îi curgea de pe buze pe negândite în momentele în care trebuia să i se adreseze cuiva care nu era nici suspect, nici coleg detectiv. În vocabularul lui Tailby nu era loc pentru structurile conversaționale firești cu oameni obișnuiți, care nu se făceau vinovați de nimic. Se purta ca și cum acești oameni trebuiau ținuti la distanță, în spatele unor bariere de formalități inutile.

În ciuda vastei experiențe în domeniul investigațiilor criminalistice, cariera lui Tailby avea foarte mult de suferit din cauza faptului că inspectorului-șef îi lipseau aptitudinile de relații cu publicul. Cu timpul, el avea să fie probabil repartizat pe un post administrativ, care urma să-i permită să compileze rapoarte și să compună notițe interne într-un stil oricât de pompos ar fi dorit. Cooper se gândi că asta ar fi fost o mare pierdere. Dar, până la urmă, toată lumea avea defecte imposibil de depășit – doar că uneori ele nu erau atât de evidente.

— Domnule, dacă *era* o piatră și dacă omul acela ar fi avut suficient sânge-rece, n-ar fi trebuit decât să o arunce în apă.

Străbătură câțiva metri pentru a arunca o privire jos, în viroaga de unde pleca poteca Eden Valley. Albia puțin adâncă a pârâului era plină de pietre de mărimea pumnului. Erau sute de astfel de pietre, mii chiar... Și toate erau spălate constant, chiar sub ochii lor, de apa rece, care curgea rapid la vale.

— Hai să vedem dacă Vernonii sunt acasă, spuse Tailby istovit.

Graham Vernon părea îmbujorat, iar chipul îi era buhăit – iar asta înainte să înceapă să se enerveze. Aruncând o privire la vitrina cu băuturi, Cooper bănuia că bărbatul apelase prea des la alcool ca să poată face față situației.

— Nu înțeleg de ce dați crezare acestei imagini sumbre a fiicei mele, domnule inspector-șef. Nu se poate să luați cu adevărat în considerație ceea ce vă spune băiatul acela, Lee Sherratt...

Așa cum era de așteptat, Tailby găsisese de cuviință să răspundă la indignarea lui Vernon retrăgându-se în indiferență. Erau ca doi motani bine îngrijiți care lăsau treptat la o parte și ultima urmă de civilizație, zbârlindu-și blana și înfoindu-se pentru a părea mai mari decât erau în realitate.

— Domnule Vernon, atât domnul Sherratt, cât și domnul Holmes ne-au dat declarații. Și, firește, în ancheta noastră, noi luăm în considerație concluziile care decurg din aceste declarații.

— Și cine dracu' e domnul Holmes ăsta?

— Simeon Holmes era iubitul Laurei.

Vernon începu să spumege.

— *Cine?*

— Vă surprinde faptul că Laura avea un iubit?

— Dacă mă surprinde? Vorbești prostii, omule! Laura nu avea timp de iubiți! Toată săptămâna își petrecea timpul studiind. Muncea din greu. În weekenduri avea lecțiile de muzică. Exersa la pian ore întregi. Duminica mergea la călărie – îi ținem calul la grajdurile de pe Buxton Road. Mergea mereu să se ocupe de calul ei ori, dacă nu, o duceam undeva la un concurs de călărie. Iar când nu făcea nici una, nici alta, se afla oricum la grajduri. Era asemenea multor fete de cincisprezece ani, domnule inspector-șef – o interesau mai mult caii decât băieții. Slavă Domnului! La cincisprezece ani e cam devreme pentru ca o fată să aibă iubiți.

— Și totuși...

— Și cine e Holmes ăsta până la urmă? Presupun că un băiat pe care l-a cunoscut la școală. Eu aș fi preferat s-o trimit undeva la o școală de fete, dar asta ar fi însemnat ca ea să ajungă la un internat. Iar soția mea și-a dorit ca Laura să locuiască acasă. Din câte se pare, a fost o greșeală!

Tailby ignoră faptul că lui Vernon i se lasă în jos colțurile gurii și insistă, în așa fel încât bărbatul să nu aibă răgaz să alunece pe panta tristeții sau a autocompătimirii.

— Dacă este să-i dăm crezare domnului Holmes, Laura ura școală. Ea obișnuia să chiulească de la cursuri ca să îl întâlnească în Edendale. Sau chiar ca să întâlnească alți tineri, după câte se pare. Știați lucrurile astea, domnule Vernon?

— Nu, nu știam.

— Poate soția știe mai multe despre această latură a vieții fiicei dumneavoastră, domnule.

— Aș prefera să nu-i puneți soției mele asemenea întrebări, se opuse Vernon. Abia începe să se împacă cu ideea, domnule inspector-șef. V-aș ruga să n-o împingeți iar în starea în care a fost până acum!

— Doamna Vernon a părut să reacționeze foarte bine în fața camerelor de televiziune în dimineața aceasta. Mi se pare că totul a mers de minune, domnule.

— Se agață de un fir de păr.

Ben Cooper stătea mai în spate, studiindu-l pe Vernon cu atenție. Bărbatul avea un maxilar pătrat, puternic și o figură ca a unui boxer neantrenat. Aceasta se potrivea cu caracterul lui agresiv, însă, în același timp, părea cumva nelalocul ei în atmosfera biroului – o încăpere spațioasă cu tavan înalt, cu piese de mobilier masiv și cu un birou mare de stejar. Un covor turcesc era aruncat peste o pernuță din fibre de ovăz, așezată cochet în fața unui șemineu din cărămidă, cu arcadă și a unui suport pentru lemne, din fier forjat, pus în interiorul șemineului.

— Eu nu știu nimic despre niciun iubit. Unde locuiește acest Holmes? Este cumva vreun prieten de-ai lui Lee Sherratt? Ați luat în calcul varianta asta?

— Nu prea cred că e posibil, domnule Vernon.

— Păi, eu zic că ați face bine să aflați cu siguranță. Nu-i așa, domnule inspector-șef?

— Sigur, Lee Sherratt ne spune o poveste similară cu aceea a domnului Holmes, explică Tailby imperturbabil. Numai că el insistă că n-a avut niciun

fel de relație cu Laura.

— Minciuni peste minciuni! Aveți ceva de muncă la trierea lor, nu? Mai bine v-ați ocupa să dovediți care din ei a ucis-o pe Laura, în loc să-mi puneți întrebările astea ridicole! V-am spus doar ce fel de fată era Laura. Era fiica mea. Nu credeți că aș fi știut și eu despre toate astea?

— Dumneavoastră s-ar putea să știți, rosti Tailby ca pentru sine. Dar mă întreb dacă mie mi-ați spune.

— Cum adică?

— Adică nu am cum să nu pun la îndoială ceea ce îmi povestiți dumneavoastră, în lumina lucrurilor pe care mi le povestește însuși fiul dumneavoastră. Lucruri care ne dau de înțeles că ne-ați mințit, domnule Vernon.

În birou se așternu liniștea. Undeva departe, în casă, porni un aspirator. Un telefon sună de trei ori, apoi se opri. Tailby așteaptă până ce Graham Vernon se prăbuși, dând impresia că suferea, ca și cum un ulcer mai vechi i-ar fi ars stomacul.

— Daniel... Ce v-a spus?

Tailby zâmbi cu amărăciune și îi ceru lui Ben Cooper să citească notițele interogatoriului lui Daniel. Cooper le citi cu o voce cât putea el de plată, încercând să nu adauge nicio inflexiune anume acolo unde tânărul fusese supărat sau de-a dreptul furios. Vernon îl asculta în tăcere până când termină. La final, bărbatul rămas cu capul plecat și nu-i mai putu privi în ochi. Atunci când Tailby începu să vorbească, părea că aproape îl compătimea pe omul acela.

— Și acum, domnule Vernon... O luăm de la început? Ce aveți să-mi spuneți despre Lee Sherratt?

În camera de instructaj, starea de spirit era destul de proastă. Cu toate că urmaseră toate piste existente, mulți dintre polițiști simțeau că nu ajungeau la niciun rezultat. În aer începea să plutească sentimentul că ancheta ar putea sucomba. Cooper înțelesese acest lucru și știa că și Tailby îl înțelegea. Era treaba inspectorului-șef, în calitate de superior însărcinat cu investigația, să susțină moralul echipei.

— Bun, spuse Tailby. I-am descoperit și interogat atât pe Lee Sherratt, cât și pe iubitul fetei, Simeon Holmes. Însă, pentru a-l elimina pe vreunul din ei – sau pe amândoi – din ancheta noastră, încă mai avem nevoie de dovezi, iar eu n-am primit astfel de dovezi. Până acum, laboratorul nu ne-a

oferit prea multe detalii. Eu mi-am pus speranțele în mușcătura aceea, însă mai avem de așteptat până primim rezultatele de la odontologul din Sheffield. Ni s-a spus că mâine vom primi un raport preliminar asupra urmelor de dinți. Însă va dura ceva mai mult până vor fi făcute comparațiile cu amprentele dentare prelevate de la Sherratt și de la Holmes.

Ben Cooper privi de jur împrejur prin camera de anchetă, însă nu îi zări nici pe Diane Fry, nici pe inspectorul Hitchens. Conchise că grupul acela de excursioniști fusese localizat, iar cei doi se aflau deja undeva spre nord, urmărind o pistă pe care el însuși o raportase în urma unei vizite în Moorhay.

— Afirmația lui Holmes, cum că Laura ar fi avut o experiență sexuală vastă, este susținută de rezultatele analizei postmortem, spuse Tailby. Și, de asemenea, de declarația fratelui Laurei. Așadar, dacă Holmes spune adevărul în ceea ce privește înclinațiile sexuale ale victimei, am putea oare să-i dăm crezare lui Lee Sherratt, care afirmă că n-a avut de-a face cu ea? Așa cum spunea și Holmes la interogatoriu, „nu se face să spui nu, este?”

Tailby răsfoi hârtiile pe care le avea în față. În seara asta, numărul polițiștilor din încăperea scăzuse. Ai fi zis că ancheta începe deja să piardă din anvergură. Cele mai multe dintre acțiunile preliminare fuseseră finalizate. Multe dintre persoanele indirect implicate fuseseră scoase din calcul – găsite, interogate și eliminate din anchetă.

Acum însă, pisteles urmărite erau mai bine conturate. Erau vizați doar câțiva indivizi. Domnul Tailby își stabilise prioritățile și alesese linia de urmat în anchetă. Trebuia să fie destul de încrezător în pisteles care meritau luate în seamă. La baza lor, exista convingerea că specialiștii de la Criminalistică aveau să vină cu dovezile necesare pentru clasarea cazului.

— În momentul de față, avem și restul poveștii lui Daniel Vernon, adăugă Tailby. Poveste care ar putea să nu fie deloc relevantă. Dar, dacă el spune adevărul, asta înseamnă că Sherratt minte. Ceea ce ne face să ne punem următoarea întrebare: dacă Sherratt era dispus să aibă o aventura cu mama, ce l-ar fi împiedicat să se implice într-o relație cu fiica? De asta rămâne să ne convingem noi. Până când alibiul lui Holmes va fi verificat așa cum se cuvine, va trebui să luăm în calcul posibilitatea ca oricare din cei doi tineri să fie cel care a fost văzut discutând cu Laura în seara aceea. Pe de altă parte, nu trebuie să excludem nici varianta că a fost cu totul altcineva. Așadar, va trebui să o scoatem la capăt în lipsa unor probe fizice clare. Acolo, undeva, există o armă a crimei, dar și perechea pantofului sport

aparținând Laurei Vernon. Ambele elemente sunt vitale pentru ancheta noastră, dar pantoful va fi mai ușor de identificat.

Inspectorul-șef făcu o pauză și încerca să privească la fiecare polițist în parte. Unii dintre ei îi susținură privirea; alții însă erau ocupați să-și citească notițele sau să studieze atent fotografiile și hărțile de pe perete.

— Iată deci ce avem de făcut, continuă el. Vom lua din nou la rând casele din Moorhay. Cu toată publicitatea care s-a făcut și cu toată agitația din sat, nimeni nu va dori să ascundă asemenea probe. Iar eu bănuiesc că făptașul s-a descotorosit de ele undeva în zona aceea. Așadar, verificăm cursuri de apă, iazuri, canale de scurgere. Și căutam orice urma de săpături sau de arderi recente. Astea ar fi metodele cele mai la îndemână pentru a te descotorosi de ceva precum un pantof sport – prin îngropare sau ardere. Cineva trebuie să fi făcut asta în ultimele câteva zile.

Tailby prinse cu un bold, pe peretele din spatele lui, o alta fotografie mărită.

— Acesta este Holmes. Acum vom pune întrebări atât despre el, cât și despre Sherratt. Dar, firește, nu vom trece cu vederea nici alte posibilități.

Văzând fotografia lui Simeon Holmes, Ben Cooper se îndreptă de spate, străbătut brusc de un fior. El îl zărise deja – și chiar în Moorhay. Mai mult decât atât, la momentul acela, tânărul săpa ceva. Și chiar arsese ceva împreună cu un amic. Cooper avu o ușoară ezitare. Părea bizar... Dar știa că trebuia să spună acum ce avea de spus, nu mai târziu.

— Eu l-am văzut, domnule, interveni el. Ceva mai devreme, astăzi. De fapt, trebuie să fi venit aici direct de la fermă, pentru a fi interogat.

Toate privirile se întoarseră către Cooper. Șovăind, acesta le povesti despre uriașa grămadă de compost care fusese făcută în dimineața aceea la Thorpe Farm. Le mărturisi că îl văzuse pe Simeon Holmes însuși descărcând bălegarul proaspăt, roabă după roabă, în vârful grămezii, în timp ce bătrânii îl așezau cu grijă și îl presau. Le mai povesti despre tânărul neidentificat și despre focul lui de paie, dar și despre ceea ce ar fi putut fi o conversație menită să-i distragă atenția în timp ce el însuși se aflase în fața grămezii de compost.

În timp ce vorbea, îi simți pe polițiștii din încăpere strâmbându-se și ferindu-se de el, ca și cum ar fi simțit mirosul bălegarului impregnat în hainele sale.

Terminându-și relatarea, așteptă o reacție. Îi veneau acum în minte cuvintele repetate de Sam Beeley și de Wilford Cutts. „Sânge și oase”,

spuseseră ei atunci. Și din nou: „sânge și oase”.

Tailby îl privi lung, după care ofta adânc.

— Of, Iisuse! Va trebui să săpăm în grămada aia!

O ora mai târziu, o echipă adunată în grabă sosi la Thorpe Farm cu mai multe mașini, care fură parcate pe aleea ce trecea printre clădirile anexe. Un sergent de la Grupul Operativ, îmbrăcat într-un costum de protecție și încălțat cu cizme de cauciuc, se îndreptă spre casă, găsindu-i pe Wilford Cutts și pe Sam Beeley așteptând afara, surprinși de sosirea lor neașteptată. Îi prezenta lui Wilford mandatul de percheziție.

— Vreți să-mi percheziționați casa? întrebă Wilford. Pentru ce?

— Nu casa, îi explica sergentul. Terenul exterior.

— Terenul...?

— Începând cu bucata de acolo.

Polițiștii începuseră să se strângă pe potecă, încheindu-se la costumele de protecție și trăgându-și cizmele de cauciuc și mănușile, în timp ce dintr-o camioneta li se înmânau lopeți și furci.

— N-o să va permit să faceți săpături la mine pe câmp! îi anunță Wilford.

Sam le făcu un semn cu bastonul și începu să râdă atunci când înțelese încotro se îndreptau polițiștii.

— Uită-te la fețele lor! spuse el. Nu pe câmp au de gând să sape, vor să sape în grămada de gunoi de grajd.

După expresia de pe chipul sergentului, bătrânii își dădură seama că așa era.

— Și ce vă închipuiți că o să găsiți acolo? strigă Wilford, însă sergentul se îndepărtă fără să-i răspundă.

Un agent de la Poliția Judiciara răscolea prin rămășițele focului și strângea cenușa în niște pungi atunci când Tailby și Cooper coborâră din mașină, venind spre câmp. Cei doi bătrâni stăteau lângă poarta principală, asistând la întreaga operațiune, iar Cooper le simți privirea ațintită asupra sa în timp ce se apropia de ei.

— Grămada aia a fost făcută de niște meseriași, rosti Wilford acuzator. Nenorociții voștri de polițiști o s-o distrugă!

— Unii dintre amărății ăștia par să nu fi pus mâna pe o furcă niciodată în viața lor! conchise Sam, privind lung și nedumerit la săpătorii îmbrăcați în costume de protecție.

— Domnule Cutts, mi se pare că puțin mai devreme în cursul zilei de azi a fost la dumneavoastră un tânăr, pe nume Simeon Holmes... A lucrat aici, spuse Tailby.

— A, da! confirma Wilford. Tânărul Simeon și colegul lui. Buni băieți! Muncitori... Ne-au curățat cotețul porcilor.

— Și v-au ajutat să faceți grămada de compost pe care o aveți acolo.

— Ei bine, ei au făcut partea cea mai grea – au încărcat roabele și așa mai departe...

— Ce e în grămada aia de compost, domnule Cutts?

— Ei, asta-i! exclamă Sam. Doar i-am explicat foarte clar tânărului de colo ce am pus în ea. Nu, Wilford?

— I-am explicat pe îndelete, din câte îmi amintesc eu...

Atenția lui Sam se îndrepta din nou la cei de pe câmp. Nu putea crede ce-i vedeau ochii.

— Unii răscolesc în grămadă, alții stau acolo și o studiază... Ce-și închipuie că o să facă? O să joace tontoroiul?

— Și ați și ars ceva, mi se pare... La ce anume ați dat foc, domnule Cutts?

— La niște paie... crengi uscate... gunoaie în general.

— I-ați permis lui Simeon Holmes să pună altceva pe foc sau în grămada de compost?

— Ce să fac?

— Celalalt băiat avea grijă de foc, între două încărcături, explica Sam.

— Și cine era băiatul acela?

— Nu știu decât că i se spune Doc. E un coleg de-al tânărului Simeon.

— Asta-i o poreclă?

— Cred că da. Nu l-am mai văzut până acum.

— Și cum au ajuns să lucreze pentru dumneavoastră, domnule Cutts?

— Harry i-a trimis încoace. Aveam nevoie de ceva mână de lucru și mi-a spus că fiul unui nepot de-al lui e tare săritor.

— Fiul unui nepot?! Și aici e amestecat Harry Dickinson?

— Ția doi sunt niște tineri tare cumsecade. Lăsați-i în pace!

— Mie mi se pare că băieții ăia ai dumneavoastră chiar s-au apucat să numere căcărezele! comenta Sam, studiind atent agitația creată în jurul grămezii de compost.

Cooper îl urmă pe inspectorul-șef care plecă nemulțumit, cu pași mari, către cealaltă parte a câmpului. Compostul începuse să fermenteze de îndată

ce grămada fusese terminată și în mai multe locuri se zăreau vapori ridicându-se. La suprafața mormanului roiau mii de muște de bălegar maronii-roșcate. Când erau deranjate, acestea se ridicau în nori fremătători, doar pentru ca apoi să se așeze din nou pe porțiunile de bălegar proaspăt aduse la suprafață, după ce oamenii începură să răstoarne întregul morman într-o parte.

Săpatul implica o muncă serioasă și obositoare, iar polițiștii simțeau mirosul pregnant de bălegar infiltrându-se în costumele lor de protecție și fiind apoi absorbit de sudoarea de pe trupurile lor. Cel mai neplăcut era pentru cei care se aflau în vârful mormanului, unde căldura emanată de compost îi făcea să se simtă ca niște sclavi care munceau din greu în inima unui furnal sau care alimentau focarul unei uriașe locomotive cu abur. Se opreau adesea să se odihnească, moment în care alți polițiști le luau locul, dintre cei care până atunci mutaseră bălegarul într-o parte, răscolindu-l și răsfirându-l în așa fel încât să se asigure că nicio eventuală probă nu scăpa neobservată.

Pe măsură ce operațiunea continua, mirosul devenea tot mai insuportabil, iar Cooper le devenea tot mai antipatic colegilor lui. Multe priviri înveninate se îndreptau înspre el în timp ce grămada scădea, fără ca din ea să apară ceva incriminator – decât cel mult o bucată încâlcită de sfoară albastră sau un cotor putrezit de măr.

Apoi una dintre furci lovi un obiect solid. Imediat, unul dintre polițiști se lăsă în genunchi și începu să sape cu mâinile protejate de mănuși în materia puturoasă. Cineva întinse pe jos o folie de plastic și următorii câțiva centimetri din grămada de bălegar fură transferați cu grijă pe folie, în eventualitatea că materialul respectiv urma să fie împachetat și trimis la laboratorul de criminalistică. Agentul de la Poliția Judiciară, care terminase de studiat locul unde fusese făcut focul, îngenunche și el alături de polițist, uitând de mizeria care îi păta genunchii și de roiurile de muște care bâzâiau în jurul frunților lor asudate.

În cele din urmă, după ce fu înlăturată o bucată mare de bălegar, ceva alb apăru printre fibrele întunecate. Obiectul fusese străpuns de un dinte de la furca polițistului, iar acum zona în care mușchiul și tendonul erau expuse semăna cu o gaură făcută de un glonț în mijlocul pielii albe, goale.

19

Aflată în fața televizorului din camera ei, Fry schimba posturile până ce, în cele din urmă, găsi o emisiune de știri. Urmări un reportaj referitor la un scandal sexual în care fusese implicat un ministru din guvern, află despre întreruperea discuțiilor cu Irlanda de Nord și ascultă știrile despre un război îndelungat dintr-o țară africană, unde mii de oameni muriseră deja într-un inexplicabil conflict tribal. Totul era cât se poate de previzibil.

Se tolăni pe patul ei tare, ronțând unul dintre biscuiții oferți gratis într-un pachet ambalat în celofan, aflat pe noptiera, își aruncase neglijent încălțările și își dăduse jos hainele transpirate, iar acum avea pe ea chimonoul cel negru peste lenjeria de corp. Își dorea să-și fi făcut timp să treacă pe la un magazin din Skipton, ca să cumpere niște ciocolată.

Apoi, pe ecranul televizorului apăru o imagine cu pădurea din Moorhay. Arata ca și cum camera de filmat fusese amplasată pe Raven's Side, acolo unde stătuse Gary Edwards, omul cu păsările. Imaginea era focalizată asupra locului unde fusese găsită Laura Vernon, însă tot ce se putea zări era banda cu însemnele poliției. Apoi apăru un reporter cu un microfon, prezentând un sumar al anchetei; după aceea se schimba cadrul și pe ecran apăru imaginea sediului Poliției din Edendale, urmata de cea a unei încăperi ticsite de oameni, pline de reflectoare și de microfoane. La o masă stăteau inspectorul-șef Tailby, un ofițer de presă, iar alături de ei – Graham și Charlotte Vernon. Fotografia atât de familiară acum a Laurei apăru în colțul ecranului. Urma să fie transmisă înregistrarea făcută în dimineața aceea.

Fuseseră rezervate câteva minute bune pentru prezentarea cazului Vernon. Fry știa că, pentru a fi de un real interes pentru mass-media, crimele trebuiau să implice, mai nou, copii sau adolescente ori chiar tinere mame. Dar, în același timp, părea să conteze și regiunea în care se petreceau respectivele crime. Într-un fel, părea să lovească în inima principiilor englezești mic-burgheze ca o crimă să aibă loc în mediul atât de intim de la sat. Dacă Laura Vernon ar fi murit într-o pustietate dintr-o zonă lăsată în paragină a Londrei sau a Birminghamului, povestea n-ar fi fost înhățată cu atâta lăcomie. Însă de data asta era vorba despre o crimă petrecută în Moorhay – sătucul pitoresc și adormit – drept pentru care ziarele de scandal vuiseră toată săptămâna. În locurile din care venea Diane Fry, ziarele aveau de relatat câte o crimă în fiecare zi. Unele dintre omoruri nu aveau parte de

prea multă publicitate, nici măcar la nivel local. Plus că mai existau și alte infracțiuni, care abia dacă meritau să fie menționate. Ca violul, de pildă.

După câteva cuvinte de introducere rostite de Tailby, Graham Vernon fu cel care vorbi în numele familiei. Fry știa că acel clip avea să fie înregistrat și difuzat iar și iar în Edendale, pentru ca ulterior să se caute mici scăpări în discursul lui Vernon, neconcordanțe între povestea spusă pe ecran și declarațiile înregistrate la poliție.

Era o practică obișnuită aceea ca în astfel de cazuri rudele victimelor să fie încurajate să își spună povestea sub lumina orbitoare a reflectoarelor și în fața camerelor de filmat, conștiente fiind de faptul că vorbele lor aveau să fie ascultate de milioane de telespectatori. Această metoda exercita o anumită presiune asupra lor, efect care astăzi nu mai putea fi obținut în mod legal în intimitatea unei camere de interogatoriu.

Insa Vernon părea să dețină controlul asupra situației. Cu o voce calmă, el îi ruga pe cei care o văzuseră pe Laura în noaptea respectiva sau care aveau informații în legătură cu moartea ei să vina de bunăvoie și să ajute poliția. Îi îndemna pe oameni să se gândească dacă observaseră ceva ciudat în comportamentul soților, fiilor sau iubiților lor. Orice fărâma de informație, oricât de banală ar părea, susținea el, se putea dovedi utilă pentru poliție. Ai fi zis că Tailby însuși îl învățase ce să spună.

Apoi, Vernon trecu la un ton ceva mai lent, mai cald, atunci când începu să vorbească despre Laura. O numea „fetița noastră”, descriind-o ca pe o adolescentă veselă, inteligentă, care avea o viață întreagă înainte, dar căreia i se frânseseră aripile în mod brutal. Vernon aminti cât de bine se descurca fata la școală, vorbi despre dragostea ei pentru muzică și despre pasiunea ei pentru cai. Le spuse milioaneilor de oameni care îl priveau în acele momente că Laura ar fi trebuit să participe în acea zi la un concurs de echitație. Dar calul ei, Paddy, se afla în continuare în grajd, întrebându-se unde era Laura. Vernon nu excela ca actor. Însă așa înțelegeau unii oameni să înfrunte astfel de situații.

În cele din urmă, microfonul îi fu înmănat lui Charlotte Vernon. Ochii ei erau uscați și priveau într-un punct fix, ceea ce o făcu pe Fry să se întrebe dacă soția lui Vernon continua să ia calmante. Femeia nu vorbi prea mult, dar măcar păru sinceră.

— Avem o mare rugămintă la toată lumea: ajutați poliția să-l prindă pe cel care i-a făcut asta Laurei!

Spunând acestea, Charlotte Vernon privi direct spre camere, slăbită și zdrobita de durere, în timp ce soțul ei îi puse un braț în jurul umerilor pentru a o susține. Aceasta era imaginea care avea să apară în toate ziarele în ziua următoare.

Emisiunea de știri se încheie cu o prognoză meteo – a doua zi avea să fie mai mult soare și niciun nor până seara. Fry se gândi la ultimele câteva ore – interogatoriile frustrante și lungi luate studenților excursioniști. Rând pe rând, aceștia fuseseră scoși din corturi, împotriva voinței lor și aduși în micuțul birou din tabăra de lângă Malham. Nici unul dintre ei nu văzuse nimic – fapt care, se gândi Fry, ar fi putut fi stabilit destul de ușor de câțiva polițiști din North Yorkshire.

Se întreba a cui fusese ideea ca ei doi să facă drumul ăsta tocmai de la Derbyshire, în condițiile în care mai fuseseră nevoiți și să rămână peste noapte în micul hotel din Skipton. Cineva avusese convingerea că excursioniștii zăriseră vreun detaliu util – sau poate chiar ei afirmaseră asta. Și de ce era nevoie de un inspector, care în acele momente ar fi trebuit să conducă una dintre echipele de ancheta? Un sergent ar fi fost o soluție potrivită în acest caz; sau poate chiar doi polițiști.

Desigur, trebuia să fi fost ideea lui Paul Hitchens. Îl lăsase la bar, făcându-și plinul cu bere și cu whisky și bucurându-se de libertatea pe care i-o oferea depărtarea de birou. Bărbatul păruse supărat atunci când ea acceptase un singur pahar de vin alb și refuzase orice altă băutură, invocând oboseala. Însa bețiile în miez de noapte, într-o cârciumă din Yorkshire, nu erau stilul ei.

Iar în timpul asta, firește, înapoi în Edendale, partea cea mai importantă a anchetei se desfășura foarte bine și în lipsa ei. Se întrebă ce făcea Ben Cooper în acel moment. Probabil deborda de sclipiri de geniu și de scânteii infailibile de intuiție. Ca în noaptea trecută. Fusese cel mai stupid lucru pe care îl întâlnise ea până atunci – să mergi prin pădure, în întuneric și să dai buzna peste un suspect fără să ai întăririle necesare și fără măcar să suni la secție și să spui unde erai.

Dacă aici te aduceau instinctul și intuiția, atunci ea, una, se putea lipsi de ele! Nu putea uita momentul în care zărise arma aceea în mâna lui Lee Sherratt. Acela fusese momentul când instinctul *ei* preluase controlul. Dar era vorba despre un altfel de instinct – o reacție fizică, un mecanism de apărare esențial, șlefuit de luni întregi de antrenamente.

În cazul de față totuși, știa că nu reacționase din instinctul de autoapărare, ci din teama aceea năucitoare de a-l vedea pe Ben Cooper rănit. Știa că spaima o făcuse să-i aplice suspectului și cea de-a doua lovitură – inutilă, de altfel. Odată ce îl dezarmase pe Sherratt, acesta ar fi putut fi arestat cu ușurință, însă ea lovise din nou, din frică și din mânie. Fostul ei instructor ar fi fost tare supărat pe ea. Reacția ei dovedea lipsă de disciplină.

Fry se întreba dacă îi ceruse scuze lui Cooper așa cum se cuvine pentru comentariile pe care le făcuse în legătură cu tatăl lui. El păruse retras și prost dispus după aceea. Escapada din pădure ar fi putut fi foarte bine felul lui de a dovedi ceva – caz în care nu purta și ea oare un dram de vină pentru ceea ce se întâmplase? Oftând exasperată, Fry refuză să se mai gândească la toate astea. Oamenii deveneau prea complicați atunci când începeau să aibă sentimente. De ce nu puteau oare toți să profite de oportunitățile care li se ofereau?

Un alt film începea la televizor – o comedie romantică de prin anii '50, cu James Stewart în rolul principal. Fry opri televizorul și se întinse pe spate, în patul ei. O vreme, rămase așa acolo, ascultând zgomotele de pași și alte sunete abia perceptibile care veneau de pe coridorul hotelului. Se întreba dacă Paul Hitchens avea să treacă prin camera ei.

— Dorm duse.

Ben Cooper tocmai ieșise din camera nepoatelor lui, cărora le urase noapte bună. Matt și Kate se uitau la televizor, ghemuiți împreună pe canapea – o imagine a vieții de familie liniștite. La urma urmei, viața trebuia să meargă înainte.

Însă priveliștea aceea nu-l liniști deloc pe Cooper; îl făcu doar să se simtă și mai rău. De luni încoace îi venea greu până și să urce și să coboare scările din casa de la fermă, amintindu-și de ceea ce văzuse.

El și Matt petrecuseră o ora încheiata la spital, cu toate că mama lor dormea încă. Fuseseră avertizați că femeia avea să rămână timp de cel puțin două zile sub un tratament intensiv cu sedative. Abia în ziua următoare avea să se trezească și să poată sta de vorba cu ei. Cu toate acestea, cei doi frați doriseră să rămână lângă patul ei, să-i privească fața, să-i urmărească mișcările, în timp ce discutau pe o voce scăzută despre speranțele și spaimile lor de viitor. Matt spunea că timp de două zile casa lor fusese plină, iar telefonul sunase încontinuu – membrii familiei veneau ori sunau să se intereseze de starea lui Isabel și să-și ofere ajutorul. Familia Cooper

era o familie numeroasă și bine încheagată; nimic nu-i unea mai tare decât o situație de criză. La fel se întâmplase și cu doi ani în urmă, atunci când cei doi frați și sora lor, Claire, nu fuseseră lăsați nicio clipă singuri după ce tatăl lor fusese ucis.

Moartea tatălui lor fusese o lovitură bruscă și zguduitoare. Boala mamei lor fusese o tortură lentă și de lungă durată. Minte lui Cooper începu să rătăcească din nou, în căutarea amintirilor de pe vremea când erau toți împreună. Asta se întâmpla cu doar doi ani în urmă, dar ai fi zis că trecuse un veac de atunci. Era vorba despre schimbarea de circumstanțe.

De data asta totuși, nu putea înțelege de ce prezența nelipsită a membrilor familiei nu reușea să-i ofere prea multa mângâiere. Apropierea lor părea să creeze o povară de așteptări căreia el nu se mai simțea în stare să îi facă față. Cu toții considerau că el era un polițist inteligent și popular și nu se îndoiau nici măcar o clipă că era menit pentru lucruri mărețe. Iar asta era o provocare la a cărei înălțime el nu se mai putea ridica.

Dintr-odată, i se părea că toate lucrurile din viața lui o luau razna, unul după altul. Temelia aceea solidă pe care se baza era dărâmată încetul cu încetul; speranțele lui erau călcate în picioare fără milă, una câte una. De ce coincisese oare criza asta a mamei lui cu sosirea lui Diane Fry în Edendale? Nu-și putea scoate din minte ideea că între cele două lucruri exista o legătură. Ele lansaseră un atac comun atât asupra vieții sale personale, cât și asupra celei profesionale, iar el nu știa cum să facă față efectelor pe care aceste atacuri le aveau asupra sentimentelor lui, asupra stărilor lui sufletești și, în ultimă instanță, asupra rațiunii lui.

Trebuia să recunoască faptul că făcuse o greșală ignorând procedurile standard de urmărire a lui Lee Sherratt, iar aceasta greșală aproape că se soldase cu un dezastru – cu toate că, își spunea el, dacă Fry n-ar fi fost acolo, el ar fi procedat cu totul altfel. Și apoi, ca din senin, se trezise gândindu-se la Helen Milner; se gândea la ea încă de luni, când o văzuse pentru prima oară, după mulți ani, în timpul vizitei la Dial Cottage.

În clipele de liniște pe care le mai avusese de atunci încolo, se gândise că poate găsisese în sfârșit pe cineva cu care avea suficiente lucruri în comun pentru a se gândi că ar putea să-și împartă viața, cineva din afara familiei. Se văzuse prezentându-i-o pe Helen mamei lui, știind că ea avea să fie de acord. Acesta era unul din cele două lucruri pe care mama lui și le dorea cel mai mult – ca Ben să găsească pe cineva cu care să se căsătorească. Cealaltă dorință era de fapt convingerea ei nezdrușcinată că el avea să ajungă într-o

bună zi sergent, la fel ca tatăl lui. Chiar în dimineața aceea i se oferise posibilitatea de a reînoda relația pe care o avusese odată cu Helen. Însă el lăsase acea ocazie să îi scape și făcuse asta din cauza meseriei lui.

Peste toate astea mai fusese și eșecul acela umilitor cu grămada de compost de la Thorpe Farm. Nu-i era greu să-și imagineze ce se vorbea despre el la secție. În numai câteva ore avea să devină subiect de bârfă pentru toți polițiștii din Divizia E sau poate chiar din tot ținutul. Muntele pe care trebuia să îl escaladeze ca să fie demn de memoria tatălui lui era din ce în ce mai înalt. În clipa de față, părea cât Everestul.

— Tocmai ai ratat apariția televizată a familiei Vernon, îl informă Matt.

— Da? Cum a fost?

— Teatral, aprecie Kate.

Cooper dădu ușor din cap. Se prăbuși pe un fotoliu și privi fix la ecranul televizorului, fără a-l vedea însă. Mintea lui era un vârtej de neliniști. Se întreba cum avea să facă față ideii de a se întoarce la serviciu a doua zi. Și cum avea să facă față vizitei de după-amiază la spital, pentru care aranjase să-și ia câteva ore libere – vizita în cursul căreia mama lui urma să nu mai fie sub efectul calmantelor. Nici nu conștientizase că Kate îi vorbea de câteva secunde bune.

— Scuză-mă... Ce spuneai?

— Te simți bine, Ben?

— Da, sunt bine.

— Te întrebam dacă rămâi acasă în noaptea asta. Dacă da, o să pregătesc cina pentru mai târziu.

Nu putea recunoaște de față cu ea că ideea de a petrece oricât de puțin timp în casa aceea i se părea insuportabilă. Avea în permanență impulsul de a urca treptele și de a deschide ușa de la camera mamei lui, știind că n-avea s-o găsească acolo. Simțea imboldul de a retrăi cele mai neplăcute momente ale bolii ei, ca și cum aceasta ar fi fost o penitență pe care trebuia să o ispășească.

— Ăăă... nu. Mă gândeam să ies să beau ceva. Vrei să vii și tu, Matt?

Nu-i scăpă faptul că femeia îl ciupi rapid de braț pe fratele lui, ceea ce exprima suficient de clar sentimentele ei în aceasta privință.

— Nu, mulțumesc, Ben. O să rămân acasă în seara asta. Măine mă trezesc devreme să împuşc câțiva din iepurii ăia de pe câmpul din sud. Poate mâine... Ce zici?

— Bine.

Cooper se urcă în mașina și o luă automat în direcția Edendale. În oraș erau câteva localuri la care mergea în mod regulat. Dar, ajuns la periferia orașului și văzând peisajul familiar cu frontoane de piatră și acoperișuri de ardezie întinzându-se în fața lui în lumina amurgului, se răzgândi, întoarse Toyota, intrând pe o străduță laterală și o luă peste deal, către Moorhay.

Și de data asta, satul părea liniștit. Nu se zăreau turiști pe străzi și nici vreo activitate polițienească ieșită din comun; la marginea drumului nu se vedea decât un șir de pubele verzi, cu roți. Locuitorii satului se retrăseseră din nou în spatele ușilor închise, unii dintre ei – era convins – strângându-și bine propriile secrete.

Se opri la câțiva metri înainte de Dial Cottage și rămase în mașină o vreme, privind spre ușa casei. Poate că era lumina derutantă a înserării, sau poate stresul experiențelor de peste zi, sau poate că pur și simplu speranțele lui tainice îi influențau simțurile... însă avu senzația că o vede pe Helen Milner ieșind pe ușa casei, exact așa cum făcuse în dimineața aceea – o lumină caldă, vie, pe fondul întunericului din interior. Își aminti de expresia aceea fugară de dezamăgire de pe chipul ei atunci când își dăduse seama că el nu venise acolo pentru ea. În minte îi veni și cuvintele lui Gwen Dickinson – „Știi, mi-a tot vorbit despre tine...” Oare putea fi adevărat? Se gândise Helen la el la fel cum se gândise și el la ea?

Cooper își repeta în sinea lui ultimele câteva propoziții pe care le schimbaseră între ei: „Sa înțeleg că nu ești polițist tot timpul?” îl întrebase ea. „Cum ești atunci când ești doar Ben Cooper?” „Asta va trebui să afli într-o bună zi, nu?” îi replicase el. Iar în cele din urmă ea spusese: „Poate că voi afla”.

Întoarse aceste cuvinte pe toate fețele în mintea lui, gândindu-se la tonalitatea pe care o folosisese ea, încercând să-și amintească expresia de pe chipul ei, mișcarea exactă a capului atunci când se întorsese cu spatele la el – și căutând toate semnificațiile posibile ale acestor gesturi. Avea să vină și ziua aceea, își promise el. Cu siguranță, avea să vină și ziua aceea – una când el nu avea să se mai poarte ca un polițist. Dar nu acum.

Porni motorul Toyotei și conduse vreo sută de metri mai încolo, pe aceeași stradă, oprind în cele din urmă pe caldarâmul din fața localului Drover. Înăuntru era destul de aglomerat pentru o seară de miercuri. Însă cei trei bătrâni se aflau în colțul lor obișnuit – Harry Dickinson, Wilford Cutts și Sam Beeley. Atunci când el intră, ei întoarseră capetele, iar privirea lor îl urmări în drumul către bar. În timp ce comanda, auzi un comentariu din

partea unuia dintre ei, comentariu care îi făcu pe ceilalți să chicotească. Își simți maxilarul încheștându-se, iar sângele îi inunda obrazii; însă făcu un efort și se stăpâni. N-avea de gând să le permită bătrânilor să-l învârtă pe degete după bunul lor plac.

Patronul, Kenny Lee, încercă să facă puțină conversație, însă, văzându-se ignorat, pufni și se întoarse cu spatele. După ce-și plăti paharul de Robinson's, Cooper se îndreptă către masa din colț. Cei trei bătrâni îl priviră venind spre ei, în ochii lor citindu-se așteptarea, însă nu scoaseră nici măcar un sunet. Harry se ridică de pe scaunul lui.

— Pe mine mă cauți?

— Nu în mod special. Am trecut doar să beau ceva.

Harry păru dezamăgit și se așază din nou. Cooper se uită în jur, căutând un loc liber și găsi un taburet de lemn, foarte uzat. Tânărul îi simți urmărindu-i fiecare mișcare în timp ce își trase taburetul la masa lor, se așază și sorbi lung din paharul lui de bere.

— Asta-i marfa bună! decretă el. Așa mă gândeam și eu. Numai că nu puteam s-o testez în timpul orelor de program.

Bătrânii încuviințară prudent, cu o mișcare a capului. Sam tuși și îi oferă o țigară, pe care Cooper o refuză politicos.

— Nu sunt prea mulți turiști pe aici în seara asta, să înțeleg?

— E miercuri, spuse Sam.

Cooper simți că bătrânii își transmiteau mesaje nerostite, clipind sau bătând ușor în masă cu degetele lor osoase. Erau asemenea unui grup de jucători de poker aflați pe punctul de a-l lăsa în pielea goală pe un străin recent venit în oraș. Dar pe Cooper nu-l interesau lucrurile pe care ei nu i le împărtășeau. Nu acum.

Lăsă tăcerea să se aștearnă, așteptând ca bătrânii să vorbească primii. În mod normal, probabil că petreceau ore întregi împreună fără să scoată un cuvânt, dacă nu aveau prea multe de spus. Însă el era acum musafir la masa lor, iar ei erau gazdele. Miza pe politețea lor.

— Și ia zi, cum merge? Întrebă Wilford în cele din urmă.

— Ce anume?

— Știi tu, băiete... Cazul de crimă.

— Nu merge, spuse Cooper și ridică din nou paharul în dreptul gurii.

— Ha?

— Păi suspecti aveți, spuse Sam. O să-i chestionați. O să aveți și niște băieți isteți, polițistul bun și polițistul rău... îi puneți jos...

Cooper clătină din cap.

— Acum nu prea mai putem aplica metodele astea... Sunt alte reguli. Au drepturi...

— Drepturi?

— Dacă nu avem suficiente probe pentru a-i acuza, n-avem decât să le dăm drumul.

— Și n-aveți? Probe? Întrebă Wilford.

— Nu suficiente. Nici pe departe!

— Păcat!

— E foarte demoralizant. Uneori îți vine să lași totul baltă.

Harry nu spusese nimic până acum. Privirea lui era fixată asupra lui Cooper în timp ce acesta vorbea, urmărindu-i buzele și studiindu-i chipul, ca și când ar fi încercat să vadă dincolo de cuvintele lui.

— Treaba cu porcii n-a fost vina noastră, tinere.

— Nu, știu că nu.

— Ai avut probleme? se interesa Wilford.

Cooper ridică din umeri.

— N-o să mă bucur de prea multă simpatie în perioada imediat următoare.

— N-a fost vina noastră, repetă Sam.

— Noi ți-am povestit treaba cu sângele și cu oasele.

— Grămada aia îi ajută să putrezească, dacă nu sunt prea mari. Altminteri, casapul îți ia bani ca să ți-i scoată din curte.

— Și ce rost are să plătești casapul dacă poți scăpa de ei în mod natural? adăugă Sam.

— Presupun că nu erau suficient de mari ca să-i dați la îngrășat, spuse Cooper.

— Nu, nu. În niciun caz! N-ai fi putut să-i vinzi.

— Ca să vezi ce chestie ciudata și la porcii ăștia! se mira Wilford. Pielea lor seamănă mult cu a noastră.

— Asta știu că le-a cam dat de gândit colegilor tăi de la poliție, spuse Sam, începând să zâmbească din nou.

— Au crezut că au descoperit vreun cadavru sau două! spuse Cooper. Pentru o vreme...

— A dracului chestie! Doctorița aia n-a fost prea încântată când a ajuns acolo.

— Medicul patolog... A fost o scăpare.

— Eu, unul, n-am mai auzit niciodată un asemenea limbaj, spuse Wilford.

— Nu din partea unui doctor.

— Și mai era și femeie!

— Știai că și pe ei îi arde soarele, ca pe noi? întreba Wilford. De porci vorbesc. Nu poți să-i lași afară când bate soarele puternic. Vezi tu, aia doi fuseseră ținuți înăuntru, la adăpost de soare. De-asta era pielea lor așa curată.

— Și albă.

— Da. Erau din rasa Middle White. Unii oameni prefera rasele mai vechi, dar porcii din rasa asta cresc mai bine.

Cooper închise ochii, simțind deja că discuția aluneca rapid pe un făgaș ce lui îi era străin. În mod bizar, în minte îi veni amintirea peștilor acelora alunecoși pe care încerca să-i prindă cu mâna liberă, pe vremea când era copil, în râurile din preajma localității Edendale. Știa că erau acolo, stând la pândă din umbră și aproape că reușea să pună mâna pe ei, în apă. Însă nu era nevoie decât de câteva răsuciri bruște și peștii îi scăpau de fiecare dată. Se simți dintr-odată complet deprimat și se întreba ce Dumnezeu sperase să obțină venind aici în seara asta. Se afla în locul complet nepotrivit. Însă n-avea idee care era locul potrivit pentru el în momentul de față.

Își goli paharul și se ridică în picioare plictisit.

— Pleci deja? îl întrebă Sam. Compania noastră nu-ți e pe plac?

— Îmi pierd vremea aici, îi răspunse Cooper, îndreptându-se spre ușă.

Afara, cerul era senin, iar aerul serii era cald. Rămas pe loc o clipă, inspirând aerul nemișcat și privind în sus, la forma stâncii Raven's Side, care se contura deasupra satului, își aminti în momentul acela că exista un loc unde se simțise întotdeauna ca acasă.

Cineva pusese un opritor în ușa localului pentru a o ține deschisă, ca să se aerisească, iar Cooper nu auzi pe nimeni venind în spatele lui. Însă recunoscuse vocea molcomă care îi șopti în ureche:

— Dacă pui întrebările potrivite, vei afla tot ceea ce dorești să știi.

— A, da? Eu nu sunt foarte sigur de asta, domnule Dickinson. În momentul de față, totul pare inutil.

Harry se uită la el, pârând dintr-odată să-l înțeleagă.

— Te-ai săturat?

— S-ar putea spune și așa.

— Mie mi se pare că te-a încolțit câinele cel negru, tinere...

— Poftim?

— Așa le spuneam noi copiilor când stăteau bosumflați sau când aveau nervi. Le spuneam: „Ți-a sărit câinele negru în spinare”. Asta ți se întâmplă și ție acum, am impresia.

Bosumflat? Trecuse multă vreme de când nu mai fusese acuzat că stătea bosumflat. Ca și cum era vreun adolescent cu toane...

— Da, am auzit expresia, mulțumesc.

— N-ai pentru ce, tinere.

Acum, că bătrânul îi explicase sensul expresiei, Cooper își aminti că o mai auzise și înainte. Auzea ecoul slab al vocii mamei lui, dojenindu-l pentru că îl încolțise câinele cel negru.

Era una dintre expresiile acelea misterioase ale copilăriei pe care, la vremea respectivă, le înțelegeai doar pe jumătate. Câinele cel negru. Cuvinte cu o semnificație înfiorătoare, care avuseseră întotdeauna impact asupra imaginației lui. Privind în urmă, avea sentimentul că micul Ben Cooper își imagina la vremea aceea o bestie uriașă, înspăimântătoare, care venea dinspre mlaștini, cu ochi roșii și cu spume la gură. Amintirea aceea se confunda acum cu poveștile pe care i le spunea bunica despre legendarii Black Shuck și Barguest – niște dulăi gigantici, cu ochi incandescenti, care îi pândeau în miez de noapte pe nefericiții călători de pe anumite drumuri și îi duceau direct în infern.

„Ți-a sărit în spinare câinele cel negru”, spunea lumea. Nu era o imagine prea plăcută... Odată ce tabloul acela i se întipărise în minte, fusese tare greu să scape de el. I se strecura în coșmaruri, trezindu-l cu plesnete de fălci și cu priviri feroce. În copilărie, ar fi făcut orice să scape de câinele acela negru care i se urca în spate. De regulă, mama era cea care îl putea ajuta să facă asta. Ea reușea întotdeauna să-l înveselească și să-l scoată dintr-o stare de indispoziție.

Dar acum, când rolurile se inversaseră, el nu avea puterea necesară pentru a o scăpa pe mama lui de imensul câine negru care sărise pe ea.

Harry îl studie cu o privire pătrunzătoare, suspicios din cauza tăcerii lui. Cooper reveni la realitate și îi întoarse privirea bătrânului.

— Ei bine, eu trebuie să plec acum, domnule Dickinson. Poate ne mai vedem.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, tinere.

Câteva minute mai târziu, Cooper stătea pe Raven's Side, privind peste valea plină de umbrele înserării, către Win Low.

Îi plăceau numele dealurilor din aceasta parte a regiunii Peak District, cu rezonanțele lor amintind de invadatorii danezi care ocupaseră ținutul Derbyshire timp de câteva decenii. Așa cum învățase la școală, corbul²⁹ era simbolul lui Odin, căpetenia zeilor vikingi. Iar scandinavii nu fuseseră singurii care le conferiseră acestor dealuri puteri supranaturale.

La capătul opus al văii, ultimele raze ale soarelui ce stătea să apună luminau laturile vestice ale Vrăjitoarelor cu brazde roșii ca sângele, dându-le un aspect tridimensional melodramatic. Ai fi zis că erau gata să-și ia zborul pe măturile lor în orice moment. Nici nu era de mirare că vechilor locuitori ai văii le inspirau teamă. Aflorimentele stâncoase, din piatră de gresie, erau, în cel mai bun caz, niște prezențe uneltitoare și rău prevestitoare, formele lor fiind negre și amenințătoare chiar și în zilele cele mai senine. Așa se face că sătenilor mai superstițioși nu le era deloc greu să dea vina pe ele pentru toate necazurile și nenorocirile cu care se confruntau.

Cooper stătea aproape de locul în care trebuia să se fi aflat Gary Edwards cu binoclul lui în seara în care Laura Vernon fusese ucisă. Priveliștea pe care o avea în fața ochilor se întindea de la grădinile din spatele caselor din Moorhay până la acoperișul Morii Vechi din Quith Holes, coborând dincolo de regiunea împădurită ce aluneca năvalnic la vale, până la șoseaua ce șerpuia mult mai departe de fundul văii. Pârâul nu se putea vedea de aici, iar copacii erau foarte deși în porțiunea unde fusese descoperit trupul Laurei.

Ultimele raze de lumină făceau tot felul de ghidușii în porțiunile mai adânci ale pădurii, distorsionând umbrele și mătuiind culorile, până ce verdea și maroniul ajungeau să se confunde, într-o combinație de petice întunecate atinse de o ușoară nuanță de violet. De pe deal, lumina cădea aproape vertical, aplatizând peisajul și reducând pădurea la un decor bidimensional, în care culorile nu mai contau.

Cooper privi din nou spre vârful dealului Win Low și spre Vrăjitoare. Sub umbra stâncilor acelora răsucite era un vechi drum pe care treceau altădată caii de povară, traversând piscul. Însă călătorul care se avânta pe acolo în timpul nopții dădea dovada de mare curaj. Nu era deloc greu să-ți imaginezi dulăii negri din legende dând târcoale pe creasta înecata în întuneric a dealului, așteptând să se năpustească.

Și, odată ce căinii negri ai infernului îți săreau în spinare, nu mai aveai nicio șansă să scapi de ei vreodată!

20

— O, Dumnezeu! exclama comisarul Jepson. Chestia asta n-o să fie niciodată uitata pe deplin. E genul de poveste de pe urma căreia divizia va avea de suferit mereu de acum înainte. Va apărea în presa locală, în ziarele de scandal naționale, o să ajungem subiect de glumă la jurnalul de știri. Și mai mult ca sigur o să apară și în *Police Review*. Vom deveni prilej de bășcălie pentru toată poliția din țară! Parcă aud deja bancurile care o să circule pe seama noastră. Și asta o să țină ani de zile! Ani!

Comisarul îi convocase pe inspectorul-șef Tailby și pe inspectorul Hitchens în biroul lui, înainte de instructajul de dimineață. Acestora le revenise dificila misiune de a-i explica comandantului diviziei cum se făcea că mai bine de zece polițiști fuseseră puși să sape într-o grămadă uriașă de compost și de ce fusese chemat apoi medicul patalog să examineze doi porci morți.

— Probabil am putea găsi ceva de care să-l acuzăm pe Cutts, spuse Hitchens. Să ne justificam acțiunea, ca să spun așa...

— Nu, nu, nu! Asta n-ar face decât să înrăutățească situația. Hai să lăsăm lucrurile așa și să sperăm că totul o să treacă de la sine după o zi sau două. Cei de la biroul de presă au primit informațiile necesare?

— M-am ocupat eu de ei aseară, spuse Tailby. Au câteva date, în mare, dar dincolo de asta vor trebui să mă citeze pe mine ca sursă pentru mai multe detalii. O să refuz orice fel de comentariu.

— În regulă, Stewart, însă eu tot nu înțeleg cum s-au întâmplat toate astea.

— Ben Cooper a avut unul dintre momentele lui de inspirație, explica Hitchens.

— A, tânărul Cooper... Tot lui îi datorăm și povestea aia cu arestarea lui Sherratt...

— Ar fi putut fi un dezastru dacă agentul Fry nu era acolo.

— În cazul în care Cooper ar fi fost împușcat... Jepson se cutremură. Am fi avut parte de o adevărată catastrofă în ceea ce privește relațiile cu publicul. Nimeni n-a uitat ce i s-a întâmplat tatălui lui.

— Oricum am privi lucrurile, nu ne mai putem permite un astfel de incident, admise Tailby.

Jepson se întoarse către Hitchens.

— În privința personalului din departamentul tău... ești cu ochii în patru, sper, la tot ceea ce se întâmplă. Da, Paul?

— Încerc, domnule.

— Știi că va trebui să luăm cât de curând o hotărâre în ceea ce privește înlocuirea sergentului Osborne. Se retrage definitiv la începutul lunii viitoare. Cooper era unul dintre cei pe care îi aveam în vedere pentru acest post, nu?

— Era în vârful listei candidaților, răspunse Hitchens.

— Și ce părere ai acum despre el?

— Sincer, pare să fie puțin cam instabil din punct de vedere emoțional. Ieri a fost foarte prost dispus. Și, din câte îmi dau eu seama, nu avea un motiv anume...

— Și totuși, agentul cel nou, Fry...

— Are referințe mai bune decât Cooper. Și pare foarte stabilă, în ciuda trecutului ei...

Jepson dădu din cap cu o mină serioasă.

— A, da... Povestea aia din West Midlands... Desigur.

— O chestie foarte urâtă, comentă Tailby. Dar acum totul e bine în ceea ce o privește. Nu, Paul?

— Puțin cam nesociabilă... Dar, altfel, tare ca o stâncă, domnule. E foarte stăpână pe ea, așa spune. Foarte bună din punct de vedere profesional. Nu există efecte negative, spune ea.

— Chiar ai discutat cu ea despre asta? se interesa Jepson.

— Da, domnule.

— Bravo! Asta înseamnă management de calitate – o bună relaționare cu personalul.

— Conform dosarului ei, a beneficiat de consilierea standard. Cu toate acestea și-a creat o anumită reputație la ședințele de consiliere, după ce s-a despărțit de prietenul ei. Se pare că el nu s-a putut împăca nicicum cu ideea, dar ea s-a descurcat foarte bine.

— Presupun că o astfel de experiență chiar poate să te transforme într-o persoană mai puternică, interveni Tailby.

— Da, exact! Botezul focului și așa mai departe... Aduăgă și numele lui Diane Fry pe lista finală. Hai să vedem ce impresie ne lasă după interogatorii.

— Și totuși, Ben Cooper... Ar fi o alegere pe placul multora, domnule.

— Hmm... Paul spune că băiatul e instabil din punct de vedere emoțional. Nu prea îmi place cum sună treaba asta. Cred că momentan Cooper nu e suficient de copt pentru un post de conducere. Păcat! Un băiat de prin partea locului, care cunoaște locul foarte bune... Dedicat, muncitor, isteț...

— Nu-i suficient, comentă Hitchens.

Jepson oftă.

— Poate că ai dreptate. Să înțeleg că ne-am pus cu toții de acord asupra faptului că Ben Cooper nu reprezintă o opțiune pentru înlocuirea lui Osborne? Comisarul așteaptă răspunsul tacit al celor doi. În cazul acesta, continuă el apoi, ar fi bine să rezolvăm repede. O să-i solicit o întrevedere în dimineața asta, în timpul ședinței de instructaj și o să-i dau vestea. Am să-l înveselesc puțin, să încerc să amortizez lovitura. O să sugerez o dezvoltare pe orizontală...

Cei trei bărbați rămaseră așezați câteva clipe, evaluând cu calm o treaba bine făcută. Jepson tresari și se îndrepta de spate, semnalând astfel o schimbare de subiect.

— Și, ia spuneți-mi, cum înaintează ancheta Vernon? Stewart?

— În stadiul actual, nu este nevoie să mai apelăm la alte resurse, domnule. Astăzi aștept rezultatele de la laborator. Cred că ele ne-ar putea oferi o concluzie a întregii anchete.

— Există două posibilități, nu?

— Sunt sigur că probele de laborator îl vor incrimina fie pe Lee Sherratt, fie pe iubitul fetei, Simeon Holmes, confirmă Tailby. Aceasta este vestea de care avem nevoie. S-ar putea să facem o arestare cât de curând.

— Ar fi un comunicat de presă nemaipomenit! spuse Jepson plin de speranță. Dacă am putea transmite această veste mass-mediei în cursul zilei de azi, s-ar putea ca presa să uite de povestea cu porcii.

— Eu rămân optimist, spuse Tailby.

Harry Dickinson purta ochelarii săi cu lentile bifocale și cu rame negre, care făceau ca ochii lui să pară deformați și disproporționați, asemenea pietrelor netede dintr-o apă adâncă.

— Și hai să-ți spun eu ceva, fata mea. Dacă-l mai vezi pe polițistul ăla tânăr, poți să-i transmiți că tovarășii lui își pierd vremea dacă vor să-l scoată vinovat pe Sherratt.

Cu o seară în urmă, Helen Milner făcuse câteva cumpărături pentru bunica ei la Somerfield's, în Edendale. Acolo, totul era mult mai ieftin decât la micuța prăvălie din sat. În mod normal, Gwen ar fi preferat să ia autobuzul de Hulley din stația de lângă cârciumă, ca să facă un drum în oraș, din dorința de a economisi ceva bani din pensie. Însă în săptămâna aceasta bătrâna refuzase să facă drumul până în oraș, temându-se de ceea ce aveau să îi spună celelalte femei din autobuz, convinsă că vânzătorii aveau s-o vorbească pe la spate și că fetele de la casă ar refuza să o servească. Nimic din ce i-ar fi spus Helen n-ar fi reușit s-o convingă pe bătrână că exagera. Uneori, se dovedea la fel de încăpățânată ca Harry.

— A fost grădinar la Piciorul Muntelui, dar Graham Vernon l-a dat afară, spuse Helen.

— Lee Sherratt? Țsta n-a fost niciodată grădinar. Ar putea să care o roabă în spate, dar, în rest, nu se pricepe la nimic.

— Se aude că făcuse o pasiune pentru Laura.

— Nu e sigur. Nu înseamnă nimic.

Helen strecura niște conserve de mazăre și cartofi noi în dulapurile din bucătărie, privind într-o parte, pe fereastră, unde o vedea pe Gwen făcându-și de lucru prin grădină, tăind cu atenție trandafirii uscați cu o foarfecă de grădinărit. Părea fragilă și nesigura pe picioarele ei, iar pielea îi era translucidă în lumina dimineții, care cădea de deasupra vârfului Win Low.

— N-ai vorbit cu bunica până acum?

Harry era adâncit în lectura ziarului său de dimineață. Spre deosebire de mulți oameni de vârsta lui, care preferau paginile sportive și titlurile senzaționale din ziarele de scandal, Harry cumpăra ziarul *Guardian*. Spunea că vrea să știe ce se petrecea cu adevărat în lume. „Toate chestiile astea despre vedetele TV și relațiile celor din familia regală... pe mine mă lasă rece”, spunea el adesea.

— Despre ce să vorbesc cu ea?

— E necăjită.

— Și când nu e ea necăjită? Femeia asta a devenit nevrotică la bătrânețe...

— Bunicule, e foarte îngrijorată. Crede că ai necazuri cu poliția. Trebuie s-o liniștești. Nu vrea să asculte de nimeni altcineva.

— A, carevasăzică toți vorbesc despre mine, nu? spuse Harry.

— Lumea vorbește... însă nimeni nu crede cu adevărat că ai avea vreun amestec.

— Și de ce nu? vru el să știe.

Helen dădu din mână, neavând o explicație la îndemână.

— Păi...

— Da, știu. Pentru că sunt bătrân. Nu ești cu nimic mai prejos decât polițiștii ăia. Știi, nici măcar nu m-au interogat ca lumea... Nu așa cum ar fi trebuit să o facă, din moment ce eu am descoperit cadavrul. Ei își închipuie că n-aș fi putut s-o fac, mă înțelegi. Pentru că sunt bătrân. Ei bine, se înșeală! Și tu te înșeli!

— Nu fi ridicol, bunicule! Noi știm că n-ai făcut-o dumneata. Evident că nu!

— O, da! Evident!

— Bunica știe... Și mama și tata și eu... Știm că dumneata n-ai făcut nimic rău. Noi știm cel mai bine – doar suntem familia dumitale!

— Și asta-i tot? Doar voi și nimeni altcineva?

Helen simți un fior sesizând tonul acela disprețuitor.

— Familia a însemnat întotdeauna foarte mult pentru dumneata. Știi doar!

Harry oftă și împături ziarul.

— Nu?

— Sigur că da, fata mea. Însă există și alte lucruri la fel de importante ca familia. Chiar și mai importante. Femeile nu înțeleg, pentru că ele sunt făcute din alt aluat... Familia... Asta-i tot ce contează pentru ele! Dar mai există și alte lucruri... Prietenia... Odată ce ai avut un prieten alături de tine, în mâinile căruia ți-ai pus viața și a cărui viață este în mâinile tale... e altceva. E o legătură pe care n-o poți rupe, pentru nimeni, niciodată. Ajungi până acolo încât ai fi în stare de orice ca să nu trădezi încrederea aceea, fata mea. De orice!

Harry o privea pe Helen drept în față, iar în adâncul ochilor lui era o privire aproape rugătoare, care îi cerea ajutorul. Iar ea chiar dorea să îl ajute, însă nu știa cum. Așteptă ca Harry să îi explice ce dorea să spună.

Însă acum el se uita fix la prima pagina a ziarului, de unde îl priveau la fel de fix, dintr-o poză, ochii disperați ai unor refugiați din Africa Centrală.

— Ai fi în stare să ucizi pentru a ajuta un asemenea prieten, mai spuse el.

Ben Cooper privi de-a lungul țevii, apucă bine mânerul de lemn și trase în piept mirosul lubrifiantului, în timp ce degetele lui băjbăiră încet după trăgaci. Pușca se instalează confortabil în dreptul umărului lui, iar greutatea

țevii duble se balansa ușor atunci când el se întoarse ca să-i testeze echilibrul. Odată cu mișcarea aceea făcută fără niciun efort, simți nerăbdarea de a avea ținta în raza lui vizuală, simți dorința de a trage și de a auzi cartușul descărcându-se. Era gata.

— Trage!

Piedica pocni sec și o bucată de lut trecu asemenea unui fulger prin câmpul lui vizual. Ca și cum ar fi avut o voință proprie, țeava puștii o luă mai întâi în sus și apoi la dreapta, pentru a urmări traiectoria obiectului, iar degetul lui se încordă. Bucata de lut se sparse în bucăți mici care deviară spre sol.

— Trage!

Cea de-a doua bucată de lut fâlfâi deasupra capului lui. Cooper spori cu grijă presiunea de pe trăgaci, drămuind presiunea suplimentară pe măsură ce linia țintei se stabilizează, iar bucata de lut se spulberă la fel ca prima.

— Ce părere ai, Ben?

— Interesant, spuse el, lăsând pușca jos și deschizându-i țeava. Puse apoi arma pe capota Land Roverului, iar fratele lui veni lângă pușca pe care o folosiseră la exerciții. Matt era cu șase ani mai mare decât Ben, având pieptul lat, umeri musculoși și un bust ca ale unui muncitor la ferma. Avea și el același păr subțire, șaten-deschis și alesese să-și ascundă începutul de chelie sub o șapcă verde de șofer de tractor, cu un cozoroc lung – asemenea unei șepci de baseball – având inscripționate cuvintele „John Deere” în față.

— Au fost două împușcături nemaipomenite, Ben! La cine te gândeai când ai lovit obiectele alea?

— Poftim?

— După expresia de pe chipul tău, aveai în fața ochilor pe cineva pe care îl urăști foarte tare... Te-a ajutat să te eliberezi?

— Da, puțin...

Matt îl studie pe fratele lui mai mic.

— Treaba asta te cam macină, nu-i așa? Nu te-am văzut prea des într-o asemenea stare. O s-o facem bine pe mama, o să vezi... Așteaptă numai să ajungem la ea în după-amiaza asta. Pun pariu că o să fie așa cum o știi tu și o să te simți mult mai bine după aceea.

— Tot ce se poate, Matt... Dar nu e numai asta...

— Aha, am înțeles! Probleme cu femeile, cumva? Nu cu Helen Milner, sper...

Cooper îl privi surprins pe fratele lui.

— Ce te face să spui asta?

— E clar că trebuie să te fi lovit de ea în cazul Vernon... Am pus și eu lucrurile cap la cap după ce am citit ziarele. Tatăl ei lucrează pentru Graham Vernon, nu? Iar bătrânul, Harry Dickinson, e bunicul ei, așa-i? Dacă tot ți-ai pierdut vremea pe acolo, bănuiesc că trebuie să fi reînnodat vechile legături.

Matt zâmbi larg în timp ce fratele lui îl privea, rămas fără cuvinte.

— Ei, ce zici? Ar fi trebuit să mă fac detectiv?

— Nu știu cum de te-ai gândit la toate astea.

— Hmm, Helen Milner, zici? Întotdeauna am avut impresia că fata simțea ceva pentru tine, frățioare, acum vreo câțiva ani...

— Asta a fost demult. Acum s-a schimbat. Ar trebui s-o vezi.

— A, dar am văzut-o. Acum e profesoară la școala la care învață Amy și Josie. Am discutat cu ea la o ședință cu părinții, de curând. Nu-mi place să-mi dezvălui secretele, dar așa am aflat despre tatăl ei și tot restul... De fapt, am vorbit destul de mult. Am discutat despre vremurile de demult și chiar și despre Vernoni.

— Bun, atunci. Deci știi cum arată. Probabil are vreo jumătate de duzină de tipi cu care se vede. De ce să-și bata capul cu mine?

— Mi se pare mie sau sesizez o urmă de amărăciune? Avem cumva o juncană în călduri care are prea mulți tauri dintre care să aleagă?

— Oamenii nu sunt ca vitele, Matt.

— Uneori ar fi mai bine dacă ar fi. Dacă stai să te gândești, e păcat că nu poți însemna oamenii așa cum însemnezi oile; așa ai ști imediat cine pe cine călărește.

Matt îl privi pe fratele lui, ridicând din sprâncene în așteptarea unei reacții; văzu însă că nu reușise să stârnească nici măcar un zâmbet.

— Mai e ceva, nu-i așa? Probleme la serviciu?

— Da, ai dreptate. În ultimele zile am făcut câteva gafe.

— Dar o să înțeleagă și ei că ești foarte stresat în momentele astea, nu?

Cooper scoase cheile Toyotei din buzunar și se uita la ceas. Era trecut de ora la care ar fi trebuit să plece spre Edendale, pentru a intra în tură. Dar șansa de a testa noua pușcă a lui Matt fusese o tentație prea mare.

— Le-ai spus șefilor tăi despre mama, sper...

— Nu, nu mi s-a părut necesar ca ei să știe.

— Dar ți-ai luat liber în dimineața asta ca să mergi la spital?

— Le-am spus pur și simplu că am o programare la medic.

— La dracu'! Probabil că ei își închipuie că mergi să vezi un psihiatru sau ceva, după felul în care te-ai purtat zilele astea.

— Prefer să nu amestec poliția în viața mamei, atâta tot!

— Înțeleg... În cazul ăsta, lucrurile sunt destul de neplăcute.

Cooper oftă.

— Hai să ți-o zic pe-a dreaptă, Matt. Aș prefera de o mie de ori să rămân aici, cu tine, să vânez iepuri, decât să mă întorc la birou în dimineața asta.

Matt îl însoțește pe fratele lui înapoi la mașina parcată în curte.

— Să înțeleg că ancheta Vernon nu s-a încheiat încă?

— Pare că se duce totul de răpă, Matt. Bineînțeles, la început dăm întotdeauna buzna ca nebunii. Adunăm cantități enorme de informație, luăm zeci de declarații de la martori, mergem din casă în casă și facem anchete peste anchete, obținem amănunte privind conjunctura... Dumnezeuule, după primele câteva zile computerul ăla e plin de tot felul de date. De regulă, ți se deschid niște linii clare de anchetă pe care le poți urma. Dar uneori toate drumurile par să se înfunde și nu ajungi nicăieri. Iar dacă ancheta unei crime începe să lăncezească, s-ar putea să treacă luni întregi înainte de a ajunge la un rezultat. Asta în caz că îi mai dai vreodată de cap!

— Iar acum ai de-a face cu una dintre acele anchete. Nu, Ben?

Cooper face o pauză, cu mâna pe portiera mașinii.

— Nu știu, Matt. Poate că sunt doar eu de vină. Dar ție nu ți s-a întâmplat niciodată să ai senzația că te lovești încontinuu de un zid fără măcar să îți dai seama de asta?

— Treaba cu fata aia e o adevărată tragedie. Undeva, acolo, e un individ care n-ar trebui să se bucure de libertate.

— Păi, cred că numai ideea asta ne mai ține în priză.

Se așeză pe scaunul șoferului și coborî geamurile. În mașină era deja cald, cu toate că nici nu se crăpase bine de ziuă.

Matt își sprijini antebrațul musculos de portieră.

— Și totuși, Vernonii nu sunt un exemplu pentru nimeni, nu?

— Nu sunt ceea ce înțeleg eu prin companie plăcută.

— Mai mult chiar, spuse Matt. Își creează singuri probleme făcând ceea ce fac. Toate orgiile alea și lucrurile care se petrec acolo... N-am nimic împotriva ideii de distracție, dar ce fac ei acolo e de-a dreptul dezgustător!

Cooper se uita încruntat la fratele lui, întrebându-se ce naiba voia să spună.

— A, înțeleg... Ei bine, dacă nu mă crezi, mai adăugă Matt, n-ai decât s-o întrebi pe Helen Milner.

Ajungând la periferia localității Edendale, Cooper își dădu seama că avea să întârzie pentru a doua oară într-o singură săptămână. O altă bilă neagră. Constată însă că nu-i pasă. O durere surdă îi pulsa în cap, chiar în spatele globilor oculari, ca un avertisment privind o furtună iminentă.

După câte se părea, la opt dimineața, la fiecare câțiva metri de-a lungul șoselei cineva trăgea de lesa unui câine. Animalele mergeau cu nasul pe jos, adulmecând fiecare smoc de iarbă și oprindu-se să cerceteze fiecare stâlp de iluminat sau copac întâlnit în cale. Un criminal care ar fi încercat să ascundă un cadavru în această zonă ar fi dat dovadă de imprudență. Echipele de căutare patrulau permanent prin zonă.

Ajungând la etajul al doilea al sediului divizional, prima persoana care îi ieși în cale fu Diane Fry. Femeia se îndrepta către camera unde se țineau ședințele de instructaj, însoțită de alți trei polițiști. Toți râdeau, iar lui Cooper i se aprinseră obraji, convins fiind că el era motivul distracției lor. Totuși, Fry îl zări venind și se opri pentru ca el s-o ajungă din urma.

— Iar ai întârziat, Ben. Dacă nu ai grijă, te așteaptă o sancțiune cât de curând.

— Nu contează, spuse el. Ți-a plăcut excursia la Yorkshire?

— Nu în mod special. Aș fi preferat să rămân aici.

— Să înțeleg că a fost o pierdere de vreme?

— Sincer, da. Nu era absolut necesar să se deplaseze cineva până acolo... Unde mai pui că am fost și doi...

Cooper zâmbi sarcastic înainte să apuce să se stăpânească.

— Ce surpriză! Dar presupun că v-ați simțit bine împreună.

Narile lui Fry luară foc.

— Nu înțeleg unde bați, dar de data asta o să mă prefac că nu te-am auzit!

El privi în jos, cu umerii căzuți.

— Îmi cer scuze, Diane. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Te simți bine, Ben? Ai niște idei tare ciudate, dar măcar până acum ai reușit să te abții de la comentariile răutăcioase.

— Da, sunt bine. Căldura asta care durează de atâta vreme e de vină, mă stoarce de puteri.

— Am auzit ceva despre niște porci...

— Da, da, nu-mi spune...

O văzu pe Fry studiindu-l. Privirea ei îi cerceta, pe rând, ochii inexpresivi, părul pieptănat în grabă, după care coborî spre obrajii lui bărbieriți la întâmplare și apoi spre cămașa boțită. Deveni dintr-odată conștient de mirosul stătut de transpirație pe care îl emana propriul corp și de felul în care îi tremură mâna atunci când se frecă la tâmples, unde durerea aceea surdă începea să pulseze din nou.

— Ben, în legătură cu ceea ce am spus despre tatăl tău. Mi-am cerut scuze. Dacă mai pot spune ceva...

— Ți-am spus și atunci – dacă mai aud încă o persoană că mă numește „băiatul sergentului Cooper”... Lasă-mă să uit toate astea, da?

Fry se dădu puțin înapoi, șocată de răutatea din vocea lui.

— Bine... A, era să uit, am un mesaj pentru tine. Comisarul vrea să te vadă imediat ce sosești la secție.

— Și cum rămâne cu instructajul?

— Imediat! Asta e mesajul comisarului. Necazuri, așa-i?

— Așa se pare.

— Hei, n-ai uitat de întâlnirea noastră de diseară, da?

— Poftim?

— A rămas să mă duci la dojo-ul tău. Abia aștept întrecerea aia amicală. Parcă spuneai că mă înveți câte ceva, nu mai știi?

Pereții din biroul comisarului erau garnisiți cu fotografii, unele dintre ele făcute cu mulți ani în urmă. Niște bărbați bătoși, care stăteau în poziție dreaptă, cu gulere înalte și mustați lungi, păreau să-l străfulgere cu privirea pe Ben Cooper, judecându-l. Păreau să spună că nu se ridică la standardele lor. Cu siguranță, acesta era mesajul pe care dorea să-l transmită și comisarul Jepson.

— Așadar, pe scurt, vreau să spun că de data asta încă nu ți-a venit rândul, Cooper. Ai răbdare și va veni și vremea ta. Sunt convins. Mai așteaptă puțin și vom privi lucrurile într-o altă lumină. Întotdeauna există speranțe în viitor. Gândește-te la o evoluție pe orizontala.

Jepson îl studie pe tânărul din fața sa, așteptând o reacție. Hitchens avea dreptate – Cooper lăsa impresia că era un pic stresat și nervos. După cearcănele negre din jurul ochilor, i-ai fi dat mai mult de douăzeci și opt de ani; plus că în dimineața asta nici nu se bărbierise cum trebuia. Mâinile lui tremurau ușor, chiar înainte să i se dea vestea că nu se afla pe lista

candidaților pentru postul de sergent. Jepson se întreabă dacă Ben Cooper avea cumva vreo problemă cu băutura. Trebuia să-l întrebe pe inspectorul Hitchens.

— Ceea ce ți-am spus te-a luat prin surprindere, Cooper?

— Cred că m-am gândit și eu la asta, domnule. Vedeți, mi s-a făcut o evaluare psihologică...

— Și ce se spunea în evaluarea ta psihologică, băiete?

— Că nu am o atitudine suficient de pozitivă, domnule. Că am tendința pronunțată de a mă interioriza și de a empatiza cu oamenii în situații complet nepotrivite.

— Aha... Și știi ce înseamnă asta?

— N-am idee, domnule.

— Înseamnă că ești al naibii de amabil, Cooper.

— Înțeleg.

— Iar noi nu ne permitem să avem polițiști amabili, nu? Nu în vremurile astea. A, da, mai nou avem tot felul de polițiști, Cooper. Cu toții și-au găsit locul în poliția de astăzi. Avem polițiști de culoare, polițiste, polițiști homosexuali, chiar și polițiști cu puteri paranormale!

Cooper se gândi că ultima categorie enumerată era de fapt o aluzie la o poveste apărută în ziarul local, despre un angajat al poliției care era un membru marcant al Bisericii Spiritualiste și care mărturisise de curând că avea înclinații de clarvăzător.

— Nimic nu mă mai poate surprinde acum, spuse Jepson. O să vezi tu că în scurt timp o să avem și travestiți în poliție. Cine știe ce pederast de la Moravuri o să apară într-o bună zi la serviciu în fustă, iar din momentul acela n-o să mai existe limite. O să avem în secții polițiști pitici, zombie și chiar și agenți cu pielea albastră, de pe Planeta Zog³⁰. Cine știe? Poate că până la urmă vor apărea și polițiști modificați genetic, cu mușchi ca ai lui King Kong și creierul cât o nucă. A, nu, la naiba, din ăștia avem deja! Dar Doamne ferește să-l discriminăm pe vreunul dintre ei, Cooper! Singurul pe care nu-l vom tolera în *niciun caz* este un polițist cu prejudecăți!

— Da, domnule, încuviință Cooper, cu un zâmbet nesigur, presupunând că Jepson se străduia să-l înveselească.

Comisarul îl privi cu suspiciune. Îi plăcea ca subalternii să râdă la glumele sale, dar numai atunci când glumea cu adevărat.

— Tu crezi, probabil, că nu există niciun motiv pentru care n-ar trebui să angajăm polițiști simpatici, nu-i așa? Absolut niciun motiv.

— Nu, domnule. Poate că nu pe post de sergent?

— Ei bine, cine și-ar dori să devină un amărât de sergent? E o meserie de tot rahatul, crede-mă.

Ascultară amândoi preț de o clipă, încercând să surprindă ecourile fățarniciei răsunând în pereții de rigips. Jepson bătu cu palma în birou pentru a întrerupe momentul acela de liniște și îl privi lung pe Cooper până ce acesta se simți obligat să vorbească.

— În orice caz, domnule, nu mă deranjează atât de tare. Nu am resentimente sau chestii de genul ăsta...

— Prostii! Dacă aș fi eu în locul tău, Cooper, aș turba de furie. Tu încerci să fii drăguț în continuare. Vezi, ăsta e cusurul tău! rosti el cu un aer triumfător.

— Nu cred că o să mă învăț minte vreodată, domnule!

— Sfatul meu este să te duci frumos să împuști niște porumbei sau ce faci tu de obicei, să-ți scoți ideea asta din minte. Bea câteva pahare. O să uiți curând toată povestea...

Cooper înclina din cap în semn că lua notă de cele spuse, în timp ce Jepson își țuguie buzele, devenind serios pentru a face un ultim comentariu.

— Dar fără izbucniri emoționale, da?

Cooper se uita dincolo de capul comisarului. Acolo, pe perete, era o poză înrămată, înfățișând câteva zeci de bărbați cu o ținută solemnă, stând jos sau în picioare în rânduri lungi. Ei alcătuiau întregul efectiv în uniformă al secției Edendale, surprins în timpul unei vizite la secție a unui membru al familiei regale, prin anii '80. Cooper își amintea foarte bine și ocazia și fotografia. Pe rândul al doilea, printre ceilalți sergenți, se afla și tatăl lui.

— Înțeleg, domnule. Nu contează. Nu contează absolut deloc.

Doctorul le explicase că lui Isabel Cooper i se administra un medicament puternic, antidepresiv. Rostise pe litere numele medicamentului, iar Cooper își notase cu atenție – Chlorpromazine. Aceasta bloca activitatea dopaminei și antrena schimbări la nivelul sistemului nervos. Ceea ce putea duce la apariția unor efecte secundare, menționase doctorul.

Stând așezat lângă patul mamei lui, Cooper avu impresia că ea nu se putea abține să nu-și miște buzele, limba și mușchii feței. Făcea grimase în permanență, împingându-și limba în obraji, așa cum ar fi făcut cineva într-o încercare frenetică de a-și îndepărta niște resturi de mâncare de pe gingii.

Sub așternut, picioarele ei se agitau constant, îndoindu-se și încordându-se fără încetare, precum picioarele unui ciclist într-o cursă lungă.

Doctorul ținuse neapărat să le precizeze lui Ben și lui Matt că medicamentele pe care le folosea nu erau curative. Ele nu puteau să vindece schizofrenia, ci doar să calmeze simptomele cele mai supărătoare. Rostita de doctor, lista acelor simptome păruse fără sfârșit – pierderea firului gândurilor, paranoia, halucinații, închipuiri, pierderea interesului pentru îngrijirea personală, retragere din punct de vedere social, anxietate severă, agitație. Starea ei nu putea decât să se înrăutățească, însă, ocazional, doar ocazional, se puteau aștepta la remisii temporare ale bolii, situații în care doamna Cooper avea să se poarte aproape normal. Medicul păruse să creadă că această ultimă mențiune era de natură să-i liniștească.

— Sunt o adevărată pacoste pentru toată lumea, spuse Isabel din patul ei privind în gol, cu ochi îmbătrâniți.

— Nu, mama. Sigur că nu ești. Nu-ți mai face atâtea gânduri...

— Tu ești, Ben?

— Da, mamă. Sunt aici.

Era acolo de aproape patruzeci de minute și vorbise și până atunci cu mama lui. Matt fusese cu el în prima jumătate de oră, însă ieșise puțin. Avea nevoie de aer proaspăt, zisese el.

— Ești un băiat bun. Eu sunt bolnavă, nu?

— O să te faci bine, mamă.

Ea-și întoarse capul, zâmbind slab și clipind neajutorată atunci când întinse o mână spre el. Pe gulerul cămășii ei de noapte se scursese un firicel de saliva. Pe dulăpiorul de lângă pat se afla o mică vază cu floarea-miresei, albă ca așternuturile de pe pat, ca pielea femeii. Cooper transpirase din cauza căldurii din camera de spital, însă mâna mamei lui era umedă și rece.

— Ești exact ca tatăl tău, îi spuse ea. Un tânăr atât de chipeș...

El îi zâmbi și îi apăsă mâna între ale lui, ghicind ce urma, temându-se că trebuia să dea un răspuns și neștiind ce ar fi putut să spună.

— Nu te-ai căsătorit încă, Ben?

— Nu, mamă. Știi doar că nu.

— O să găsești curând o fată cumsecade. Mi-ar plăcea să te văd căsătorit și cu copii.

— Nu-ți face griji.

Știa că vorbele acelea erau golite de sens. Însă în tot vocabularul lui nu păreau să existe cuvinte care să aibă sens, pe care să le înțeleagă amândoi și

în care să găsească alinare.

Umerii lui Isabel zvâcniră, iar picioarele i se mișcară spasmodic, fremătând sub cearceafurile de spital ca niște animale agitate. Limba bătrânei ieși printre buze în timp ce femeia privi prin încăpere clipind des, cu o expresie nedumerita. Privirea i se fixă apoi asupra fiului ei. Îi căută fața cu nerăbdare, în ochii ei citindu-se disperarea și rugămintea. Îi transmitea o chemare muta, implorându-l să-i ofere un strop de consolare.

— Exact ca tatăl tău, repetă ea.

El așteptă. Mușchii îi erau înțepeniți, iar mintea i se golise de gânduri. Era ca un iepure hipnotizat, în așteptarea mușcăturii fatale. Simți că îl dureau plămânii de la cât își ținuse respirația. Știa că n-avea să fie în stare să respingă rugămințile din ochii ei.

— Te-au făcut sergent, Ben?

— Da, mama, răspunse el, cu toate că i se rupea inima să mintă.

21

Diane Fry se afla pentru prima oară în casa de la Piciorul Muntelui. Nu era deloc impresionată de porticurile cu incrustații de lemn, de garajul triplu sau de porțile din fier forjat. Găsea că totul era lipsit de gust – o cutie albă, care nu-și afla locul în decorul văii și printre șirurile de case de piatră ce se întindeau la câțiva metri mai jos, pe șosea. Ai fi zis că aterizase aici dintr-o suburbie a Birminghamului. Poate din Edgbaston sau Bournville. În niciun caz nu părea să se încadreze în peisajul de aici.

Îi revenise sarcina de a discuta cu Charlotte Vernon, în urma interogatoriului luat de inspectorul-șef Tailby soțului și fiului ei. Până acum, Charlotte nu spusese prea multe și nimeni nu îi acordase prea multa atenție. Însă acum apăruseră alte întrebări care trebuiau puse, legate mai ales de Lee Sherratt. În viziunea domnului Tailby, băiatul rămânea în continuare principalul suspect; cu toate acestea, Fry observase că inspectorul-șef avusese întotdeauna în minte o a doua linie de anchetă, orientată asupra familiei fetei. Nu era exclus ca, într-un fel sau altul, cheia să se afle la Charlotte Vernon.

Fry fu întâmpinată de către Daniel. Acesta părea abătut și posac. Nu prea mai avea nimic din tânărul acela mânios despre care citise ea în rapoarte. Însă atunci când ea îi spuse ce dorea, el o luă înaintea, indicându-i drumul prin casă, fără un cuvânt sau o privire înapoi și fără a considera că politețurile ar fi necesare. Păcat că, în urma verificărilor, alibiul lui era perfect valabil!

Charlotte Vernon fusese descrisă de polițiștii care o văzuseră drept o femeie atrăgătoare; chiar foarte atrăgătoare, adăugaseră unii. Fry se aștepta să întâlnească o soție răsfățată de bogătaș, care nu făcea nimic altceva toată ziua decât să se preocupe de felul în care arăta și să-și mențină corpul într-o formă perfectă – o femeie cu o coafură costisitoare și cu un machiaj fără cusur. În schimb, în fața ei se afla o femeie spre patruzeci de ani, obosită și resemnată. Desigur, fardurile erau la locul lor și ar fi putut păcăli cu ușurință un bărbat. Însă Fry își dădu seama că ele fuseseră aplicate fără prea mare tragere de inimă.

Charlotte purta niște pantaloni largi, bej și o cămașă de mătase. Părea elegantă. Dar, pe de altă parte, era și cazul ca o femeie care purta haine de sute de lire să pară elegantă! Fry venise acolo pregătită să dovedească o

oarecare compasiune pentru femeia aceea, care tocmai își pierduse fiica. Era dispusă să uite povestea fiului și să asculte versiunea lui Charlotte cu privire la felul în care se petrecuseră evenimentele. Cu toate acestea, era ceva în felul în care femeia își înclină capul atunci când aprinse o țigară și se așează în fotoliu; în încrețitura buzelor ei, atunci când o studie critic pe Fry, privind-o de sus până jos. Până la urmă, Fry nu reuși să arate vreun pic de compasiune, mai ales că Charlotte Vernon deschise discuția într-un mod agresiv.

— Nu vă mai obosiți să mă tratați cu mânuși! Acum mă simt bine!

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, doamna Vernon.

— Da, vă așteptam. Desigur, Dan a trecut să vă vadă. Nu l-am putut opri. Bietul băiat! E atât de confuz când vine vorba de sex... Unii bărbați au nevoie de foarte mult timp ca să se maturizeze, nu credeți? Cred că Dan manifestă o formă gravă de pubertate întârziată.

— Doamnă Vernon, fiul dumneavoastră a dat o declarație privind relația dumneavoastră cu Lee Sherratt.

— Vrei să spui că a aflat că mi-o puneam cu grădinarul. Nu-i așa, draga mea?

Fry o privi lung, cu o mină lipsită de expresie. Se aflau într-o cameră plină de mobilă veche, frumoasă, cu suprafețe netede și curate. Pe pereți se aflau vreo trei sau patru tablouri mari, pictate în acuarelă, iar o podea lungă, acoperită cu parchet, ducea către o ușă dublă și o terasă pavată, cu balustrade de piatră. Lui Fry i-ar fi plăcut să exploreze baia și bucătăria, să studieze cada dotată cu sistem de hidromasaj, cuptorul automat, dressingurile încastrate în perete, frigiderul cu dezghețare automată și cuptorul cu microunde digital.

— Așa au stat lucrurile, doamnă Vernon?

— Desigur. Bine, s-a întâmplat doar de vreo câteva ori, dar ne-a plăcut foarte mult amândurora. Era lipsit de subtilitate, dar entuziast. Și avea un corp extraordinar. Să mai fii în stare să-i faci pe tineri să alerge după tine cu limba scoasă e un lucru care prinde tare bine moralului unei femei de vârsta mea!

— Dumneavoastră ați început relația?

— Da, cred că eu l-am sedus. Oricum, nu a trebuit să fac prea mari eforturi.

— Când a aflat soțul dumneavoastră ce se petrece?

Charlotte ridică din umeri.

— Chiar nu știu... Contează?

— Eu așa aș fi crezut.

— Și de ce ar conta, mă rog?

— Probabil că n-a fost de acord.

— Presupui greșit, draga mea. Pe bătrânul Graham îl excită treaba asta. Ceea ce, serios vorbind, e convenabil pentru amândoi. Asta înseamnă că sunt liberă să îmi aleg amantul care îmi plac, fără niciun fel de complicații. Bineînțeles, din partea mea și Graham e liber să procedeze la fel.

— Dar domnul Vernon a avut ceva de obiectat, nu? Doar l-a dat afară pe Sherratt...

— Într-adevăr. Charlotte sufla un rotocol de fum care pluti ușor în aer, între ele. Dar presupun că Graham v-a spus că asta s-a întâmplat din cauza Laurei.

— Și așa a fost?

— Dacă așa spune Graham, așa trebuie să fi fost, nu?

— Dumneavoastră știți care este atitudinea lui Lee Sherratt față de fiica dumneavoastră? Prin natura relației pe care o aveți cu el...

— Pot să vă spun „doamnă detectiv”?

— Dacă doriți...

— Doamnă detectiv, nu știu ce va imaginați dumneavoastră că făceam eu cu Sherratt în foișor, dar vă asigur că nu ne lansam în conversații despre fiica mea.

— Dar credeți că...?

— Avea suficient de lucru cu mine, draga mea! Pot fi foarte pretențioasă atunci când sunt excitată!

— Și ce rost ar mai avea să-ți bați capul cu puicuța atunci când ai pe mână găina bătrână, este?

Charlotte rânji răutăcios, dezvelindu-și dantura perfectă, apoi se răzgândi și își transformă rânjetul de pe chip într-un râs forțat.

— Bravo, draga mea! N-aș fi crezut că te pricepi atât de bine la metaforele inspirate de viața de la fermă.

Fry se simțea ușor dezamăgita, pentru că nu reușise să o facă pe femeie să-și dea arama pe față. Dacă ar fi putut trece dincolo de fațada asta provocatoare, rece, probabil că ar fi reușit să scoată la iveală interiorul blând și vulnerabil, care ar fi adus ceva date noi la dosar.

— Aveți cunoștința de iubitul Laurei, Simeon Holmes?

— Nu, suspină Charlotte. Asta până ce oamenii dumneavoastră au reușit să-i dea de urmă. Presupun că nu există nicio îndoială că era ceva între ei?

— Absolut nici una.

— Evident, aşchia nu sare departe de trunchi, nu? Dar a păstrat tăcerea în privința acestui aspect... De obicei, Laura îmi împărtășea secretele ei. Se pare însă că nu și pe acesta.

— S-a gândit probabil că o să-l considerați nepotrivit pe băiat. Stă într-una dintre locuințele acelea sociale din Edendale, are o motocicletă...

— Nepotrivit? Nu eu!

— Vorbiți serios?

— Nu uita că eu *mi-o* trăgeam cu grădinarul, draga mea!

Fry scrâșni din dinți. Charlotte își stinse țigara și începu să se agite întruna. Scrumiera era deja plină de chiștocuri, iar aerul devenise înțepător din cauza unui miros stătut de fum, amestecat cu un parfum scump.

— Sper că nu v-am șocat, spuse Charlotte. Știu că unii dintre voi sunteți foarte puritani. Însă eu și Graham am avut întotdeauna genul ăsta de mariaj. E un lucru acceptat de la sine în cercul nostru de prieteni.

— Ați menționat și existența altor amanți, doamnă Vernon. Mă văd nevoita să vă cer nume.

— Serios? Și cu câți ani ar trebui să mă întorc în timp?

— Să spunem că vom trece în revistă doar ultimele câteva luni. Ce ziceți?

— Să înțeleg că poliștii noștri consideră că gelozia ar fi fost un potențial mobil al crimei? Ce original!

— Nume?

— De acord. Pai, au fost unul sau doi dintre partenerii de afaceri ai soțului meu. Așa a fost să fie, mă înțelegi. Nimic spectaculos!

Îi dădu lui Fry trei nume, dintre care unul singur îi suna acesteia cunoscut.

— Andrew Milner?

— Lucrează pentru Graham.

— Știu cine este.

Fry o fixă atent pe femeie, întrebându-se dacă avea într-adevăr vreo legătura cu mama aceea sfâșiată de durere care apărea în rapoartele anterioare ale poliției. Poate că se afla sub efectul vreunui medicament prescris de doctor. Însă lui Fry nu-i venea în minte vreun medicament care să poată schimba într-un asemenea hal personalitatea unei femei. Charlotte

îi studie expresia nedumerită și începu să râdă din nou cu râsul acela rece al ei.

— O, da! Nu sunt prea mofturoasă atunci când am chef de sex.

— Și vi s-a întâmplat des să aveți chef de sex după ce a fost ucisă Laura? Gândul că fiica dumneavoastră a fost atacată și omorâtă vă excită?

Chipul lui Charlotte păru să se întunece și să se cutremure, iar ochii i se măriră, alarmați. Mâinile și picioarele începură să îi tremure, iar umerii îi căzură într-o poziție nefirească. Era ca și cum femeia s-ar fi dezintegrat brusc, ca o păpușă stricată.

— Știi, merg în locul acela în fiecare noapte... mărturisi ea.

— Ce loc? întrebă Fry, surprinsă de schimbarea aceea neașteptată.

— Mă duc noaptea, când nu e nimeni prin preajmă. Graham nu suportă ideea. Îi duc flori.

— Unde mergeți, mai precis?

— Acolo, jos. În locul unde a murit Laura. Ridică privirea implorator. Îi duc trandafiri și garoafe din grădina. E bine să-i duc așa ceva?

În timpul acesta, la Divizia E, Ben Cooper își făcea drum plictisit către camera de anchetă, unde nu se aflau decât doi operatori de calculator în fața terminalelor lor, în timp ce șeful biroului, inspectorul Baxter, arhiva niște dosare. Cooper verifică fișele de activitate, însă nu găsi nicio sarcină care să-i fi fost atribuită.

— Am revenit la îndatoririle mele, domnule.

— N-am nimic pentru tine, Cooper, îi comunică Baxter. Unele dintre echipe au fost regrupate. Șeful tău vrea să te întorci în biroul CID. Va trebui să-i prezinți raportul sergentului Rennie.

— Rahat!

— Îmi pare rău, băiete.

Baxter părea pe punctul de a-l muștra pe Cooper pentru răbufnirea lui, conștient că privirea operatorului era ațintită asupra sa. Însă, uitându-se la chipul lui Cooper, se răzgândi, căci nu era genul care să lovească într-un om aflat deja la pământ.

— Domnul Tailby este de părere că rezultatele testelor de laborator...

— Mda, știu. Mulțumesc.

Cooper coborî din nou, cu pași apăsăți. În biroul CID, un polițist vorbea la telefon, iar Rennie avea un raport în mână, la care se uita cu o expresie de

admirație întipărită pe chip. Îl observă pe Cooper intrând în încăpere și îi făcu cu mâna, dezinvolt.

— Ben! Bine ai venit înapoi în lumea reală!

Cooper dădu cu piciorul într-un scaun, îndepărtându-l de birou și lovi grămada de hârtie care zăcea acolo încă de luni.

— Ce-i cu toate cheștiile astea?

— Hei, calmează-te! Nu avem nevoie de toanele tale de primadonă, doar pentru că nu mai faci parte din echipa de ancheta, alături de băieții mari.

— Mda, bine. Accidente auto... Vor să facem ceva în legătură cu infracționalitatea auto, da? Și ce e nou aici?

— Asta, spuse Rennie, fluturând raportul. Uite, aruncă o privire!

Raportul ateriza pe biroul lui Cooper. Purta antetul Serviciului Național de Informații în Domeniul Criminologiei.

— Ce-i cu asta?

— Idei noi privind detectarea infracționalității auto. E interesant. Comisarul a fost plăcut impresionat. A fost ideea tipei celei noi.

— Nu Diane Fry?

— Ba chiar ea. Nu-i deloc proastă pentru o tipă, cred.

— Și ea unde e? A ieșit deja pe teren să se ocupe de treaba asta?

— Ea nu, răspunse Rennie. Lucrează încă la cazul Vernon.

Fry sună la Vernon Finance, însă i se făcu legătura cu o secretară extrem de protectoare și de necooperantă, care îi comunică faptul că Andrew Milner avea să lipsească de la birou toată după-amiaza. În cele din urmă, reuși să o convingă pe secretară să-i dea numărul lui de mobil; în timp ce îl formă, înfulecă un sandviș cu ton. Atunci când îi răspunse, Milner se afla în mod evident undeva pe șosea. Pe fundal se auzea zgomotul traficului intens, iar el vorbea foarte tare, așa cum fac de obicei oamenii atunci când folosesc dispozitivul hands-free într-o mașină.

— Cine ați spus că sunteți? Așteptați o clipă, tocmai întorc pe A57.

Când în sfârșit reuși să-i explice cine era, el rămase foarte tăcut pentru o clipă. Dar poate că de vină era doar semnalul, care se întrerupea din cauza creștelor înalte de la Stanage Edge și Hallam Moors.

— Stați numai o secundă, să opresc pe marginea drumului, spuse el.

Fry discuta cu Andrew Milner timp de câteva minute bune, încercând să surprindă tonul replicilor lui în vacarmul făcut de camioanele aflate în trecere și în ciuda semnalului cu intermitențe. I se păru că avea un ton iritat

și defensiv, însă bărbatul rămas ferm pe poziții, negând existența vreunei relații cu soția patronului său. Era ridicol, absurd! Evident, Charlotte Vernon nu se simțea deloc bine.

În cele din urmă, Fry îl lăsa în pace atunci când el pretinse că întârzia la o ședință importantă. Era convinsă că Milner ascundea ceva, însă nu-și dădea seama despre ce era vorba. Avea nevoie de mai multe date înainte să afle ce întrebări să pună. Era timpul să ia legătura cu soția lui Andrew Milner.

Familia Milner locuia într-o casă semidecomandată, din cărămidă, construită înainte de război pe unul dintre dealurile ce dădeau spre centrul localității Edendale. Ușa din față era încadrată într-un portal arcuit, având un geam rotund și opac, alcătuit din bucățele de sticlă colorată, tăiate în diverse forme.

Toate mașinile parcate în stradă aveau abțibilduri roz lipite pe parbriz, iar pe stâlpii de iluminat erau lipite bilețele care avertizau că parcare era permisă numai cu acordul rezidentului. Însă Fry reuși să găsească un loc de parcare pentru Peugeotul ei pe o alee micuța din dreptul unui garaj. La colțul casei, observa un ghiveci vechi din cărămidă, în forma unui horn, în care fuseseră plantate mușcate roșii.

Margaret Milner o conduse într-un hol dominat de bovindouri cu draperii de tul și de un candelabru în forma de roată, pe care erau montate lumânări electrice. Într-o vitrină se aflau bibelouri rare, căsuțe în miniatură și plăcuțe comemorative.

— Bineînțeles, Andrew e la birou, spuse Margaret. E foarte ocupat de când cu cele întâmplare Laurei Vernon. Dar Graham spune că o să se întoarcă la serviciu luna viitoare. După câte se pare, Charlotte se simte mai bine acum. Dar mi se pare mie că oamenii nu se împacă totuși cu situațiile de acest gen până după înmormântare.

— Dumneavoastră personal ați luat legătura cu familia Vernon?

Margaret ezită.

— Am încercat s-o sun pe Charlotte, dar nu răspunde nimeni la telefon. Doar robotul...

— Eu tocmai vin de la Piciorul Muntelui, o informă Fry.

— Da?

Margaret părea că nu mai știa ce să spună. Femeia purta o fustă lungă, pantofi cu baretă, fără toc și avea un pulover subțire, legat în jurul umerilor.

Părea că îi era foarte cald și nu se simțea în largul ei, dar, la urma urmei, așa se simțea toată lumea pe asemenea călduri.

— Am discutat cu doamna Vernon.

— Și e... Cum suporta toată povestea asta?

— Nu chiar așa cum ați crede.

— Da? Întrebă Margaret din nou.

Fry se duse lângă bovindouri și privi prin perdele la grădina din fața casei. De aproape, văzu că mușcatele începuseră să se ofilească și să capete o culoare maronie, iar petalele lor formaseră un covor roșu-închis la baza ghiveciului în formă de horn.

— Cum ați descrie relația dintre soțul dumneavoastră și familia Vernon? Întrebă ea.

— Soțul meu lucrează pentru Graham. E o slujbă bună, iar Andrew muncește din greu. Spunând acestea, Margaret se așează, îndreptându-și fusta și aplecându-se neliniștită pe marginea unui fotoliu. O privi îngrijorată pe Fry, alarmată de faptul că aceasta insistase să rămână în picioare lângă fereastră, în ciuda sugestiei ei. Știți, o vreme nu a avut de lucru. Asta l-a făcut să aprecieze o slujbă sigură.

— Carevasăzică, e vorba doar despre o relație ca între un patron și un angajat? Sau e ceva mai mult la mijloc?

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți, mărturisi Margaret. Lucrează împreună, fac o echipă foarte bine încheată. Presupun că, în asemenea cazuri, trebuie să existe și o relație personală destul de apropiată.

— O relație personală? Deci sunt prieteni? Obișnuiți să socializați cu familia Vernon? Ați fost vreodată la ei acasă?

— Da. O dată sau de două ori. Graham este foarte primitor.

Fry o studie cu atenție, observându-i direcția privirii și mișcările involuntare ale mâinilor, pe care le frământa încontinuu, ca și cum ar fi căutat un lucru pe care să-l așeze la loc printr-o lovitură ușoară – un lucru care putea fi așezat cum trebuie dintr-o mișcare rapidă a palmelor.

— Și Charlotte Vernon? insistă Fry. Și ea e la fel de primitoare?

— Nu vreți un ceai? Întrebă Margaret cu o notă de disperare în glas.

— Nu, mulțumesc.

— Eu cred că o să-mi fac unul.

— Cum doriți.

Fry o urmă în bucătărie, făcând-o pe Margaret Milner să devină și mai agitata atunci când se sprijini de corpurile cu finisaj de stejar și se plase în

dreptul uşii de la frigider când aceasta tocmai era deschisă. Margaret o privi lung pe deasupra uşii, ținând în mână o sticlă de plastic cu lapte smântânit.

— Ce doriți dumneavoastră, mai exact?

— Puțin ajutor, atâta tot! răspunse Fry. Încerc să lămuresc câteva detalii.

Aerul rece din frigiderul deschis umplea spațiul dintre ele, răcorind pielea lui Fry și aburind suprafețele îmbrăcate în inox. Margaret părea să ezite să întindă mâna după mânerul uşii, pentru a o închide, de teamă să nu ajungă prea aproape de Fry, să o atingă și să se contamineze cu un microb ce nu putea fi distrus cu clor sau cu alți dezinfectanți.

— Nu știu ce detalii aș putea să vă ofer eu. Chiar n-am idee...

Și Margaret chiar se îndepărta, lăsând ușa de la frigider întredeschisă și mergând să dea drumul la ceainicul electric. Atunci când Fry trânti ușa, Margaret tresări puternic, ca și cum ar fi fost lovită de un glonț, vărsând apă pe blatul de bucătărie.

— Dacă ați avea nevoie, ați ști unde îl puteți găsi pe domnul Milner în acest moment?

Margaret se uită automat la ceas.

— Cei de la birou vă vor putea spune unde îl găsiți. Slujba pe care o are presupune multe deplasări. Întâlniri cu clienții, știți dumneavoastră... E foarte ocupat. În seara asta s-ar putea să ajungă iar foarte târziu acasă.

Venea târziu acasă, iar soția lui nu știa niciodată unde se afla? Fry se întreba dacă Andrew Milner era într-adevăr atât de ocupat pe cât îi spunea soției lui. Nu voia să accepte că acest lucru era posibil.

— Probabil se mai întâmplă ca dumneavoastră să nu știți unde este soțul dumneavoastră, dar Graham Vernon să știe...

— Desigur.

— Și nu se întâmpla câteodată ca Charlotte Vernon să fie cea care știe unde se află soțul dumneavoastră?

Preț de o clipă, Margaret nu făcu altceva decât să se zgâiască la ceainicul care fierbea ușor, ca și cum acesta ar fi rostit un cuvânt obscen. Apoi deschise larg ochii și gura și începu să dea ușor din mâna.

— A, nu! Ce vreți să spuneți?

— Eu cred că e destul de clar. Doamna Vernon a vorbit foarte deschis despre acest subiect.

— A insinuat ceva în legătura cu Andrew? E ridicol, nu vi se pare? Evident, nu se simte bine! Trebuie să fi fost foarte grav afectată dacă a ajuns să inventeze asemenea lucruri.

— Nu credeți că e adevărat?

— Adevărat? Ce prostie! Andrew? E absurd!

— Vă dați seama că soția află întotdeauna ultima?

— Bine, dar... Să fim serioși... Andrew? Începu să râdă deodată, proteste. Așa ceva nu se poate!

— Bine. Ceainicul începu să clocotească, însă nimeni nu-i dădu atenție. Un norișor de abur pluti prin bucătărie, dar se disipă înainte de a încălzi mâinile reci ale lui Fry. Încă ceva, doamnă Milner, reluă Fry. Sunteți cumva rudă cu un băiat pe nume Simeon Holmes?

— Simeon este fiul verișoarei mele, Alison. Locuiesc pe domeniul Devonshire.

— Știați că era iubitul Laurei?

Margaret își frânse mâinile privind pe fereastră, în gol.

— N-am știut până aseară, când mi-a spus Alison. Ea mi-a zis că a fost chemat la secție.

— Așadar, încă un amănunt pe care nu-l știați?

— Nu, nu! striga Margaret. Nu Andrew! Este imposibil!

Ieșind din casă, Fry călcă pe covorașul alunecos de petale de mușcată. Cu toate că la suprafață erau încă de un roșu-aprins, petalele de dedesubt erau negre și putrezite. Imposibil? Singurul lucru imposibil era ideea ca ea să fi acceptat să se așeze și să servească un ceai alături de Margaret Milner, printre căsuțele ei în miniatură și perdelele de tul.

Întorcând Peugeotul, Fry se gândi să-și mai încerce norocul într-un loc. De data asta avea să-i facă plăcere, se gândi ea, amintindu-și de felul în care Helen Milner îl privise pe Ben Cooper acolo, în strada, în Moorhay.

Helen primi un telefon de la mama ei de îndată ce Diane Fry părăsi casa din Edendale. Tânăra se văzu nevoită să petreacă niște minute bune la telefon, pentru a o liniști. Când reuși în cele din urmă să închidă, Helen sună la numărul bunicilor ei. Știa că aceștia nu foloseau telefonul prea des și că fuseseră cu greu convinși să îl instaleze pentru situații de urgență, factura fiind plătită de Andrew. Când începu să sune, Helen și-i imagină pe cei doi bătrâni privind către telefon alarmați, ezitând să răspundă. Până la urmă, Harry avea să se ridice încet de la locul lui și să pună mâna pe receptor, răspunsul la telefon fiind treaba de bărbat.

— Bunicule, sunt eu, Helen.

— Helen! Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Poliția, bunicule. Au început să pună întrebări despre tata.

— Au început, zici? Tâmpitul ăla cu vorbele lui frumoase sau nesuferitul care era cu el?

— Nici unul.

— Atunci...

— Nu, femeia. Doamna detectiv Fry.

— Ea? Ea nu e decât o fetișcană.

— Chiar dacă...

Harry făcu o pauză, gândindu-se.

— Mda. Ai dreptate. E bine de știut.

Diane Fry găsi casa lui Helen Milner – era una dintre cele patru căsuțe rezultate în urma transformării unui șopron.

Șopronul avea un acoperiș ondulat. În spate erau câteva clădiri anexe vechi, cărora nimeni nu le găsisese încă o întrebuințare. Înăuntru pereții erau din piatră brută, iar casa avea ferestre batante și grinzi acoperite cu rășină. Cea mai mare parte a mobilei era reprezentată de piese la mâna a doua, din pin, cu scaune de răchită, iar pe podeaua bucătăriei era un covoraș împletit din papură.

Helen o salută fără să se arate câtuși de puțin surprinsa, iar Fry deduse că se dăduseră ceva telefoane în timpul cât ea traversase localitatea Edendale. Se aștepta ca și acest al treilea membru al familiei Milner să fie la fel de necooperant ca toți ceilalți, să-i servească aceeași atitudine șocată și neștiutoare, să folosească aceleași cuvinte, deja familiare, prin care să se arate scandalizată în fața unor asemenea insinuări ce puneau la îndoială cinstea familiei ei.

Dar Fry fu uimită să constate cât de mult dură vizita ei acolo. În plus, era fascinată și pe deplin lămurită ascultând povestea pe care i-o spunea Helen Milner la un ness servit întruna dintre cămile de ceramică lucrate manual. Ajunsă la cea de-a doua cafea, Fry aproape că uitase pentru ce se afla acolo.

22

Cei trei bătrâni se întâlniseră la oficiul poștal din Moorhay, de unde își ridicaseră pensiile. Oficiul era aglomerat, nu doar din cauza cozii obișnuite dintr-o zi de joi, când oamenii veneau să-și ridice pensia, dar și din cauza excursioniștilor care goleau vitrina cu băuturi reci și micuțul congelator unde erau ținute înghețatele cu ciocolată și înghețatele pe băț, cu aromă de căpșune. Înăuntru abia dacă mai găseai un pic de loc pentru a manevra rastelul cu vederi înfățișând Ladybower Reservoir și Chatsworth House. Rucsacurile ticsite stăteau îngrămădite afara, în timp ce proprietarii lor răsfoiau ghidurile turistice și seturile de suporturi de masă cu imagini din Parcul Național.

În scurt timp, excursioniștii aveau să mășăluiască prin sat, îndreptându-se către ceainării sau spre centrul meșteșugăresc de la Moara Veche ori spre locul special amenajat pentru picnicuri din Quith Holes; urmau apoi să plece către poteca Eden Valley, de unde aveau să o ia spre sud, către Limestone Way, sau spre nord, către Pennine Way. Într-o jumătate de oră aveau să uite de satul Moorhay.

Harry Dickinson scosese din congelator un pui mic, congelat, pentru Gwen. Era tare și atârna greu în mână, iar gheața îl înțepa pe Harry dureros în palmă, amortindu-i degetele. Dar, în timp ce stătea la coadă la casa, pentru a-l plăti, se trezi înconjurat de o mare de tineri care se izbeau de el și îl înghionteau neglijent cu coatele în coaste. Păreau să nu se sinchisească de prezența lui acolo, ca și cum el nu era decât un obstacol oarecare ce intervenea între mâinile lor întinse și următoarea cutie de Diet Coke.

O venă mică începu să pulseze la tâmpile lui Harry atunci când o tânără se împinse, băgându-se în față. Purta o bluza scurta, care îi lăsa abdomenul la vedere și niște colanți cu dungi, care făceau ca șoldurile și fundul ei să para enorme. Părul ei vopsit blond țâșnea din vârful capului asemenea unor baloți de paie prost legați, iar atunci când deschise gura pentru a-și striga prietenii, Harry observa un cercl de argint care îi perfora limba.

Împingându-se cu coatele pentru a-și face loc, ea îl călcă tare pe Harry pe degetele de la picioare cu bocancii ei marca Doc Marten, iar atunci când el privi în jos, văzu pe pielea ghetelor lui lucioase urme de talpă și o ușoară deformare. Dacă fata și-ar fi cerut scuze, el n-ar mai fi zis absolut nimic, însă ea îi întoarse spatele, fără ca măcar să se uite la el. Era ca și cum ar fi

călcăt într-o mizerie pe care putea foarte bine să și-o șteargă de pe tălpi mai târziu. Harry o bătă pe fata ușor pe umăr, iar ea se uită la el cu scepticism. Buza ei se răsfrânse într-un rânjel, dezvelind un cocoloș cenușiu de gumă de mestecat, pe care ea îl strivi între dinți. Harry observă că fata avea în buric un cercel care se asorta cu cel din limbă.

— Nu te-a învățat nimeni cum să te porți? o mustră el.

Ea îl privi de parcă bătrânul îi vorbea o limbă complet străină.

— Ce-ai pățit, tataie?

Accentul fetei era local, iar Harry se gândi că nu era deloc exclus s-o mai fi întâlnit prin sat și înainte. Oricum, n-avea nicio importanță.

— Dacă te bagi în fața mea și mă calci pe picioare, ai putea cel puțin să îți ceri scuze.

— Am aceleași drepturi ca dumneata să mă aflu aici!

— *Aceleași*. Dar nu mai multe. Mai ai de învățat, fetițo.

— Of, mai scutește-mă! spuse ea, împingând guma printre dinți, astfel încât aceasta i se întinse pe buze. Apoi scoase limba rapid și o trase pe toată în gură, privindu-l obraznic pe Harry. Își pierdu însă repede interesul față de bătrân și se întoarse cu spatele la el, atunci când rândul începu să avanseze.

Harry testă cu mâna stângă masa solidă a puiului înghețat, privind insistent ceafa fetei. Pieptul îndesat al puiului era neted și tare, fiind acoperit cu un strat gros de gheață. Harry prinse picioarele păsării și începu să o balanseze.

Fata țipă și se izbi de un tânăr care stătea în fața ei la rând. Toată lumea care se afla în acel moment acolo se întoarse să privească atunci când ea începu să țipe, înjurându-l pe bătrân, în acest timp, fata se masa pe spate, în locul unde răceala neașteptată a puiului atinsese pielea ei caldă, goală, ca un fier înroșit.

— Îmi pare rău, spuse Harry.

În fața magazinului, lângă tăblița legănată de vânt ce făcea reclamă la înghețata Wall's, Sam Beeley alunecă pe o cutie de Coca-Cola aruncată la întâmplare și căzu pe trotuar cu o bufnitură dureroasă. Bastonul lui cu mâner de fildeș se lovi cu zgomot de jgheabul colector. După un murmur de consternare, doi tineri înalți cu accent australian îl ajutară să se ridice și îi culeseră bastonul de pe jos. Trei fete, care își rezemaseră bicicletele închiriate de vitrina magazinului, făcură un întreg spectacol întrebându-l pe bătrân dacă era teafăr și scuturându-l de praf, în tot acest timp trăgând cu

coada ochiului la australieni. Se strânsesă apoi cu toții în jurul lui Sam, alcătuiind un caleidoscop de cămăși colorate și membre bronzate, ca niște fluturi atrași pe moment de o plantă uscată, fără frunze, înainte de a pleca mai departe, în căutarea unor noi parfumuri.

În cele din urmă, Sam fu lăsat în grija lui Harry și a lui Wilford, după ce îi asigură pe tineri că locuia la doar câțiva metri distanță. Cu toate că era sprijinit de prietenii săi, Sam nu reuși să ajungă foarte departe înainte de a simți nevoia să se oprească și să se odihnească rezemat de un zid, gâfâind din cauza durerii de picioare. Aprinse o țigară și privi chiorâș spre curtea bisericii, aflată peste drum, de unde pietrele funerare sclipeau în lumina soarelui.

— O să mă aduceți aici cât de curând, spuse el, fără nicio urmă de autocompătimire în glas.

— Cu toții ne îndreptăm în direcția aia, replica Wilford.

— Eu nu ma iau la întrecere cu voi. O să se întâmple destul de curând.

— Trebuie să te împaci cu gândul că, atunci când ajungi la vârsta noastră, moartea așteaptă întotdeauna imediat după colț, adăugă Harry.

— Va mai amintiți cum a fost atunci, în mină, când era cât pe ce să fiu omorât? întreba Sam.

— Aia a fost cu mulți ani în urmă...

Sam privi în jos, la picioare.

— Da, a fost... Dar mi-a lăsat o amintire.

Cei trei bătrâni tăcură, privind lung la casele de peste drum, fără să vadă nici mașinile care treceau pe lângă ei, nici pe tinerii excursioniști care erau nevoiți să coboare de pe trotuar ca să-i ocolească.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de la accidentul acela din Glory Stone Mine. Se aflau într-un filon epuizat, de aproximativ doi metri lățime și aproape treizeci de metri înălțime. Fațada urca în pantă, pe un dâmb de grohotiș asemenea calcarului, iar un miner fora în vârf, la circa cincisprezece metri mai sus, părând o siluetă în raza propriului felinar. Fațada în pantă era slab luminată, iar aerul era plin de fum după explozie, deasupra lor nefiind decât un întuneric gros și nici urmă de lumina zilei. Era o grotă enormă și neguroasă, plină de pete cenușii și negre și încărcată de duhoarea înțepătoare a prafului și a explozivelor.

Minerul acela din vârful dâmbului era Sam. La vremea aceea, avea vreo cincizeci de ani – un bărbat cu experiență, care-și petrecuse o mare parte din viață lucrând în mină. Când sapa lui de foraj a despiciat roca ușor

friabilă, iar suprafața i s-a surpat sub picioare, trupul lui a fost proiectat instantaneu în spate, brațele și picioarele rostogolindu-se printre propriile umbre, până când omul a ajuns la poalele pantei și a fost îngropat sub o avalanșă de calcar. Wilford l-a dibuit apoi pe Harry în întuneric și împreună l-au dezgropat pe Sam cu mâinile goale și l-au scos la suprafața. N-au văzut că picioarele îi erau sfărâmate până ce omul nu a început să țipe.

— Dacă durerea devenea insuportabilă, sparse Wilford tăcerea, fără a i se adresa cuiva anume, ai fi luat în calcul varianta să-ți pui capăt zilelor?

Sam părea gânditor.

— Mda, presupun că da.

Harry încuviința din cap.

— Dacă nu-ți mai rămânea nimic... nicio fărămă de speranță... cred că n-ai fi avut încotro.

— Cu toate astea, depinde de convingerile pe care le ai, spuse Wilford. Nu?

— Cum adică?

— Unii oameni considera că nu e bine să-ți pui capăt zilelor.

— Of, religia... zâmbi Sam.

— Păi, sinuciderea e totuși un păcat, insistă Wilford. Nu-i așa, Harry?

Atunci Harry își aprinse pipa. Ceilalți așteptară, simțind că în aer plutea o decizie sau o sentință iminentă. Știau că Harry gândea cel mai bine atunci când pipa lui era aprinsă.

— Mie mi se pare, începu el, că există mai multe feluri de păcate. Păcatul nu e la fel ca răul făcut cu bună știință. Un păcat ți-l mai iartă Dumnezeu.

Ei aprobă mișcând din cap. Așa părea corect și rezonabil. Nici unul din ei nu trecuse prin aproape opt decenii de viață fără să comită vreun păcat.

— Și totuși, trebuie să ai puțin curaj pentru așa ceva. Nu exista căi ușoare.

— Exista somniferele...

Harry își dresă glasul și rosti disprețuitor:

— Asta-i metodă de muiere, Sam!

— Ai putea să te arunci de undeva de sus... De pe stânca Raven's Side, sugera Wilford.

— Asta se lasă cu mizerie. Și nu înseamnă neapărat că mori.

Bătrânii se înfiorară.

— Nu ne-am dori așa ceva...

— Și, oricum, eu nu suport înălțimile. Îmi dau o senzație de amețeala...

— Ce-i drept, cam așa e.

— Poți să-ți pui ștreangul de gât, spuse Harry. Dacă știi cum să faci un nod ca lumea...

— Plus că trebuie să cazi așa cum trebuie, altfel...

Wilford își țuguie buzele și își trecu degetele prin părul alb.

— Altfel, ce?

— Nu mori repede, ci te sufoci. Cu încetinitorul...

— Am citit undeva că exista tipi care pretind că se spânzură, își aminti Sam. Adică aproape că se sugrumă, dar nu de tot. Așa, ca pentru distracție...

— La dracu'! Și de ce ar face asta?

— Pentru sex, replica Sam pe un ton grav. Se zice că ți se scoală al dracului de tare la faza asta!

— A! Asta chiar e ceva nou!

— Nu poți să știi... S-ar putea să merite o dată în viață...

— A apărut unu' în ziar, spuse Sam. 74 de ani avea. Și-a conectat sfârcurile și testiculele la niște borne electrice. Cei de la ziar au numit chestia asta „experiment autoerotic”.

— Da? Și ce s-a întâmplat?

— A ridicat prea mult voltajul. Asta l-a ucis. Din câte știu eu, i-au explodat ouăle.

— Vârsta înaintată nu-ți înfrânează poftetele. Doar că nu te lasă să faci lucrurile așa cum se cuvine, conchise Harry.

Ei dădură din cap afirmativ, cu înțelepciune, privindu-le pe cele trei fete de la oficiul poștal trecând cu bicicletele pe lângă ei și învărtind la pedale cu picioarele lor lungi, în timp ce spițele se roteau în lumina soarelui.

— Fetișcana aia de la magazin... își aminti Sam. Cea cu fundul mare și cu șurub în limbă... E fata Sheilei Kelk, din Wye Close.

— A, da? replică Harry pe un ton lipsit de interes.

— Locuiește lângă familia Sherratt.

De undeva de pe Howe Lane se auzea mașina de gunoi înaintând într-un zgomot de huruieli și pârațiuni. Pubelele se aflau încă pe trotuar, așteptând, vopsite cu cifre albe sau cu numele caselor. În aceste pubele erau adunate tot felul de deșuri care ar fi putut spune întreaga poveste a vieții oamenilor de la care proveneau.

— Ai putea să o faci cu o mașină, sugera Wilford. Pe aici se obișnuiește... Aia din Sheffield și alții ca ei... Se duc cu mașina undeva pe

dealuri, unde să nu-i descopere nimeni și se asfixiază cu gazele de la țeava de eșapament.

— Ai dreptate, Wilford! Așa fac. A dracului pacoste mai sunt și ăștia, că fac atâta mizerie!

— Eu nu mai am mașina de ani de zile, interveni Sam. Așa ca, ce să mai vorbim...

Își luă avânt și sări în picioare, sprijinindu-se cu mare greutate în bastonul lui cu mâner de fildeș, în timp ce Harry îl ținea de cot. Nu mai aveau decât câțiva metri până la casa lui Sam, însă ar fi putut la fel de bine să fie kilometri întregi.

— Dar eu *am* mașină, mai adăugă Wilford.

Cooper așteptă până ce Rennie și celalalt polițist ieșiră din birou și abia apoi o sună pe Helen Milner. În ciuda evenimentelor petrecute în ziua aceea, comentariile fratelui său i se cuibăriseră în minte și își amintise de ele de îndată ce se așezase la birou. Trebuia să afle ce anume îi ascundea Helen.

La început, ea păru ușor circumspecta, însa Cooper ramase uimit să constate cât de repede începu femeia să-i povestească despre petrecerile de la Piciorul Muntelui, ca și cum își pregătise deja discursul și știa ce avea de spus.

— Oamenii merg la familia Vernon pentru mâncare și pentru că li se oferă băutură și sex la discreție, explica ea. Poate chiar și ceva droguri ușoare... Și nu se ascunde nimeni după deget în privința asta. Toată lumea părea să știe la ce să se aștepte mergând în vizită la Piciorul Muntelui. Vreau să zic – toată lumea, mai puțin eu.

— Vorbim cumva despre vechea metoda a schimbului de parteneri?

— Presupun că da. Cu siguranță, Graham și Charlotte Vernon păreau să-și schimbe partenerul cu oricine era disponibil. ăsta a devenit deja un hobby pentru ei, cred. Alții se apucă de trainspotting³¹ sau de dans în grup, comenta ea posac.

După cum vedea Cooper lucrurile, felul în care ea descria activitățile sexuale la care se așteptau musafirii familiei Vernon justifica într-o mare măsură cuvintele lui Matt, referitoare la orgii. La petrecerile de la Piciorul Muntelui nu mergeau oameni în vârstă, ci doar persoane de aceeași vârstă sau mai tinere decât membrii familiei Vernon. După toate aparențele, Graham își alegea personal o mare parte dintre oaspeți; alții ajungeau acolo

în urma recomandărilor unor prieteni. Și totuși, ascultând cele spuse de Helen, Cooper înțelese deodată că petrecerile acelea nu erau doar motiv de distracție pentru Graham Vernon. Ele impulsiau într-o oarecare măsură și afacerea lui. Toți oaspeții erau clienți sau potențiali clienți, iar participarea la acele petreceri îi unea într-un fel pe care Vernon îl considera, fără îndoială, „o relație reciproc avantajoasă”. Asta arunca o lumină cu totul nouă asupra ideii de divertisment corporatist.

— O, da, e vorba și despre afaceri și despre plăcere, confirmă Helen atunci când el sugerează acest lucru. Probabil că lui Vernon îi iese ceva din toată treaba asta.

— Laura Vernon participa la petrecerile astea?

— Da, dar numai la început. Ei se asigurau că fiica lor se afla în centrul atenției în momentul sosirii invitaților. Însă, înainte să înceapă acțiunea, ei o făceau pachet și o trimiteau acasă la un prieten de la clubul de călărie din Edendale, unde o lăsau să stea peste noapte. Ochii care nu se văd se uită, cum ar fi spus bunica.

— Știm deja că avea experiență din punct de vedere sexual. Crezi că ar fi fost posibil să aibă o relație cu vreunul dintre prietenii tatălui ei?

— Adică să fi fost un bonus pentru cei mai buni clienți ai lui tăticu’? Se poate. Sună destul de plauzibil.

Helen avea o voce foarte tăioasă, dar la mijloc nu era doar dezgustul față de tratamentul ocazional aplicat unei adolescente. Nu era nevoie să fii polițist ca să știi că, în vremurile actuale și alte forme de exploatare, mult mai grave, erau la ordinea zilei. Cooper se gândi la nepoatele sale, Amy și Josie și își încleșta pumnii. Nici nu îndrăznea să se gândească de ce ar fi fost în stare dacă cineva se apropia de ele!

— Cât timp era acolo, se bucura de atenție în fiecare clipă, continuă Helen. Dar am senzația că era vorba mai degrabă despre un spectacol pentru tăticu’. Doar era fata lu’ tata! Deși cred că Charlotte Vernon ar fi de altă părere. Charlotte considera că Laura era o fată foarte cuminte și chiar era convinsă că fiica ei nu știa ce se întâmpla la petrecerile acelea deocheate. Sunt sigură că acest mic amănunt îi oferea Laurei un farmec în plus. Senzația inegalabilă de a trăi periculos, bucurându-se, în același timp, de un mare secret.

Cooper se întrebă pe ce anume își baza ea această teorie, dar, totodată, i se îngâmădeau în minte prea multe întrebări pentru a alege să lămurească un aspect nu tocmai relevant.

— Fata lu' tata?

— Poți să înțelegi ce vrei din asta. Gândește-te la ce-i mai rău, dacă vrei. Dar, după cum vad eu lucrurile. Graham Vernon e capabil de orice!

— Chiar nu poți să-l suferi, nu-i așa?

— Dacă nu pot să-l sufăr?! Îl urăsc, mai bine zis.

Cooper se încruntă, gândindu-se că, venind din partea lui Helen, „a urî” era un cuvânt destul de dur.

— Și tu, Helen? Întreba el prudent. Cum ai ajuns tu să fii implicată în aceste petreceri?

— Am fost invitată acolo pentru că făcusem cunoștință cu Graham Vernon acasă la părinții mei, cu câteva săptămâni înainte.

— Îmi închipui că i-a plăcut de tine.

Ea oftă.

— Nu-mi vine să cred cât de naiva am fost. Tata chiar n-a fost de acord ca eu să merg acolo, însă nu mi-a spus de ce. Am crezut că o să fie ceva nemaipomenit, mă înțelegi... Oricum, ceva mai spectaculos decât cancelaria unei școli generale. La început, când am ajuns, totul părea distractiv. Toată lumea era prietenoasă. Atenta, chiar... în telefon se auzi o vibrație ciudată, ca și cum ea se înfiorase retrăind acele momente. Am băut puțin cam mult, dar toată lumea făcea la fel. Mi-am revenit însă destul de repede atunci când Graham Vernon m-a condus într-unul dintre dormitoare.

Inițial, Ben Cooper se gândi că nu auzise bine. Ultimele cuvinte rostite de Helen nu reușeau să compună un tablou rațional în mintea lui. Imaginea care i se formase în minte era complet greșită. Complet!

— Stai puțin! Vrei să spui...?

Însă Helen nu-l mai asculta. Era absorbită de propriile amintiri.

— E un bărbat solid, să știi... Era mult prea puternic pentru mine. Înainte să înțeleg eu ce se petrecea, el apucase să mă trântască peste hainele scumpe de pe pat și se aruncase cu toată greutatea peste mine, astfel încât de-abia mai puteam să respir. Râdea întruna, ca și cum faptul că eu mă zbăteam acolo nu era decât o glumă pentru el. Acum îmi amintesc respirația lui cu miros de vin, senzația degetelor lui îngropate în carnea brațelor mele, imaginea chipului lui atât de aproape de al meu, încât a trebuit să închid ochii...

Cooper aștepta în tăcere. Ar fi vrut să-i ceară să se oprească, să-i spună că aflate deja destule informații, că într-adevăr existau momente când

simțeau că știi prea mult... însă vorbele ei continuă să curgă prin telefon, reci și granit, ca un pârau scăpat din strânsoarea gheții de peste iarnă.

— Cel mai neplăcut lucru a fost că, nu știu de ce, n-am putut să-mi adun puterile și să strig după ajutor. Pentru că eram în casa *lui*, Ben. Mi-era prea rușine să strig sau să țip. Prea rușine! Sună ridicol, nu? Complet patetic! Nu doream să fac prea mare caz!

În cele din urmă, în vocea lui Helen se simți o fisură – o singură și dureroasă scăpare care trăda adevărul din spatele acestei relatări lipsite de emoție. Cooper nu se simțise niciodată atât de neajutorat, niciodată nu rămăsese complet fără cuvinte, ca acum.

— Mă gândesc la toate femeile acelea care au fost violate, continuă Helen și care au fost apoi nevoite să explice la tribunal de ce n-au ripostat sau de ce n-au strigat după ajutor. Niciodată n-am înțeles de ce până în noaptea aceea, Ben. Acum înțeleg.

Cooper își aminti că citise la un moment dat raportul unui caz ajuns la tribunal, respectiv al procesului unui criminal în serie american care fusese condamnat pentru violul brutal și uciderea mai multor femei. Pronunțând sentința – condamnarea la scaunul electric – judecătorul făcuse un comentariu celebru: „Imboldul sexual masculin are o putere care depășește cu mult proporțiile oricărui scop folositor pe care îl deservește”. Pentru unii însă, el chiar servea unui scop – acela al dominării.

— În cele din urmă, am fost salvată, atunci când cineva a început să bată în ușa dormitorului. Păreau să fie mai multe persoane, extrem de amuzate de ceva anume. Bineînțeles, eu eram convinsă că de mine râdeau. Ridicol, nu-i așa? Iar când Graham Vernon mi-a dat drumul în cele din urmă, a trebuit să trec pe lângă ei ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu puteam suporta ideea că toți oamenii aceia se uitau la mine, văzând starea în care eram – complet răvășită, cu cea mai bună rochie boțită și cu părul în dezordine. La momentul acela, nu mă puteam gândi la altceva. Însă lor nu le păsa de ceea ce făcusem eu, nu? Pentru că toți erau la fel ca el. Ca Graham Vernon. Așa că nu mă întreba de ce îl urăsc, Ben.

Cooper și-ar fi dorit să poată întinde mâna s-o atingă, s-o asigure că totul era în ordine. Dar poate că un asemenea gest n-ar fi fost tocmai potrivit, chiar dacă s-ar fi aflat acolo, lângă ea și nu la capătul unei linii telefonice.

— Îți mulțumesc că mi-ai povestit toate astea, Helen, îi spuse el, știind că vorbele lui sunau total aiurea.

— Sinceră să fiu, mă ajută să spun cuiva. Iar ție nu mi-e greu să-ți vorbesc, Ben.

— Mă bucur.

Ea făcu o pauză.

— Ben...

— Da?

— Tu ieși din tura la un moment dat?

— Sigur că da. Diseară. Bărbatul ezita – o ezitare decisivă. Dar... Știi... Am o problemă de rezolvat.

— Înțeleg.

Nu uitase promisiunea făcută lui Diane Fry și nu-i plăcea să-i dezamăgească pe oameni. Însă există și momente când, orice ai face și oricât te-ai strădui, nu poți să nu dezamăgești pe cineva. Și, de cele mai multe ori, e vorba chiar de tine.

23

Centrul de Arte Marțiale Calea Vulturului era dosit pe undeva pe la subsolul unui fost depozit de textile din Stone Bottom, de la capătul străzii Bargate. Parterul depozitului era ocupat de o companie de soft; deasupra ei, pe alte trei etaje, se aflau ateliere meșteșugărești, firme de design, o editura mică ce edita cărți de provincie și o agenție pentru ocuparea forței de muncă. Treptele ce coborau către dojo erau întotdeauna învăluite în mirosul de pâine caldă ce venea de la ventilatoarele de pe zidul din spate al brutăriei din Hollowgate.

Diane Fry urmări Toyota lui Ben Cooper ieșind de pe Bargate și trecând ușor peste dalele de piatră așezate cu grijă între cârciuma de la colțul străzii și vilele cu trei etaje și terasă, la ale căror uși ajungeai urcând pe niște rânduri de câteva trepte, cu balustrade de fier de o parte și de alta. În stânga, o alee abruptă urca înapoi către piață și către principalele străzi comerciale din Edendale.

În timpul zilei, parcare pentru meșteșugari și pentru funcționarii din birouri era blocată de o barieră, dar lângă vechiul depozit era un mic petic de teren abandonat, care fusese parțial curățat. Își parcară mașinile chiar în mijlocul unei zone cu gropi pline cu noroi, delimitate cu cărămizi sparte și cu măracini ce îți ajungeau până la umăr. Acolo erau deja parcate mai multe vehicule, iar prin grilajul de oțel al ferestrelor de la parter răzbătea un zgomot de bufnituri înfundate și țipete răgușite.

Acolo, în Stone Bottom, clădirile erau atât de înghesuie, încât păreau grotesc de disproportionale, așa cum stăteau ele aplecate, una către alta, profilându-se întunecate și sumbre pe cer, cu rândurile lor lungi și anoste de ferestre mici. Zgomotul portierelor trântite răsuna puternic, izbindu-se de ziduri și reverberând în dalele de piatră care duceau către podul îngust de peste râul Eden.

Fry își luă geanta sport din portbagajul mașinii ei și îl prinse din urma pe Cooper în dreptul ușii. Cu toate că brutăria își încheiase programul de lucru odată cu lăsarea serii, ei încă mai simțeau mirosul cald, de drojdie, al pâinii, persistând pe treptele de la subsol și în colțurile întunecate dintre clădiri.

— Asta îmi dă o senzație de foame. N-am mai mâncat nimic de la ora prânzului și nici atunci n-am reușit decât să înfulec un sandviș între interviuri.

Cooper ridică din umeri. La ora aceea el se afla la spital și nu mâncase nimic de prânz. De fapt, nici măcar nu se gândise la mâncare. Foamea care îi rodea acum stomacul nu era cauzată de mirosul de pâine caldă, ci de nevoia de a dovedi că era în stare să facă totuși ceva așa cum trebuia. Chiar mai bine decât Diane Fry.

— Și ce-ai mai făcut astăzi, Diane?

— De dimineață am discutat cu Charlotte Vernon. N-o să-ți vină să crezi de ce e în stare femeia aia, Ben! A încercat să joace teatru de față cu mine. Voia să mă facă să cred că e o scorpie fără suflet, ahtiata după sex, căreia nu-i pasă de nimic și cu atât mai puțin de fiica ei. Oricine ar fi putut vedea dincolo de vorbe. Femeia aia e distrusă pe dinăuntru. Dar de ce oare și-ar dori cineva să pună în scena un asemenea spectacol?

El se opri, privind-o ciudat pe Fry.

— Dacă stau să mă gândesc, aș putea găsi chiar mai multe motive.

— Cum ar fi?

— Poate simte că trebuie să joace rolul pe care lumea îl așteaptă de la ea. Oamenii fac tot timpul asta. Încearcă să se ridice la înălțimea imaginii pe care și-au creat-o pentru ei înșiși sau la înălțimea așteptărilor pe care le au alții de la ei, ca și când ei înșiși n-ar avea o personalitate proprie. Sau poate că încerca să-ți distragă atenția de la altceva. Pe de altă parte, s-ar putea să fi fost o dublă cacealma: poate a încercat să ascundă adevărul trântindu-ți-l în față atât de brutal, încât tu să refuzi să îl accepți.

— Uimitor, Ben! În viziunea ta, oamenii par extrem de complicați. Dar, după câte am aflat din propria experiență, motivațiile lor sunt, de regulă, foarte simple și chiar anoste.

— Motivațiile precum ambiția și lăcomia? Care există de când lumea? Cu siguranță, ele îi pot face pe oameni să devină cruzi și egoiști, nu crezi?

Auzind tonul vocii lui, Fry se abținu de la alte comentarii, cu toate că nu știa încotro bătea.

— Și sexul, firește, adăuga ea.

— O, da, să nu uităm sexul! Cooper ridică doua chei pentru vestiare și o notă pe Fry în registrul vizitatorilor, străpungând pagina cu vârful pixului. Dar nici sexul nu e atât de simplu, nu?

— Pentru unii dintre noi este foarte simplu, îți garantez eu asta. Dar, după câte se pare, el nu este deloc așa pentru Vernoni și Milneri.

Cooper se opri să-l salute pe un alt membru al clubului, care își făcea loc către vestiare. Era un tânăr înalt, un coleg care deținea centura maro. Toți

cursanții și instructorii de aici îl cunoșteau pe Ben Cooper – adesea, el se gândea la ei ca la o a doua familie, pe ai cărei membri îi uneau o atitudine și un scop comune. Instructorul principal, sensei-ul, era acum cea mai apropiată persoană care ar fi putut ține locul unui tată.

— De ce îi bagi și pe Milneri în povestea asta? Întrebă el.

— A, da! Charlotte Vernon l-a numit pe Andrew Milner ca fiind unul dintre numeroșii ei amanți. El și soția lui au negat cu vehemență. Însă de la fiica lor am aflat niște lucruri tare interesante. Știai că Simeon Holmes e varul ei?

— Ai vorbit cu Helen Milner astăzi?

— Exact! De ce?

Cooper avea mobilul în geanta – de vreme ce nu era tocmai sigur să-l lase în mașină. Și avea o memorie suficient de buna pentru a-și aminti numărul lui Helen.

— Tu ia-o înainte, Diane, o îndemnă el. L-am anunțat pe sensei Hughes că vii în seara asta. Mergi și fă-ți încălzirea. Eu trebuie să dau mai întâi un telefon. S-ar putea să întârzii câteva minute.

Fry păru surprinsă.

— Mă rog, bine... Cum crezi...

Atmosfera de la vestiare era cea familiară – miros de sudoare și săpun. Într-o parte erau trei rânduri de dulapuri din metal, pentru obiectele de valoare ale membrilor. O maki-wara³² fusese lăsată rezemată de perete, lângă ușa.

Cooper începu să se dezbrace în timp ce asculta telefonul sunând. Cu o mână se descheie la cămașă și începu să-și despăturească gi-ul – costumul acela alb și larg care trebuia purtat obligatoriu în sala de antrenament. Acesta era legat cu centura maro de pânză – elementul distinctiv al unui cursant foarte bun, ajuns la nivelul al patrulea, cu doar un nivel sub ierarhia dan-ilor – maeștrii centurii negre. Telefonul continuă să sune – atât de mult, încât aproape era gata să apese pe buton pentru a încheia apelul.

— Alo?

— Helen?

— Ben? Ce surpriză! De două ori în aceeași zi... M-ai prins în ultimul moment. Tocmai plecam.

— A... Într-un loc interesant?

Ea începu să râdă.

— E seara de darts a Asociației Părinți-Profesori, dacă poți să crezi... Mergem cu o echipa prin localurile și cluburile de prin partea locului, ca să strângem bani pentru școală.

— Habar n-am avut că știi să joci darts.

— Păi nu știu. Cred că eu ar trebui să asigur momentul comic.

— Nu te rețin. Voiam doar să te mai întreb ceva... Despre familia Vernon.

— Da?

— Petrecerile alea despre care mi-ai vorbit, de la Piciorul Muntelui... Spuneai că tatăl tău știa despre ele?

— A, da. A fost și el acolo. Vernon a considerat că face o gluma de proporții invitându-i pe el și pe mama acolo. Tata a fost complet șocat. Când a ajuns acasă, chiar și-a ieșit din minți din cauza poveștii ăsteia. A spus că a fost cea mai umilitoare noapte din viața lui, cea mai mare insulta pe care și-o putea imagina și așa mai departe. Da, m-am gândit că s-ar putea să mă întrebi despre asta. De fapt, tocmai asta a și fost cauza celor petrecute ulterior...

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, sunt convinsă că asta a fost motivul pentru care Graham Vernon m-a invitat la el atunci. Prin gestul lui îl viza pe tata, mai mult ca sigur. Voia să-l necăjească și mai tare. Cred că ăsta a fost lucrul cel mai grav dintre toate – și-a bătut joc de tata prin intermediul meu.

— Dar tatăl tău te-a lăsat să te duci acolo?

— N-a avut curaj să spună nimic. Nu uita că Vernon mi-a făcut invitația în prezența lui. Bietul tata... Întotdeauna a fost un laș. Poate că aceea chiar a fost cea mai mare insultă pe care și-ar fi putut-o imagina, dar tot n-a fost în stare să ia atitudine în privința asta.

— I-ai povestit tatălui tău ce s-a întâmplat atunci când ai fost la Piciorul Muntelui?

— A, da! Le-am povestit amândurora. Eram plină de furie, mă înțelegeți... Așa că totul a ieșit la iveală.

— Și el ce a făcut?

— Ce să facă? A protestat în fața lui Graham Vernon...

— A protestat? Asta-i tot?

— Fără îndoială, a fost un protest foarte blând. Nu i s-a permis să uite nici până în ziua de azi... Nici mama și nici bunicii mei nu l-au lăsat să uite. Cu atât mai puțin bunicul, care îl disprețuiește din cauza asta. El crede că

tata e un pământău. Așa că bietul om e luat peste picior cu chestia asta încă de atunci. Mi-e tare milă de el...

— Vrei să spui că pur și simplu n-a vrut să-și pună în pericol slujba certându-se cu Vernon – nici măcar pentru un motiv ca ăsta?

— Desigur. Evident, tu nu îți dai seama, Ben, dar e îngrozitor ce poate face dintr-un om teama de a-și pierde slujba la vârsta asta. Tata e convins că, dacă Vernon îl dă afară, n-o să-și mai găsească niciodată de lucru. Iar el doar pentru asta trăiește – pentru slujba lui. Nici unul dintre noi nu vrea să-l vadă devenind subiectul unei noi statistici privind sinuciderile. Foarte mulți bărbați trec prin așa ceva în vremurile noastre. Când își pierde slujba, își pierde respectul de sine; după aceea, nu le mai rămâne nimic...

— Și bunicul tău? El ce a zis? Întrebă Cooper. Nu-mi pare a fi genul de om care să se mulțumească doar cu un protest blând.

— A, nu! Nu bunicul. A fost furios. A spus că l-ar fi omorât cu mâna lui pe Graham Vernon dacă ar fi fost acolo.

Apoi, vocea i se stinse, iar el își imagina brusc îngrijorare din ochii ei pe măsura ce conștientiza cu cine vorbea și ce era el, de fapt. Timp de câteva minute, ea uitase că el era polițist și se gândise la el doar ca la Ben Cooper, ca la un prieten. Bărbatul simți un val cald de recunoștință străbătându-i trupul.

— Știu, știu, spuse el. E doar o expresie. Așa spun oamenii de obicei. Nu înseamnă neapărat că ar și omorî pe cineva.

— A, nu... spuse Helen cu o voce abia șoptită. Cred că ar fi făcut-o.

Cooper asculta respirația lui Helen la capătul celălalt al firului. Sunetul acela îi aminti de după-amiaza petrecută la Moorhay, când stătuse atât de aproape de ea, în holul îngust de la Dial Cottage. Își aminti că putuse să simtă căldura emanată de trupul ei și că fusese conștient de felul în care sânii ei se ridicaseră și se mișcaseră sub bluza legată după gât, atunci când se întorsese să închidă ușa de la intrare.

— Din câte se pare, vărul meu Simeon se vedea cu Laura Vernon, schimbă ea subiectul. Nu știam...

— Ceea ce însemna că trebuia să fie interogat.

— Desigur. Știi, noi nu ne vedem prea des cu părinții lui... Helen făcu o pauză, iar tonul ei se înmuie și deveni șovăielnic. Ben, a fost drăguț din partea ta că ai trecut să-i faci o vizita bunicii mele ieri. Nu prea credeam că ai s-o faci. Dar acum îmi amintesc că tu ai fost întotdeauna foarte

îndatoritor. N-ai fost niciodată asemenea celorlalți băieți pe care i-am cunoscut...

Cooper simți că încep să-i ardă obrazii.

— Sincer să fiu, m-am dus acolo ca să-l caut pe bunicul tău.

— A... Așadar, veniseși în interes de serviciu. Nu mi-a spus...

— Da.

— Sa înțeleg că ai interogat-o pe bunica?

— Nu... chiar.

Helen părea extrem de dezamăgită. El privi neliniștit în jur, căutând să spună ceva ca să îndrepte situația. Trebuia să știe exact care era relația lui cu Helen. Ceea ce îi spusese Matt îl lăsase complet nedumerit. Ar fi putut oare să existe o rază de lumină la capătul tunelului acelaia întunecat, o rază de lumină pe care să i-o poată oferi Helen? Avea nevoie de scânteia aceea de speranță, chiar acum. Dar dată fiind starea lui de spirit actuală, nu putea înțelege subtilitățile acestei situații. Nu avea decât două opțiuni: să încheie conversația chiar în clipa asta sau să ia taurul de coarne.

Înainte să reușească să ia o decizie, ușa de la vestiar se deschise cu o bufnitură, iar elevul acela înalt, cu centura maro, intră din hol, asudat și cu un zâmbet larg întipărit pe față.

— Hei, Ben, am crezut că prietena aia a ta e doar o novice. N-ai spus că e atât de bună...

— Poftim?

— Sensei Hughes a rămas plăcut impresionat.

— Ben... Mai ești acolo?

— Da... Scuză-mă, Helen, vorbesc de pe mobil. Așteaptă o secunda.

Cooper deschise ușa și trase cu ochiul prin ferestrele acelea mari către sala de antrenament. Geamul crea un oarecare efect de deformare, mărin scene din hol, exagerând dimensiunile siluetelor care se mișcau pe acolo. O văzu pe Diane Fry în echipamentul ei, efectuându-și mișcările kata³³ – exercițiile obișnuite, menite să-ți pregătească trupul pentru acțiune. Execută un blocaj cu antebrațul de sus în jos, poziția pisicii, poziția luptătorului de sumo și un blocaj cu antebrațul de jos în sus. Fiecare mișcare a ei era precisă și perfect echilibrată – rezultat al unor mușchi bine antrenați, care acționau cu precizie și cu forță, precum cei ai unui animal. În jurul taliei purta centura neagră a unui karateka desăvârșit.

— Mai are și al patrulea dan, îi spuse elevul acela peste umăr. E grozavă, Ben! Unde ai găsit-o?

— Helen...

— Mai aveai să mă întrebi ceva, Ben? Cum ți-am spus, tocmai ieșeam...

— Mă întrebam doar dacă ai vrea să ne întâlnim odată, poate să mergem să bem ceva sau să luăm masa... îi sugera el. Ce zici?

Helen păru să analizeze propunerea lui, însă îi răspunse printr-o altă întrebare:

— Tu crezi că bunicul e implicat în decesul Laurei Vernon, nu-i așa?

Cooper simți cum îl cuprindea un val de sfială și se bucură în sinea lui că ea nu-l putea vedea.

— Trebuie să urmărim toate firele posibile.

Exercițiile kata erau minunate atunci când erau executate corect. Erau ele însele o operă de artă. Iar Fry le executa impecabil. Blocaj cu palma deschisă, lovitură circulară cu pumnul, lovitură cu cotul, împunsătură cu degetele. Lovitură frontală, lovitură laterală, lovitură în spate, lovitură ascendentă. Mișcările deveneau mai rapide și mai fluente pe măsura ce corpul se destindea. Fiecare mișcare a încheieturii mâinii era strict controlată, fiecare pătrundere era executată cu o tehnică și cu o sincronizare desăvârșite. Nu, nu aducea câtuși de puțin cu un animal, ci mai degrabă cu un robot.

— Însa cei mai mulți dintre colegii tăi l-ar lăsa în pace, Ben, spuse Helen. Ei nu cred că merita să-și bată capul cu el. Presiunea de a continua ancheta asupra lui vine din partea ta.

— Ce te face să afirmi asta?

— Femeia aia, colega ta... ea mi-a spus.

Lovitura cu piciorul prin învăluire, lovitura de lance, lovitura ciocanului și lovitura cu talpa. O mână răsucită în vintre, o lovitură cu muchia palmei la beregata. Diane Fry executa mișcări de exercițiu în toate punctele vulnerabile ale corpului – față, gât, plex solar, coloana vertebrală și rinichi. Fiecare lovitură era rapidă, puternică și perfect ținută. Și absolut toate erau fatale.

— N-avea niciun drept să spună așa ceva!

Nici un drept? Țăsta era un eufemism ridicol! Ceea ce făcuse Diane contravenea tuturor codurilor de comportament, în plus, nici dacă s-ar fi străduit n-ar fi reușit să-i distrugă mai eficient orice șansa ar fi putut avea cu Helen. Dar în acel moment un ghem puternic provocat de furie i se strânse în stomac, pe măsură ce în mintea lui încolțea ideea că, probabil, Diane chiar făcuse asta intenționat.

— Și totuși, este adevărat... Nu, Ben? Îmi dau seama după vocea ta.

— Helen, eu nu știu decât că e ceva în neregula. Ceva care are legătura cu bunicul tău.

— Serios? Și de unde știi tu asta?

Cooper clătină din cap, incapabil să-i ofere un răspuns. O privea pe Fry, iar chipul lui se aprindea și mai tare, cu toate că acum jena de mai devreme îi făcea loc unei furii intense.

— Anunță-mă când ai de gând să încetezi să te mai porți ca un polițist, Ben, spuse Helen. Și, până una-alta, eu zic că ar fi mai bine să refuz propunerea ta, nu crezi? Date fiind circumstanțele...

Circumstanțele... „Ce cuvânt mai e și ăsta!” se gândi el. Folosit atât de des într-o manieră pretențioasă și lipsită de orice semnificație! Și totuși, o viață de om putea fi rezumată cu acest cuvânt. Circumstanțe dificile. Circumstanțe nepotrivite. Deces survenit în urma circumstanțelor...

În jurul lui Diane Fry se strânseseră într-un semicerc mai mulți membri ai clubului, care o priveau admirativ – colegii lui Cooper, cea de-a doua familie a lui. Sensei Hughes stătea acolo, urmărind-o la rândul lui și aplaudând-o atunci când ea își termină de executat kata. Femeia se înclină din talie, în vârfurile picioarelor, respirând adânc, relaxându-și mușchii, lăsând forța să îi inunde trupul. Era pregătită pentru etapa următoare, pentru kumite, runda ei de sparring³⁴. Era pregătită să-l umilească pe Ben Cooper în fața prietenilor lui.

Elevul cel înalt continua să privească uluit, în timp ce Ben Cooper aruncă telefonul cât colo, se răsuci pe călcâie și se repezi cu pumnii încheștați la makiwara, lăsând amprenta unei lovituri în lemnul moale. Țipatul pe care îl scoase nu era cel deprins la dojo-ul de la Calea Vulturului, ci venea direct din suflet.

Helen ascultase cu mare atenție tonul vocii lui Ben Cooper, chiar înainte ca discuția lor să ia sfârșit. Își dăduse seama că bărbatul încerca să pară calm, de parcă nici n-ar fi fost respins și rănit. Însă el nu fusese niciodată în stare să-și ascundă prea bine sentimentele.

Simțindu-i suferința, ei îi păru și mai rău că ea însăși i-o pricinuisese. Îi părea rău din cauza a ceea ce îi spusese el despre Harry. Și pentru că știa că Ben avea dreptate.

Fry stătuse la taclale cu sensei Hughes vreo zece minute înainte să-i treacă prin minte să se întrebe ce se întâmplase cu Ben Cooper. Sensei îl trimise pe unul dintre cursanți să caute la vestiare, dar Cooper plecase deja.

Fry ridica din umeri, nedumerita.

— Rămăsese să dea un telefon, așa că probabil a fost chemat.

— Vreo problema urgentă... Viața în poliție poate fi extrem de imprevizibilă. Înțelegem situația, spuse Hughes.

Femeia se înțelegea bine cu instructorii și cu ceilalți cursanți. Cu toții doreau să afle unde se antrenase până atunci. Sensei se oferă să o programeze pentru următoarea festivitate de ierarhizare, atunci când se simțea pregătită să avanseze la al cincilea dan. La sfârșitul ședinței, ea plecă împreună cu un grup de cursanți la cârciuma de la colț – Millstone Inn – unde serviră lasagna și cartofi prăjiți și discutară despre diverse sporturi.

Abia când ieși din local și se opri la colțul străzii pentru a-și lua rămas-bun de la colegi, cursantul acela înalt cu centura maro o bătu ușor pe umăr și îi povesti despre comportamentul lui Ben Cooper. Era un tânăr serios și considera că scena la care asistase la vestiare trăda lipsa disciplinei și a atitudinii pozitive despre care învățaseră la dojo. Îl cunoștea pe Ben de doi ani de zile și era îngrijorat de comportamentul lui.

Deodată, Fry începu să intre în panică. În mintea ei se derulau mai multe scene la care asistase în ultimele câteva zile – o serie de imagini rapide cu Ben Cooper. Îl văzu mai întâi pe detectivul acela capabil, stăpân pe sine, ale cărui succes și popularitate îi fuseseră băgate pe gât până când ajunsese să se înfurie chiar și numai la auzul numelui lui.

Treptat însă, tabloul acela se schimbă, iar Cooper se transforma în bărbatul ursuz, irascibil și imprevizibil care plecase de la dojo într-o criză de furie. Fry știa că avusese și ea un rol în această înrăutățire a situației; într-adevăr, trebuia să admită faptul că o făcuse intenționat. Pentru ea, el fusese o provocare.

— Nu știi unde ar fi putut să se duca? Vreun local, ceva?

Cursantul ridică din umeri.

— El cunoaște o mulțime de localuri prin Edendale. Însa antrenamentele sunt foarte importante pentru el, așa că nu bea prea mult de obicei.

După ce dăduse pe gât vreo patru sau cinci halbe, Cooper începuse să simtă că nimic nu mai conta. După șapte halbe și câteva șoturi de whisky, câinii negri apărură din fiecare colț al cârciumi, dându-i târcoale și

arătându-și colții, așteptând ca el să se întoarcă cu spatele și să le ofere astfel ocazia să se repeadă asupra lui.

Nu mâncase nimic toată ziua, iar berea care îi plescăia în stomac îi făcea capul să se învârtă. Membrele și gâtul lui se înroșiseră din cauza alcoolului consumat, mâinile îi tremurau, iar buzele începuseră să îi amortească. Acum, whisky-ul își croia drum prin corpul lui, arzându-l pe dinăuntru, stimulându-i mușchii și făcându-l să se simtă ca și cum nimic nu i-ar fi putut sta în cale.

Localul acela nu era unul dintre cele frecventate de el de obicei. Nu-și amintea să mai fi trecut pe acolo de ani buni. Totuși, tocmai din acest motiv nu fusese recunoscut atunci când se așezase singur la masă, reducându-și treptat gândurile la tăcere și amortindu-și simțurile. Cei mai mulți, văzându-i privirea dușmănoasă și tremurul mâinilor, îl lăsau în pace, în compania propriului câine negru.

Dar la o masă alăturată se afla un grup de tineri care, pe măsură ce se însera, iar ei erau din ce în ce mai amețiți de aburii alcoolului, deveneau tot mai violenți și mai puși pe hartă. Printr-una dintre metodele acelea pe care Cooper nu le înțelesese niciodată, ei descoperiseră că e polițist. Văzând că el nu reacționează nicidecum la schimburile lor de replici zeflemitoare, ridicaseră vocea, continuând să își bată joc.

— Există carne de porc în meniu în seara asta? strigară ei către personalul de la bar. O bucățică bună de costiță? Taie un porc pentru mine, iubire!

— Guiț! Guiț! Chiar mă întrebam a ce miroase.

— Privește-l cum stă cu râtul în berea aia!

— Aoleu, porcule, ai o scroafa bătrână acasă?

— Guiț! Guiț!

Tinerii își închipuiau că erau amuzanți. Ben Cooper auzise însă tot felul de insulte, încă de pe vremea când era un polițist începător și mergea în patrulă, trecând pe lângă casele din Edendale sau supraveghind centrul orașului în nopțile de sâmbătă. Însă niciodată până atunci nu mai simțise o asemenea furie puternică, crescândă, ce amenința să izbucnească la următoarea provocare. Sub efectul whisky-ului, Cooper simți că, de fapt, ar fi întâmpinat cu bucurie o izbucnire de violență. Pentru el, ar fi fost o binecuvântată eliberare!

Tinerii, văzând că nu primesc niciun răspuns la glumele lor cu porci, schimbă tactică.

— Ai cumva un bulan în buzunar sau îți cam place de mine?

— Aah, pune-mi cătușele... Am fost un băiat tare neascultător...

— Nuu... Pe dumnealui nu-l interesează subiectul... Porcii sunt prea ocupați să afle cine i-a făcut felul târfuliței ăleia din Moorhay... Nu prea cred...

— Cine? Laura Vernon? Aia?

Unul dintre tineri râse zgomotos și făcu un gest obscen.

— Laura Vernon? Aia și-ar pune-o cu orice... Tineri, moși... Cu tat-su...

— Aia și-ar trage-o și cu animalele...

Tinerii găsiră că ultima replică era absolut hilara.

— Da, chiar și cu porcii! Te-ai prins? Porcule...?

Unul dintre ei își apropie fața de Cooper, aplecându-se provocator peste masa plină de pahare și privindu-l disprețuitor, atât de aproape, încât i se simți mirosul de transpirație. Avea un cerceș în nara stânga și niște cicatrici mici, ușor adâncite, în jurul gurii.

— Carevasăzică, tot nu înțelegi? Porcule?

Apoi făcu o greșeală imensă. Chipul i se încreți, iar ochii i se îngustară atunci când îl privi mai atent pe Cooper, începând, ușor-ușor, să-l recunoască.

— Hei, ia stai așa, tu nu ești băiatul sergentului...

Fără să stea prea mult pe gânduri, Cooper înșfacă paharul gol și sări în picioare, apucându-l pe băiat de gulerul cămășii cu cealaltă mână. Un scaun se răsturnă, iar paharul aflat în balans se izbi de marginea mesei. Prietenii tânărului se aruncară în față, prinzându-l pe Cooper de brațe și ridicându-și genunchii, scoțându-și colții și scuipând feroce, reacționând ca o haită în fața unei amenințări neașteptate.

Ben Cooper îi înfruntă, fierbând de furie și strângând în pumn ciobul letal al paharului spart.

Becky Kelk avea paisprezece ani. Locuia în Wye Close, aproape gard în gard cu Lee Sherratt. Mergea la aceeași școală pe care o frecventa și Simeon Holmes. Auzise tot ce era de auzit despre fetele care fuseseră atacate – și despre cea din Buxton și despre cea de aici, din Moorhay, fata aceea de la Piciorul Muntelui. Până acum nici nu-i trecuse prin minte că ea ar fi putut fi următoarea victimă.

Polițistul care supraveghea în continuare scena crimei o descoperise după strigăte. Era într-o vâlcea, în spatele unei perdele de măracini, nu departe de

poteca ce ducea spre Răzor. Chiloții îi fuseseră dați jos, iar colanții ei în dungi fuseseră sfâșiați. Bustiera și sutienul îi erau în dezordine; pe umeri avea pete de iarba, iar în regiunea lombara îi rămăsese întipărită urma rădăcinii unui copac.

— Am fost violată, spuse ea.

Polițistul își scoase imediat stația radio, scanând zona în căutarea atacatorului.

— Acum cât timp s-a întâmplat?

— Adineauri.

— L-ai recunoscut?

— A fost bătrânul acela... spuse ea.

— Care bătrân?

Becky Kelk știa unde locuia bătrânul, cu toate că nu îi știa numele. Arată cu precizie în susul dealului, către sat, în direcția în care se afla Dial Cottage, cu acoperișul luminat de ultimele raze ale amurgului, în mijlocul aceluși șir de case cu terasă.

Îl găsiră pe Harry Dickinson așteptând răbdător în camera din față. Își purta cel mai bun costum de duminică și avea părul rar pieptănat pe spate și o cravată albastră înnodată cu grijă. Bombeurile pantofilor străluceau, iar ediția din *Guardian* era împăturită frumos pe masă. Stătea grav și țeapăn în scaunul lui cu spătar tare, afișând expresia specifică unui bărbat aflat la spital, în camera de gardă, așteptând inevitabilele vești rele.

Atunci când Gwen îi lăsă pe polițiști să intre în camera din față, el nu trădă nicio urmă de surprindere sau de emoție. Pur și simplu își scutură pipa și o așază în suportul ei, pe scrinul de mahon. Apoi își luă șapca, își netezi genunchii pantalonilor și se ridica încet.

— Da' știu că nu v-a luat mult. Trebuie să recunosc.

— Hei, hei! Ajunge!

Proprietarul corpulent se băga între ei, în timp ce alsacianul lăptos de la călcâiele sale își arăta colții și se repezea la orice picior ajungea în dreptul lui. Cooper îl împinse brutal la o parte pe tânărul acela și puse paharul înapoi pe masă. Stăteau așezați în cerc, gâfâind, tremurând cu toții în timp ce adrenalina continua să le pompeze prin vene.

— Voi, ăștia! Afară! decreta proprietarul. Nu mai aveți voie să intrați aici!

— La dracu'! Ne prosteam și noi... Nu era nimic serios... spuse șeful găștii.

— Nu mă interesează ce faceați! Nu vă permit să vă comportați așa aici! Acesta este un local respectabil.

— Și cu el cum rămâne? Polițistul amețit aici de față...

— V-am spus: Afară! Acum!

Cei trei ieșiră din local în șir indian, morocănoși, bombănind cu voce tare și trântind ușa după ei. Patronul și câinele lui continuă să se uite la ei cu niște încruntături asemănătoare, până când tinerii se făcură nevăzuți. Zgomotele normale din bar se reluară treptat, oamenii aplecându-se unii spre alții cu gura căscată de uimire. Tonomatul cânta de câteva minute bune același șlagăr vechi al formației Rolling Stones – *I Can't Get No Satisfaction*. O barmaniță apărură aducând un fărâș și o perie pentru a aduna cioburile.

— Îmi pare rău, spuse Cooper.

— Băiete, eu nu te cunosc, dar înțeleg că ești de la poliție...

— Da.

— În cazul ăsta, ar trebui să știi mai bine în ce te bagi.

Cooper se prăbuși înapoi pe scaun, simțind dintr-odată că se înmuiau picioarele. Patronul îl privi de sus în jos, cântărindu-l cu un ochi cunoscător, apreciind cât de beat era.

— O să pun pe cineva să îți aducă o cafea. Apoi ai face bine să te duci acasă.

— Nu, mulțumesc. Mai vreau încă un whisky și după aceea plec.

— Omule, nu întrece măsura...

— O să fiu bine.

— Nu ești cu mașina, sper...
— Sigur că nu.
— Ei, atunci nu cred că e vreo problemă... Dar atât! Nici un pahar în plus!

Diane Fry luase lucrurile pe rând. Mai întâi sunase acasă la Ben Cooper. Vorbise cu fratele lui, Matt, care păruse la fel de îngrijorat atunci când ea îi spusese că încerca să dea de Ben. Apoi formase numărul lui de mobil, însă nu primise niciun răspuns. Asta însemna că trebuia să facă turul a vreo douăzeci de localuri. Era și asta o metodă de a ajunge să cunoască orașul mai bine.

Norocul ei era că Toyota cea roșie a lui Cooper era ușor de remarcat. În cele din urmă, reuși să o repereze în parcare a unui local din spatele stației de autobuz, unde mirosul greu al vaporilor de motorină emanat de autobuzele verzi Transpeak se amesteca cu mirosurile de plastic nou și de ulei ars de la fabricile din zona industrială a orașului.

Localul Unicorn se afla aproape de colțul a două străzi de case cu terasă. Parterul unora dintre acestea fusese transformat în spații comerciale – piese auto, asigurări și un restaurant chinezesc ce servea mâncare pentru acasă. Proprietatea de pe colț fusese demolată la un moment dat, iar locul acela devenise parcare pentru local. Nu era niciun pic de lumina la capătul străzii și nici pe pereții de cărămidă ai cârciumii, iar lumina puternică de la stația de autobuz aflată la vreo două sute de metri mai încolo nu reușea decât să facă întunericul și mai negru. Însă Fry văzu Toyota sclipind deodată în bătaia farurilor mașinii ei, atunci când întoarse și opri în dreptul restaurantului chinezesc.

Era unul dintre acele baruri în care toată lumea se întorcea să te privească atunci când intrai. Cel puțin așa se întâmpla în cazul în care în local intra o femeie neînsoțită. Chiar și patronul o privi îndelung pe Fry, în timp ce ea scană încăperea pentru a-l descoperi în cele din urmă pe Cooper la masa lui din colț. Chipul lui părea buhăit, iar ochii îi erau pe jumătate închiși în timp ce sorbea ultimele picături dintr-un pahar mic de whisky. Își dădu seama imediat că era beat turta.

— Ben?

El se uita în sus cu ochi împăienjeniți și o văzu stând în picioare, chiar deasupra lui.

— Ce dracu' vrei?

Ea ignoră tonul agresiv din vocea lui.

— Ce-ți închipui că faci aici, Ben?

— Mă-mbăt. Care-i treaba ta, nu înțeleg?

— Ai înnebunit? Chiar vrei să te faci de râs?

— Probabil. Și ce dacă?

În preajmă se aflau prea multe persoane, care ar fi putut auzi discuția lor, chiar din întâmplare. Fry se așează, aplecându-se peste masă pentru a-i transmite mesajul față în față:

— Ești agent de poliție. Nu-ți dai seama că, dacă toate astea ajung la urechile celor de la divizie, o să primești un șut în fund de n-o să te vezi și ai să ajungi iar să faci patrula? Se duce dracu' promovarea ta, Ben!

— Serios? Ei bine, afla că s-a dus deja dracu'! Așadar, de ce să-mi mai bat capul? Oricum, asta ai vrut, nu?

— Despre ce vorbești?

— Of, n-are rost să discut cu tine! Dispari de-aici și lasă-mă în pace, da?

Ea îl trase de mâneca.

— Hai, Ben! Hai să ieșim de-aici! Te conduc acasă.

Însă el reacționează violent, smucindu-și brațul din strânsoarea ei și aproape răsturnându-și paharul cu whisky.

— Nu merg nicăieri cu tine, scorpie!

De data asta, Fry începu să se înfurie.

— Ben, n-am de gând să-ți suport ieșirile astea! Ai de gând să vii de bunăvoie sau trebuie să te scot afara cu sila?

— Lasă-mă-n pace!

Se ridicase în picioare, împiedicându-se de masă, fără să țină cont de privirile celorlalți clienți, ațintite asupra sa. Patronul ieșise din nou de după bar, venind să discute cu el.

— Nu te vreau în preajma mea, Fry! spuse el, cu toată demnitatea de care se mai simțea în stare. Nu te apropia de mine! Bine?

Fry își înțeleșta dinții și se abținu să-i ardă o palmă peste fața îmbujorată, în timp ce el își sorbi ultimul strop de whisky și se împletici afară din local. Știa că ar fi trebuit să iasă după el și să-i ia cheile de la mașină – cu sila, dacă era nevoie – pentru a-l împiedica să se urce la volan și săa conducă până acasă în starea în care era. Însă o alta parte din ea își dorea să-l lase să plece și să nu-l mai vadă în ochi.

— Ești prietenă cu el?

Era vocea patronului, care se aplecase peste umărul ei.

— Într-un fel.

— Ei, atunci ascultă sfatul meu: n-ar trebui să colinde pe afara de unul singur în starea în care se află.

— Nu sunt dădaca lui! Probabil că așa pare, dar nu sunt!

— Ascultă-mă pe mine, du-l acasă, sau hai să-i chemăm un taxi sau ceva... Dar nu e bine să plece singur, îți spun!

— Bine, bine...

Ieși din localul Unicorn și rămase în pragul iluminat, uitându-se spre strada întunecată, conștientă fiind că privirile celor dinăuntru erau ațintite asupra ei. Felinarele stradale se terminau ceva mai jos de intrarea în cârciumă, iar cealaltă parte a parcerii era cufundată în întuneric. O alee trecea paralel cu marginea parcerii. Apoi șerpuia printre două ziduri înalte de cărămidă, către intrarea din spate a stației de autobuz.

— Ben!

Nu se auzi niciun răspuns. Fry traversa către parcare, acolo unde se afla Toyota lui Cooper, goală și încuiată.

Aruncă o privire înapoi, în josul străzii, către mașina ei, însă nu zări nicio siluetă care să se împleticească printre felinarele de pe stradă, nu văzu pe nimeni care să se fi prăbușit în dreptul ferestrelor fumurii ale restaurantului chinezesc sau ale micuței agenții de asigurări.

— Unde dracu'...?

Atunci auzi zgomotul acela. Râsete zeflemitoare se mișcau în întuneric. Sunete de picioare împleticite, grohăituri de animal și țipete înăbușite. Un pocnet și o bufnitură neclare răzbătură slab dinspre un zid de undeva. Simți un fior rece în ceafă în timp ce făcu ochii mari, chinându-se să deslușească totuși ceva în întunericul aleii. Alergă spre colțul parcerii, privind cu atenție în noapte. Mai multe umbre se mișcau în întuneric, apropiindu-se și depărtându-se din nou, zvârcolindu-se și bătând din brațe și din picioare ca și cum ar fi fost implicate într-un dans primitiv. Reuși să distingă patru siluete. Trei dintre ele aveau trăsături neclare – gulere ridicate să le acopere fețele sau șepci trase mult peste frunte. Loveau cu mâinile și picioarele în cea de-a patra silueta, cu rândul, mecanic și brutal, cu intenția clară de a răni. Cea de-a patra silueta era Ben Cooper.

— Ben!

Trei siluete se întoarseră spre ea; cea de-a patra se prăbuși lângă zid, fără să conștientizeze prezența ei acolo, așteptând lovitura decisivă, gata să simtă ghetetele izbind fără milă.

Fry începu să înainteze, apoi se opri și rămase nemișcată, gândind febril. Avea două alternative. Corect ar fi fost să se prezinte ca agent de poliție, să cheme ajutoare și să încerce să facă o arestare înainte ca Ben Cooper să fie rănit prea grav – dacă se putea. Dar, dacă proceda așa, toată lumea avea să afle despre comportamentul lui Ben Cooper. Merita o șansă. Poate nu mai mult de una. Dar măcar una.

Exista și o a doua opțiune. Era periculos, dar, dacă tot era să aleagă această soluție, trebuia să acționeze fără întârziere. Alergă pe alee, simțind deja adrenalina revărsându-i-se în membre și inspirând adânc, ceea ce-i făcu plămânii să se mărească, iar mușchii să se încordeze. Cei trei tineri se întoarseră spre femeie, surprinși de atacul ei.

— Cine e acolo?

— E o femeie.

— Trebuie să fie tot o polițista.

— Polițista!

Le simțea mirosul în întuneric, le vedea formele înaintând spre ea, printre umbre. În creierul ei începură să se îmbulzească amintirile – același film vechi care i se derula constant în minte, iar și iar; nici nu ajungea bine la scena apoteotică din final, că o lua din nou de la capăt. Îi era foarte cald și se simțea murdară – și dintr-odată o străfulgera o mare durere. O furie teribilă o cuprinse, depășindu-i dorința de a se împotrivi; avea o nevoie grozavă de a lovi ceva.

Tinerii rânjeau larg, chiar dacă respirau greu, prin nările tremurânde și gurile deschise. N-o luau în serios, cu toate că ea era deja lângă ei. Unul dintre băieți se întoarse cu spatele la ea, pentru a aplica o ultimă lovitură cu piciorul în trupul chircit al lui Cooper. Fry reacționează. Îl lovi în rinichi dintr-o săritură în fandare, îi matură picioarele de sub el și îi sparse nasul printr-o violenta lovitură circulară cu tăișul palmei.

Cu un strigăt de uimire, un al doilea tânăr veni spre ea din stânga. Însă ezită prea mult, iar ea îi devie direcția pumnului printr-un blocaj cu antebrațul de jos în sus. Se roti, îi sparse rotula printr-o lovitură laterală de picior și îl doborî aplicându-i un cot în maxilar.

În momentul acela un braț i se strânse în jurul gâtului. Cineva o înhață din spate. Cel de-al treilea tânăr era puternic, fiind mult mai înalt și mai solid decât ea. Impactul trupului lui o împinse în zid, blocându-i brațele și izbindu-i fruntea de cărămizi. Asigurându-se că femeia era ținută la perete, atacatorul schimba tactica și începu să o strângă de gât. Un miros de aburi

de bere îi umplu nările lui Fry, care simți în ceafa apăsarea fierbinte a respirației lui. Senzația trupului lui presând peste al ei și mirosul palmelor lui transpirate în dreptul feței ei făcură să-i revină toate amintirile acelea terifiante, toate coșmarurile sumbre care o bântuiau de mai bine de un an, demonii care bolboroseau și țipau în creierul ei de fiecare dată când închidea ochii sau se afla într-un loc întunecat.

Panica o făcu să acționeze exagerat. Inspiră adânc, pe nas, înainte de a se apleca brusc în față, din talie, aplicându-i tânărului o lovitură cu călcâiul, înapoi, în vintre și izbindu-l tare, cu cotul, în plexul solar. El mormăi de durere și slăbi strânsoarea. Ea făcu o piruetă, apelând la un blocaj ascendent pentru a se elibera complet din strânsoare. În timp ce el făcu vreo câțiva pași înapoi, poticnindu-se, ea executa o lovitură de lance, ținând spre gâtul lui expus, emitând un strigăt ³⁵kiai din diafragma; însă ținta era una ușoară.

Din clipa în care lansa lovitură finală, știu că ea avea să fie fatală.

Harry nu se așteptase să i se ia toate hainele. Trecuseră ani buni de când nu se mai dezbrăcase până la piele în fața unor străini. Stând în micuțul cabinet medical de la sediul Diviziei E, el privea complet nedumerit cum fiecare articol pe care îl dădea jos era ambalat cu grijă în pungi de plastic, etichetat și sigilat. Mai întâi îi luă șapca, sacoul de la costum și pantalonii. Apoi, pantofii frumos lustruiți și șosetele. După aceea îi luă cămașa și chiar și cravata. Examină cu meticulozitate fiecare articol de îmbrăcăminte, pipăind prin buzunare și la cusături cu mâinile lor acoperite cu mănuși de latex.

În cabinetul medical era un miros puternic de dezinfectant, cu un ușor iz de vomă veche. În ciuda căldurii, bătrânul începu să tremure pe măsură ce coapsele sale albe, scofâlcite și brațele osoase rămâneau expuse în lumina rece și orbitoare a tubului de neon. Părul de pe picioarele lui era cărunt și aspru, iar pe gambe avea zone albe, neacoperite de păr, unde pielea era netedă ca a unui bebeluș, palidă și cu un aspect de ceară, ca și cum nu văzuse niciodată soarele.

Cu fiecare strat care era îndepărtat, Harry se retrăgea tot mai mult în sine. Un calm detașat îl cuprinse, asemenea mai multor văluri care îi ascundeau eul, păstrându-i și chiar sporindu-i demnitatea. Privea fix înainte, ignorându-i pe agentul de la Poliția Judiciară și pe detectivul care îi preluau, examinău și împătureau hainele. Rămase complet tăcut, cu buzele sale subțiri strânse, fără a scoate niciun sunet de protest. Detectivul inventaria

fiecare piesă, scriind cu atenție pe fiecare eticheta, ca și cum ar fi estimat prețul unei grămezi de haine la mâna a doua, pe care Harry le dona în scopuri caritabile.

În cele din urmă, îl puseră să-și scoată maioul și chiloții. Păreau interesați în mod special de cusătura din față a chiloților, întorcându-o pe toate părțile și inspectând îndeaproape cutele șlițului frontal, căutând diverse pete, înainte de a-i sigila împreună cu restul hainelor.

După ce rămas complet gol, Harry primi o salopetă albă din hârtie cerata care părea rece ca gheața pe pielea lui goală și fâșâia la fiecare mișcare a lui. Mânele abia dacă îi acopereau încheieturile mâinilor, iar gulerul îi lasă expuse gâtul alb și mărul lui Adam.

Îi explicară încă o dată că era suspect într-un caz de viol. Îl întrebară dacă era sigur că accepta să le furnizeze mostre pentru analize, lucru care ar fi ajutat la eliminarea lui din ancheta. Accepta, fără să înțeleagă semnificația cuvintelor lor, gândindu-se că se refereau la hainele lui, care erau așezate deja într-o stivă de pungi de plastic, gata să fie preluate de laboratorul de criminalistica.

Îl așteptau însă umilințe și mai mari.

— Aveți vreo boală? îl chestiona doctorul Inglefield, punându-și mânușile de unică folosință.

Harry îl privi nedumerit.

— Mi-am făcut examenul medical. Am eu doctorul meu... Dar va mulțumesc, oricum.

— Trebuie să știu dacă suferiți de ceva. Vreo boala a pielii – psoriazis, eczema, herpes? Suferiți cumva de diabet sau de hemofilie? Sau de vreo boala venerică? Hepatita? Ați fost infectat cu HIV?

— Sunt sănătos, răspunse Harry acru.

— Vă aflați sub vreun tratament, de orice fel? Cine este medicul dumneavoastră? Și sunteți sigur că nu aveți nicio boală? Absolut nici una? Ar fi cam ciudat pentru un om de vârsta dumneavoastră...

Harry clatină din cap.

— Foarte bine, atunci. Vom face, mai întâi de toate, un examen vizual.

— Și la ce va ajuta toate astea? Credeam că vreți doar să puneți întrebări.

— Asta mai târziu.

Îl forțară pe Harry să se așeze, în timp ce medicul îi examina zona capului. I se trecu un pieptene prin părul rar, pentru a se obține fire de păr moarte, care ajunseră în cele din urmă în niște pungi de plastic mici. Apoi

i se smulseră vreo doua fire de păr, medicul studiindu-le în dreptul becului pentru a se asigura că rădăcinile erau la locul lor, înainte de a le pune într-o alta pungă. Polițistul atașă alte etichete, pe care doctorul trebui să le semneze.

Harry așteptă cu stoicism, fără a le mai oferi niciun alt răspuns. Chipul lui era grav și demn, ca al unui om care se afla într-o biserică, așteptând sfârșitul unei predici plictisitoare. După o vreme, comportamentul lui începu să-i deranjeze pe detectiv și pe doctor, aceștia devenind nervoși și tăcuți, dar își văzură în continuare de treabă.

Doctorul Inglefield scoase un set de pămătufuri, asemenea unor tampoane mari de bumbac, cu care frecă palmele lui Harry și spațiul dintre degete.

— Desfaceți costumul, vă rog.

— Pentru ce?

— Mai am nevoie de câteva mostre de păr.

Harry nu se urni.

— Păr pubian. Domnule Dickinson?

Cu mișcări foarte lente, Harry se ridica în picioare și își desfăcu partea din față a costumului de hârtie. Medicul se aplecă să îi examineze organele genitale contractate. Scoase din nou pieptenele. Se văzu nevoit să-l treacă de mai multe ori prin părul pubian al lui Harry înainte de a se declara satisfăcut. Apoi, cu degetele acoperite de mânuși, smulse un fir de păr cărunt. Harry tresari – primul gest involuntar pe care îl făcuse de când intrase în cabinetul medical.

Medicul scoase un alt pămătuf. Bătrânul privi în gol în timp ce doctorul îi apucă penisul și tampona în jurul glandului.

— Acum o să iau o mostră de sânge.

Din brațul lui Harry fu scoasa o seringă plina cu sânge; conținutul acesteia fu vărsat apoi în două borcănașe de plastic – unul pentru testul ADN, iar celalalt pentru compararea grupelor de sânge. Detectivul lua recipientele și le depozita într-un frigider, până ce aveau să plece la laborator. Acum, mai rămăsese de colectat o singura mostră. Medicul aduse un bol micuț.

— Scuipați va rog aici, domnule Dickinson.

În sfârșit o mostră pe care Harry o putea furniza fără niciun fel de problemă!

După aceea, Diane Fry nu se mai putea opri din tremurat, din cauza unui amestec de furie și teama. Se uita oripilată la mâinile ei, îngrozita de ceea ce făcuseră. Unde era controlul? Unde era disciplina? Unde era motivația nobila? Avea nevoie de mângâiere, însă nu-l avea decât pe Ben Cooper, care zăcea letargic pe scaunul din dreapta al Peugeotului ei.

Cel mai greu fusese să-l urce pe Ben în mașină și să plece din locul acela. Cât despre Toyota lui Ben, acesta n-avea decât să și-o ridice a doua zi, când avea să fie treaz și pe picioarele lui.

N-avea nici cea mai mică idee unde locuia el, așa că singura soluție pe care o întrevedea era să-l ducă la ea acasă. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să primească musafiri în apartamentul ei gol și lipsit de viața – cu atât mai puțin pe Ben Cooper. Însă ce altceva putea face?

Cooper stătea pe scaunul pasagerului, cu capul atârnat și cu un firicel de sânge scurgându-i-se de la tâmpla spre gât. La un ochi i se forma o vânătăie mare, iar buzele îi erau întredeschise și umflate. Fry nu mai văzuse până atunci pe cineva care să arate atât de rău. Se ruga doar ca el să nu-i vomite în mașină. Urcând pe Castleton Road, îl blestemă de toți sfinții pentru că o băgase într-un asemenea rahat.

Singura consolare pe care o avea era aceea că reușise să devieze lovitura finală în ultima clipă. Însă lovitura aceea pe care o aplicase în laterala gâtului celui de-al treilea tânăr fusese suficientă pentru a-l trânti la pământ, acolo, pe alee, alături de ceilalți doi.

Deveni deodată conștientă de caseta cu Suzanne Vega care se derula în casetofon. Aparatul pornise automat de îndată ce băgase cheia în contact. Dar melodia părea prea deprimantă.

Cu înfrigurare, Fry scoase caseta și o înlocui cu Tanita Tikaram, dând volumul atât de tare, încât geamurile mașinii începură să vibreze. Albumul se numea „Ancient Heart”, iar Fry o asculta pe Tanita Tikaram începând să cânte o melodie cunoscută. De fiecare dată când o asculta, un vers îi stăruia în minte multă vreme după aceea: „Acum ai conștiința curată”. Arunca o privire înspre Cooper și îi văzu pleoapele grele clipind și deschizându-se pe jumătate, pe măsură ce muzica ajungea până la el. Însă pupilele îi erau tulburi, iar el privi pentru o clipă drept înainte, fără să vadă nimic, în timp ce sunetul bubuia în jurul lui. Apoi, capul îi căzu din nou.

Când ajunseră în Grosvenor Road, Fry îl scutură pe Cooper și reuși să-l trezească suficient cât să urce treptele și să treacă peste pragul ușii din față, pe propriile picioare, cu toate că ea trebuia să-l susțină cu brațul strâns bine

în jurul pieptului lui. Îi simțea inima bătând sub mîna ei, printr-o gaură din cămașă, iar aburul dulce de bere din respirația lui alcătuia o combinație amețitoare cu mirosul lui specific masculin. Era un miros pe care ea nu-l mai simțise atît de aproape de mult timp.

Îl duse direct în dormitor și îl aruncă în pat, eliberându-și trupul din înlănțuirea brațelor lui ca de guma. Apoi începu să-i scoată hainele – pantofii scâlțiați, sacoul și cămașa ruptă – și trase cu putere de jeansii lui pînă cînd aceștia se întoarseră pe dos și ieșiră de pe el. Apoi, aducând un vas cu apă caldă și o cârpă, îi spală sângele de pe frunte și îi curăță rănile de pe spate și de pe picioare. Observa că trupul lui era acoperit cu mușchi și trase concluzia că leziunile care începeau să-i apară pe piept și pe coaste aveau să se transforme cel mult în vânătăi pînă dimineată. Nici un os rupt. Apoi, în timp ce se ocupa de o tăietură de pe coapsă, Fry deveni conștienta de umflătura crescîndă care apăruse în partea din față a chiloților lui. Cooper avea o erecție.

Privi în sus, la chipul bărbatului. Se ridicase și se uita la ea cu o privire agresivă, plină de amărăciune, printre pleoapele pe jumătate închise. Avea fața îmbujorată, iar părul îi cădea sălbatic pe frunte. La început, ea se gîndi că nici măcar nu o recunoștea. Apoi, privirea lui se focaliza preț de o clipă și se fixă pe chipul ei:

— Fry? Ce ai tu și eu nu am? De ce nu faci tu în așa fel încît să nu mai încasezi toate rahaturile altora? Ai cumva țate de oțel, sau ce?

Ea se retrase brusc la marginea patului, ca și cînd el ar fi lovit-o. Se întoarse cu spatele la el, încleștînd pumnii și scrîșnind din dinți, făcînd eforturi să-și controleze furia ce creștea în ea ca urmare a reproșului lui. Sângele îi inundă obrajii și gâtul și aproape că se sufocă la auzul ingratitudinii lui. Simți furnicăături în palme și nevoia bruscă de a întinde mâinile și de a se ține de ceva, de a dovedi cît de nedreaptă era remarca lui. El se înșela amarnic. Ea *nu* era o scorpie fără sentimente, nu era o mașinărie lipsită de orice emoție. Se înșela. O, cît de tare se înșela!

Era conștientă de trupul gol și musculos al lui Cooper, aflat la doar câțiva centimetri distanță și mai era îngrozitor de conștientă de părul lui creț, închis la culoare, care îi cobora pe abdomen, spre erecția care continua să crească.

— Îți arăt eu ție țate de oțel! spuse ea.

Își trase bluza rapid peste cap și duse mâinile la spate pentru a-și descheia sutienul, întorcîndu-se în aceeași clipa spre el și aplecîndu-se asupra

pieptului lui gol. Apoi se opri. Sâni ei se legănau liberi, iar sfârcurile începuseră să se întărească excitate atunci când se freacă ușor de pielea lui fierbinte. Expresia de pe chipul ei se schimba și fața ei se întuneca de mânie. Îl apucă de umeri și îl scutura violent. Capul lui căzu în față, iar obrazul săltă ușor la impactul cu carnea moale a sânilor ei. Ben Cooper leșinase și începuse să sforăie.

— Nenorocitul!

În cele din urmă, ea se întoarse în sufragerie, în timp ce mintea ei repeta cuvintele lui, iar și iar. „Țâțe de oțel.” Ce voise să spună cu asta? Se dezbracă, își făcu exercițiile automat și fără pic de entuziasm, apoi trase o pătură pe ea și se întinse pe canapea. Trupul îi era epuizat, dar mintea îi lucra intens, încercă să citească o carte, însă filele erau ca niște pete neclare. Lăsă cartea din mână, se întoarse de pe-o parte pe alta fără astâmpăr și în cele din urmă stinse lumina. Își îngropă fața în pernă, își îmbrățișă singură sâni de oțel și plânse.

25

Bătrânul era așezat pe scaunul de plastic din camera de interogatoriu. Stătea cu spatele drept, privindu-i pe inspectorul-șef Tailby și pe agentul Fry cu o demnitate rece, ca și cum era singurul dintre cei prezenți care știa să se poarte așa cum se cuvine.

— Interogatoriul a început la orele 14.30, vineri, 27 august. Participă inspectorul-șef Tailby...

— Detectiv Fry.

Tailby făcu un semn din cap către Harry.

— Domnule, v-aș ruga să vă identificați, pentru ca numele dumneavoastră să rămână consemnat pe caseta.

— Numele meu este Harold Dickinson.

— Domnule Dickinson, aveți dreptul să fiți interogat în prezența unui avocat. Aveți un avocat al dumneavoastră sau doriți unul din oficiu?

— Nu am nevoie de niciun avocat!

— Sunteți sigur?

Harry ignoră întrebarea, așteptând-o pe următoarea. Cu casetă sau fără, părea el să spună, existau momente când vorbitul nu era decât o pierdere de vreme.

— Ați beneficiat de mâncare și de odihnă suficientă? Întrebă Tailby pe un ton oficial. Vi s-a oferit posibilitatea de a da un telefon?

— Unde e câinele meu?

— Acolo unde e, cineva are grijă de el, îl asigura Fry.

— E o ea, nu un el! o informa bătrânul, cu dispreț fățiș.

Tailby îl fulgera la rândul lui cu privirea, de dincolo de masă.

— Trebuie să vă mai punem câteva întrebări, domnule Dickinson.

Harry se holba la ei, impasibil. Nu se știe cum, dar reușise să-și facă haina din hârtie cerata să arate ca și cum tocmai fusese luata dintr-un raft de la Marks and Spencers. Espadrilele de unica folosință pe care le primise arătau de parca ar fi fost lustruite peste noapte.

— Foarte bine. Puteți să începeți, accepta el.

Îl interogau pe Harry în mai multe etape, pe tot parcursul zilei, asigurându-se că primea mâncare la orele potrivite, încredințându-se că beneficia de perioadele de odihnă necesare și întrebându-l în mod repetat dacă dorea un avocat.

Legea Poliției și a Probelor Penale îi obliga să se asigure că bătrânul înțelegea toate întrebările lor, că nu era supărat, obosit sau sub influența vreunei substanțe care să-i afecteze nivelul de luciditate, că i se ofereau răcoritoare și i se permitea accesul la diverse facilități care țineau de igiena personala.

Se alternau echipele de anchetatori, scopul fiind acela de a descoperi fisurile din relatarea lui, prin schimbarea direcției și a tipului de întrebări adresate. De asemenea, această metoda le permitea polițiștilor să-și facă timp pentru sarcina obositoare de a-și asculta înregistrările la cască și de a le transcrie pe fișele cu procesele-verbale. Între sesiunile de interogatoriu erau analizate rezultatele și se punea la punct următoarea strategie. Dincolo de asta, după o oră petrecută în compania lui Harry Dickinson și anchetatorii aveau nevoie de odihnă.

— Uite ce e, Harry, știm cu toții că și bătrânii se mai înfierbântă uneori. Dorințele voastre sexuale nu dispar cu totul, nu? Este, Harry? Nu așa cum își închipuie unii... Presupun că fetele tinere încă te mai excita, nu-i așa?

Inspectorul Hitchens se aplecase peste masă, privind insistent chipul lui Harry. Urmărea o fisură cât de mică în fațada aceea impasibilă, sondând terenul și forțând nota pentru a obține o reacție.

— Dar pur și simplu nu e un gând tocmai plăcut – nu? – ca bătrânul tău bunic să tânjească după fetișcane așa cum făcea tot timpul în tinerețe. Cel mai bine e să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic, este? Bagi toată mizeria sub covor și-ți ții gura. Lucrurile pe care nu le știi nu au cum să te rănească. Dar noi știm mai bine, nu-i așa, Harry?

Harry nu răspunse, bazându-se pe experiența lui superioară, privindu-l pe Hitchens ca și cum acesta era un imbecil.

— Pentru că uneori se ajunge prea departe, nu? Uneori nu te poți controla. Așa este, Harry?

Bătrânul ridică indiferent o sprânceană, lăsând să se înțeleagă că știa el cum stătea treaba cu autocontrolul.

Toți anchetatorii fuseseră instruiți să folosească tehnicile de interviu potrivite. Întrebările deschise erau cheia procedurii SEIF – Salut, Explicație, Interacțiune, Finalizare. Scopul era acela de a crea întrebări în spirală – întrebări deschise precum „cine”, „ce”, „de ce”, „când”, „unde” și „cum”, urmate de o examinare a răspunsurilor. Teoria ce stătea la baza acestei metode spunea că, în cazul în care cineva inventa o poveste, acelei persoane îi era aproape imposibil să-și mențină minciuna în urma analizei detaliate.

Cât despre întrebările închise, care solicitau doar răspunsuri monosilabice, acestea reprezentau o tentație mult prea mare pentru cineva ca Harry.

— Avem aici declarația unui anume domn Gary Edwards, pasionat de păsări, care a văzut o persoană cu semnalmentele dumneavoastră trecând pe poteca din apropierea locului unde a fost descoperit cadavrul Laurei Vernon. O persoană însoțită de un câine. Dumneavoastră erați acea persoană, domnule Dickinson?

Diane Fry ridica privirea în așteptarea unui răspuns, în timp ce Harry deschise gura să vorbească. Începea să pară relaxat și calm, dar, cu toate acestea, lăsa în continuare senzația că era oarecum distanțat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui, în atmosfera apăsătoare a camerei de interviu. În mod ironic, părea să fie imun la stresul pe care îl sufereau anchetatorii. Aceștia știau că în curând aveau să fie nevoiți să-i acorde o nouă pauză de odihnă, fără ca între timp să fi făcut vreun progres.

— Foarte bun observator, nu-i așa, individul ăsta? Mi-a descris și culoarea ochilor, absolut tot?

— Domnul Edwards a văzut un om în vârstă...

— A, carevasăzică, arătăm toți la fel? Întrebă Harry afișând un zâmbet absolut enervant.

„Afirmațiile necugetate sau lipsite de temei nu vor fi luate în considerație”, se spunea în regulament. Însă anchetatorii se vedeau în situația de a se agăța cu disperare de fiecare comentariu ce îi scăpa lui Harry Dickinson, oricât de necugetat sau de neîntemeiat era acesta. Măcar era o reacție, ceva în plus față de privirea aceea fixă, rece și disprețuitoare.

Harry avea aerul unui om care suporta cu tărie o obrăznicie strigătoare la cer. Nu le oferea niciun fel de feedback emoțional, ci doar promisiunea tacită a unei dușmării consecvente și stăpânite.

— Asta e politica pe care o aplici în relația cu soția ta, Harry? Lucrurile pe care nu le știe nu îi pot face rău... Femeile tot au cea mai proastă părere despre tine, indiferent ce le-ai spune. Așa că poți la fel de bine să nu le spui nimic. Nu-i așa? Oricum, sunt mai mulțumite de propriile plăsmuiri... Așa este, Harry?

Singurul lucru pe care și-l dorea Harry în acele momente era pipa lui, însă nu era dispus să le ofere satisfacția de a-l refuza. Se uită de la Hitchens la Fry cu o privire inexpressivă, ușor mirată, ca și cum s-ar fi întrebat cum ajunseseră ei în camera lui.

— Sau Gwen știe totul despre activitățile tale, Harry? Poate că vrea să ne spună și nouă câte ceva... Pentru că am adus-o aici, Harry. În momentul acesta se află și ea tot într-o cameră de interogatoriu. Ce spui de asta?

— Cine îi va da de mâncare câinelui meu? întreba Harry.

Ben Cooper era în biroul CID, ocupându-se de infracțiunile obișnuite, raportate în cursul nopții. Capul îi zvâcnea ca și când cineva îi sfredelea creierul cu un burghiu pneumatic. Gura îi era uscată și simțea un gust foarte neplăcut; în plus, avea dureri în fiecare pârțică a corpului. Îi spusese sergentului Rennie că rana de la cap era rezultatul unui accident petrecut la fermă. Timp de o jumătate de oră fusese obligat să suporte un adevărat bombardament cu glume obscene pe tema sexului cu oile, în timp ce stomacul îi fierbea, iar el se lupta cu propria fiere, care amenința să i se ridice până în gât.

Se trezise de dimineața fără să aibă nici cea mai vagă idee în privința locului în care se afla. Un pat străin, într-un apartament străin... Nu-și amintea cum ajunsesese acolo. Singurele indicii erau mahmureala aceea

groaznică și trupul înțepenit și plin de vânătăi, pe care le descoperise atunci când încercase să se miște.

Găsise însă câteva cuvinte mângălite pe spatele unui plic vechi, lăsat pe noptiera: „Am fost chemată la birou. Îți sugerez să te învoiești pe motive de sănătate. Orice ai face, eu nu vreau să știu”. Așa năuc cum era, îi trebuiseră câteva minute bune până să reușească să își dea seama cine era misterioasa „DF” care semnase bilețelul.

Câteva amintiri vagi, fragmentate începuseră apoi să îi revină în minte. Își amintea de vizita la dojo; apoi de telefonul dat lui Helen Milner și de felul în care Diane Fry îl lovise pe la spate; felul în care ea plănuise să îl umilească. Acum era cât se poate de evident că ea îi distrusese în mod deliberat orice șansă ar fi putut avea cu Helen și plănuise să-l înjosească în fața prietenilor lui de la dojo. Nu menționase nicio clipă că deținea cel de-al patrulea dan atunci când el se lăudase cu talentele sale și o invitasese la o confruntare. Îl mințise, iar el, înțelegând care fuseseră planurile ei, plecase de acolo spumegând de furie.

Își amintea destul de vag și de localul de lângă stația de autobuz. Era al treilea local în care intrase, dar știa că acolo se petrecuse ceva. Totuși, din acel moment, amintirile lui se dezintegrau complet. Era ceva ce avusese de-a face cu niște porci? Da, probabil că da... Dar asta nu explica nici pe departe cum ajunsese el în patul lui Diane Fry și ce era cu leziunile acelea. Îl bătuse ea? Nu părea deloc neverosimil. Oricum îl lovise sub centură în toate felurile posibile.

Chiar și acolo, la birou, după ce în sfârșit reușise să se târască la munca, Ben Cooper constata că amintirile de care avea nevoie continuau să-l ocolească. Nu-i veneau în minte decât căinii lui negri – toată seria aceea de dezastre care, venite unul după altul, reușiseră să-l pună la pământ.

Se gândi apoi la mama lui care zăcea pe un pat de spital și gemu de durere. Cum putuse oare să uite de ea și să facă un lucru atât de stupid? Se gândi la întâlnirea cu comisarul Jepson și înjură aprig în sinea lui. Fără îndoiala și aici fusese tot mâna lui Diane Fry – se împrietenise la cataramă cu inspectorul Hitchens și își folosisese puterea de convingere asupra lui. Fără îndoiala, asta se întâmplase atunci când plecaseră împreună în Yorkshire, unde rămăseseră și peste noapte. Foarte intim! Cu siguranța, el nu avea cum să se opună într-un asemenea context.

Apoi, Cooper își aminti că o mințise pe mama lui și se cutremura de rușine. Își aminti cum îl respinsese Helen Milner și încercă un sentiment de

disperare. Nu mai valora nimic în ochii nimănui. Iar acum se făcuse de râs – cel puțin noaptea trecută, când se îmbătase ca un porc și Dumnezeu știe ce altceva mai făcuse. Acum ar fi putut foarte bine să se întoarcă acasă, la fermă și să se arunce în groapa cu bălegar. Nu mai rămăsese nimic în afara câinilor acelora negri și fioresi, care i se perindau prin minte, mușcând și arătându-și colții. Câini negri și porci.

Printre rapoartele primite în dimineața aceea era și unul referitor la trei tineri care suferiseră niște răni minore în urma unei încăierări ce avusese loc în Edendale, târziu în noapte. Se presupunea că fusese vorba despre un conflict între persoane aflate în stare de ebrietate. Tinerii nu doriseră să dea nicio declarație și fuseseră trimiși acasă. Existau alte probleme mai presante: o lista de spurgeri și de furturi auto, precum și o pătrundere forțată cu un autovehicul la o societate de construcții.

Și, așa cum aflate de la sergentul Rennie, în Moorhay avusese loc un pretins viol, pentru care fusese arestat Harry Dickinson. Cooper scutură din cap și bâjbâi prin sertarul biroului său în căutarea unor calmante, însa nu găsi nici unul. Nimic nu era în regulă în dimineața asta. Absolut *nimic*.

La o oră ceva mai târzie a dimineții, în biroul CID își făcu apariția chiar Diane Fry. Cooper nu ridică privirea din hârtii, neștiind ce ar fi putut să-i spună. Ce puteai să-i spui unei femei în al cărei pat te treziseși chiar în dimineața aceea, fără nici cea mai vagă idee în legătură cu ce se întâmplase între voi în ultimele câteva ore? Singura soluție posibilă era să o lași să vorbească ea prima, în caz că era dispusa să o facă.

Ea îi prelungi însă agonia așteptării timp de câteva minute bune, răstimp în care mută locul hârtiilor de pe propriul birou, își luă diverse notițe sau răspunse la telefon. În cele din urmă, veni către locul unde stătea el. Era conștient de prezența ei, însă nu ridică ochii, dorind ca ea să rostească primele cuvinte.

— Arăți ca dracu'!

— Mulțumesc! Simt și eu asta.

Fry trecu mai departe. Cooper rămase stupefiat pentru o vreme, până când ea se întoarse, strângând în mână un teanc de rapoarte.

— Vrei niște paracetamol sau ceva?

— N-am nimic.

— Măcar nu-ți vărsa mașele pe birou, da? Nu pot suporta mirosul de vomă.

— Mă simt bine. Serios.

— Mă rog.

Așa amețit cum era, o simți pe Fry ezitând, rotindu-se prin spatele lui ca o matroana amenințătoare. Nu emana vreo aură vinovată, ci trăda doar o furie mocnita, cu o nuanță de îngrijorare reținută. Cooper începu să reevalueze posibilele scenarii din noaptea precedentă. Memoria lui avea încă goluri imense, plus că nu reușea nicicum să includă în vreun context oarecare povestea cu porcii. Dar deodată avu certitudinea că făcuse ceva îngrozitor, ceva complet necugetat. Așadar, ce anume ar fi trebuit să spună? Poate să-și ceară scuze... Dar cum puteai oare să-ți ceri iertare pentru ceva ce nu-ți aminteai să fi făcut?

— Îți mulțumesc oricum, spuse el abia șoptit. Îți mulțumesc, Diane, pentru... în fine...

Ea oftă din greu, puse hârtiile jos și se cocoță pe marginea biroului lui. Cooper tresări, surprins de mișcarea ei și de brusca lor apropiere.

— Nu știu dacă ești în starea potrivită ca să vorbești despre asta acum. Dar știai că Harry Dickinson a fost adus la secție? Întreba ea.

— Mda... Cooper ridică ochii spre ea; îl privea cu un amestec de milă și dispreț. Situația părea să intre pe făgașul cel bun. Ce a spus? se interesă.

Ea pufni.

— Mai nimic! E îngrijorat mai mult de câinele lui nenorocit.

— Și unde-i fata care spune că a fost atacată de el?

— În camera de ancheta pentru violuri. I se ia un interogatoriu chiar în acest moment.

— Și domnul Tailby și domnul Hitchens chiar cred că îl vor demasca pe Harry Dickinson și îl vor face să mărturisească?

Fry păru a rămâne pe gânduri și își trase un scaun lângă biroul lui. Absentă, ea împinse deoparte câteva din dosarele lui, pentru a-și crea un spațiu de câțiva centimetri pe care să se sprijine.

— De fapt, aici chiar e ceva ciudat. Atunci când l-au ridicat băieții noștri, ei au declarat că se purta ca și cum se aștepta ca ei să sosească. „Da’ știu că nu v-a luat mult”, asta e tot ce a spus. Însă am în permanență senzația că e surprins de întrebările pe care i le punem. E ca și cum în tot timpul ăsta i-am fi pus niște întrebări complet aiurea, iar el nu înțelege de ce.

— „Senzația”, Diane?

— Da. Și ce-i cu asta?

— Nimic.

Cooper era ocupat să mâzgălească o bucată de hârtie cu pixul. Ceața din capul lui se ridica treptat, dezvăluind petice neregulate de lumina. Era un leac mai bun decât paracetamolul pentru a-ți face mintea să lucreze.

— Ce faci acolo, Ben?

— Cred că s-ar putea să ai dreptate în legătură cu întrebările pe care i le-ai pus. Uită-te puțin la asta! Trebuie să existe o legătură.

Desenase pe fugă o schemă. În ea apăreau niște linii care făceau legătura între diverși membri ai familiilor Vernon și Milner. Bătrânul Harry Dickinson era și el acolo, asociat cu Laura Vernon prin găsirea cadavrului; ginerele lui, Andrew, era legat de Graham Vernon prin intermediul afacerilor; Helen Milner și Graham erau legați prin incidentul acela de la petrecere; tot acolo mai apărea și Simeon, vărul lui Helen, care fusese iubitul Laurei și îi dăduse o mână de ajutor lui Harry și prietenilor acestuia la micuța lor fermă; și, în sfârșit, din nou Harry: o linie șerpuită stabilea legătura între el și Graham Vernon, reprezentând întâlnirea aceea sugerată de Harry, al cărei motiv nu era cunoscut.

Fry arată spre numele lui Harry.

— Vorbind la modul cinstit, nu el...

— ... a descoperit cadavrul. Știu. El a găsit doar pantoful.

— De fapt, nici pe acela nu l-a găsit el, ci câinele.

— Însă întâlnirea aceea cu Vernon despre care a amintit ridică totuși un semn de întrebare. Ce urmarea? În afară de asta, l-a văzut și omul acela cu păsările.

— Poate că da, poate că nu.

— Harry Dickinson este implicat! Nu există nicio îndoială!

— Intuiție?

— Nu. Certitudine.

O privi prudent pe Fry. Ca prin minune, tensiunea dintre ei părea să se fi evaporat de îndată ce începuseră să discute despre cazul Vernon. Ea avusese nevoie de cineva cu care să vorbească și ceva o împinsese spre el, în ciuda disprețului care i se citea în continuare în privire. Orice se întâmplase între ei poate că în cele din urmă putea fi dat uitării sau măcar lăsat deoparte, astfel încât ei să-și vadă mai departe de munca lor. Și poate că într-o bună zi el avea să reușească să-și aducă aminte ce anume se petrecuse între ei.

— Bine. Așadar, să presupunem că Harry Dickinson este implicat. În cazul ăsta, ia în calcul și posibilitatea ca el să acopere pe cineva. Cine ar putea fi?

— În orice caz, nu Graham Vernon.

— Cu siguranța, aici nu poate fi vorba despre vreo dragoste pierdută!

— Trebuie să fie cineva din familie, spuse Cooper.

— Familiile se unesc la greu, nu-i așa? Strâng rândurile în fața străinilor atunci când apar probleme.

— Ăsta și e rostul unei familii!

— Atunci, Simeon Holmes. Nepotul lui.

— Harry l-ar proteja de dragul familiei sale.

— Loialitatea față de familie. Se spune că e o motivație puternică.

— Dar băiatul declară că era împreună cu alți aproape treizeci de motocicliști la Matlock Bath – adică la aproape treizeci de kilometri distanță, îi aminti Cooper. A reușit cineva să demonstreze că alibiul lui nu sta în picioare?

— Dar *tu* ai încercat vreodată să te pui în postura unui agent de poliție care să ceară informații de la motocicliști despre unul de-ai lor?

Cooper simți că începea să-i zvâcnească iar capul. Timp de câteva minute aproape că uitase de durere.

— Și totuși, mai e ceva, Diane. Cred că ar trebui să discuți din nou cu omul acela cu păsările. Cu Gary Edwards.

— Cu el? De ce?

— Ceva e putred în declarația lui.

— Așa este. Dave Rennie i-a luat declarația. Și domnul Tailby a spus că nu e foarte relevantă. Rennie nu a insistat deloc asupra consemnării precise a intervalului orar.

— Așadar, i s-a luat deja o a doua declarație?

Fry se încruntă.

— Nu, nu cred. Urma să fie luată în calcul eventualitatea unei alte declarații, însă, probabil, atunci când a apărut Sherratt, s-au schimbat prioritățile.

— Și pe urmă ideea s-a pierdut pe undeva în sistem.

— Iar după ce au început să le repartizeze oamenilor alte sarcini și s-a redus numărul celor implicați în anchetă...

— Da, așa cum s-a întâmplat cu mine, de pilda. Vorbește tu cu el, Diane, vrei?

— Tu chiar crezi că îl poate incrimina pe Harry? Descrierea lui este prea vagă, să știi.

— Trebuie să-l prezezi. E ceva putred aici. Pur și simplu știu că este. Trebuie să faci asta!

Pentru o clipă se așternu liniștea, întrerupta doar de zgomotul făcut de Fry atunci când trase aer în piept.

— Cine te crezi, Ben?

Cooper ridica privirea, surprins de tonul vocii ei. Pentru o vreme, uitase de toate grijile sale, de toate motivele pe care le avea pentru a o urî pe Diane Fry. Acum ea îl fulgera cu privirea, dându-i de înțeles mai mult decât oricând că sentimentul era reciproc.

— Eu am venit aici doar ca să-ți spun ce se întâmpla, crezând că te interesează. Dar adevărul e că tu nu te mai ocupi de cazul asta. Ai o grămadă de alte lucruri asupra cărora ar trebui să te concentrezi. Și mai există și alte motive pentru care nu cred că e cazul să te ascult dându-mi indicații. Așadar, cine te crezi?

Cooper simți că îl cuprindea iar valul acela de furie. Nu întâlnise niciodată o persoană atât de enervantă ca Diane Fry. Cum se putea explica oare capacitatea ei de a-l provoca să spună lucruri pe care nici n-ar fi visat vreodată să le spună altcuiva?

— În momentul de față, chiar nu știu cine dracu' sunt! Uneori mă simt ca și cum aș fi un nimeni. Ca și cum aș repeta un rol pe care familia mea dorește ca eu să-l joc. Ca și cum aș învăța să fiu asemenea tatălui meu.

— Serios? Măcar tu *ai* o familie, spuse ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează, n-are importanță!

Zicând acestea, ea se îndepărtă brusc de biroul lui, aruncând o privire în jur, dezgustata de dezordinea din fața ei.

— Carevasăzică, n-o să mă ajuți? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse, preferând să schimbe subiectul.

— Mai am și alte vești pentru tine. Lee Sherratt a fost eliberat pe cauțiune.

— Poftim?

— Pretinde că n-a avut intenția să folosească arma. Spune că tu l-ai speriat, iar el avea pușca în mână în clipa aceea. O curăța. Și că, oricum, nu era decât o arma cu aer comprimat. Nici măcar nu ai nevoie de permis pentru așa ceva. Mă rog, recunoaște că făcea braconaj... Dar ce o să ia pentru asta? Câteva amenzi?

Fry începuse să se îndepărteze, îndreptându-se iarăși spre camera de interogatoriu, la o noua rundă de discuții cu Harry Dickinson.

— Și cu Laura Vernon cum rămâne? se interesă Cooper.

— Ce-i cu ea? Nu putem stabili nicio legătură între Lee Sherratt și moartea Laurei Vernon. Domnul Tailby a făcut tot posibilul.

— Și nu mai spera la nimic?

— Nu există probe. Bine, sperma din prezervativul acela folosit era a lui, însa din declarația lui Charlotte Vernon reiese că ea a făcut sex cu el și nu o singură dată. Și s-ar *putea* ca Sherratt să fi fost tânărul văzut discutând cu Laura în seara aceea la șase și un sfert. De fapt, eu sunt absolut convinsă că el era. Dar, dacă el nu recunoaște, nici în privința asta nu există probe. Iar Sherratt știe foarte bine acest lucru.

— Dar avem o urmă de mușcătura. I-au prelevat o amprentă dentară, pentru comparație?

— Da, însă n-a fost decât o pierdere de vreme. A sosit raportul de la specialistul odontolog din Sheffield. Domnul Tailby chiar e furios că a durat atât de mult până să primim un asemenea rezultat.

— Ce fel de rezultat?

— Ben... Urma aia de mușcătură nu are o formă relevantă. Nu numai că dinții nu erau ai lui Lee Sherratt, nici măcar nu erau dinți de om!

— Așadar, ce credeți că va păți câinele dumneavoastră, domnule Dickinson?

— Ce vreți să spuneți?

Diane Fry își împinse agresiv bărbia înainte.

— Dacă animalul dumneavoastră a atacat-o și a mușcat-o pe Laura Vernon, acest lucru ar putea fi considerat o infracțiune gravă, prevăzută în articolul al treilea din Legea Câinilor Periculoși sau Agresivi.

— Nu înțeleg.

— Tribunalul ar putea pronunța o sentință în urma căreia câinele dumneavoastră să fie eutanasiat. Ucis, îl lamuri ea.

— Mai degrabă mă omorâți pe mine mai întâi.

— Cu toate astea, este posibil, interveni Hitchens, interesat de reacția bătrânului. Dacă animalul e responsabil pentru atacul care a dus la decesul Laurei, aceasta variantă ar fi mai mult decât plauzibilă. Care este formularea exactă, Diane?

— Legea face referire la „un câine care atacă o persoană în timp ce a fost scăpat de sub control într-un loc public”.

— Nu puteți afirma cu certitudine că sunt dinții unui câine, se apăra Harry.

— O, ba da! În vremurile noastre exista experți care pot dovedi aceste lucruri. Experți care dețin aparatură foarte scumpă. Cum ar fi microscop electronice cu scanare și intensificatoare de imagine. Acestea pot stabili cu precizie despre ce e vorba.

— Da?

— Vrei să auzi câte ceva din ce spun experții ăștia? Asculta aici... Hitchens scoase raportul odontologului. Sări în mod intenționat peste partea în care se spunea că mușcătura nu era suficient de adâncă pentru a fi analizată prin metodele uzuale – motiv pentru care specialiștii se văzuseră nevoiți să apeleze la echipamentele acelea scumpe. Uite... Odontologul spune următoarele lucruri: „Ar trebui specificat că urmele de mușcătură umană au o formă unică, ovală și în majoritatea situațiilor apare o «urmă de sucțiune» în centrul leziunii ovale. Cele mai multe mușcături de proveniență umană prezintă semne ale mai multora dintre cei șase dinți frontali, de sus sau de jos – uneori chiar de la ambele seturi. Pe de altă parte, urmele de mușcături canine au o forma unghiulară, precum cea a unui diamant, prin comparație cu mușcătura umană, mai curbată. Ca urmare a procedului electronic de intensificare a imaginii, tiparul leziunilor cauzate de dantura canină este clar vizibil la microscopul electronic”. Hitchens ridică privirea din hârtii. Cu alte cuvinte, chiar e vorba despre dantura unui câine, Harry. Laura Vernon a fost mușcată de un câine. Iar noi credem că animalul tău a fost acela.

Harry privea în gol. Detectivii așteptară, înțelegând, instinctiv, că era momentul să tacă.

— Și dacă v-aș spune că eu am ucis-o pe fată, iar câinele a mușcat-o după ce a murit? Așa ar merge?

Fry se simți cuprinsă de un val de surescitare și de uimire. După toate zidurile acelea de piatră cu care se înconjurase bătrânul de atâta vreme, putea oare să fie totul atât de simplu? Dar inspectorul Hitchens dădu dovadă de mai multă prudență. Auzise prea multe declarații care, deși semănau a confesiuni în atmosfera

aceea tensionată a camerei de interogatoriu, nu reușeau să se mențină sub lumina rece a sălii de tribunal, la audieri. Cât despre remarca făcută de Harry, aceasta nici măcar nu era o declarație, ci o simplă întrebare.

— Mai întâi de toate, va trebui să ne convingi, Harry. Acum vrei să ne spui ce s-a întâmplat acolo, de fapt?

Însă Fry interveni. Avea o altă întrebare, pe care abia aștepta să o pună.

— Chiar ați fi dispus să vă sacrificați pentru un câine?

Harry își îndreptă atenția spre ea și o privi lung.

Suferința din ochii lui lăsa să se înțeleagă dincolo de orice îndoială că, în sfârșit, fațada aceea dură fusese spartă. O emoție intensă răzbătea din reticența lui, o pasiune care nu mai putea fi controlată printr-o mândrie mută.

— N-ai cum să înțelegi, spuse el. Până și un orb vede că n-ai nicio fărâmbă de afecțiune în tine.

26

— Bine, dar nu e decât un câine, protestă Fry.

Ben Cooper se întoarce cu spatele.

— Mă rog, se poate.

— Ce a vrut să spună, Ben? Mă refer la ce a spus la interogatoriu.

— Încerca doar să te necăjească, Diane. Nu-l băga în seamă!

O privi neliniștit, îngrijorat de faptul că ea părea extrem de tulburată de remarcă usturătoare a lui Harry Dickinson. El se afla în toiul unei conversații telefonice cu un șofer a cărui mașină fusese furată în noaptea precedentă, atunci când Fry se întorsese valvârtej în biroul CID, nerăbdătoare să discute despre interogatoriu. Cooper abia dacă avusese răgazul necesar ca să încheie discuția telefonică înainte ca ea să-i repete discuția avută, cuvânt cu cuvânt.

— Dar nu e decât un *câine*.

— Hai să mergem la cantină, îi sugeră el.

Era evident că bătrânul avea ceva care ei îi era complet străin. Cooper se gândi că, uneori, el reușea să fie aproape pe aceeași lungime de undă cu Harry. Aproape, dar nu mereu – tot nu putea prezice ce anume urma să facă bătrânul în clipa imediat următoare. Pentru Diane Fry însă, Harry părea un fel de ființă extraterestră.

Câteva minute mai târziu, ei se aflau singuri la o masă, strângând în mâini două cani cu cafea și ignorând zgomotele care veneau de la un grup de polițiști în uniformă din apropiere.

— Bineînțeles, a trebuit să i se dea drumul, spuse Fry, calmându-se de îndată ce cofeina îi ajunsese în sânge. Fără sa fie acuzat!

— Hai, surprinde-mă!

— Când au ajuns să îi ia declarația presupusei victime din camera de ancheta pentru violuri, ea a recunoscut că inventase toată povestea. L-a lăsat pe prietenul ei să meargă până la capăt fără să se protejeze, iar atunci când experiența s-a dovedit a nu fi prea satisfăcătoare, fata și-a amintit deodată de lucruri precum sarcină și SIDA. Ca să nu mai vorbim și de niște părinți turbați de furie.

— S-a panicat?

— Da, influențată fiind de niște cursuri de educație sexuală digerată doar pe jumătate și de o imaginație foarte bogată. Și, bineînțeles, sub impresia

tuturor poveștilor apărute prin ziare, primul gând care i-a venit în minte a fost violul.

— N-ar fi prima oară când se întâmplă!

Fry ridică din umeri.

— Știm cu toții că există mai multe acuzații false de viol decât violuri reale. Apropo, prietenul fetei are cincisprezece ani.

— Dar de ce a pretins că a fost Harry?

— După câte se pare, cei doi au avut o oarecare altercație la magazinul din sat ceva mai devreme în ziua respectivă. Probabil că Harry a câștigat disputa, pentru că ea nu i-a putut-o ierta. După aceea a auzit toate bârfele vehiculate prin sat, așa că s-a gândit că avea să i se dea crezare. În orice caz, fata a spus că Harry e un ticălos bătrân și că merita tot ce i s-a întâmplat. Ciudat le mai funcționează mintea câteodată!

— Și ce a spus ea, mai exact, atunci când a descoperit-o polițistul?

— Din câte îmi amintesc eu, cuvintele ei au fost: „A fost bătrânul acela”.

Cooper dădu ușor din cap, nefiind deloc surprins. „A fost bătrânul acela.” îi veni în minte vechea zicală a celor care lucrau în minele de plumb, poveștile lor spuse în șoaptă despre spiritul pe care îl numeau T’owd Mon și care pândeă în puțurile obscure ale minelor. Bătrânul era învinuit pentru tot ceea ce mergea prost în mină – de la sunetele inexplicabile care se auzeau în întuneric, până la filioanele neproductive și mergând chiar până la accidente mortale. Însă tot el era și paznicul minelor – spiritul colectiv al minerilor decedați cu multă vreme în urmă și al minei înseși. Ceea ce spusese fata era ecoul unui mit. „A fost bătrânul acela, bătrânul.” O veche mantră a superstiției.

— Acum o să-i apară numele în dosarul acuzațiilor de viol false. Idioata naibii! Au trimis-o și pe ea acasă, cu pilula de a doua zi. O polițistă a fost trimisă să discute cu părinții ei. S-o pună ei la punct, dacă sunt în stare!

— Și cu Harry cum rămâne? întrebă Cooper.

— Ce-i cu el?

— Se simțea bine?

— El? El o să fie bine. E tare ca o stâncă, dacă mă întrebi pe mine. Și orgolios de nu se poate! De ce-ți faci griji pentru el?

— Nu e o experiență prea plăcută să fii târât la secție ca suspect într-un caz de viol.

Fry ridică din umeri.

— Ghinionul lui!

— I-a explicat cineva lui Gwen cum stau lucrurile?

— Poate să-i explice și singur, nu?

— Nu cred că o va face, spuse Cooper dus pe gânduri. Nu cred că va încerca să-și găsească scuze.

— Cum spuneam, e al dracului de orgolios!

— Nu e numai asta. Cred că vrea să i se dea cât mai multă atenție. Unul dintre băieții din echipa trimisă să-l ridice spunea că Harry părea să-i aștepte. Îi aștepta să sosească. Le-a spus: „Da’ știu că nu v-a luat mult”. Acum, ia gândește-te puțin, de ce ar fi spus așa ceva?

Fry puse jos ceașca de cafea, dusă pe gânduri.

— Tu încă te mai gândești la conexiunea aia a ta, nu-i așa, Ben? Mai ai schema aceea?

— Da.

Zicând acestea, el puse schema pe masă, îndreptând îndoiturile foi pentru a lăsa la vedere liniile care se legau.

— I-am desenat-o și eu domnului Tailby după ce l-am trimis pe Dickinson înapoi în celula lui, spuse Fry.

— Serios? Și?

— I-am spus și lui ce mi-ai spus tu mie. Că bătrânul protejează pe cineva de dragul familiei lui. Dar despre cine ar putea fi vorba? Asta-i întrebarea. Iar domnul Tailby a fost de acord cu tine în aceasta privință.

Cooper așteptă încordat, privindu-i chipul.

— Însă cu siguranță nu crede că ar fi vorba despre Simeon Holmes, spuse ea.

El oftă, cu umerii lăsați.

— De asta mi-era teamă, mărturisi el.

Își bău cafeaua și plănuî să se întoarcă la cazurile lui de furturi auto.

— Diane, vrei totuși să-mi faci o favoare?

Lui Diane aproape că-i scăpă întrebarea: „Alta?”; dar reuși să se abțină.

— Ce anume? întreba ea.

— Mai discută o dată cu omul cu păsările.

— Tu ai făcut o obsesie în ceea ce-l privește, oftă ea.

Lui Cooper îi venea tare greu să rostească acele două cuvinte, dar știa că trebuia să o facă. Dintr-un motiv anume, era destul de important.

— Te rog, Diane!

Atmosfera de la Piciorul Muntelui avusese parte de toate stările sufletești și de emoțiile pe care și le putea imagina Graham Vernon, cu excepția celor pozitive.

De mai multe zile încoace, Charlotte reușise să atingă un nivel promițător – dar totodată fragil – de nepăsare, care însă se prăbușise dramatic după vizita femeii detectiv din ziua precedentă. Acum abia dacă mai primeai de la ea un cuvânt sau un răspuns în doi peri. Toată ziua strânsese la piept fotografia Laurei, care îi fusese în sfârșit returnată de poliție.

Cât despre Daniel, odată ce terminase cu strigatele, păruse cuprins de un calm stânjenit. Chiar în dimineața aceea, Graham avusese senzația că el și fiul lui ar putea începe să se înțeleagă ceva mai bine după ce se încheia toată povestea asta. Însă când avea să se termine totul oare?

— Ce dracu' mai fac acum? întrebă Daniel.

— Dumnezeu știe! îi răspunse Graham. Doar nu-mi spun mie ce le trece lor prin cap.

Le lipseau bârfele de prin sat, pe care Sheila Kelk ar fi fost de regulă fericită să i le comunice lui Charlotte. În afară de menajera lor, singura persoană care ar fi putut ști ce se petrecea era Andrew Milner. Însă Graham nu ar fi cerut sub nicio formă asemenea informații de la angajatul său.

Tatăl și fiul stăteau împreună lângă ferestrele înalte, într-o armonie de invidiat. Graham era bucuros că Daniel reușise cel puțin să se curețe. Se spălase pe cap și găsisese și niște haine curate prin casă. Chiar și bucătăria fusese dereticată recent, iar Graham era convins că Charlotte nu avea niciun merit în privința asta. Era realmente surprins că fiul lui era încă acasă. Îl privi pe Daniel, căutând indicii ale raționamentului lui și temându-se de o altă reacție rebelă pe care nu avea să o înțeleagă.

Însă Daniel privea îndelung undeva în grădină, ochii lui urmărind mișcările sistematice ale umbrelor întunecate ale coniferelor ce creșteau lângă bordura casei.

— Acum ce mai caută, tată?

— Chiar nu știu, răspunse Graham.

Îi văzură pe cei din echipa poliției reunindu-se pe peluză pentru câteva minute, scuturându-și pământul de pe genunchii pantalonilor în timp ce discutau următoarea mișcare. Apoi, polițiștii se împrăștiară din nou. Își traseră mânușile în mâini și se apropiară de arbuștii deși plantați la extremitatea estică a proprietății, mergând treptat spre poarta care ducea spre Răzor. Și începură din nou să caute.

În după-amiaza aceea, Cooper părăsi localitatea Edendale pentru a merge în vizită la o familie din peninsula East Anglia, care își petrecea vacanța într-o casă de lângă Bakewell. Mașina lui marca Mitsubishi fusese furată de pe marginea drumului, din vecinătatea uneia dintre peșterile de interes turistic din Castleton, împreună cu toate articolele obișnuite: cameră foto, binoclu, telefon mobil, portofel și carnet de cecuri, care fuseseră închise în torpedou. Șansa lor era că asigurarea pe care o aveau le oferea posibilitatea să închirieze o mașină pentru a-și termina vacanța, însă Cooper avea sentimentul că oamenii aceia nu aveau să mai vină a doua oară în Derbyshire. Totuși, unul dintre membrii familiei susținea că era posibil să îi fi văzut în treacăt pe hoți pe lângă mașină, în timp ce se îndrepta către intrarea în peșteră. Era un indiciu extrem de mic într-o misiune fără speranță.

Plecând din Bakewell, el merse mai departe pe A6 până la Ashford-in-the-Water³⁶. Peste tot la marginea drumului erau grămezi și mănunchiuri de paie, care formau mici vârtejuri în curenții de aer cauzăți de tumultul traficului, așezându-se apoi din nou pe pământ, ca niște fâșii rupte din razele soarelui.

Școlile mai aveau o săptămână de vacanță, iar șoselele principale din întreaga regiune Peak District erau sufocate de mașini și de rulote. Dacă temperatura se menținea la valorile acelea caniculare, locurile turistice aveau să rămână din nou fără oaspeți peste weekend, iar mii de oameni urmau să se prăjească pe ulițele înguste și ticsite de mașini, învăluiți în fumul țevilor de eșapament amestecat cu căldura degajată de asfaltul încins.

În Ashford, străzile erau mărginite de mașini, iar podul de peste stăvilă era înțesat de oameni care priveau rațele bălăcindu-se în apa nu foarte adâncă sau familiile ce ieșiseră la un picnic pe malurile pline de iarba. În spatele bisericii din mijlocul satului exista o parcare micuță; ferestrele caselor dădeau spre ea, așa că părea relativ sigură. Cooper conduse mai departe.

Prin Ashford trecea o străduță care urca spre Monsal Head, unde priveai spectaculoasa a vechiului viaduct de cale ferată ce traversa valea împădurită a râului Wye atrăgea mulți automobiliști, făcându-i să se oprească din drumul lor. Șina de cale ferată de aici fusese dezafectată cu multă vreme în urma, iar acum drumul putea fi străbătut cu piciorul. De cealaltă parte a văii Monsal Dale se afla parohia Brushfield și un platou

presărat cu multe dintre sutele de puțuri de mină părăsite, care urăteau peisajul. Cooper se afla de-acum în inima ținutului White Peak, o regiune cu ape strălucitoare și islazuri verzi, unde albiile înguste ale unor pârauri mai mici își săpaseră drum pe fundul mării, printre fosilele preistorice, pentru a forma strâmtori stâncoase.

Luând-o spre nord de Monsal Head, trecu pe lângă exploatările de calcar și apoi făcu dreapta către Foolow și Eyam. După ce trecu pe la o carieră părăsită care acum funcționa, neoficial, ca parcare pentru cei care făceau drumeții pe Limestone Way, Cooper ajunse să traverseze Eyam Edge, intrând – așa cum se aștepta, de altfel – pe șoseaua ce ducea spre Moorhay.

Parca Toyota la Moara cea Veche de la Quith Holes, convingându-se că asta însemna că încă se mai ocupa de anchetele de rutina privind furturile auto din stațiunile turistice locale. La Moara cea Veche erau o grămadă de alte mașini și mai multe familii erau așezate la masă, pe iarbă. În spatele morii, pe o străduța îngustă, era un grup de case, protejate prin indicatoare ce interziceau accesul pe o „proprietate privată”.

Cooper traversa un pod mic de piatră de lângă vadul inițial și o luă pe cărarea ce mărginea stânca Raven's Side, crispându-se din cauza vântărilor de pe picioare și de pe spate, dar bucuros în același timp că avea ocazia să se mai dezmoștească. Trebui să consulte harta, fiind pentru prima oară când intra pe potecă din direcția asta. Însă, urmându-și instinctul și coborând ușor dealul, ajunse curând în zona pe care o străbătuse alături de Harry Dickinson cu patru zile în urmă.

Și de data asta, părăsi poteca și traversă bolovănișul, îndreptându-se spre locul acela din vârful pantei, deasupra pâraului. Nu mai rămăsese nicio urmă din scena crimei, cu excepția unui petic de pământ mare și gol, de unde tufele fuseseră tăiate până la nivelul solului, pentru a fi duse la laborator.

Arunca o privire jos, la pâraul de dedesubt. Știa că n-ar fi putut descoperi nimic acolo care să nu fi fost deja găsit și identificat de Poliția Judiciară. Însă uneori chiar avea niște sentimente pe care nu și le putea explica. Nu vorbea prea mult despre aceste sentimente la Divizia E. Nu-și putea permite să-și creeze reputația unui excentric. Când lucrai în serviciul poliției, trebuia să te integrezi; trebuia să fii un jucător de echipă și să urmezi regulamentele cu strictețe. Cu toate acestea, în clipa de față spera să aibă una dintre senzațiile acelea, o sclipire cât de mică, în locul unde fusese descoperit cadavrul Laurei Vernon. Undeva, dincolo de gândurile sale

nedeslușite, amorțite de ultimele urme de mahmureala, încolțise o idee care îi fusese sugerată la un moment dat noaptea trecută. Ceva care avea de-a face cu câinii. Sau poate cu porcii?

O imagine clară îi stăruia în minte. Vedeă un bot ascuțit, negru, plin de niște colți albi care mușcau și rupeau dintr-o carne lividă, moarta. În spatele colților acelora erau niște fălci din care curgea salivă și o limbă roz care se undula și se răsucea, scoțând niște mârâieli înfiorătoare de undeva din adâncul unui gâtlej acoperit cu blană. Niște ochi roșii firoși priveau sălbatic, în timp ce dinții mușcau și sfâșiau. Pielea albă devenea tot mai întunecată și plină de perforații, însă nu se zărea nicio picătură de sânge. Cooper văzu cum în sfârșit câinele îi dă drumul victimei, ridicând ochii spre formele întunecate, distorsionate, ale Vrăjitoarelor și începând să urle, în timp ce ghearele lui acoperite cu o crustă de noroi scormoneau pământul cu frustrare. Câinele cel negru venise să ia cu el un suflet, însă planurile lui fuseseră zădărnice.

Dar asta nu era tot. Cooper scutură din cap pentru a-și limpezi imaginea din minte. Câinele acela negru era câinele lui, știa foarte bine. Îl purtase în minte încă din copilărie, iar acum venise să-l ia pe el, nu pe Laura Vernon.

După câteva minute, se văzu obligat să renunțe și să plece mai departe, fără să-i fi venit vreo idee măreață. Se întoarse la potecă și privi în sus, pe deal. Acum ar fi trebuit să se întoarcă la Quith Holes – la mașina lui și la cazurile lui de rutină. El nu se mai ocupa de cazul Vernon.

În loc de asta, se întoarse și începu să urce pe poteca ce ducea către Moorhay. Mușchii lui opuneau rezistență, iar vânățiile din zona coastelor îi pulsau. Odată ieșit de printre copaci, soarele îi bătea în spate și pe ceafă, iar el începu să se simtă ușor amețit. Nu era o metoda prin care să se reabiliteze în postura de candidat pentru postul de sergent. Dar ceva se întâmplase acolo, pe Răzor. Cu cine se întâlnise Laura Vernon acolo? Fusese o întâlnire planificată sau întâmplătoare? Fusese urmărită sau ajunsese pe poteca asta însoțită de persoana cu care discutase în spatele grădinii de la Piciorul Muntelui?

Rezultatele finale ale testelor de laborator puteau dezvălui o parte dintre aceste informații. Până în momentul de față, ele stabiliseră măcar că urma de mușcătură de pe coapsa victimei provenea de la un animal – probabil un câine. Dar ea ar fi putut la fel de bine să provină de la o vulpe, care dăduse din întâmplare peste cadavrul ce zăcea printre tufe, umplându-se de larve.

Aveau oare testele de laborator să dezvăluie și identitatea criminalului? Cooper avea îndoieli în aceasta privință.

Ajungând la mai puțin de o sută de metri de Dial Cottage, aproape că dădu peste Harry Dickinson. Bărbatul stătea în picioare sub un copac, la umbră, cu câinele la picioare. Se uita lung la Cooper, fără un cuvânt, ca un bărbat deranjat în propria sufragerie.

— A, dumneavoastră...

— Da, eu. Apar mereu când nu te aștepți, ca piaza rea.

— Nu e ora dumneavoastră obișnuită pentru a scoate câinele la plimbare. Nu-i așa, domnule Dickinson?

— Simțeam nevoia să scap de gustul secției voastre de poliție, băiete.

— Și pe unde ați fost?

— Să-mi vad de treburile mele...

Lui Cooper îi era cald și avea dureri în tot corpul. Simți că începea să se înfurie. Însă Harry nu făcu decât să ridice ușor capul, arătându-și ochii aceia imposibil de pătruns.

— Ai de gând să mă arestezi din nou? Știi, prin pădurile astea nu sunt tinere fecioare – oricum, nu la ora asta...

— Eu nu găsesc că asta ar fi un subiect de glumă, domnule Dickinson. Dumneavoastră așa vi se pare?

— Da, poate că ai dreptate, băiete. Poate că distracția de azi a fost de ajuns pentru o singură zi.

Nuanța aceea de amărăciune din vocea bătrânului îl făcu pe Cooper să ciulească urechile. Dovezile de emoție erau destul de rare din partea lui Harry. Dar din vorbele sale reieșea cumva sentimentul că în sfârșit ceva se apropia de sfârșit. Era sătul – dar de ce anume?

— Au închis-o pe Jess într-o cușcă la secție, îi povesti Harry. Au băgat-o într-o cușca alături de o grămadă de corcitură și de câini vagabonzi. I-a greșit ea cuiva vreodată? Spune-mi și mie!

Cooper se simți cuprins de o senzație ciudată – o puternică tensiune fizică, în urma căreia simți un fior pe șira spinării. Privirea lui se îndreptă spre pământ, acolo unde Jess, labradorul negru, se lăfăia pe iarbă, la picioarele lui Harry. Limba lui roz, atârânădă, era singura pată de culoare într-o grămadă de păr negru.

— Exact, spuse el, trăgându-și răsuflarea. Da, exact!

Harry îl privi pătrunzător, devenind deodată suspicios din cauza tăcerii lui. Cooper se scutură și îi întoarse privirea bătrânului, începând să

zâmbească pentru prima oară după zile întregi.

Gwen Dickinson îl văzu pe Ben Cooper venind pe potecă. Bătrâna îl urmărise atent pe Harry pe fereastra de la bucătărie. Avea chipul tras și ochii roșii de la prea multe lacrimi și prea puțin somn.

Cooper își aminti că și ea fusese interogată într-o încăpere de la secția din Edendale, pentru a fi în cele din urmă informată că soțul ei era suspect de viol. Brusc, Cooper simți o senzație de dezgust gândindu-se cât rău li se făcea unor oameni precum Gwen – oameni nevinovați, care se trezeau implicați accidental într-o anchetă de proporții ca martori întâmplători sau ca posesori ai unei frânturi oarecare de informație, pe care poliția era hotărâtă să pună mâna, în timp ce temelia vieții acestor oameni se năruia chiar sub privirile lor neputincioase. Pentru Gwen, era convins, viața alături de Harry nu avea să mai fie niciodată la fel.

— Ce a spus? îl întrebă Gwen atunci când ajunse la ușa din spate a casei lor. Se agățase de mâneca hainei lui, ca și cum se aștepta ca el să lămurească totul. Te-am văzut discutând cu Harry.

— Nu mi-a spus nimic. Îmi pare rău...

Cooper nu știa pentru ce își cerea scuze. Știa însă că o dezamăgise pe Gwen, după figura pe care o făcuse bătrâna înainte de a se întoarce să intre în casă, târșâind picioarele într-o pereche de papuci vechi cu trandafiri roz.

— Intră. E și Helen aici.

— A, nu, lăsați... Nu vreau să deranjez...

Începu să se dea înapoi, ieșind afară în soare. Însă Helen însăși își făcu apariția în bucătărie, la auzul vocii lui. Purta o pereche de jeanși și un tricou, iar în mână avea o cârpă de praf. Parul ei roșcat era legat cu o fundă la spate.

— Intră, Ben. Nu sta acolo, te rog!

— Helen face puțină curățenie pe aici, îi explică Gwen. Eu nu prea mai am chef de așa ceva...

Bătrâna plecă în camera de zi târșâind picioarele și se așeză într-un fotoliu oftând adânc. Helen întoarse o privire îngrijorată către Cooper.

— Să știi că nimic din toate astea nu se întâmpla din vina mea, îi spuse el.

— Știu, Ben. Îmi pare rău...

— Oricum, eu nu mă mai ocup de cazul ăsta. Nu mai au nevoie de mine acum.

Helen îi puse o mână pe braț, simțindu-i durerea.

— În momentul ăsta sunt foarte îngrijorată pentru bunicul meu. Cred că pune ceva la cale. De-asta ne tot evită încă de când s-a întors de la secție. Pentru că îi e teamă că eu aș putea să îmi dau seama la ce se gândește. Știe că eu îl înțeleg. Vezi tu, noi suntem foarte apropiați. Cred că ăsta e motivul pentru care se poartă atât de ciudat. Încearcă să ne țină la distanță pe mine și pe bunica, astfel încât să nu aflăm ce-i trece lui prin minte. Dar cu siguranță plănuiește ceva. Poți să ne ajuți tu, Ben?

— Nu v-a spus absolut nimic?

— A spus un singur lucru, imediat ce s-a întors. Iar asta m-a făcut să mă neliniștesc și mai tare. A spus: „Asta era pentru Vernon”.

Țârâitul telefonului răsună puternic și trepidant în casa aceea mică. Gwen tresari speriată, însă rămas în fotoliu apucându-se de brațele acestuia și privind implorator spre Helen. Nepoata se duse să răspundă, iar Cooper o văzu pe Helen schimbându-se la față în timp ce asculta în receptor, devenind palidă pe sub bronzul pielii ei. Evident, erau alte vești proaste.

Punând telefonul înapoi în furcă, Helen se întoarse ușor către Gwen și Cooper. Însă nu se simți în stare să îl privească în ochi.

— Era mama, spuse ea. Poliția a trecut pe la ei și l-a luat pe tata la secție pentru a fi anchetat.

Inspectorul-șef Tailby îi zâmbea lacom lui Andrew Milner, observând nervozitatea pe care o trădau poziția și gesturile acestuia și luciul sudorii de pe frunte. În fața lui, pe masa din camera de interogatoriu, ceaiul dintr-o cană începuse deja să se răcească, neatins, formând o ușoară spumă la suprafața tulbure.

— Domnule Milner, fiica dumneavoastră Helen ne-a povestit despre petrecerile de la Piciorul Muntelui.

— A! exclama Andrew, iar expresia i se întunecă dintr-odată.

— A descris un incident cu Graham Vernon. Șeful dumneavoastră, domnule Milner.

— Da.

— Știți despre incidentul acela, nu? Mă refer la întâmplarea aceea când domnul Vernon a ademenit-o pe fiica dumneavoastră într-unul dintre dormitoarele vilei lui. După descrierea făcută, incidentul ar putea fi considerat, fără îndoială, o tentativă de viol.

— Da, Helen mi-a povestit întâmplarea aceea... A fost foarte supărată atunci.

— Și dumneavoastră cum ați reacționat la auzul acelui incident, domnule Milner?

— Am fost șocat și furios, firește. Întotdeauna am avut o relație bună cu Graham. Bineînțeles, știam că dădea petrecerile acelea... El și Charlotte. Oamenii ăștia au ceva în ei ce eu nici n-aș putea spera să înțeleg vreodată. E o altă viață, domnule inspector-șef. În orice caz, prin comparație cu a mea.

— Știați cum erau petrecerile lor? Și, cu toate astea, n-ați oprit-o pe Helen să meargă acolo când a fost invitată?

— S-o opresc? Cum aș fi putut? Andrew întinse mâinile, cerând înțelegere. Este o femeie în toată firea. Nu ține cont de ce îi spun eu.

— Nici măcar nu ați avertizat-o?

— Mă rog, speram că nu se va întâmpla nimic în neregula. Nu mă așteptam ca Graham să se preteze la... așa ceva... cu Helen, cu fiica mea. Vedeți dumneavoastră, am crezut că totul avea să fie bine. Oricum, ea își dorea să meargă. N-aș fi putut s-o opresc. Credeam că totul avea să fie bine.

— Dar n-a fost.

— Nu, admise el copleșit.

— Ați discutat ulterior cu domnul Vernon subiectul ăsta?

— Da.

— Ce i-ați spus?

— Păi... că eram supărat în legătura cu ceea ce-mi spusese Helen. Că ea mi se plânsese că el a atacat-o. Sexual, mă înțelegeți...

— Și răspunsul lui care a fost?

Andrew își frânse mâinile, în timp ce ochii lui implorau înțelegere din partea lui Tailby. Retrăia momentul acela, exact așa cum își dorise Tailby. În cele din urmă, Andrew oftă adânc și se lăsă și mai mult în scaunul lui.

— A râs de mine, mărturisi el.

— Considera că atacul asupra fiicei dumneavoastră era o glumă?

Andrew aprobă printr-o mișcare a capului.

— Așa se pare. A spus că genul acela de jocuri era ceva normal la petrecerile lor. „Jocuri”, le-a numit el. Iar apoi a spus ceva de genul: „Lasă, cu ocazia asta s-a maturizat”. N-am știut ce să zic sau ce să fac. Mă simțeam ca un idiot. M-a făcut să mă simt ca și cum eu eram cel care nu știa să se poarte. Are talentul ăsta de a mă face mereu să mă simt așa.

— Alți tați ar fi știut exact ce era de făcut, comenta Hitchens.

— Presupun că eu nu sunt un astfel de tată. Nu sunt genul acela de bărbat. N-am considerat niciodată că violența e o soluție.

— Violența... A, da! Credeți că asta am vrut să spun?

— Nu? Întrebă Andrew surprins. Acum părea încurcat și oarecum acuzator, ca și cum detectivul i-ar fi întins o capcana.

— Ca să nu mai spunem, desigur, că domnul Vernon e cu vreo opt, zece centimetri mai înalt decât dumneavoastră, cu vreo zece, douăsprezece kilograme mai solid, că e mai tânăr și mai în formă. În condițiile date, era mai potrivit să dați dovadă de discreție. Înțeleaptă mișcare!

Andrew coborî privirea, acceptând punctul lui de vedere fără nicio obiecție.

— Ați fi putut să ne anunțați pe noi. Ați fi putut să demisionați, îi sugera Tailby. Dar să alegeți să lucrați în continuare pentru un asemenea om...

— Domnule inspector-șef, nu-mi permit să-i dau cu piciorul slujbei pe care o am. Un om cu vârsta și cu pregătirea mea nu găsește de lucru pe toate drumurile. Am o soție, o ipoteca de plătit... Mi-a mers foarte greu la un moment dat. Nu pot lăsa să mi se întâmple asta din nou. Am nevoie de postul de la firma lui Vernon. Să demisionez? În niciun caz!

Tailby îl privi pe bărbat, reprimându-și un val de compasiune; chipul nu îi trăda niciun pic sentimentele.

— Atunci hai să vă întreb despre doamna Charlotte Vernon!

— Despre Charlotte?

— Doamna Vernon v-a indicat ca fiind unul dintre amanții ei.

Andrew rămas cu gura căscată și clătină din cap vehement.

— A, nu!

— Vreți să spuneți că minte?

— N-am fost niciodată ce-a spus ea.

— Niciodată? Și de ce ar minți ea în legătura cu asta, domnule Milner?

— Nu știu.

— Dar ați participat și dumneavoastră la una dintre petrecerile familiei Vernon, nu?

— Mă rog, da... Însă n-aș lua parte niciodată la... așa ceva.

Tailby rămase tăcut preț de câteva clipe. Andrew Milner își plecă ușor capul, așteptând următoarea întrebare cu aerul unui om care știe că urmează să se întâmple inevitabilul.

— Unde vă aflați sâmbătă seară, domnule Milner?

Andrew afișă o expresie nedumerită.

— Am dat o declarație acum câteva zile, spuse el defensiv.

— A, da, așa este. Tailby își consulta notițele. Ați fost la o întâlnire cu niște clienți în Leeds. Nu e puțin cam neobișnuit pentru o zi de sâmbătă?

— Deloc. A fost foarte mult de lucru la firma în ultima vreme. Iar dacă lucrează sâmbăta clienții noștri, lucrăm și noi.

— Și spuneți că erați obosit și că v-ați oprit să vă odihniți în drum spre casa...

— La reprezentanța Woolley Services, de pe autostrada M1. Avusesem o zi lungă. Cred că am moțait acolo aproape o oră. E periculos să conduci atunci când te doboară oboseala.

— Bineînțeles. Mai spuneți că apoi ați fost blocat în trafic pe autostrada M1...

— Și că am intrat în Sheffield de pe autostradă, da. Cred că avusesse loc un accident undeva. Și mai sunt și lucrările de asfaltare... Știți dumneavoastră...

Tailby plesni dosarul cu mâna.

— Sigur că erau lucrări de asfaltare. Asfaltări se fac tot timpul. Cât despre restul declarației dumneavoastră, este aproape imposibil de dovedit.

— N-am ce să fac în privința asta.

— Așadar, relua inspectorul-șef, hai să revenim la relația dumneavoastră cu domnul Vernon! Carevasăzică, nu va permiteți să demisionați și nu vă permiteți să vă supărați șeful prea tare. Am dreptate? Prin urmare, zâmbiți larg și strângeți din dinți atunci când patronul dumneavoastră vă violează fiica. Acceptați să fiți umilit.

— Mă tem că așa am făcut.

Tailby se ridică în picioare. Îl domina pe Andrew Milner cu statura lui impozantă, iar acesta se ghemui în scaunul său atunci când expresia detectivului se schimbă, devenind mânioasă.

— Nu, nu cred, domnule Milner. Nu cred că ați acceptat să fiți umilit, pur și simplu. Am dreptate?

— Ce vreți să spuneți?

— Cred că umilința aceea v-a durut. Cred că v-au ros pe dinăuntru – ura și umilința, dezgustul față de propria persoană... Rușinea că nu ați avut suficient curaj ca să ripostați așa cum ar fi făcut-o cei mai mulți tați. Deja îl dușmăneați pe Graham Vernon pentru condescendența lui, pentru faptul că vă trata ca pe un servitor. Însă acum ura dumneavoastră a copt și ați vrut să vă luați revanșa. Cred că ați găsit o soluție în acest sens, apelând la metoda

care părea cea mai potrivită – folosindu-vă de fiica lui. Răzbunare... Asta a fost, domnule Milner? Răzbunare pentru umiliința suferită, pentru chinul la care fusese supusă Helen și pentru neputința dumneavoastră. Dinte pentru dinte. Laura Vernon era o ținta evidentă pentru mânia dumneavoastră.

— Nu știu despre ce vorbiți...

— Ba eu cred că știți foarte bine. Și acum spuneți-mi unde ați fost *cu adevărat* sâmbăta seara, domnule Milner.

Se așternu tăcerea. Tailby se aplecase deasupra lui Andrew, fulgerându-l cu privirea în așteptarea unui răspuns. Benzile reportofonului se învârtteau neîntrerupt, așteptând următoarea replică. Andrew Milner rămase nemișcat multă vreme. Apoi, chipul lui păru să se convulsioneze și să se dezintegreze dintr-odată. Mâinile lui se agățară una de alta, iar lacrimile începură să-i curgă în voie pe obraji.

Ben Cooper ridică binoclul în dreptul ochilor și îl plimbă dintr-o parte în alta a versantului, odihnindu-și coatele pe bolovanul încălzit de razele soarelui. Lumina zilei începea să scadă, iar clădirile răzlețe păreau cenușii și plate. Pentru prima oară după multe zile, la apus se adunase un nor care acoperise complet soarele aflat în amurg. Cooper reușise însă să identifice cu ușurință atât vehiculul acela alb care urcase șoseaua hurducându-se, cât și cele trei siluete care se deplasau acum încet, prin fața fermei aceleia aflate în ruină.

— Acum sunt toți trei acolo.

— Să vedem!

Dădu binoclul mai departe cu grijă, deplasându-se pentru a ajunge într-o poziție mai confortabilă. Se întinse cu fața în jos, menținându-se sub linia orizontului, știind că hainele sale închise la culoare aveau să-l facă aproape invizibil pe fundalul reprezentat de acel colț de stâncă.

— Harry are și câinele cu el.

— Ca întotdeauna.

— În momentul acesta par să stea degeaba.

— În mod normal, la ora asta ar merge la cârciumă. Deja au întârziat. În afară de asta, de ce ar veni Harry și Sam Beeley până la fermă? Cu siguranță, le-ar fi mult mai ușor să-l întâlnească pe Wilford la cârciuma... Amândoi stau aproape, iar Wilford este cel care dispune de un mijloc de transport.

Diane Fry rămas cu binoclul la ochi. Cooper o privi, nerăbdător să-i vadă expresia feței. Femeia fusese de acord să îl însoțească pe stâncă Raven's Side după încheierea turei, dar Cooper știa că mai avea mult până să o convingă că nu se făcea din nou de răs. Cu două zile în urma, când venise pe Raven's Side și își amintise legenda câinilor negri care bântuiau vârfurile dealurilor, observase acest loc de pe latura estică a dealurilor, de unde avea o priveliște foarte bună asupra clădirilor de la Thorpe Farm.

— Poate că au venit doar să-l ajute pe Wilford să dea de mâncare la animale, spuse ea.

Cooper zâmbi.

— Care animale?

Fry se întreba ce anume ar fi trebuit să caute în timp ce plimba binoclul înainte și înapoi, supraveghind clădirile. Ar fi putut fi orice printre șoproanele și colibele acelea dărăpănate. Ar fi fost un coșmar să faci o percheziție acolo, în caz că se ajungea vreodată la așa ceva.

La dreapta construcțiilor reuși să identifice faimoasa grămadă de compost. Zăcea acolo, ca un uriaș morman de excremente, proaspăt lăsat în urmă de vreo creatură monstruoasă care traversase dealul mergând spre Moorhay. Chiar de la distanța asta zărea firișoarele de abur care se ridicau la suprafață. Se cutremură, gândindu-se că putea simți acea miasmă în aerul serii.

— Pe câmp nu mai e nici urma de mișcare, spuse ea. Animalele trebuie să se fi dus la culcare.

Cooper pufni zeflemitor, iar ea dădu binoclul la o parte și îl fulgeră cu privirea. Era îmbrăcată și ea tot cu blugi și cu o jachetă de culoare închisă. Nu se simțea deloc comod întinsa acolo, pe pământul tare, iar ceea ce făceau ei în acel moment îi provoca un sentiment de neliniște. Încă îi stăruia în minte amintirea clară a incidentului de marți noaptea, când intraseră amândoi în bucluc la cabana braconierilor. Nu putea înțelege de ce făcuse din nou același lucru – se lăsase convinsă să facă iarăși ceva despre care știa că nu era în regulă.

— Iartă-mă, îi spuse el. Ce fac ei acum?

— Nimic. Poate că soția lui Wilford are ceva pe foc, iar în câteva clipe o să se așeze cu toții la masa, să servească masa de seară.

Ei o privi încruntat.

— Ce-ai spus? Cine ce are?

— Ziceam că o să servească masa de seară. Așa cum ar trebui să facem și noi, Ben.

— Bine, bine, o să-ți cumpăr niște mâncare chinezească puțin mai încolo. Ce zici? Mergem la Fred Kwok. Cel mai bun restaurant chinezesc din Edendale. Ți-ar plăcea să mânând niște colțunași prăjiți în ulei încins?

— Hai mai bine să plecăm chiar acum și accept o plăcintă cu carne și o supă-cremă de mazăre la Drover.

El nu zise nimic. Ea știa însă că avea să se uite la ea cu expresia aceea rugătoare care o deruta și o făcea să spumege de furie din cauza sentimentelor pe care le stârnea în sufletul ei. Erau sentimente pe care încercase să și le supprime cu multa vreme în urmă. Sentimente cărora nu

demult le permisesese să iasă la suprafață, iar consecințele fuseseră umilitoare pentru ea. Nu avea de gând să mai treacă din nou prin asta.

— Sunt sigur că am dreptate, Diane! spuse el.

Privind acum chipul lui Cooper, înțelese că tocmai asta era explicația, de fapt; ăsta era motivul pentru care se lăsase convinsă să plece în acea expediție nebuneasca, pentru care acceptase supravegherea asta neautorizată: marea lui putere de convingere, intensitatea cu care credea în sine. Nu făcuse decât să pună niște adevăruri cap la cap, să le amestece cu o grămadă de idei, intuiții și sentimente dospite doar pe jumătate – dar care îi aparțineau în totalitate – iar rezultatul era convingerea pură, sinceră, că avea dreptate. Înțelegea acum că Ben Cooper era genul de bărbat care credea cu putere în ceva; avea credință și puneă o pasiune neprefăcută în tot ceea ce făcea. Ceea ce era ridicol de atrăgător la el!

— Ben, ai mai făcut o dată greșeala asta. Nici măcar nu te mai ocupi de caz. Ai face bine să renunți acum, sau ai să regreti mai târziu.

— Și ce-aș mai avea de pierdut, mai exact? izbucni el.

— Ssst! O să afle toată lumea de jos că suntem aici!

— Îți jur că am dreptate!

— Bine, bine...

Imediat sub locul în care se aflau ei era un petic de pădure agățat de versantul dealului. De acolo răzbăteau zgomotele șterse ale vietăților care se pregăteau de culcare sau agitația celor care urmau să iasă la runda de vânătoare nocturnă. Pădurea începea să se rărească treptat la vreo cincizeci de metri mai încolo, unde piatra de gresie erupea din versantul dealului, iar terenul devenea golaș și stâncos. În spatele lor erau crestele înseși – excrescențe de piatră sculptate de forțele naturii și de capriciile vremii în niște forme ciudate și întortocheate. Numele lor reflectau fantezia macabră a locuitorilor satelor din Peak District: Piatra Calului, Piatra Oului, Zănată.

„Eu sunt o zănată, se gândi Fry. Pentru simplul fapt că mă aflu aici.”

Cooper știa că trebuia să o trateze cu mânuși. Era ca o spirală elicoidală – un singur cuvânt greșit, iar ea avea să-și ia tălpășița și să-l lase singur. Cu Diane Fry însă, era greu să eviți un cuvânt greșit. În afară de asta, ar fi vrut s-o întrebe atât de multe lucruri, fără nicio legătură cu serviciul. În primul rând, dorea să afle ce se petrecuse între ea și inspectorul Hitchens în timpul

excursiei la Yorkshire. Pe de altă parte, poate că era mai înțelept să lase aceasta problema pentru mai târziu.

— Domnul Tailby încă mai speră să scoată ceva de la Andrew Milner? întrebă el, pătrunzând pe un făgaș ceva mai sigur.

— Schema ta l-a inspirat. Și lipsa probelor care să-l incrimineze pe Simeon Holmes. Dacă Harry Dickinson protejează într-adevăr pe cineva, acel cineva trebuie să fie Andrew Milner.

— Mda... Harry nu are o părere grozavă despre Milner, însă l-ar proteja de dragul fiicei sale. De dragul familiei.

— Loialitatea față de familie. Cum spuneai și tu, e o motivație puternică.

— Da, are logică, conchise Cooper cu tristețe.

— Milner a fost adus la exasperare de Graham Vernon. Poate că până la urma a clacat și și-a luat revanșa.

— Nu numai că a fost adus la exasperare de Vernon, dar propria familie nu-l lăsa să-și uite eșecul. În special Harry îl lua peste picior din cauza slăbiciunii sale. Dacă Harry ar fi aflat ce se întâmplase, s-ar fi simțit vinovat – parțial răspunzător, chiar. Ar fi încercat să remedieze situația. Știu asta.

Cooper se gândi la prima lui vizita la Dial Cottage. Își aminti de pantoful acela sport, pătat de sânge, care stătea pe masa de bucătărie, pe un număr din *Buxton Advertiser*; de atmosfera tensionată ce umplea camerele acelea mici, ca o perdea groasă. Și-o aminti pe bătrână, pe care părea s-o necăjească ceva mai mult decât simpla descoperire a pantofului unei fete dispărute.

— Mă întreb dacă asta a fost mărul discordiei, spuse el. Și, dacă da, mă întreb cine de partea cui era.

Fry se încrunta, dar nu insistă.

— Oricum, ceea ce ne-a povestit Milner despre locul în care se afla a fost praf în ochi de la bun început.

— Serios?

— Nu aveai cum să dai de cineva care să-și amintească de el. Ar fi putut fi oriunde în momentul acela.

— Dar nici la scena crimei nu-l putem plasa cu certitudine!

— Inspectorul-șef consideră că merita să mergem pe firul ăsta. Ca să nu mai vorbim că ăsta nu e ca Harry Dickinson. Domnul Tailby îl joaca pe degete după bunul lui plac.

Cooper rămase tăcut un timp, încercând să-și alunge durerea care îi apăsa pieptul.

— Andrew Milner nu face parte din scenariu, spuse el.

— Dar tocmai ai spus că pare logic!

— Sigur că pare! În orice caz, teoria e susținută de realitate. Însă el n-ar fi putut s-o ucidă pe Laura Vernon.

— De ce nu?

El ridică din umeri.

— Pur și simplu n-ar fi putut, atâta tot!

— Ești nebun! Știi asta? Ești dus zdravăn cu pluta!

Nu-și vorbiră vreme de câteva minute bune. Rămaseră acolo, întinși, ascultând zgomotele pădurii. Un stol mic de stâncuțe apăru de nici unde și înconjură un colț de stâncă din apropiere. Țipetele stridente ale păsărilor, cu ecourile lor metalice, acoperiră toate celelalte zgomote venind din vale, până când pasărilor se așezară, una câte una, pe crengile ce aveau să le servească drept culcuș.

Minutele trecură fără să se întâmple nimic. Cei trei bătrâni erau adunați în continuare în jurul camionetei albe din fața casei. Într-o jumătate de oră, avea să se întunece complet. Fry îi înapoie binoclul lui Cooper. Apoi se așeză comod pe o parte și băgă o mână în buzunarul jachetei, de unde scoase o pungă cu bomboane colorate.

— Am citit undeva că trebuie să iei ceva de ronțăit cu tine când urci pe dealuri. Ca să capeți energie...

Cooper luă o bomboana și o supse gânditor. O privea pe Fry cu o expresie ușor mirată. Ea păru să-i simtă privirea ațintită asupra ei și se întoarse cu spatele, prefăcându-se că studiază ceva din pădure. Dincolo de vale, un avion cu reacție lăsa în urma o dâră slabă pe cer, în drumul lui spre Manchester.

— Diane... începu el șovăitor.

— Da?

— Ce s-a întâmplat cu familia ta?

Fry rămase cu privirea ațintită drept înainte. Un tendon zvâcni la gâtul ei atunci când maxilarul i se strânse. Altminteri, nu dădu niciun semn că îl auzise.

El îi studie profilul, încercând să intre pe aceeași lungime de undă cu gândurile ei, să-și facă o idee cât de mica despre ceea ce simțea ea în acele momente. Însă chipul ei era împietrit și lipsit de expresie, iar privirea îi era fixată asupra unui punct care ar fi putut să se afle în adâncul pădurii sau chiar dincolo de ea.

O mierlă ce scormonea în covorul de frunze veștede de sub copaci fluiera și ciripea întruna ca pentru sine. O potârniche se opri din zborul ei greoi undeva la baza dealului. Ascultară sunetul unei mașini care se îndrepta spre ieșirea din Moorhay, mergând către Edendale.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, șopti el blând.

Atunci ea își întoarse capul spre el. Buzele i se îngustaseră, devenind o linie rigidă, însă privirea revenise din orizontul lor invizibil și acum o căuta pe a lui.

— Știi, Ben, uneori ești absolut incredibil!

— Atât de surprinzător, este?

— Cum ai ales tu tocmai momentul ăsta ca să discutăm despre viața mea personală?

— M-am gândit că ai vrea să vorbești în timp ce așteptăm.

— Te-ar surprinde să afli că tot ce aș vrea să fac eu în momentul asta ar fi să-ți trag un pumn în nas?

— A, eu n-aș face asta în locul tău! Strigatul meu le-ar atrage atenția celor de jos, care ar afla astfel de prezența noastră aici.

— Mda...

Rămasră nemișcați vreme de încă cinci minute. Mierla continua să ciripească prin frunzișul veșted care acoperea solul pădurii. O veveriță făcea ramurile să freamăte, sărind dintr-un copac în altul. Un fluture mare, alb, își făcu apariția, bătând din aripi sub nasul lui Fry, până ce ea îl goni cu un gest. O bufniță roșiatică țipă dinspre pantele Răzorului. În cele din urmă, Fry oftă adânc.

— Am fost luată în grija celor de la Protecția Copilului când aveam nouă ani. Au spus că părinții o abuzau pe sora mea, care avea unsprezece ani. Ambii părinți, au spus ei. După aceea, am fost date spre adopție, dar am tot colindat dintr-un loc în altul. Am trecut prin atât de multe locuri, încât nici nu le mai știu numărul. Sora mea era o adevărată pacoste pe oriunde mergeam. Nimeni n-o putea ține în frâu. Însă eu o adoram și nu am acceptat să fim separate.

— Și tu?

— Și eu, ce? Mă întrebi dacă am fost și eu abuzată? Nu-mi aduc aminte.

— A fost cumva...?

— *Nu-mi aduc aminte!*

Mierla zbură printre tufișuri, scoțând sunete alarmate. Veverița îngheță pe o creanga de stejar, în doua picioare, cu capul sus, gata să detecteze

pericolul. Cooper și Fry își pleacă capetele automat și se culcă la pământ. Treptat, se făcure din nou auzite zgomotele firești ale naturii din acea parte a dealului. Veverița se relaxa și pleacă mai departe.

— Și ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu știu. Și nici nu vreau să știu! Bine?

— Și sora ta?

Fry ezită. Când încep din nou să vorbească, vocea ei își pierduse tonul acela aspru. Privirea ei alunecase departe, la imaginile ce pluteau undeva, într-un întuneric pe care numai ea îl putea pătrunde.

— N-am mai văzut-o de când avea șaisprezece ani. A dispărut de la casa de copii la care eram și nu s-a mai întors niciodată.

Vocea ei se stinse, iar Cooper crezu că femeia îi spusese tot ce ar fi avut de gând să-i povestească vreodată pe tema asta. Dar apoi auzi o șoaptă, plină de mânie și de suferința nedisimulată:

— Bine, la vremea aceea era deja dependentă de heroina.

Un cârd de găște sălbatice trecu ușor pe deasupra capetelor lor, alcătuind un „V” răzleț. Păsările țipară răgușit una la alta, făcându-și cunoscuta prezența și unindu-se apoi ca un ansamblu viu, care se deplasa ca o singură ființă. Undeva mai jos, în vale, o combină continua să lucreze la ora aceea târzie. Avea farurile aprinse, iar țăcănitul lamelor se auzea clar în timp ce utilajul culca la pământ spicele de orz de pe un ogor. Un nor de praf indica poziția mașinii, iar paiele aurii sclipeau în lumina din ce în ce mai slabă.

Fry încerca să-și convingă amintirile să zboare departe de ea, împreună cu cârdul acela de găște, să se transforme în fărâme sub lamele combinelor sau să dispară, pur și simplu, într-un nor de praf. Însă în valea întunecată a gândurilor ei, coșmarele își făceau loc permanent; acolo, vremea secerișului nu sosea niciodată.

— Diane?

— Ce mai e?

— Presupun că tu m-ai dus la tine acasă azi-noapte.

— Păi, cine altcineva?

— Ei, atunci... Îți mulțumesc.

— Nu te mai gândi la asta. Însă nu te aștepta prea des la asemenea favoruri. N-a fost chiar cea mai bună distracție de care am avut parte într-o singură noapte!

— Am înțeles.

El termină de supt bomboana și apoi șterse lentilele binoclului pe mâneca de la cămașă.

— Un singur lucru aș mai vrea, Diane. Pentru mine, o mare parte din noaptea trecută e o ceață totală. Dar e ceva ce îmi amintesc destul de vag. Ceva despre care doream să te întreb. Nu pot să-mi scot din minte chestia asta...

Fry rămase complet nemișcată, iar mușchii brațelor și ai picioarelor ei se încordară, ca și cum ar fi avut cârcei în tot corpul. Simți un nod dureros în stomac și privi în laturi, rugându-se ca el să nu-i observe focul din obraji. Cum putuse oare să spere că el n-avea să-și amintească momentul acela chinuitor de jenant? Habar n-avea cum ar fi putut să-i explice ce se întâmplase. În mintea ei era un vid absolut.

— Diane?

Reuși cu greu să scoată un mormăit pe post de răspuns. Fu însă suficient pentru a-l încuraja să continue.

— Mi-amintesc de muzica pe care ai pus-o în mașina, în drum spre apartamentul tău. Nu știu cum, dar mi-a rămas întipărită în minte și nu mai scap de ea. Voiam doar să știu ce e, atâta tot.

Fry râse zgomotos, ușurată.

— Asta-i culmea!

— O cântăreață... Eu îi prefer mai degrabă pe Waterboys și pe Levellers... Dar nici caseta aia nu suna rău!

— Era Tanita Tikaram. Albumul se numește „Ancient Heart”.

— Mulțam!

— Îți împrumut și ție caseta, dacă vrei. Poți să-ți faci o copie.

— Grozav!

Din buzunarul jachetei lui Fry se auzi un țârâit.

— Of, rahat!

— De ce ai luat cu tine chestia aia?

Fry își scoase pagerul și întrerupse țârâitul, în timp ce citi numărul de telefon.

— E cineva de care am încercat să dau toată ziua, îi explică ea. S-a gândit, în sfârșit, să dea un semn.

— Ceva important?

— Omul cu păsările – Gary Edwards...

— A! Ți-ai amintit...

— Încă mai crezi că e important să luam din nou legătura cu el? Să mă întorc la mașină și să-l sun?

Cooper avu un moment de ezitare:

— Da, ar fi bine.

Ea se ridică în picioare și începu să escaladeze bolovanii, în drum spre parcare aflată la vreo câteva sute de metri mai jos, la Moara cea Veche.

— Atunci, ne vedem în câteva minute.

— Da.

„La naiba!” înjură Cooper în sinea lui. Tocmai când se pregătea să o întrebe despre Hitchens.

Ridică din nou binoclul. De data asta, trebui să se uite cu mare atenție pentru a reuși să recunoască siluetele de lângă camioneta cea albă. Bătrânii păreau să se fi aplecat asupra unei bucăți de hârtie, consultându-se între ei și încuviințând din cap, ca și cum ar fi rezolvat un careu de cuvinte încrucișate sau ceva asemănător.

La câteva minute după plecarea lui Diane, văzu doua dintre siluetele acelea neclare începând să se îndepărteze de casa. Își dădu seama că o luau înapoi, pe drumul ce cobora dinspre fermă. Cea de-a treia silueta rămas în urma lor, rezemându-se de camioneta.

Cooper urmări cele două siluete ieșind pe prima poarta, pe jos și luând-o apoi pe drum, către șosea. Când îi văzu pe cei doi bătrâni cotind și traversând șoseaua, îndreptându-se către pârleazul îngust de la intrarea pe poteca ce urca spre Răzor, înțelese că trebuia să îi urmărească.

Se uită la ceas. Era aproape opt. Cine mai menționase ora opt? Răscoli repede prin minte și își aminti de relatarea lui Fry după discuția avută cu Charlotte Vernon. În fiecare seară la ora asta Charlotte mergea pe Răzor, să viziteze locul unde fusese descoperit cadavrul fiicei sale.

— Așadar, haideți să recapitulăm, domnule Edwards, da? sugera Fry. Vă aflați lângă grămada de pietre de pe Raven's Side atunci când ați văzut un bătrân cu un câine negru trecând prin capătul potecii de dedesubt.

— Nu.

— Cum adică „nu”? Asta ați spus în declarația dumneavoastră...

— Nu, eu n-am spus așa ceva. De unde ați mai scos-o și pe-asta?!

Fry privea prin parbrizul mașinii parcare și ferestrele luminate de pe fațada Morii Vechi. Încă nu-și dădea seama foarte bine ce anume spera să

clarifice în urma discuției cu omul cu păsările. Gary Edwards o avertizase deja că rămâne la estimarea lui privind intervalul orar în care îl zărise pe bătrân. Ceasul lui era foarte precis, iar el era absolut sigur de ora pe care o menționase în declarația lui. Consemna întotdeauna ora exactă a unei observații, susținea el.

Acum însă, se părea că Fry reușise să atingă un punct sensibil. Își consulta notițele pe care și le luase din declarația lui anterioară.

— Am în față cuvintele dumneavoastră, domnule Edwards – declarația pe care ați semnat-o. Să vă citesc un fragment. Dumneavoastră declarați următoarele: „Am zărit prin binoclu capul unui câine. A apărut de printre niște tufe. Era aproape de pământ, adulmecând o creanga căzută. Era negru”.

— Exact.

— Și continuați: „Apoi, am văzut că animalul era însoțit de un bărbat. Era un bărbat în vârstă, care purta o șapcă. A ieșit din raza mea vizuală, luând-o în stânga. Mergea normal, nu alerga. Am îndepărtat binoclul de la ochi și am văzut omul cu câinele intrând în pădure. Asta se întâmpla lângă pârlul care curge prin apropierea potecii cunoscute sub numele de Eden Valley Trail”.

— Așa...

— Deci câinele era negru.

— Nu, n-am spus asta!

— Așa scrie aici. Și ați și semnat declarația. „Era negru.” Sunt cuvintele dumneavoastră.

— Păi, dacă nu ascultați ce va spun... La fel ca individul celalalt... Nici el nu asculta ce-i spuneam.

— Sergentul Rennie?

— Da, el. A notat ce a vrut el, nu? Ascultați-mă. Am zărit doar capul câinelui prin binoclu. *Capul* era negru.

— Așa; și?

— Așa că poate nu era negru tot! M-ați înțeles? Vedeți dumneavoastră, când am luat binoclul de la ochi, nu mi-am dat seama. Abia apoi am reușit să recompun imaginea, când a ieșit la lumina. Însă lumina era înșelătoare la momentul acela. Era târziu, iar soarele stătea să apună. La ora aceea pierzi noțiunea culorilor.

— În regulă, am înțeles ce vreți să spuneți. Dar, din câte v-ați dat dumneavoastră seama, câinele era negru, nu?

— Nu. În fine... Cred că probabil era negru cu alb.

— De ce? Tocmai ați spus...

— Păi, așa sunt ei, de regula... Câinii din rasa asta... Când îi vezi la televizor... Sunt în mare parte negri, cu puțin alb. Se spune că e un camuflaj destul de bun, pentru ca oile să nu-i vadă pe deal.

— Despre ce vorbiți acolo?

— Știți dumneavoastră, filmul acela, *One Man and His Dog*³⁷. Era genul de câine ciobănesc, cu blana lăptoasă. Un Border Collie, cum i se spune...

— Era un labrador, în mod sigur. Un labrador negru ați văzut.

— Vedeți, ce vă spuneam?! Pentru numele lui Dumnezeu, vreți să luați notițele așa cum trebuie? Știu și eu să deosebesc un labrador de un Collie, înțelegeți? Iar asta era un Border Collie. Un Collie negru cu alb. În mod cert!

Fry oftă.

— Mai bine ne vedem dimineață și vă luăm o nouă declarație. Ce spuneți, domnule Edwards?

— Cum doriți. Dar va trebui să terminăm repede. În Stanton Moor a fost zărită o pereche de becațe.

De îndată ce termină discuția cu Edwards, Diane Fry își aminti ceva și aproape că scăpă telefonul din mână. Își amintise de o fotografie a Laurei Vernon. Era fotografia originală, cea din care chipul ei fusese apoi mărit, pentru a rezulta o fotografie care să fie folosită în anchetă. Fry o văzuse o singura dată. Aruncase o privire în dosar, pe furiș, când fata încă era, oficial, doar o persoană dispărută. Era o fotografie a Laurei surprinsă în grădina de la Piciorul Muntelui, într-o vreme când ea râdea fericită, în lumina soarelui. Iar la picioarele ei, în acea fotografie, era un câine. Un Border Collie negru cu alb.

Stewart Tailby îl chema pe inspectorul Hitchens în biroul lui. Era târziu, dar amândoi aveau ranguri prea importante pentru a se califica pentru plata orelor suplimentare.

Cei doi erau obosiți și tensionați. Așteptau rezultatele analizei unei amprente digitale, în urma unei descoperiri făcute ceva mai devreme în seara aceea. Deși nu aveau curaj s-o spună cu voce tare, știau amândoi că rezultatele puteau fi cruciale. În ancheta asta, Tailby își pusese de atâtea ori speranțele – fără nicio reținere – în rezultatele testelor de laborator, încât acum părea de rău augur chiar și să dea glas dorinței ca pe cel de-al doilea

pantof va fi găsit un set de amprente – altele decât amprentele Laurei Vernon; pe acel al doilea pantof sport, pentru găsirea căruia pierduseră atât de multe ore de muncă, extrem de costisitoare; pantoful care fusese descoperit acum de echipele de căutare zăcând la rădăcina unui grad viu de dincolo de zidul din spate al grădinii de la Piciorul Muntelui.

Între timp, un Andrew Milner plin de lacrimi fusese trimis acasă la lăsarea serii, polițiștii avertizându-l că ar putea dori să vorbească din nou cu el a doua zi și sfătuindu-l prietenește să discute cu soția.

— Așadar, Margaret Milner avea dreptate când spunea că soțul ei nu a fost amantul lui Charlotte Vernon, conchise Tailby.

— Da, dar chestia cu secretara n-o știa.

— Hmm... Și totuși, te-ai gândit că Graham Vernon ar fi putut ști despre aventura asta?

Hitchens pocni din degete.

— Desigur! Influența pe care o are asupra lui Milner nu e justificată doar de teama acestuia de a-și pierde slujba. Graham știa secretul murdar al lui Milner!

— Și cu siguranță a profitat de el cât a putut! Rezultatul a fost că Andrew Milner s-a văzut în incapacitatea de a lua vreo atitudine, chiar și atunci când Vernon s-a dat la fiica lui.

— În cazul ăsta, îl scoatem din calcul pe Milner?

— Nu. E destula ură la mijloc. Ura față de Graham Vernon, dar și dezgust față de propria persoană. Toate astea trebuie să ducă undeva!

Tailby se sprijini obosit de biroul lui, cu umerii încovoiați. Aerul condiționat continua să funcționeze, iar în birou se făcea tot mai răcoare pe măsură ce temperatura serii scădea.

— Nu! Oricât de mult aș vrea să-l eliminăm pe Milner, nu se poate! Nu atâta vreme cât nu avem nicio confirmare pentru ce a făcut el în seara aceea. Bietul nefericit! Nici măcar n-a fost în stare să-și schimbe povestea și să pretindă că era cu amanta lui.

Tailby privi încruntat sprânceana ridicată a lui Hitchens, înțelegând că pe inspector îl amuzase fie expresia aceea demodată, fie simpatia pe care o manifesta față de suspect. Sau poate amândouă. Probabil că era prea bătrân pentru meseria asta, dacă subalternii ajunseseră să se amuze pe seama lui. Poate că era momentul să accepte postul acela de la Departamentul de Dezvoltare din cadrul Sediului Regional din Ripley. Acolo era nevoie de un

inspector-șef care să se ocupe de Dezvoltarea Proceselor. Orice ar fi însemnat asta!

— N-avem nicio dovadă împotriva lui Andrew Milner, spuse Hitchens.

— La dracu'! Știu și eu asta.

— Dintre celelalte nume de pe listă, Simeon Holmes e dincolo de orice bănuială. La momentul respectiv, se afla la mai bine de treizeci de kilometri distanță, iar povestea lui stă în picioare.

— Deh! Motocicliști! comenta Tailby.

— Grupul ăsta al lui nu e chiar ca îngerii Infernului³⁸, domnule. Ați fi surprins să vedeți câte categorii de oameni se aduna în weekenduri la Matlock Bath, în cele mai bune costume de piele pe care le au. Unii dintre cei cu care am vorbit erau oameni căsătoriți, cu copii. Unii erau chiar trecuți de cincizeci de ani.

Tailby hotărî că Paul Hitchens îi era antipatic. Din cauza tinereții lui și a zâmbetului condescendent pe care îl afișa. Probabil avea să ajungă departe. De fapt, probabil avea să ajungă inspector-șef destul de curând. Oare ce însemna, mai exact, Dezvoltarea Proceselor? Își aminti că restul departamentelor, în număr de trei aveau secții denumite Planificare Strategică, Dezvoltarea Politicii Societății și Asigurarea Calității. Dar asta nu îi era de niciun ajutor!

Hitchens număra pe degete, ca o învățătoare.

— Știm că Sherratt s-ar fi putut afla acolo. El ar *putea* fi tânărul văzut discutând cu Laura, dar e suficient de deștept ca să-și țină gura. Fără niște rezultate pozitive ale testelor de laborator, pe ăsta n-avem cum să-l prindem! Nu l-a văzut nimeni care să-l poată identifica.

— Bun! Hai să vedem ce-i cu tatăl fetei, Graham Vernon!

— Da, domnule. Hitchens ridică un alt deget, gestul lui aducând pericolos de tare cu o insultă adusă unui superior: Graham Vernon a fost văzut și identificat. De către Harry Dickinson. Pe de altă parte, desigur, domnul Vernon se afla acolo ca să o caute pe Laura, văzând că aceasta nu venise acasă la cină. Perfect normal! Un pretext absolut inofensiv. A căutat pe acolo o vreme, poate că a și strigat-o de câteva ori, apoi s-a îngrijorat văzând că n-o găsea, s-a întors acasă și ne-a telefonat. A procedat exact așa cum ne-am fi așteptat din partea unui tată îngrijorat.

Probabil că expresia de pe chipul lui Tailby trădă sentimentele sale reale față de Graham Vernon.

— Știu că nu-l simpatizați, domnule. Dar nu putem acționa pe baza sentimentelor, nu? Avem nevoie de dovezi.

Hitchens începuse deja să se înfierbânte. „S-a găsit cine să-i vândă castraveți grădinarului!” îi veni în minte inspectorului-șef. Ar fi vrut să-l oprească pe Hitchens, să recapete controlul asupra discuției, dar se simțea incapabil să oprească potopul acela de cuvinte. Părea că nu exista cale de scăpare.

— Harry Dickinson.

— Da, Harry Dickinson. Fără îndoială, el a fost acolo. Hitchens își privi degetele. Părea să le fi pierdut șirul. Ridicase deja cinci degete și încerca să găsească un al șaselea. Dar oare se afla el acolo la momentul-cheie? Nimeni nu ne poate spune asta cu certitudine. Nu avem o identificare clară a lui, nici măcar din partea omului cu pasările.

— Nu uita că el a descoperit cadavrul, Paul.

— Ma rog, strict vorbind...

— Da, știu!

Tailby știa că pierdea controlul asupra situației. Nu trebuia să-și iasă din fire. Dar cum altfel ar fi putut face față așteptării aceleia interminabile? Ce le lua atât de mult oamenilor ăloră de la laborator? Bine, știa și el cât era de greu să prelevezi niște amprente latente de pe o suprafață de piele – procesul putea dura ore întregi. Se rugau ca suspectul să fi pus mâna pe partea de sus a pantofului, iar mâna lui să fi fost transpirată; se rugau ca el să nu fi apucat pantoful de șireturi sau de pânza din interior; și se mai rugau ca suspectul să fie o persoană cunoscută.

Dacă se reușea prelevarea unei amprente suspecte, ancheta reintra pe făgașul firesc, iar ei puteau începe să facă diverse comparații pentru identificarea făptașului. Dacă nu se găseau amprente, anchetatorii aveau să se lovească de un nou zid.

— S-ar putea să fim nevoiți la un moment dat să începem să-i chemăm la secție pe toți tinerii din Eden Valley, ca să putem să îi eliminăm de pe listă, decretă Hitchens cu un aer mult prea satisfăcut.

— Am putea la fel de bine să aducem la secție toate vulpile din pădurile alea, ca s-o identificam pe cea care a mușcat-o de picior pe Laura Vernon. Asta ne-ar ajuta cam tot atât de mult pe cât au făcut-o și rezultatele de la laborator până acum!

— Ar fi putut fi o vulpe, spuse Hitchens. Dar ar fi putut fi și un câine.

— O, da! exclamă Tailby. Asta-i cam tot ce putem face. Ar fi putut fi un nenorocit de câine!

Dar Vernonii *aveau* câine? Dumnezeu, nimeni nu aflase asta? Apăsând din nou butoanele telefonului, Fry se întreabă cum putuse fi trecut cu vederea un lucru atât de evident. Oare *toată lumea* se concentrase exclusiv asupra lui Harry Dickinson? Lovi enervată bordul mașinii. Nici un răspuns de la Vernoni.

Ce avea de făcut acum? Firește, ar fi putut să ia legătura cu domnul Tailby sau cu inspectorul Hitchens și să-i întrebe ce să facă. Dar ce i-ar fi sugerat Ben? Și imediat află și răspunsul la întrebare, ca și cum Ben ar fi fost acolo, lângă ea: Sheila Kelk, menajera familiei Vernon! Adresa ei era în baza de date, la secție. Nu era nevoie decât de un apel la operatorul de serviciu din camera de ancheta, pentru a afla numărul de telefon al casei din Wye Close.

Doamna Kelk păru îngrozită atunci când Fry îi spuse cine era, ca și cum locuința aceea socială din care vorbea era plină de secrete vinovate.

— Tot ce vreau e să-mi răspundeți la o întrebare, doamnă Kelk. Familia Vernon are câine?

— A, nu! Doamnei Vernon nu-i plac câinii.

— Dar în salonul de la Piciorul Muntelui e o fotografie care o înfățișează pe Laura alături de un Collie negru cu alb. Prin urmare, trebuie să fi avut un câine când a fost făcută fotografia aceea...

— Nu, cred că era al grădinarului. Laura a iubit întotdeauna animalele: câini, cai și așa mai departe... Pare-mi-se că mi-a și vorbit despre câinele acela la un moment dat, în timp ce ștergeam praful de pe bibelourile din vitrină. Mi-a spus și cum îl chema, dar nu-mi mai amintesc...

— Era al grădinarului? Deci câinele din fotografie este al lui Lee Sherratt?

— Nu, nu, nu despre el e vorba! Lee Sherratt? Ala n-a fost niciodată un grădinar în adevăratul sens al cuvântului! Și aș zice eu că nici la îngrijit animale nu se pricepea! Mai degrabă le împușca decât să aibă grija de ele... Nu, e vorba despre cel dinaintea lui. Cred că fotografia aceea a fost făcută cam acum un an...

— Despre cine este vorba, mai exact, doamnă Kelk? Al cui era câinele?

— Al vechiului grădinar. Îmi pare rău... Asta era înainte ca eu să ajung la Piciorul Muntelui... Nu-i cunosc numele. Dar Laura mi-a spus că era un

bătrân care venea la ei... Un bătrân mai ciudat, din sat.

28

Diane Fry conduse până la fermă. De data asta, nu mai avu de furca nici cu porțile și nici cu găștele, care păreau remarcabile prin absența lor. Firicelul de apă ruginită de la țeava aceea spartă se uscaseră, iar clădirile erau cuprinse de o liniște suspectă.

Camioneta cea albă apărură în lumina farurilor ei, fiind parcată lângă un șopron mic, de lemn. Diane Fry parcă în fața camionetei și coborî din mașină. Portierele camionetei nu erau încuiate, iar cheile erau în contact. Atunci îl zări pe Sam Beeley. Era singur, rezemat de un zid de lângă mașină, aproape invizibil în întunericul acela. Avea o expresie nedefinită, trista și plină de suferință, iar privirea lui era atârnată undeva, în gol. Părea atât de preocupat de ceva, încât nici nu remarcă sosirea lui Fry, până ce femeia nu ajunsese în dreptul lui.

— Singur, domnule Beeley? Unde vă sunt prietenii?

Bătrânul o privi confuz.

— Harry și Wilford? M-au lăsat singur...

Sam părea îngrozitor de palid, în ciuda soarelui puternic ce ardea în zonă de săptămâni întregi. I se zăreau venele prin pielea gâtului și de-a lungul liniei maxilarului, printre firele răzlețe de barbă încăruntită. Pielea obrazilor îi atârna în cute lejere, iar sub ochi avea niște umbre de un albastru-închis.

— Vă simțiți bine, domnule Beeley?

— Atât cât se mai poate.

Fry se întoarse și privi în sus, către crestele stâncii Raven's Side, acolo unde stătuse cu Ben Cooper până cu numai o jumătate de ora în urma, privind înapoi, spre Thorpe Farm. Când urcase din nou dinspre parcare pe poteca aceea abruptă, nu zărise nici urmă de el. Nu găsisese niciun indiciu privind direcția în care o luase, plus că nu încercase nici măcar să-i lase un mesaj. Un comportament absolut enervant – exact genul de comportament la care învățase să se aștepte din partea lui!

— L-ați văzut cumva pe detectivul Cooper în seara asta? Vă mai amintiți de Ben Cooper...

— Ha? Băiatul sergentului Cooper? Mi-aduc aminte de el...

Umbra unui zâmbet înflori pe buzele palide ale bătrânului, atunci când își aminti de marele fiasco de la grămada de compost.

— L-ați văzut? A trecut pe aici?

Sam o privi inexpressiv, clătinând din cap fără să înțeleagă.

— Și unde s-au dus domnul Dickinson și domnul Cutts?

După figura bătrânului, ai fi zis că efortul de a răspunde ar fi fost mult prea mare. Ea ar fi vrut să îl apuce de haină și să îl scuture până când avea să îi dea un răspuns, dar se gândi că omul era atât de fragil, încât s-ar fi frânt în mâinile ei.

— Domnule Beeley, trebuie neapărat să aflu. Unde s-au dus?

Își reveni pe moment, ca și cum tonul vocii ei i-ar fi străpuns letargia. Făcu un semn slab cu mâna, fără a-și duce însă gestul până la capăt.

— Pe Răzor.

Bătrânul se încovoie din nou. Se agățase de bastonul lui cu mâner de fildeș, ca și cum întreaga lui viață depindea de asta; mâinile lui osoase erau încordate, iar articulațiile degetelor i se albiseră de cât de tare strânseseră capul alsacianului.

Lui Fry îi veni în minte prima ei vizită la fermă. „Nu pare să aibă cine știe ce forță în încheieturile mâinilor, dar totul ține de tehnică”, îi spusese Wilford Cutts. Își amintea că văzuse mâinile acelea rupând gâtul unei păsări mari, dintr-o singura răsucire. Se gândi la cei trei bătrâni și apoi la faptul că Harry Dickinson acoperea pe cineva implicat în decesul Laurei Vernon. Chiar trebuia să fie cineva din familie? Se uită din nou la Sam, dar de data asta îl privi cu alți ochi. Părea un om învins; un om care suferise ani la rând, iar acum se afla în agonie, chinându-se chiar sub ochii ei. Dar era oare această durere exclusiv de natură fizică?

— Pot să arunc o privire la bastonul dumneavoastră, domnule Beeley?

— Bastonul meu? Îl am de multa vreme...

— Îmi dați voie?

Întinse mâna, iar Sam îi dădu bastonul, șovăitor. Părea greu și solid și era bine meșteșugit, astfel că avea un echilibru bun și se balansa cu ușurință în mână. Mânerul sculptat în forma capului unui alsacian fusese uzat sub palmele lui Sam Beeley și devenise neted și lucios. Spatele capului câinelui alcătuia o sferă dura, rotunjită, de fildeș, care, mânuită cu suficientă forță – sau, de ce nu, cu tehnica potrivită – ar fi putut zdrobi un craniu cu ușurință.

Fry examinează atent mânerul. Nu existau urme vizibile. Dar, pe de altă parte, ar fi putut fi curățat între timp. Plus că, după șase zile de utilizare, orice urmă vizibilă de sânge sau de țesut ar fi putut fi ștersă cu cea mai mare ușurință de palmele subțiri ca foița de pergament ale mâinilor

stăpânului. Dar nu peste mult timp, cei de la Criminalistică aveau să dea un verdict.

— Va trebui să vă rog să mă însoțiți la secție, pentru a răspunde la câteva întrebări, spuse Fry.

Sam încuviința din cap, sleit de puteri.

— O să am nevoie de baston.

— Mă tem că va trebui să vă descurcați fără el o vreme.

— Nu pot merge fără baston, insistă el.

Sam tremura chiar mai tare decât de obicei. Ai fi zis că avea nevoie mai degrabă de o ambulanță decât de un drum la secție. Fry ezită, conștientă de greșelile care se ținuseră scapi de ancheta asta până acum. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bătrân bolnav să sufere un colaps cât timp se afla în custodia poliției.

În vreme ce mintea ei continuă să lucreze, căutând o soluție, Fry se surprinse privind dincolo de Sam, pe ușa șopronului. Interiorul era negru ca smoala, dar privirea ei fu atrasă de o mișcare abia auzită în întuneric. Acolo era ceva mai întunecat decât umbrele din jur, ceva care avea niște ochi ce se întoarseră să o privească în timp ce se duse să-și ia mobilul din Peugeot. De data asta avea nevoie de un sfat. Era de competența altcuiva să decidă dacă era cazul să târască până la secție un bătrân aparent neajutorat, pentru a fi anchetat.

Luă din nou legătura cu operatorul de serviciu din camera de anchetă, oferindu-i acestuia detalii privind locul în care se afla și solicitând să i se spună unde îi putea găsi pe Tailby și pe Hitchens. Însă operatorul avea vești noi. Iar ceea ce îi spuse el o făcu să uite pe moment de Sam Beeley.

Fry puse câteva întrebări și ceru toate întăririle disponibile la acea oră. Apoi încheie convorbirea și formă un alt număr – de data asta pe cel al lui Ben. Trebuia să-i dea și lui vestea. Era ceva ce trebuia să afle înainte de a da din nou nas în nas cu Harry Dickinson.

Conform spuselor operatorului de serviciu, o a doua căutare fusese solicitată în după-amiaza aceea pe terenul necultivat din spatele grădinii familiei Vernon, de această data căutându-se dovezi ale prezenței lui Andrew Milner în zona respectiva. Căutările se extinseseră, aproape accidental, în gradina propriu-zisă. Și acolo, la rădăcina unei tufe de ligustrum³⁹ frumos aranjate, fusese găsit spre sfârșitul după-amiezii cel de-al doilea pantof al Laurei Vernon.

Bărbatul care făcea de gardă în camera de ancheta era dornic să stea de vorba cu cineva. În munca pe care o făcea, rămânea singur la lăsarea serii și nimeni nu-și bătea capul vreodată să discute cu el amănuntele anchetei.

— Asta a iscat ceva agitație pe aici, îți spun, îi relată el cu satisfacție. Pantoful a fost dus direct la laborator și pe el s-au găsit doua serii distincte de amprente. Credeam că domnul Tailby o să-și iasă din minți. Mai ales că grădina fusese deja cercetată o dată. Dar așa se întâmpla întotdeauna, nu?

Fry își ținu răsuflarea, privind în gol către Sam Beeley și către șopronul din spatele lui.

Auzi că polițistul însărcinat cu prelevarea amprentelor lucrase până târziu pentru a recupera amprente de pe cel de-al doilea pantof și a le compara apoi cu acelea de pe perechea lui. Pe pantoful găsit inițial fuseseră descoperite doar amprente Laurei – identificate în urma amprentării cadavrului – și cele ale lui Harry Dickinson, care luase pantoful și îl dusesese la Dial Cottage. Acum sosise și noul raport privind amprente, iar acesta arăta că acele două serii de amprente erau identice. Ceea ce însemna că Harry Dickinson umblase cu ambii pantofi. Însă numai unul din ei fusese găsit în apropierea cadavrului. Cine ar fi putut să îl atingă pe celălalt, cu excepția criminalului?

Telefonul lui Ben Cooper suna încontinuu, fără să răspundă nimeni. Fry știa, desigur, că el își lăsase telefonul în mașină. Dar, cu toate acestea, sună în continuare. Minte ei repeta ecoul unei replici rostite de el, replica prin care o făcuse să ajungă aici în seara asta, în situația asta tâmpită. „Deci n-ai să mă ajuți?” o întrebase el.

În timp ce aștepta, mușcându-și buza, ochii ei începură să se deprindă cu întunericul din cadrul ușii aflate în spatele lui Sam. Iar acum vedea – și chiar foarte clar – ce anume era acolo, în șopron.

Pentru o vreme, Ben Cooper reuși să nu piardă din ochi cele două siluete, găsindu-și o poziție avantajoasă și în același timp sigura printre bolovanii de pe Raven's Side. Cobora treptat panta abruptă a dealului, la adăpostul excrescențelor stâncoase și al primului rând de copaci de pe pantele aflate mai jos. Cei doi bătrâni nu mergeau prea repede. Ai fi zis că ieșiseră la o plimbare de duminică, mergând la pas, unul lipit de altul, aproape umăr la umăr, aparent absorbiți de discuția lor.

Cooper se bucura că bătrânii erau atât de prinși în conversația lor, în timp ce el cobora cu greutate o bucată de teren deschis, poticnindu-se în niște

găuri de iepure invizibile și lovindu-și degetele mari de la picioare în bolovani îngropați pe jumătate. Înainte ca el să ajungă la baza pantei, Harry și Wilford se făcuseră nevăzuți după o cotitură a potecii. Își aminti de o a doua cărare, ce tăia versantul pe diagonală și se întâlnea în cele din urmă cu poteca principală care ducea înspre Răzor. O descoperi rapid și o luă la fugă, ridicând mult tălpile de la sol și lăsându-le apoi să calce cât de încet posibil, temându-se de obstacole nevăzute care i-ar fi putut pune piedica, dar disperat totodată să câștige o oarecare distanță față de cei doi bătrâni. Copacii din jur erau tot mai înalți și mai deși, iar o liniște densă, asurzitoare, se lăsă treptat în jurul lui, izolându-l de lumea care îi ținuse companie ceva mai sus, pe creste.

În timp ce alerga, Cooper se gândi la discuția dintre Diane Fry și Charlotte Vernon. Dacă aceasta venea într-adevăr în fiecare seară pe Răzor, pentru a se reculege în locul unde murise fiica ei, atunci Harry Dickinson știa cu siguranță acest lucru. În zona asta nu păreau să existe prea multe lucruri care să se petreacă fără știrea lui Harry. Fără îndoială, o văzuse pe Charlotte înaintând pe cărarea aceea, cu buchetele ei de flori, exact așa cum reușise să îl repereze și pe soțul ei pe Răzor. Ben Cooper se întrebă care fuseseră intențiile reale ale lui Harry în momentul în care își propusese să încerce să-l întâlnească pe Graham Vernon, în seara când murise Laura. Și se mai întrebă dacă Harry intenționa acum să-și ducă intenția până la capăt, alegând-o, de data asta, pe soția lui Vernon. În mintea lui Cooper nu exista nicio îndoială că în noaptea aceea pericolul pândeia în pădure la orice pas.

De această dată, Harry nu era cu câinele lui, Jess. În schimb, era însoțit de Wilford Cutts. Probabil că, în ceea ce privea loialitatea, nu era prea mare diferența între cei doi însoțitori.

Cooper ajunse la poteca principală, răsuflând din greu și se întoarse spre vest, către Răzor. Undeva jos, sub locul unde se afla el acum, puțin mai la dreapta, se aflau pârâul acela și Eden Valley Trail, care mergea paralel cu firul de apă. Printre crengile dese ale copacilor se auzea slab susurul apei. Țipătul unui huhurez răsună în întuneric – un țipăt de atac, prelung și straniu, al cărui ecou umplu întreaga vale și îl făcu să se înfioare, cu toate că știa de unde provenea.

Se întreba ce reușise să rezolve Diane Fry în urma discuției avute cu omul cu păsările; își dorea ca ea să fi fost lângă el acum. Undeva în fața lui se auzi o vulpe. Poate chiar aceeași vulpe care își înfipsea dinții în carnea tot mai rece a coapsei Laurei Vernon.

Trecură câteva minute în care Cooper înainta cât de repede îi permitea curajul, scrutând întunericul din fața lui și sperând că nu îi pierduse pe cei doi. Dar, în cele din urmă, când coti pe lângă dărâmăturile unei construcții de piatră, se opri brusc, detectând o oarecare mișcare undeva în fața. Ramase la o margine a potecii, la adăpostul unei crengi bătrâne care atârna deasupra lui și îi urmări pe bătrâni. Rămăseseră pe loc, într-un punct în care poteca se bifurca. Erau tot așa, lipiți unul de altul, contopindu-se într-o silueta întunecată, neclară, ca și cum ar fi fost îmbrățișați, ca doi îndrăgostiți. Apoi cotiră, pășind pe poteca din dreapta lor, fără să privească înapoi. Poteca se adâncea apoi într-o ușoară panta, traversând o zonă cu copaci mai deși și intrând apoi pe un teren din ce în ce mai bolovănos și mai abrupt, sfâșiat de râpe adânci.

Cooper se văzu nevoit să înainteze mai lent zona cu bolovani. Ajungând la prima râpă, constată că bătrânii dispăruseră fără urmă în noapte, ca și cum ar fi pierit de pe fața pământului.

Se întoarse, rămânând la marginea potecii, printre copaci, așteptând. N-avea de ales. Se întreba ce făcuse oare Diane Fry atunci când descoperise că el nu mai era acolo unde îl lăsase. Cu siguranță, de data asta trebuie să fi avut prezența de spirit necesară ca să sune la secție și să ceară întăriri. N-ar face aceeași greșeală de două ori. În niciun caz! N-ar fi făcut greșeala să îl urmeze și să dea iar de necaz.

De îndată ce intră în pădure, Fry știa că avea să se întâmple din nou. Cu toate că de data asta adusesse cu ea o lanternă, îngusta rază de lumină pe care aceasta o arunca la picioarele ei parca nu reușea decât să accentueze și mai mult întunericul de dincolo de ochiul de lumină, reușind să-i dea femeii senzația de izolare totală și amenințătoare. De printre copaci, nerăbdătorul întuneric începuse să se furișeze tot mai mult către ea, înconjurând-o cu mișcări iuți, alunecânde și copleșind-o cu familiaritatea aceea grețoasă și sufocantă.

Noaptea era plină de mișcări minuscule, abia auzite. Erau ca forfota aceea ușoară, de la suprafața unui vas plin cu viermi. O făceau să-și dorească să-și scarpine pielea, în locurile unde firișoarele acelea de păr se ridicaseră și începuseră să se miște. Apoi, niște furnici invizibile începură să mișune pe trupul ei, ciupind și mușcând în drumul lor, gonind cu mii de picioare minuscule pe brațele și pe picioarele ei, pișcând-o de piele și

pătrunzându-i sub sâni și în căldura umedă dintre coapse, până când simți că-i vine să urle de repulsie.

Simțea nevoia disperată de a întinde mâna și a atinge ceva solid, care să-i ofere siguranță; cu toate acestea, n-avea curaj să-și miște mâna, de teama a ceea ce ar fi putut întâlni degetele ei în necunoscut. Nu se știe cum, reușea să pună un picior în fața altuia, automat, ca un robot programat să facă mereu același lucru. Cu fiecare pas pe care îl făcea, teama ei creștea și mai mult. Fiecare mișcare era ca un salt în gol, un pas în mijlocul unor orori nevăzute.

Știa că nu avea să fie în stare să împiedice umbrele acelea să îi aducă înapoi amintirile pe care le îngropase adânc în cotloanele minții ei. Erau amintiri prea dureroase și prea lacome ca să poată fi îngropate complet, prea intense pentru a putea fi șterse, prea adânc săpate în sufletul ei pentru a fi uitate. Pur și simplu, clocoteau și se zvârcoleau în adâncuri, așteptând șansa de a ieși din nou la suprafață.

În timp ce mergea, întorcea capul dintr-o parte în alta, încercând să surprindă cea mai mică mișcare în copacii pe care abia îi zărea. Aceștia erau ca niște rânduri de corpuri solide, care se înălțau amenințător pe lângă ea, înconjurând-o și apropiindu-se tot mai mult. Era singură, iar ei erau zece, douăzeci, poate mai mulți. Ceva mai departe în întuneric se simțeau și alte corpuri, privind, râzând, așteptând cu nerăbdare ceea ce știau că avea să urmeze. Se auzeau mai multe voci, șușotind și tușind. „E polițistă, spuneau vocile acelea. E polițistă.”

Amintirile fremătau și clocoteau. Erau mișcări care se strecurau, foșnind, tot mai aproape. Erau frânturi scurte, fragmentate, ale unor siluete, cărora lumina felinarelor de pe strada le dădea un aspect tăios. Era mirosul bolnăvicios al alcoolului și al violenței. Atunci, păru să audă vocea aceea anume – vocea aceea aspră, neclară, cu accent de Birmingham, care veni de undeva din întuneric: „De *asta* ce mai spui, polițisto?” Același râset zeflemitor mișcându-se printre umbre. Aceleași forme obscure, amenințătoare, care o înconjurau, venind din toate direcțiile. O mână izbind-o în zona lombară și un picior întins, de care să se împiedice. Apoi cădea, secerată, în întuneric. Mai multe mâini o înșfăcau, ciupind, trăgând, plesnind... Brațele îi erau imobilizate de niște degete nevăzute, care o apucau strâns și care îi provocau durere și o șocau prin violența lor. Vocea ei, nefiresc de stridentă și de îngrozită, încerca să țipe; dar nu reușea.

Acum, nimic nu mai putea opri potopul acela de senzații rememorate. Mirosul unei palme asudate care îi acoperea gura, capul ei izbindu-se de pământ în timp ce se zbătea neajutorată în toate părțile... Hainele ei smulse și sfâșiate, șocul de a fi simțit părți din trupul ei expuse în aerul aspru... „De asta ce *mai* spui, polițisto?” Urmau apoi băjbâielile, ghionturile și presiunea aceea... și degetele fierbinți, care o pătrundeau cu forța. Și sunetul unui fermoar, cât se poate de limpede în aerul nopții. Un alt râset, un mormăit și un găfâit de excitare... Și, în sfârșit, penetrarea. Agonia sfâșietoare și țipătul înăbușit sub palma care îi acoperea fața... Lupta disperată de a trage aer în plămâni. „De asta ce *mai* spui, polițisto? De asta ce *mai* spui, polițisto?” Zgomote animalice, alte râsete și o umezeala caldă izvorând și prelingându-se înăuntrul ei înainte de retragerea finală... Ușurarea simțită la ridicarea unei greutate de pe trupul ei atunci când o forma întunecată se îndepărtase, iar ea crezuse că totul luase sfârșit.

Dar apoi se întâmplase din nou.

Și din nou.

Continua să meargă, orbește, cu toate simțurile amorțite, făcând toate eforturile de care se simțea în stare pentru a-și controla reacțiile corpului. Încerca să-și concentreze gândurile asupra lui Ben Cooper, care se afla undeva înaintea ei, în pădure, neștiind ce pericol îl pândea. „Deci n-ai să mă ajuți?” spusese el.

În cele din urmă, se pomeni pășind într-un luminiș și simți imediat diferența, în pământul de sub picioarele ei. Începu să conștientizeze prezența unui sunet – un sunet concret, care aparținea realității imediate; un sunet pentru care trebuia să existe o explicație.

Memoria continua să îi arunce în fața ochilor imagini nedorite, atunci când se întoarse să identifice sursa zgomotului, căutând-o printre umbrele amenințătoare. Află că lângă umărul ei era un copac mare, înalt și cu un frunziș bogat, coroana lui abia distingându-se pe cerul palid al nopții. Frunzele lui murmurau și foșneau, ca o colonie imensă de creaturi minuscule, ce-și aveau culcușul chiar deasupra capului ei. Avea în minte imaginea a mii de lilieci miniaturali, care își scuturau aripile subțiri, ca de hârtie, pe lângă corp, pregătindu-se să se arunce în stoluri fâlfâitoare pe umerii ei. Nimic nu era mai neplăcut decât un lucru pe care îl puteai doar auzi, nu și vedea.

Deodată, se auzi un scârțâit puternic atunci când vântul întâlnește în drumul lui povara unei crengi; și un pârâit și mai puternic printre frunze. Nările ei simțiră mirosul neîndoielnic de urină și de fecale pe care vântul îl aducea tot mai aproape. Iar apoi simți o mișcare și mai greoaie printre crengi, atunci când ceva se balansează spre ea, ieșind anevoie din întuneric.

La vreo trei sute de metri distanță, Ben Cooper își reluase drumul, de îndată ce unul din bătrâni își făcuse din nou apariția pe potecă. Îl auzise venind înainte să îl vadă, îi simțise respirația și auzise chiar un mormăit abia perceptibil.

După ce schimbase direcția, luând-o pe poteca din stânga, silueta continuase să înainteze puțin de vreo câteva sute de metri, după care părăsise brusc poteca, intrând în adâncul pădurii. Cooper nu reuși nici măcar să stabilească locul exact pe unde dispăruse bătrânul. Odată ce intrase printre copaci, îl pierduse. Nu exista nici cea mai mică urmă de speranță să descopere pe cineva care ar fi putut pândi de printre tufele răzlețe de mărăcini și de printre trunchiurile stejarilor și ale fagilor bătrâni, foarte deși în zona aceea. Simți o aromă slabă, familiară, de fum de pipă, adusă de vânt. Dar până la urmă trebui să admită că pierduse urma bătrânului.

Apoi, Cooper ridică privirea cu disperare, la auzul unui țipăt ascuțit care sparse liniștea pădurii.

Reședința Dial Cottage era aproape înecata în întuneric. Singura lumina din spatele perdelelor din camera de zi era o proiecție pâlpâitoare de culori schimbătoare, o lumină care pierea în fața ferestrei, înainte să ajungă în grădină sau în întunericul de dincolo de ea.

Luminile de la doua lanterne luciră pe poteca pardosită cu dale de piatră, aruncând umbrele tufelor de trandafiri peste straturile cu flori, asemenea unor degete scheletice care se întindeau să cuprindă casa. Pe fundal se auzea sunetul unei alte sirene care se apropia de Moorhay dinspre șoseaua Edendale. Luminile albastre ale girofarului unei ambulanțe se reflectau pe cerul nopții.

Ben Cooper și Diane Fry știau că nu era nevoie de ambulanță. Fry încă vedea în minte imaginea clară a bătrânului care atârna de o creanga, la trei metri deasupra solului, vârfurile cizmelor lui negre de cauciuc arătând spre pământ, iar capul atârându-i într-o parte, într-un ultim gest batjocoritor. Apropiindu-se, în ciuda voinței ei, de cadavrul care se legăna în vânt, văzuse că mâna lui dreaptă era înțeleștată în jurul unei lese vechi din piele.

Știa că țipase atunci când vântul împinsese forma aceea neagră, foșnitoare, spre capul ei, iar picioarele acelea îi loviseră fața în balansul lor. Apoi Cooper ajunsese acolo, repezindu-se spre ea cu toată viteza, ca răspuns la țipatul acela. Îl recunoscuse imediat – poate ca răspuns instinctiv la mirosul trupului lui sau la sunetul respirației lui. Prin urmare, nu reacționase atacându-l, așa cum ar fi făcut cu un străin care s-ar fi repezit la ea din întuneric, ci agățându-se disperată de el, găsind în sfârșit acea prezența fizică liniștitoare după care tânjea trupul ei.

Apoi, în sfârșit, coborâseră cadavrul împreună. Cooper se cățăraseră până la creanga aceea și tăiasă cu briceagul frânghia de nailon. Era evident că bătrânul murise cu mult înainte ca ei să-l dea jos. Lucrase foarte curat, îngrijit, legând bine nodul lațului și poziționându-l sub unghiul maxilarului, asigurându-și o înălțime suficientă pentru cădere. Gâtul i se frânsese curat.

Ben Cooper ezită atunci când ajunseră la vechea poarta de lemn din fundul grădinii, întrebându-se dacă și Diane se gândea la același lucru. Dar nu voia să fie el primul care o spunea.

— Așadar, câinele era al lui Sam Beeley, zise el în schimb.

— Da, acel Border Collie... Ascuns bine într-un șopron, la Thorpe Farm.

Așteptaseră acolo numai până ce se pusese în mișcare mecanismul reacției oficiale în cazul unui deces violent. Primul vehicul de patrulă ajunsese deja la locul incidentului, aducând doi polițiști în uniformă, în urma telefonului dat de Fry la camera de gardă. Fusesse chemată și o ambulanță, urmată îndeaproape de doctorul de la cabinetul medical al poliției, venit să confirme oficial decesul. Cu toții fuseseră obligați să ocolească cu grija micuța grămadă de trandafiri și de garoafe legate cu funde, flori ce se ofileau și se uscau treptat pe pământ, marcând locul unde murise Laura Vernon.

Apoi, Cooper și Fry plecaseră împreună pe poteca ce urca spre Moorhay. Era pentru a treia oară în săptămâna aceea când Cooper mergea pe poteca respectivă, îndreptându-se spre Moorhay. De data asta însă, era conștient de prezența lui Diane Fry alături de el, femeia ținând acum cu o mână sigură lanterna îndreptată spre șirul de case.

Cooper știa că, la un moment dat, ea preluase controlul. Se întâmplase imediat după ce descoperiseră cadavrul, imediat după îmbrățișarea aceea spontană, când teama ei păruse să se disipeze în brațele lui, ca un stăvilă aruncat în aer, eliberând o presiune inimaginabilă. Atunci, ea preluase în mod firesc comanda, împărțind instrucțiuni clar și cu profesionalism, asemenea cuiva născut pentru a conduce.

El aflase apoi că Fry trecuse deja pe la Thorpe Farm și discutasese cu Sam Beeley; și că găsisese deja câinele. Sunase la camera de gardă și chemase întăriri. Totul fusese făcut exact așa cum trebuia. Meritul era doar al ei.

Dar prea părea totul perfect! Era ca și cum ea acceptase să îl însoțească în seara aceea nu era pentru a-l ajuta, ci doar din dorința de a căuta momentul oportun pentru a-și trece propriul nume pe raportul final al anchetei Vernon.

— Cine se ocupă de asta? întreba ea.

Cooper înclină ușor din cap, ușurat că întrebase ea prima.

— Mă ocup eu, dacă vrei.

Străbătură aleea. Din interiorul casei se auzeau sunetele înăbușite, denaturate, ale unui râs artificial. Cooper bătu în ușă. Era târziu, iar zgomotul fusese prea puternic. Când Gwen Dickinson deschise ușa, sunetul din interior spori în intensitate și deveni clar că femeia se uita la televizor.

— Doamnă Dickinson, când l-ați văzut pe Harry ultima oară? întreba Cooper.

— Mai bine intrați, sugerează ea.

Conduși de ea, străbătură camera de zi, unde televizorul era fixat pe un canal ce tocmai transmitea un talk-show și se opriră în camera din față. Aici, în semiîntuneric, persista același fum de pipă pe care Cooper îl remarcase și în pădure.

— Știam eu că se petrece ceva, spuse Gwen.

— Am găsit un cadavru, o anunță Cooper. Atârnat de un copac, pe Răzor.

— O! Dumnezeu! Gwen duse mâna la piept, ca și cum inima i-ar fi stat în loc din cauza șocului. Se îndreptă bâjbâind spre un fotoliu din spatele ei și se așeză greoi.

Privi îndelung la scaunul din partea opusă a camerei.

— Desigur, dumneavoastră știți despre cine e vorba, spuse Cooper.

Însă nu i se adresa lui Gwen.

— Bineînțeles că știu, răspunse Harry. Avea pipa în gura, iar capul lui se odihnea drept, pe husa scaunului. Însă, în lumina palidă a unei singure veioze aprinse în colț, privirea lui părea batjocoritoare. A știut întotdeauna să facă întocmai ceea ce trebuia, Wilford ăsta.

Jess era întinsa la picioarele lui Harry, iar blana ei neagră strălucea. Animalul întorsese capul neliniștit spre vizitatori, simțind atmosfera apăsătoare.

— Vreți să spuneți că s-a sinucis?

— E limpede! răspunse Harry.

— Și de ce ar fi făcut-o, domnule Dickinson?

— Pentru că el a ucis-o pe fata aceea. Pe fata de la Piciorul Muntelui. Era singura cale de scăpare. Vedeți voi, n-ar fi rezistat în închisoare. Nu închis într-o celulă, departe de lumina zilei. N-ar fi suportat asta.

— El a ucis-o pe Laura Vernon... Iar dumneavoastră, domnule Dickinson... Dumneavoastră l-ați ajutat de la bun început?

— Așa se cade, când e vorba despre un prieten.

Cooper se așeză pe marginea unui scaun tare. Labradorul tresari și ridică ușor capul să o studieze pe Fry, care se plimba agitata de la un capăt la celălalt al încăperii. Câinele începu să mârâie gutural, însă Harry îl liniști cu un sunet scurt – un șuiet abia perceptibil.

— Vreți să ne povestiți cum a fost? întreba Cooper.

Harry rămas tăcut o clipă, privind de la unul la altul. Nu părea să-și aleagă cuvintele, ci mai degrabă să cântărească efectul lor ulterior.

— L-am văzut pe Wilford pe Răzor, în seara aia, sâmbătă, începu el. Era supărat și mi-a povestit ce se întâmplase. I-am promis că am să-l ajut,

desigur.

— Așa că ați tergiversat lucrurile.

— Da, am așteptat puțin până să găsesc cadavrul. Și am ascuns pantoful celalalt.

Harry se uita în jos, pe laterală scaunului, unde se afla scrinul acela de mahon. Crema de ghetă, cârpa și peria nu mai erau pe podea, în fața scrinului, ci fuseseră puse la locul lor, cel mai probabil în dulăpior. Cooper își aminti că, atunci când le văzuse acolo, miercuri, obiectele acelea i se păruseră nepotrivite și nelalocul lor în încăperea aceea foarte ordonată, își dădu seama că atunci nu fuseseră strânse pentru că nu mai era loc pentru ele în dulăpior. Spațiul fusese ocupat temporar de un pantof sport marca Reebok, numărul 36.

— L-am azvârlit în grădina de la Piciorul Muntelui, miercuri seara. Trebuia să vă facă să credeți că făptașul ar fi putut fi chiar Vernon. Oftă. Dar nu întotdeauna se întâmplă așa cum se vede la televizor. V-a trebuit mult până l-ați găsit. Plus că și-a mai băgat nasul și fătuca ailaltă... Bătrânul râse răutăcios. Asta da răsturnare de situație! Numai bună pentru o carte...

— Vorbiți despre Becky Kelk... Fata care a pretins că ați atacat-o...

— Mare obrăznicătură fata asta! Dacă mă întrebați pe mine, n-a învățat-o nimeni să se poarte! Cu toate astea... Cred că ar trebui să o iau ca pe un compliment.

— Domnule Dickinson, își aminti Cooper, polițiștii care au venit la dumneavoastră atunci au spus că păreați să îi așteptați.

— Chiar îi așteptam, mărturisi Harry. Dar nu pentru treaba aia, mă înțelegeți... Mi-am adus aminte de amprente. Cele de pe pantoful acela îmi aparțineau. Știam că veți veni după mine iar, imediat ce aflați... Dar la treaba cealaltă chiar nu mă așteptam. Eu credeam că aveți să mă întrebați despre pantof.

— Și când colo, Becky Kelk depusese o acuzație falsă împotriva dumneavoastră, drept pentru care ați fost tratat ca un suspect obișnuit într-un caz de viol.

— Știu că am avut ceva de învățat...

— Și ați trecut prin toate astea pentru Wilford Cutts? îl întrebă Fry. Chiar dacă știți că el o omorâse pe Laura Vernon?

Harry încuviință printr-o mișcare a capului.

— Da, pentru că mi-a fost tovarăș. Apoi se întoarse spre Fry și o privi direct în ochi. În plus, fata aia era o depravată!

Cooper auzi vocea lui Harry gâtuindu-se de mânie atunci când menționa numele Laurei Vernon. Așa se întâmpla mereu, în toate cazurile pe care le întâlnise el vreodată. De fiecare dată când viața unei victime era curmată, victima aceea își dezvăluia brusc multe fațete în ochii celor care o cunoscuseră. Unii, asemenea lui Charlotte Vernon, vedeau numai fațetele strălucitoare, ca de diamant, prețioase și fără niciun cusur. Alții, precum Harry Dickinson, vedeau numai materia brută, nerafinată.

Cooper își aminti de prezența lui Gwen în spate – o siluetă ștersă, profilată pe peretele întunecat. Ochii ei priveau în gol, fără să clipească, iar intensitatea expresiei ei îl făcu să se înfioare.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă el pe Harry.

— Știi, Wilford lucra înainte la Piciorul Muntelui. El a făcut grădina de acolo. Se pricepea foarte bine la asta. Nu ca tânărul Sherratt... Ăla n-a fost niciodată grădinar. Poate să ducă o roabă în spate, dar nu știe nimic despre grădinărit. Dar Wilford a aflat ce se petrecea acolo, mă înțelegi... Toate orgiile și treburile alea... A spus că era imoral și s-a cam luat de ei. Așa că Vernon l-a dat afară.

— Asta era înainte ca nepoata dumneavoastră să meargă la o petrecere de-ale lor?

— Da, înainte, admise Harry. Îl privi pe Cooper de aproape. Dacă știi povestea asta, tinere, ai să înțelegi de ce nu l-am contrazis în privința Vernonilor. Helen ți-a spus?

— Da.

— Te place. O să vă întâlniți? După ce se termină totul? Cred că o să vă potriviți...

Fry își schimbă poziția, neliniștită și îi făcu lui Cooper un semn cu ochiul. „Taci din gură, îi spunea ea. Nu-l încuraja să schimbe subiectul. Respecta regulamentul.”

— Să rămânem la subiectul Laura Vernon, domnule Dickinson, interveni ea.

— Da, ma rog... Wilford a spus cele mai urâte cuvinte la adresa fetei. A făcut-o în toate felurile. Însă ea accepta toate ocările lui cu seninătate. Prin ce spunea, el nu făcea decât să o provoace și mai tare. N-ai crede că o fetișcană ar putea fi atât de vulgară. Și-a bătut joc de Wilford. De fapt, l-a văzut ca pe o provocare. I-a spus că el era singurul bărbat cu care ea nu

făcuse sex dintre toți cei care trecuseră pe la Piciorul Muntelui. Ți vine să crezi? O fătucă de cînșpe ani? Privirea lui deveni dură, ochii părându-i ca niște nasturi negri. Dar așa a fost crescută...

Așteptară până ce el trase zdravăn din pipă, privind norul de fum ridicându-se și plutind către tavanul îngălbenit.

— Apoi s-a întâlnit cu Wilford pe Răzor în ziua aia. Și l-a luat din nou peste picior, mai rău ca niciodată. I s-a oferit atunci și acolo, scoțându-și hainele de pe ea, ironizându-l ca o târfuliță ce era... Iar apoi a întins mîna și l-a atins. Harry păru că nu putea înghiți și își mută pipa dintr-o parte în alta a gurii, cu un scrâșnet slab, reluându-și povestea: Vedeți, Wilford avea ieșirile astea... Din cauza unei întâmplări din război... Știați că a fost împușcat în cap? O parte din creierul lui a suferit niște leziuni, iar din când în când îl apucau furiile. Însă așa trebuia procedat, înțelegeți... Wilford a procedat întotdeauna așa cum trebuia...

— Așa cum trebuia?!

Gwen păstrase tăcerea până atunci, dar acum se înfuriase pe soțul ei.

— Asta am spus.

— Dar a omorât-o pe fetița aceea, nu? A ucis-o. A stîlcit-o în bătaie până a lăsat-o lată, acolo în pădure. Cum poți spune că așa trebuia procedat?

Harry rămas tăcut preț de câteva clipe, uitându-se pe fereastră, în întunericul de-afară, ca și cum ar fi văzut dealurile, ca și când ar fi ascultat o ciocârlie și bubuiturile distante ale exploziilor de la carieră. Poate ca, în imaginația lui, savura aerul și pămîntul, rostogolind pe limbă amintirile perene ale unei lumi subpămîntene, sufocante și întunecate, în care singurele lucruri în care puteai avea încredere erau mîinile tale și omul care venea în spate.

— N-are rost... Oricum n-ai să înțelegi niciodată... spuse el.

Chipul lui Gwen se întunecă și fu înecat de lacrimi, iar detectivii rămasră în mijlocul încăperii, stînjiți.

— Ce s-a întâmplat în timpul războiului? se interesă Cooper.

— Are vreo legătură cu prostituatele din Franța? sugera Fry, iar Cooper ridică din sprînceana.

— A, da... Franțuzaicele alea... spuse Harry. Sam v-a zis? Eu lui Gwen nu i-am povestit niciodată. De fapt, nu i-am spus niciodată prea multe despre război. Femeile nu știu decât să-și facă griji – mereu fac din țânțar armăsar... Le făcu un semn din cap, ca un bătrîn plin de înțelepciune. Noi am avut noroc, eu și Sam. Dar Wilford n-a fost atît de norocos. Așa a fost

mereu: prea corect! Nu era de acord, mă înțelegeți... Dar era băiatul ăsta pe care îl adora – într-un fel, avea grijă de el... Și într-o zi au întâlnit-o pe franțuzoaica asta, care stătea pe o alee. Nu era prea bătrână... A încercat să-i ademenească, prin gesturi lascive... Wilford nici nu voia să audă, desigur, dar băiatul ăla se înfierbântase. A intrat într-o cocioabă întunecată, iar Wilford s-a văzut nevoit să se țină după el, încercând în tot timpul ăsta să-l facă să renunțe. Băiatul aproape că se răzgândise, însă fata l-a înhățat, după care i-a luat mâna și i-a băgat-o în chiloții ei. Ei, bine... Harry trase din pipă, cu gândul la acele vremuri. În casa aia se ascundeau doi soldățoi nemți, așteptând ca fata să ademenească înăuntru un soldat britanic. L-au spintecat cu baioneta pe băiat. Când Wilford a intrat pe ușă, măruntaiele băiatului erau deja împrăștiate pe podea. Wilford avea pregătită pușca lui cu gaz și i-a împușcat pe nemți. Apoi a împușcat-o și pe fată. Însă a primit un glonț în craniu de la unul din nemți, așa că a fost lăsat la vatră. După povestea asta, nu s-a mai refăcut niciodată complet, săracul de el! Creierul lui nu s-a vindecat niciodată pe deplin. Nu puteai să știi când îl apucau crizele de furie. Cu siguranță, a făcut o astfel de criză la Piciorul Muntelui. Nici nu-i de mirare că Vernon l-a dat afară! Uneori chiar își revărsa furia pe animale, cu toate că i se rupea sufletul să le facă rău...

Fry trase brusc aer în piept. Cooper se uită la ea, amintindu-și, la rândul lui, scena aceea. Văzu un nor de pene închise la culoare, plutind la ieșirea unui coteț, așezându-se pe umerii lui Wilford Cutts și lipindu-i-se prin păr. Își aminti că șoferul furgonetei avea o privire sălbatică și înspăimântată în urma spectacolului la care asistase în cotețul acela, oricare ar fi fost el. Și își mai aminti de găina care se bălăngănea în mâna lui Wilford, cu aripile rupte și cu ochii tulburi de durere, așteptând să-i fie curmată suferința.

Harry continuă, fără să fi remarcat schimbul lor de priviri.

— Când copila lui Vernon a început să-l necăjească, n-a mai putut suporta. Scena aceea îi amintea de Franța și de tânărul care își lăsase mâțele împrăștiate pe podeaua din casa aia. Era la fel ca franțuzoaica aia perversă... O desfrânată... Așa că a pus mâna pe o piatră... Privirea lui Harry se concentra asupra lui Fry, ca și când o vedea pentru prima dată și se întreba ce căuta acolo. Vedeți, a fost doar o greșeala de moment... Nu poți da deoparte șaiszeci de ani de prietenie pentru așa ceva...

— Prietenie?

— Da. Prietenie.

Harry o studie pe Diane Fry. La prima vizita pe care aceasta o făcuse la Dial Cottage, bătrânul o ignorase complet, așa cum făcuse și în timpul interogatoriilor de la secția de poliție. Și totuși, acum o privea cu alți ochi, ca și cum simțea o schimbare la ea. Se uita de la Fry la Ben Cooper, cântărindu-i pe amândoi cu curiozitate.

— Tu știi, nu-i așa, băiete?

Cooper încuviință.

— Porcii, desigur.

Fry îl privi uluită.

— Cei din grămada de compost? Fii serios! Porcii ăia au fost o gluma...

— Nu. Asta era după ce am avut problema aia la cârciuma... mai știi? În fine, unul dintre băieții ăia de la local spunea ceva despre porci. Și mi-a rămas întipărit în minte. Ca muzica aia pe care ai pus-o în mașina. Tanita Tikaram? Sunt printre puținele lucruri pe care mi le pot *aminti*.

Bătrânul îl privea pe Cooper înclinând din cap, ca un părinte mândru, încurajându-l să-și facă treaba cât mai bine.

— Ce dracu' caută porcii în toată povestea asta? întrebă Fry.

— Ei bine, am înțeles dintr-odată ce se petrecea la fermă, îl ajutau pe Wilford să se descotorosească de toate animalele. Nu voia să le lase în urma lui. Nu putea să le abandoneze pur și simplu, pentru că ținea prea mult la ele. Erau familia lui, dacă vrei. În afară de porci, absolut toate au dispărut într-o săptămâna.

— Tu vorbești serios?

— Mai știi găinile acelea, de când am fost la Thorpe Farm prima oară? Le-a vândut pe toate. Când m-am dus iar acolo după vreo două zile, dispăruse și capra. Și nu mai era nici urmă de găște. Ar fi trebuit să înțeleg atunci, dar n-am făcut-o. Ei, când a venit vorba despre porci, s-au complicat lucrurile. Vezi tu, nu poți vinde pur și simplu niște porci puși la îndopat. Trebuie să obții autorizații de deplasare de la Ministerul Agriculturii, înainte de a-i scoate de pe proprietate.

— Din cauza virusului bolii veziculare a porcului, adăugă Harry.

— Însă nu mai era timp pentru așa ceva, nu? Trebuia să scape repede de ei și nu-i venea în minte decât o posibilitate: să-i omoare printr-o metoda cât mai blândă și să-i îngroape sub mormanul de compost.

— Deci totul a dispărut? Toată menajeria aceea...

— Absolut tot. Locul e pustiu acum. Din familia lui Wilford n-a mai rămas decât câinele.

Harry încuviința printr-o mișcare a capului.

— Am ținut-o ascunsă după ce am auzit de povestea individului ăluia cu păsările. Tu aproape că ai văzut-o la un moment dat, la cârciumă, dar era afară, în spate, cu Jess. Vedeți, Wilford nu avea nevoie decât de timp. Asta am făcut eu pentru el: i-am asigurat un răgaz. Nu puteam să-l lăsăm să fie arestat. Știa ce avea de făcut, dar mai avea nevoie de timp. Noi l-am ajutat să pună totul la cale – eu și Sam. Așa cum spuneai, acum n-a mai rămas decât câinele.

— Deci și-a luat toată familia cu el... Apropo, Diane, își aminti Cooper. Doar așa, de curiozitate, ce te-a făcut să crezi că Wilford Cutts e căsătorit?

— Nu știu, făcu ea încruntându-se. Nu e?

— Soția lui a murit cu mulți ani în urmă.

— În fine, nu cred că e relevant... Mi-amintesc doar că m-am întrebât cum Dumnezeu reușea Connie să-i suporte, pe el și pe prietenii lui. A vorbit odată despre ea, când eram acolo. Poate că uitase că era moartă...

— Pe soția lui o chema Doris, o informă Cooper.

Harry dădu din cap.

— Poate că, până la urmă, ești și tu un fel de inspector Morse...

— De asemenea, ați făcut tot posibilul să aruncați bănuiala asupra lui Graham Vernon. Chiar l-ați văzut pe Răzor în seara aceea? Sau a fost doar o minciuna?

— Nu, băiete, n-a fost o minciună. Chiar a fost acolo. Presupun că a venit să o caute pe fată... Fără îndoială, el bănuia cam ce podoaba avea la ușa... Pe de altă parte, maică-sa n-avea nicio idee, desigur. Ea și-a închipuit întotdeauna că fiică-sa era un îngerăș... Bătrânul își țuguie buzele cu dispreț. Da, Vernon era acolo, fără îndoială. I-aș fi spus eu câteva cuvinte, dacă eram mai aproape de el! Știi tu despre ce, tinere, dacă spui că Helen ți-a povestit... Nu mai e nevoie să mă întrebi ce i-aș fi spus... Dar m-a văzut venind și a șters-o cât ai clipi! Nu mă plâng. Asta l-a ținut departe din calea mea. Și nu v-a prins deloc rău dacă i-ați pus toate întrebările alea, nu?

— Iar după aceea chiar ați încercat să atrageți bănuielile asupra dumneavoastră...

Harry ridică din umeri.

— Oricum nu conta dacă voi credeți că eu am ucis-o pe fata.

— Nu conta?!

— Păi doar eram nevinovat, nu? Știam că Wilford avea s-o dovedească în cele din urmă. A procedat așa cum trebuia, mă înțelegeți... întotdeauna a

spus că avea s-o facă...

— Dar toate neplăcerile prin care ați trecut... insistă Cooper. Trebuie să fi fost îngrozitor...

Harry ridică din umeri.

— Așa se cade. Pentru un prieten...

Dar Fry nu era mulțumită. Era încă furioasă. Făcu un pas înainte, iar bătrânul o privi din scaunul lui. Stăteau acum față în față, despărțiți doar de un covor scurt.

— Ne-ați făcut o grămadă de probleme, domnule Dickinson, spuse ea. Vă dați seama că tocmai ați recunoscut că ați comis mai multe delictе?

— Dacă spui tu...

— Domnule Dickinson, dumneavoastră ați înșelat poliția cu bună știință. Ați tăinuit probele unei infracțiuni foarte grave. Iar asta nu e decât începutul... În momentul de față, nu avem dovada că decesul lui Wilford Cutts a survenit în urma unei sinucideri. Și, în funcție de rezultatele testelor de laborator, s-ar putea să mai apară și alte acuzații grave.

— Biletul sinucigaș e la Sam, adăugă Harry. Dacă de asta aveți nevoie. Totul a fost făcut așa cum trebuia.

— Înțeleg...

Nori de îngrijorare umbriră chipul impasibil al lui Harry.

— Ar trebui să se ducă cineva să-l vadă pe Sam. Nu se simte bine...

— Detectivul Cooper va pleca într-acolo numaidecât, îl asigură Fry.

Cooper se uită la ea, iar privirile li se întâlniră pentru un minut interminabil. Totul era adunat în privirea aceea: toată invidia și resentimentele ținute sub control, tot disprețul față de părerile și metodele celuilalt, stilurile lor de viață, tot trecutul lor, amintirile lucrurilor care trecuseră printre ei, toată durerea intimității și a trădării. Pe lângă toate astea, Cooper simți că ea îi cerea să aibă încredere în ea.

— Ben, te rog!

O spusese ca pe o rugămintе. Dar acum cuvintele aveau o notă de autoritate, firesc asumată, ca un drept. Se aștepta ca el să i se supună. Acesta era cazul ei, părea ea să spună. Și, bineînțeles, avea dreptate. Diane Fry făcuse totul ca la carte: sunase la secție, chemase întăriri, izolase scena incidentului. Cât despre Ben Cooper, oficial el nu se mai ocupa de caz. Nici n-ar fi trebuit să se afle aici. Așadar, cum se putea aștepta el să i se recunoască vreun merit?

Înclină din cap și se îndreaptă către ușa de la intrare, căutând din priviri o mașină a patrulei, căreia să-i facă semn să îl ducă la Thorpe Farm. Ieșind din cameră, o auzi pe Fry începându-și litania:

— Harold Dickinson, te arestez sub acuzația de tentativa de obstrucționare a justiției. Nu ești obligat să spui nimic, dar asta ar putea dăuna apărării tale...

Sam Beeley păru ușurat atunci când mașina poliției urca drumul până la ferma. Ținea în mână un plic sigilat, adresat „Tuturor celor direct interesați”. Cooper înțelese atunci că el și Fry îi priviseră practic pe cei trei bătrâni compunând biletul de adio pe capota camionetei; dar la momentul acela își închipuiseră că bătrânii erau ocupați să rezolve vreun careu de cuvinte încrucișate.

Îl privi cu atenție pe Sam.

— O să vă ducem să vă vadă un doctor, domnule Beeley. Totul s-a terminat acum.

Sam făcu un semn cu bastonul, pierit.

— Trebuie să aibă cineva grijă de câine.

— A, da.

Cooper se duse la șopron și deschise ușa de jos. Un Border Collie negru cu alb se ivi din întuneric, venind repede să-i adulmece picioarele și să-i lingă mâna, uitându-se plin de speranță în ochii lui. Presupuse că animalul știa că stăpânul lui nu mai era. Câinii păreau să știe mereu lucrurile astea. Relațiile de încredere și de afecțiune pe care le legau ei cu oamenii erau atât de puternice, încât numai moartea le putea desface.

Întinse mâna să mângâie capul animalului, într-un gest nepotrivit de consolare.

— O să avem grijă de tine, Connie, spuse el.

30

Câteva seri mai târziu, Diane Fry își părăsi apartamentul și se urcă la volanul Peugeotului ei negru, îndreptându-se spre ieșirea din Edendale. O luă spre sud, către platoul de calcar, ocolind localitățile Durham Edge și Camphill, unde se afla clubul de zbor. Se uită în sus, la planoarele care se lansau în aer, înălțându-se pe curenții ascendenți de aer cald, care se ridicau de prin văi și alunecând într-o parte, în brizele calde care mângâiau vârfurile dealurilor. Se simțea de parcă ar fi putut ea însăși să decoleze, asemenea unui planor și să zboare peste ținutul acela de provincie care acum devenea al ei. Oricare ar fi fost priveliștea pe care ar fi avut-o de acolo, de sus, cu siguranță n-ar fi putut să-și vadă viitorul în lumini mai clare decât în momentul acela. Totul mergea perfect!

Găsi ferma Bridge End și o luă încet pe drumul acela bătătorit, pentru a parca, în cele din urmă, în curtea fermei. Îl văzu pe Ben Cooper stând lângă o poartă care dădea spre un câmp, în umbra unui hambar. Discuta cu un bărbat mai mare decât el ca vârstă și mai solid, care avea aceeași culoare de păr și aceeași expresie deschisă, copilărească, pe chip. Acela trebuia să fie Matt, fratele fermier. Cei doi bărbați își comparau armele, pe care le țineau pe brațe. Jos, la picioarele lor, era un câine.

Fry scoase caseta din torpedou și o băga în buzunar. Albumul „Ancient Heart”, al Tanitei Tikaram. El întrebuse de caseta aceea și spusese că îi plăcea. Poate totuși muzica aceea avea să îl ajute să-și mai amintească și altceva.

Cooper se întoarse exact atunci când ea coborî din mașină. Pe chipul lui era întipărită uimirea sinceră.

— Diane... S-a întâmplat ceva?

— Nu, Ben. E doar o vizită de curtoazie.

— Înțeleg... Păru agitat dintr-odată și se uită la fratele sau. Apropo, el e Matt. Matt – Diane Fry. O colegă.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse Matt, cu un zâmbet și o căutătură piezișă, ciudata, către fratele său. Dar pe mine va trebui să mă scuzați. Am o grămadă de treburi de făcut. Ne vedem mai târziu, Ben.

— Mama noastră a venit acasă, spuse Cooper, ca și cum asta ar fi fost o explicație.

Însă cuvintele lui nu aveau niciun sens. Fry nu știuse niciodată că mama lui fusese plecată. Ramaseră în fața hambarului, uitându-se unul la altul. Ea se gândise dinainte la ce avea să-i spună, dar acum cuvintele nu păreau să-i vină prea ușor pe buze. Dintr-odată, se simțea cuprinsa de îndoieli. Ceva din modul în care el i-o prezentase fratelui lui – ca pe „o colegă” – nu suna tocmai bine. În cele din urmă, Cooper fu cel care puse capăt tăcerii aceleia stânjenitoare.

— Cum a fost întâlnirea ta cu comisarul? întrebă el. S-a lăsat cu o bătaie ușoară pe spate, așa-i?

Ea trase aer în piept, strângând carcasa casetei din buzunar, ca să-i aducă noroc.

— Sinceră să fiu, m-a întrebat dacă am de gând să aplic pentru postul de sergent luna viitoare, când vor organiza din nou interviuri, spuse ea. Am crezut că e mai bine să afli de la mine.

Înainte să poată citi expresia de pe chipul lui, Cooper se întorsese cu spatele să-și așeze pușca în Land Rover, unde o încuie într-o cutie de oțel. Cu toate că nu-i vedea fața, femeia își dădea seama că el avea umerii rigizi și încovoiați din cauza încordării.

Tușind puternic, motorul unui tractor se trezi la viața pe câmpul din spatele hambarului. Un clămpănit brusc al utilajului făcu un stol de ciori să se înalțe ca o spirală în aer, unde se roti îndelung, profilându-se peste siluetele distante ale planoarelor din Camphill. Țipetele răgușite, batjocoritoare, ale păsărilor adunară ecouri de prin grajduri și de prin adăposturile pentru vite, iar zgomotul se intensifica, luând proporții, până ce păru să umple întreaga curte a fermei.

— Mă bucur foarte tare pentru tine, spuse Cooper, stând în continuare cu spatele la ea. Sunt convins că o să fii un sergent foarte bun, Diane. Totdeauna deții controlul asupra situației. Faci întotdeauna ce trebuie. O să avansezi rapid. O să urci numaidecât pe scara ierarhică... Zicând acestea, trânti portiera Land Roverului, poate puțin cam tare. Ca și cum ai avea o rachetă în fund!

Fry tresări. Rareori îl auzise înjurând. Și o singura dată îi mai vorbise pe tonul acela – în barul de la Unicorn, atunci când era cuprins de furia beției. Atunci îi spusese că era o scorpie; dar, într-un fel sau altul, ea reușise să se convingă că vorbea doar berea din el.

Acum, simțea că discuția îi scăpa de tot de sub control. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. În disperare de cauză, căută să spună ceva ca să

schimbe subiectul și în cele din urmă făcu un semn cu capul către câine.

— S-a acomodat bine?

— Connie? Da, se poarta absolut firesc. E foarte loială.

— Presupun că e un bun companion.

Cooper mângâie ușor capul animalului, care se uita în sus la el, cu adorație în ochi.

— Connie e mai mult decât un simplu companion, replica el sarcastic. E un prieten.

Fry se întoarse, la auzul unui zgomot care venea de undeva din spate. O altă mașină intrase în curte – una pe care o recunoștea vag. Portiera se deschise, iar o femeie coborî de la volan, însă ezita și rămas în picioare lângă mașina, așteptându-l pe Ben. Era Helen Milner. Fry simți un fior rece străbătându-i corpul și prelingându-i-se în brațe; simți chiar cum o cuprindea un val de jena. În momentul acela, înțelese că se făcuse de râs.

— Păi... se pare că și cealaltă prietena a venit să te caute, Ben. Ar fi mai potrivit să n-o lași să aștepte.

Cooper se întoarse furios, sesizând sarcasmul din vocea ei. Reuși totuși să se stăpânească, cu un efort vizibil, amintindu-și avertismentul comisarului în privința izbucnirilor emoționale. Făcu vreo câțiva pași, îndreptându-se către mașina lui Helen – aflată în cealaltă parte a curții – apoi se opri și o privi din nou pe Fry, drept în față. Însă acum era calm și își alesese cuvintele cu grijă:

— Poate că tu nu înțelegi asta. Dar câteodată toți avem nevoie de prieteni, Diane.

Apoi se întoarse și o lăsă acolo, în umbra hambarului. Fry văzu acum că strânsese atât de tare în mână caseta din buzunar, încât muchiile ascuțite ale carcasei lăsaseră urme adânci în palma ei; din cauza durerii îi dădură lacrimile. Atunci îi răspunse, dar pe o voce atât de înceată, încât Cooper n-ar fi avut cum să o audă.

— Mi s-a mai spus, Ben, zise ea, privind-l în timp ce se îndepărta.

Un șoim plana pe un curent de aer fierbinte, căutând o pradă în mișcare printre crestele de calcar care se înălțau din vale. Aici, cele mai multe dintre câmpurile dinspre baza dealurilor fuseseră transformate în pajiști și silozuri. Însă la jumătatea dealului spre Great Hucklow mai rămăsese totuși un singur câmp plin de flori sălbatice – romanițe și măghiran – culorile lor contrastând cu verdele uniform al islazului.

Mai aveau puțin și ajungeau la câmpul acela, când Ben Cooper o rugă pe Helen să parcheze în dreptul unei porți. Ea îl privi întrebătoare, neînțelegând ce se întâmplase. Însă opri motorul și coborî geamul, iar timp de câteva momente priviră amândoi un planor care aluneca ușor peste vale, înclinându-și aripile în soare înainte să dispară dincolo de Durham Edge.

Mergeau să ia masa împreună la Light House, pentru că așa li se păruse firesc. Pentru Ben Cooper însă, nu era vorba numai despre asta. Simțea că era pe punctul de a ieși din beznă lui interioară și de a pătrunde într-o altă lume – moment care trebuia gustat și savurat îndelung. Helen se aplecă peste geamul mașinii să urmărească mișcarea planorului, iar părul ei reflecta lumina soarelui, transformând-o într-o ceață neclară, roșiatică, pe care Cooper ar fi putut s-o privească la nesfârșit.

Dar, în cele din urmă, privirea lui se îndreptă înapoi, spre vale, unde se afla ferma Bridge End, dealul umbrind-o pe jumătate, așa cum se profila ea pe perdeaua aceea a pădurii de ulmi. Vedea ferestrele camerelor răcoroase și obscure, unde dormea mama lui, cu visele ei, înfrumusețate de medicamente, scăpând din realitatea aceea straniu deformată. În spatele casei, zărea tractorul fratelui lui ridicând un nor de praf, în timp ce trăgea o grapă cu discuri peste câmp. Și recunoscă Peugeotul cel negru al lui Diane Fry începând să urce încet drumul către șosea, șovăind la fiecare groapa, ca și când s-ar fi temut să nu cadă în ea. Chipul șoferului era invizibil în reflexia parbrizului.

Apoi, ecoul unui lătrat urcă pe coama dealului. În curtea fermei, așteptând cuminte la poartă, stătea câinele Border Collie care îi aparținuse odată lui Wilford Cutts. Câinele întoarse capul în umbră, urmărind cauciucurile Peugeotului, iar textura sârmoasă a blănii lui se înmuie și se estompă pentru o clipă, conturul ei întunecându-se pe fondul terenului plin de praf. Dar apoi animalul se mișcă din nou și privi în sus, pe deal, ca și cum ar fi simțit acolo prezența lui Cooper. Acum petele albe de pe fața și de pe lateralele lui scânteiau captate de lumina puternică a soarelui, reflectată de pereții de calcar.

Pentru Ben Cooper totul era perfect limpede. Aici, în lumina asta, în acest moment al vieții sale, nu avea cum să facă vreo greșeală. Nu se vedea niciun câine negru la orizont.

Cuprins

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>Cuprins</u>

Observații

[[← 1](#)]

Criminal Investigation Department, Direcția pentru Investigații Criminale (n.tr.).

[← 2]

Aluzie la stânca Kilt Rock, de pe insula Skye, Scoția (n.tr.).

[[← 3](#)]

Allied Electronics, distribuitor de componente electronice și electromecanice.

[[← 4](#)]

Lac de acumulare din comitatul Derbyshire, Anglia (n.tr.).

[[← 5](#)]

National Crime Intelligence Service

[[← 6](#)]

General Certificate of Secondary Education – o serie de examene de aptitudini la care sunt supuși elevii de gimnaziu din Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord, între 14-16 ani. (n.tr.).

[← 7]

Împodobirea fântânilor este un obicei practicat în regiunile rurale ale Angliei, cu precădere în zona Peak District, comitatul Derbyshire. El consta în împodobirea fântânilor, a izvoarelor sau a altor surse de apă cu diverse modele – de regula pe teme religioase – realizate din petale de flori. Se spune că acest obicei își are originile în tradiția păgână. Alte voci susțin însă că el este asociat cu perioada Ciumei Negre, când oamenii își exprimau astfel recunoștința pentru apa pură pe care o găseau numai în anumite fântâni, (n.tr.).

[← 8]

Aluzie la comedia din 1917, realizata de Charlie Chaplin, a cărei acțiune se desfășoară pe o strada similara celei unde s-a născut Chaplin însuși – o lume lipsită de speranță, o lume a bandelor de răufăcători, a violenței domestice, a alcoolicii, unde autoritățile – reprezentate de Biserică și Poliție – nu reușesc să facă față. (n.tr.).

[[← 9](#)]

Traseu național în Anglia. Are 429 de kilometri, pornind din Edale (nordul ținutului Peak District), mergând către nord, prin Yorkshire Dales și Parcul Național Northumberland și ajungând până la Kirk Yetholm, chiar la intrarea pe teritoriul Scoției, (n.tr.).

[[← 10](#)]

Dans modern, ritmat, de origine nord-americană, asemănător cu foxtrotul (n.tr.).

[[← 11](#)]

Boots the Chemists (BTC) – cel mai mare distribuitor de produse farmaceutice și de înfrumusețare din Marea Britanie, cu aproximativ 1 500 de filiale în Marea Britanie și Irlanda, (n.tr.).

[[← 12](#)]

Celebru magazin de optică din Marea Britanie (n.tr.).

[[← 13](#)]

Sala de antrenament destinata celor care practica artele marțiale. (în japoneza, în original)
(n.tr.).

[[← 14](#)]

Trupă rock, foarte populara în Anglia, ale cărei cântece au influențe punk și din muzica tradițională englezească, (n.tr.).

[[← 15](#)]

Mare fabricant de utilaje agricole, de construcții și forestiere, care produce echipamente moderne, ultraperformante. Aici, denumirea unui tractor produs de această firmă. Verdele este culoarea specifică acestei mărci (n.tr.).

[[← 16](#)]

Model de tractor dintr-o generație veche (n.tr.).

[← 17]

Joc de cuvinte, pornind de la componentele formale ale cuvântului *assume* = a presupune – respectiv *ass* = măgar, fraier; *u* = tu; *me* = eu (n.tr.).

[[← 18](#)]

Fel de mâncare preparat din creveți nedecorticați, dați prin aluat sau prin pesmet și prăjiți bine. (n.tr.).

[[← 19](#)]

Murături.

[[← 20](#)]

Organizație din Marea Britanie care le oferă membrilor săi asistență de urgență pe șosea (depanare, tractare etc.) și alte servicii (hărți, indicatoare, planuri de călătorie etc.). (n.tr.).

[[← 21](#)]

Adăpost făcut dintr-un semicerc de tabla de oțel ondulată, frecvent folosit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de către Commonwealth și Armata SUA, pentru a construi tabere militare și baze aeriene. Își trage numele de la cel al maiorului Peter Norman Nissen, care a construit proiectul, (n.tr.).

[[← 22](#)]

Royal Engineers – unul dintre corpurile armatei britanice care furnizează tehnică de luptă și suport logistic forțelor armate, (n.tr.).

[[← 23](#)]

Personajul principal al popularului serial de televiziune omonim, produs de BBC și rulat între 1955 și 1976. Acțiunea se petrece într-o secție de poliție de la periferia Londrei. George Dixon, personajul principal, este un polițist britanic de modă veche – o prezență caldă, paternă și adesea moralizatoare, (n.tr.).

[[← 24](#)]

Sfrijitul.

[← 25]

Serial britanic de televiziune, al cărui personaj principal este Eddie „Fitz” Fitzgerald – un psiholog criminalist (un *cracker*, în limbajul argotic). Robbie Coltrane – actorul din rolul principal – dă viața unui antierou clasic: infidel, alcoolic, fumător înrăit, supraponderal, dependent de jocuri de noroc, temperamental, sarcastic și vulgar, dar, cu toate acestea, foarte cerebral și extrem de priceput în meseria sa. (n.tr.).

[[← 26](#)]

Personaj celebru care apare în douăsprezece dintre romanele Agathe Christie, (n.red.).

[← 27]

În sistemul educațional din Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord, precum și din unele țări membre ale Commonwealth, clasa a șasea reprezintă ultimii doi ani de învățământ obligatoriu, în timpul cărora elevii (cu vârste cuprinse între 16 și 19 ani) se pregătesc, de regulă, pentru examenele GCSE (General Certificate of Secondary Education), nivel avansat, (n.tr.).

[[← 28](#)]

Personaj principal în romanul *Amantul doamnei Chatterley* de D.H. Lawrence (n.red.).

[[← 29](#)]

În engleză, ***raven.***

[[← 30](#)]

Nume comun dat în domeniul SF unei planete necunoscute sau imaginare (n.tr.).

[[← 31](#)]

Pasiunea de a privi trenurile și de a nota numerele lor de serie; prin extensie, termenul a ajuns să denumească orice pasiune sau obsesie pentru preocupări banale, (n.tr.).

[← 32]

Scândură cu ajutorul căreia se exersează lovituri de mână și de picior la karate (n.tr.).

[← 33]

Exerciții prin care se mimează lupta cu unul sau mai mulți adversari imaginari. (n.tr.).

[← 34]

Complex de mișcări de atac și apărare, cu pumnii și brațele, care face parte din antrenamentul unui boxer sau al unui karateka, (n.tr.).

[← 35]

În artele marțiale, sunet exploziv, un fel de strigat controlat, adaptat în funcție de situație, menit să inspire curaj și fermitate celui care îl emite și, în același timp, să-i insufle teama adversarului, împiedicându-l să se concentreze, (n.tr.).

[[← 36](#)]

Sat din Peak District, comitatul Derbyshire, Anglia, situat pe valea râului Wye (n.tr.).

[← 37]

Serial de televiziune britanic, difuzat încă din 1976, în care se prezintă concursuri de dresaj pentru câinii care fac de pază la turme (în special câini din rasa Border Collie, renumiți pentru așa ceva). În momentul lui de glorie, la începutul anilor '80, acest serial avea o audiență de peste opt milioane de telespectatori, (n.tr.).

[← 38]

Hell's Angels – club internațional al motocicliștilor, ai cărui membri conduc, de regulă, motociclete marca Harley Davidson. FBI-ul clasifică această organizație ca fiind una dintre principalele patru bande de motocicliști scoase în afara legii, acuzându-i pe membrii acesteia de incitare la violență, trafic de droguri, contrabandă de bunuri furate și extorcare de fonduri, (n.tr.).

[[← 39](#)]

Ligustrum vulgare sau lemn căinesc – arbust răspândit în Europa și în regiuni din Asia de Vest, cultivat îndeosebi în scop ornamental. Este înrudit cu frasinul și liliacul. Poate ajunge la 3-4 metri înălțime, (n.tr.).

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>Cuprins</u>